پښتو متون سمېدل غواړي

(لومړی ټوک)

لیکنه، څېړنه او ژباړه

د محمد معصوم هوتک

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق په خپروونکي اړه لري

* **پښتو متون سمېدل غواړي**
* لیکنه، څېړنه او ژباړه: **محمد معصوم هوتک**
* مهتمم: مطیع الله روهیال

* خپروونکی: **علامه رشاد خپرندویه ټولنه**
* کندهار –افغانستان
* تلیفون: ۰۷۰۰۳۲۶۰۱۱
* ایمیل: mrohyal@yahoo.com

* کمپوز او ډیزاین: **روهیال کمپیوټر اداره**
* لومړی چاپ: ۱۳۹۰ ش –۲۰۱۲ ع
* کچه: ۱۳/۵۰ × ۲۱ سانتي متره
* چاپ شمېر: زر ټوکه
* د مخونو شمېر: ۳۴۴
* د خپرونو لړ: ۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اهداء

د حضرت مولانا ابوالوفاء افغاني درانه نامه ته!

م. هوتک

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپروونکي يادښت

په افغانستان کي د پښتو متونو د چاپ او خپرولو لړۍ د کندهار او علامه حبيبي د نامه سره تړلې ده. لوی استاد علامه حبيبي رحمة الله عليه په ۱۳۱۷ش کال له کندهاره څخه د پښتو ژبي د پلار خوشحال خان ختک مرغلري خپرې کړې. په ۱۳۱۸ کې د خوشحال خان د زوی عبدالقادر خان ختک ديوان چاپ او خپور کړ.

دا په افغانستان کي د پښتو متونو د چاپ پيل وو. له پيله تر اوسه په لسونو متون ترتيب سوي، چاپ سوي او خپاره سوي دي. خو له هماغه وخته بيا تر نن ورځې پوري ټول خپاره سوي متون د متن څېړني له اړخه کمي و کاستي لري. دغه ډول ستونزي او مشکلات د نورو ژبو په خپرو سوو متونو کي هم موجود دي خو که د کميت او کيفيت له زاويې ورته وکتله سي نو د پښتو په تناسب ئې ستونزي لږ دي. د يوه متن د تصحيح، نقل او ترتيب په وخت کي که متن څېړونکی له دقت او احتياط څخه کار واخلي، دغه دقت او احتياط کېدای سي د پښتو متونو په باب ټولي هغه ستونزي چي له بې احتياطۍ او عجلې او شخصي سليقو څخه ورپېښې دي رالږ کړي.

که د يوه زاړه متن د انتقال، ترتيب، تصحيح او مقايسې پروسه له شخصي سليقې و نه ژغورله سي کېدای سي زموږ د ژبي متون د ليکدودي، لهجوي او سليقوي ګډوډيو ښکار سي. د يوه متن څېړونکي له پاره لازمه او ضروري ده چي د يوې زړې قلمي نسخې د ترتيب او چاپ ته د آماده کولو په وخت کي د هغې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکوال د لهجې او ليکدود پوره درناوی وکړي او متن د يوه امانت په ډول تر خپله ښښتنه ورسوي.

د پښتو ژبې تکړه محقق او ليکوال استاد محمدمعصوم هوتک له ډېري مودې راهيسي د پښتو پر متونو کار کړی دئ. دغه حاضر کتاب د دوی د اوږدو او مثمرو تحقيقاتو نتيجه ده، چي د متن پوهني او متن څېړني په اړخ کي د پښتو آثارو پر کوټه وراضافه کېږي.

د استاد هوتک صاحب دغه اثر په دوو برخو او اوو څپرکو کي ليکل سوی دئ، لومړۍ برخه چي څلور څپرکي لري د متن، متني نقاد، خطي نسخې، متن څېړني اصولو او روشونو، د ژبپوه ستونزي او د متن پوه مسئوليتونو او بالاخره په پښتو متونو کي د پرتو ستونزو، لاسوهنو او تېروتنو د تحقيق او پلټني له پاره ځانګړې سوې ده.

ورپسې دوهمه برخه شرو کېږي. دوهمه برخه درې څپرکي لري. لومړی څپرکی ئې د هغو متونو د معرفۍ، پېژندني او کره کتني له پاره خاص سوی دئ چي د مستشرقينو په لاس تهيه سوي او خپاره سوي دي. په راتلونکو دوو نورو څپرکو کي هغه متون د کره کتني له زاويې څخه څېړل سوي دي چي په افغانستان کي تر ۱۳۵۲ش کال مخکي او وروسته چاپ سوي دي. په دواړو څپرکو کي دوڅلوېښت متنه نقد سوي او د هر متن ښېګڼي او بدګڼي د متني اصولو او روشونو له مخي څېړل سوي او سپړل سوي دي.

دغه څېړنه د يوه کتاب په شکل د دغي لويي او اکاډيميکي علمي پروژې لومړی ټوک دئ، چي دوهم او دريم ټوکونه به ئې انشاء الله وروسته خپاره سي.

دغه اثر د خپلي علمي محتوی له رويه په پښتو ژبه کي لومړی کتاب دئ چي په دې برخه کي ليکل کېږي، تر دې مخکي په دغه شکل او دغه کميت و کيفيت د متونو په باب څېړنه او تحقيق نه وو سوی، دا پر پښتو ژبه د استاد هوتک صاحب هغه پېرزوينه ده چي تر اوسه چا نه وه پر کړې. که د پښتو ژبې متن څېړونکي او متن پوهان راتلونکي متون داسي ترتيب او تهيه کړي لکه په دغه اثر کي چي ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاربښوونه سوې ده، زه باوري يم چې زموږ د ژبې متون به له ډېرو هغو ستونزو څخه نجات ومومي چې استاد ئې د لاربښوونو پېرزوينه راباندي کړې ده.

که د دغه اثر په مرسته د پوهنتونونو د محصلينو له پاره د پښتو متونو ليکچرنوټونه تهيه او جوړ سي زه په پوره يقين سره ويلای سم، چې زموږ راتلونکي متن څېړونکي او متني نقادان به له هماغه پيله د متونو په اړخ کي ستونزو او مشکلاتو ته متوجه سوي وي او هغه لار به ئې پرې ايښې وي چې د مکې پر ترکستان ته ځي*.

استاد هوتک صاحب ته مخکي له مخکي د دغه اثر د چاپ مبارکي وايم او د لويه خدايه دوی ته د اوږده او صحتمند ژوند خواست کوم.

مطيع الله ورهيال
د علامه رشاد څېړندويه ټولني مشر
نوی ښار – کندهار

---

* د کندهار پوهنتون تکړه استاد څېړندوی شېرشاه رشاد د تعليم او تربيې د پوهنځي د محصلينو له پاره د متونو د ليکچرنوټ په تهيه کولو کي د دغه اثر له موادو څخه استفاده کړې ده، زه د دوی دغه اقدام د افغانستان د پوهنتونو په سطحه د يوه ښه پيل پيلامه بولم او خدای دي وکي چې زموږ د پوهنتونونو محترم استادان د دوی پر پله پل کښېږدي او د ليکچرنوټونو په تهيه کولو کي د داسي موادو څخه کار واخلي چې د محصلينو درد ته د پټي کار وکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

۱. پر (پښتو متون سمېدل غواړي) علمي پروژه ۱۴
۲. سریزه ۲۵

لومړۍ برخه

لومړی څپرکی

۳. متون ۳۰
۴. متني نقاد څوک دئ؟ ۳۱
۵. خطي نسخې د متونو د اصلي منابعو په توګه.......... ۳۴
۶. خطي نسخه څه ته وايي؟ ۳۴
۷. متون د خپل عصر ژبه تمثیلوي...................... ۳۵
۸. متون د زړو لغاتو ذخیره لري...................... ۳۷
۹. متون د خپل عصر لیکدود راښیي.................... ۳۷

دوهم څپرکی

۱۰. د متن څېړنې اصول او روشونه...................... ۳۹
۱۱. د متونو د تصحیح اصول ۳۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲. ډاکټر صلاح الدین المنجد څوک وو؟............ ۴۰
۱۳. د نسخو راغونډول او اوډل ۴۳
۱۴. د متن څېړنه........................ ۴۶
۱۵. د څېړنې هدف او روشونه ئې........ ۴۶
۱۶. لیکدود........................... ۵۰
۱۷. د لنډیز نخښې ۵۲
۱۸. د اعراب شکل ۵۴
۱۹. سرلیکونه (عنوانونه).................. ۵۴
۲۰. د متن وېش او نومره ایښوونه ئې......... ۵۵
۲۱. ټکي، فاصلې او اشارې ۵۵
۲۲. قوسونه، کرښکي او نخښې.............. ۵۶
۲۳. لمن لیکونه (حاشیې).................. ۵۷
۲۴. اجازات او سماعات................... ۵۹
۲۵. فهرستونه ۶۰
۲۶. د سریزې کښلو روش................. ۶۲
۲۷. په سریزه کې باید درې مطلبه شامل وي ۶۲
۲۸. د نسخې د معرفې له پاره باید دغه لاندې لارښوونې ۶۳
۲۹. د مأخذو فهرست..................... ۶۵

دریم څپرکی

۳۰. د متونو په مسخه کېدلو کې د پیوریزم اغېزه............ ۶۶
۳۱. د ژبپوه ستونزې او د متنپوه مسئولیتونه ۱۲۲
۳۲. پر خطي نسخو باندې د اعتبار ستونزه ۱۲۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ثلرم ثپرکی

۳۳. په پښتو متونو کي پرتې ستونزي ۱۲۹
۳۴. تېروتني-لاسوهني ۱۲۹
۳۵. تېروتني ۱۲۹
۳۶. د پښتو الفبې نیمګړتیا ۱۳۰
۳۷. د لیکدود عدم تجانس ۱۳۱
۳۸. الف: ارادي ۱۴۲
۳۹. ب: غیر ارادي ۱۴۳
۴۰. لاسوهني ۱۴۴
۴۱. په متن کي لاسوهنه (مداخله) څه ته وايي؟ ۱۴۴
۴۲. لاسوهني د چا له لاسه پېښېږي او ولي پېښېږي؟ ۱۴۶
۴۳. الف: ناسخان، کاتبان او د متن ترتیبوونکي د خپلي ۱۴۷
۴۴. ب: د متن لیکونکي او برابروونکي د شخصي ۱۴۹
۴۵. ج-د چاپي متونو برابروونکي ۱۵۰
۴۶. د-د مادي ګټې په خاطر د نسخې زړول ۱۵۰
۴۷. هـ: د کتابت او تالیف د نېټو سره ګډول ۱۵۱
۴۸. ز: د خطي نسخو ناسمه لوستنه ۱۵۲
۴۹. زموږ زیاتره متون د سرکاري ۱۵۴
۵۰. ط: تعجیل ۱۵۴
۵۱. ي-او په پای کي باید ووایم ۱۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهمه برخه

لومړی څپرکی

۵۲. پښتو متون د متن څېړني په رڼا کي ۱۵۶
۵۳. د ختيځ پوهانو په لاس تهيه سوي متون ۱۵۶
۵۴. برنارد دورن او (کريستوماتي) ئې.................. ۱۵۶
۵۵. هنري جورج راورټي او (ګلشن روه) ئې ۱۶۴
۵۶. دارمستتر او (د پښتونخوا د شعر هارو بهار) ئې....... ۱۶۶
۵۷. پادري هيوز او (کليد افغاني) ئې...................... ۱۶۸
۵۸. هنري بيليو او (ديوان خوشحال خان) ئې ۱۷۴

دوهم څپرکی

۵۹. پښتو متون د متن څېړني په رڼا کي ۱۷۶
۶۰. تر ۱۳۵۲ کال وړاندي چاپ سوي متون (افغانستان) ... ۱۷۶
۶۱. د خوشحال خان خټک مرغلري........................... ۱۷۶
۶۲. د عبدالقادر خان خټک ديوان.............................. ۱۸۰
۶۳. لوی احمدشاه بابا ۱۸۳
۶۴. پټه خزانه ۱۸۶
۶۵. د پير محمد کاکړ ديوان ۱۸۸
۶۶. د رحمان بابا ديوان ۱۹۷
۶۷. د کاظم شيدا ديوان... ۲۰۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦٨. د عبدالحمید دېوان ۲۰۹
٦٩. د شمس الدین کاکړ دېوان ۲۱۵
٧٠. پښتو عروض ۲۱٦
٧١. دستارنامه ۲۱۷
٧٢. طب نامه ۲۲۱
٧٣. د خوشحال رباعیات ۲۲٦
٧٤. د حنان بارکزي دېوان ۲۳۰

دریم څپرکی

٧٥. تر ۱۳۵۲ش کال وروسته چاپي متون (افغانستان)...... ۲۳۲
٧٦. د دولت لواڼي دېوان ۲۳۲
٧٧. د میرزا خان انصاري دېوان ۲۳۸
٧٨. معرفة الافغاني ۲۴۰
٧٩. د علم رساله ۲۴۴
٨٠. د رحمان بابا دېوان ۲۴۵
٨١. د قلندر دېوان ۲۴۵
٨٢. یاقوت السیر ۲۴۹
٨٣. لیلې او مجنون د سکندر خټک ۲۵۴
٨٤. د صدیق دېوان ۲۵٦
٨٥. سواتنامه ۲۵۹
٨٦. د خوشحال کلیات لومړی ټوک ۲٦۱
٨٧. د کامګار خټک دېوان ۲۷۳
٨٨. د رحمت داوي لیلی او مجنون ۲۷۸
٨٩. د حاجي جمعه بارکزي دېوان ۲۸۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹۰. د حبیب الله دېوان ۲۸۴

۹۱. تذکرة الاولیاء ۲۹۱

۹۲. د عبدالحمید مومند دېوان ۲۹۲

۹۳. د سکندر شمایلنامه او پندنامه ۲۹۵

۹۴. د ملا لتار دېوان ۳۰۵

۹۵. د عبدالقادر خټک دېوان ۳۱۰

۹۶. د احمدشاه بابا د دېوان غورچاڼ ۳۱۲

۹۷. خلاصة المریدین ۳۱۴

۹۸. خیرالبیان ۳۱۷

۹۹. اسماء الحسنی ۳۱۹

۱۰۰. فواید فقیرالله ۳۲۱

۱۰۱. فراقنامه ۳۲۳

۱۰۲. د یونس خیبري دېوان ۳۲۵

۱۰۳. اخلاقنامه ۳۳۳

۱۰۴. د لیکوال چاپ او ناچاپ آثار ۳۳۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر

(پښتو متون سمېدل غواړي)

علمي پروژه باندې يوه لنډه کتنه

پوهنوال دوکتور عبدالخالق رشيد

پيل:

د هندوستان په مغلي دربار کې د فارسي ژبې د مداح شاعر کليم دغه فی البد يهه رباعي تر ډېرو پورې له شاه تر گدا د ټولو په خولو کې وه، چې:

اين مژهٔ فتح از پی هم زيبا بود
اين کيف دو بالا چه نشاط افزا بود
از کشتن دريا سر پيرا هم رفت
گويا سر او حباب اين دريا بود *

---

* خان جهان لودي اصلي نوم پيرا و، هغه نوميالی سردار چې جهانگير او نورجهان او نورو درباريانو به ده ته د تره او کاکا په سترگو کتل، له شاه جهان سره يې ستونزه پيدا شوه او خبره مخامخ جگړې ته ورسېده او د پښتنو يو پراخ مقاومت د ده او دريا خان په مشری، پيل شو خو پای د هندوستان په جنوب کې د خان جهان او دريا خان د پوځونو په ماته او د دغو دواړو سردارانو په مړينه شو. کله ئې چې د دوی سرونه دربار ته راوړل پر همدغه مهال درباري مداح شاعر کليم همدغه رباعي ويلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې دغه څلوریځه یو څوک لولي کېدای شي ووایي چې په دغه کې نو څه کمال او جمال نغښتی دی، شاعر دی، یو خیال ئې کړی، یو دریا او حباب ئې انځور کړی او یوه شېبه ئې خوشاله پرې تېره کړې ده، خو دا چې مغلو شهزادګانو او نورو چارواکو دا څلوریځه ولي تر ډېرو پورې په خپلو کې سره زمزمه کوله، دوی هغې ته د مغلو په وړاندې د پښتنو د مقاومت د تاریخ د یوې روښې پاڼې په ستر ګو کتل او یو څه ئې داسې پکې لیدل چې باید له یوه نسله ئې بل ته د عبرت په توګه ولېږدوي، ځکه نو دغو څلورو نیم بیتیو د یوه منظوم متن په توګه له ځان سره د وخت د تاریخ یوه خورا حساسه او تاریخی واقعه درلوده. د همداسي متني غوټو د پرانیستلو په موخه په کره کتنه کې یوه ځانګه کار کوي چې هغه د متني کره کتنې په نامه سره یادېږي او د ادبي کره کتنې په علم کې تر ټولو مهمه پوهه او د ادبي متنونو د سمولو په برخه کې اړینه ځانګه منل شوې ده.

څلوریځه خو یوه یادونه وه، خو زه غواړم چې د هغې په بدرګه تاسې په دغه اړه د یوې متني څېړنې، یوه ادبي اثر په لور چې هغه (پښتو متون سمېدل غواړي) لارښوونه کړم او د دغه مهم اثر د اهمیت او ضرورت هغه نادره سیپۍ ستاسي درنو لوستونکو په مخ کې په لنډه توګه پرانیزم چې دغه کتاب پر لیکل شوی او طرحه شوی دی. د نړۍ په ادب او کره کتنه کې نن سبا په دغه برخه (متنې تنقید) کې د بېلابېلو پوهانو او اکاډیمیکو موسسو له خوا ډېر زیات کار شوی او د ادبي میراثونو د خوندي ساتلو لپاره ئې د څېړنو دغه ډول په تېره بیا د کلاسیکو آثارو او نادرو نسخو د پېژندنې او معرفۍ په برخه کې ډېر مهم منلی او ارزولی دی. ادب پوهان په ادبي نقد یا کره کتنه کې یو نومونه (اصطلاح) کاروي چې هغې ته د کره کتنې یا کره کولو متني ډول یا (Textual Criticism) وایي، متني کره کتنه د کره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتنې تر ټولو مهمه، د پاملرنې وړ او په ډېرو وختو کې ګرانه او سرخوږوونکې برخه ده چې دنده ئې د متونو کره کول او سره کول دي.

متني کره کتنه په هندي ادبی بهیر کي هم د پاملرنې وړ ځپړکی دی. په سانسکریت او هندي ژبه کي میماسا (mimasa) ورته وایي چې له (nirukta) یا ایتمولوژۍ سره په رابطه کې د سانسکریت ژبي او ادبیاتو په څېړنه او شننه کې له پخوا تر ننه د اهمیت وړ څېړکي وو، ځکه چې په هندي او سانسکریت کې د کلاسیکو آثارو چې سړی ئې په شمېر او د نسخو په تنوع کې د خلکو په وینا لېونی کېږي دا یواځنی پوهه ده چې هندي پوهانو د هغې په مرسته د کلاسیکو آثارو د زرګونو نسخو له منځه یوه را ایستلې او یو انتقادي متن ئې ترې برابر کړی دی.

په اوسنی عصر کې هم چې د نړۍ په ادبیاتو کې د پرتلیزو ادبیاتو څېړنه او مطالعه د یوه علمي مضمون په توګه د نړۍ په علمي موسسو او پوهنتونونو کې اهمیت تر لاسه کړی یو اړخ ئې د متنپوهني او متني کره کتنې تر سیوري او څپر کي لاندې په خورا چټکۍ سره د ودې په لور روان دی. د متنی کره کتنې تر ټولو په زړه پورې تعریف په ویکیپیډیا کې داسې کښل شوی دی:

The ultimate objective of the textual critic's work is the production of a "critical edition" containing a text most closely approximating the original.

مانا دا چې د متني کره کتنې مطلق غرض او موخه دا ده چې له بېلابېلو متنونو څخه یو انتقادي متن هغه چې اصلي اثر او یا نسخې ته ډېر نژدې ایجاد شوی او لیکل شوی وي وڅېړي. د همدغې اړتیا او ضرورت له مخې هوتک صاحب هم پښتو ته یو غنیمت اثر ور ډالۍ کړی چې په لنډه توګه ئې یو لړ ښېګڼې په دغه پیل کې له درنو لوستونکو سره شریکوم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دغه اثر په اړه:

(پښتو متون سمبېدل غواړي) د هغه درانه اثر نوم دی، چې د پښتو ژبې نومیالی څېړونکی او مسلکي لیکوال ښاغلی محمدمعصوم هوتک ئې د خپلو اوږدو څېړنو او اوږدو کالونو زیار په ترڅ کې زموږ په واک کې راکوي چې دا دی لومړی ټوک ئې زموږ مخې ته پروت دی. د اثرموضوع یوه نوې او نوښتي موضوع ده چې د پخوا په نسبت په نوي لید او نوي میتود سره کار او کتنه پرې شوې ده. کتاب په یوه لنډه مقدمه پیل شوی چې لیکوال په هغې کې د خپل کار اهمیت او انګیزه په ډاګه کړې او د دغې اوږدې او ګټورې پروژې ادبي رسالت ئې په خپلو جامعو الفاظو کې په ډاګه کړی دی لکه چې لیکي: "موږ باید هڅه وکړو چې د اولنیو ادیبانو میراث د لرغونو تاریخي آثارو په شان وساتو او داسي و نه کړو چې هغه له خپلو سلیقو سره سم وتوږو او بدلون پکښې راولو. که مو دا کار وکړ، ګویا اصل اثر مو له منځه یووړ" (د لیکوال مقدمه).

په لومړي څپرکي کې هوتک صاحب د متونو، متن او متني کره کتني په اړه یوه ژوره علمي څېړنه د لوستونکو په وړاندې ږدي چې هغه د نوې ادبپوهني او کره کتنې په پراخ علمي ډګر کې یو ژوندی او مهم تیوریکي بحث دی. لیکوال په دغه بحث کې پر متني نقد باندې لومړی په نړیوال او بیا په پښتو ادب کې د هغې پرڅرک باندې په مفصله توګه غږېدلی دی، په نړیوال ادب کې ئې د متني کره کتني پر روان بهیر، ازرښت او د دغې پوهني پر اهمیت، له هغې سره اړوند د ادبي – قلمي آثارو په باریکیو او تاریخي لرلید باندې علمی کتنه کړې ده، چې بې شکه له لوستونکي سره د متني کره کتني د پوهې او لارښوونې په برخه کې ښه مرسته کولای شي، په زړه پورې مشوره او معلومات ئې په دغه برخه کې خپل لوستونکي ته دا دي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د متن پر ژبه باندي تسلط درلودل.

د متن د ژبې د تاریخي تحول او تطور په باب معلومات درلودل.

د متن له ژبې سره د نورو تړلو ژبو پوهنه درلودل.

د مؤلف په باب معلومات درلودل.

د مؤلف د عصر د تاریخي و ادبي جریاناتو په باب علم درلودل.

د مؤلف د نورو آثارو په باب، که موجود وي مطالعه درلودل".

په دویم څپرکي کې د بحث موضوع په پښتو متونو کې پرتې ستونزې دي، په دغه برخه کې لیکوال په خورا دقت او ځیرکۍ سره پر ادبي او متني تېروتنو، په پښتو ژبې کې د الفبا پرستونزه، د لیک دود لویه ګډوډۍ چې په ادبي لحاظ د زیاتو توپیرونو او ګډوډیو لامل شوی، لاسوهنې او په خپل سر په ادبي په تېره بیا کلاسیکو متنونو او یا د هغو په چاپولو کې د بې ځایه لاسوهنو پر ستونزو باندې علمي رڼا اچول شوې ده، په دغه برخه کې ئې په عملي توګه هغه ستونزي په ګوته کړې چې پښتانه څېړونکي څه پخوا او څه هم په اوسني وخت کې ورسره مخامخ دي. په دغه ترڅ کې د کاتبانو تېروتنې او یا هم د یو لړ اغراضو له مخې په نسخو کې لاسو وهلوته اشارې شوې دي. هوتک صاحب په دغه برخه کې د کاتبانو د تېروتنو هغه ټولې بیلګې ښودلي، کومې چې زموږ کلاسیک متون په بېلابېلو وختو کې ورسره مخامخ شوي دي. په عین حال کې مو په دغه برخه کې له یو شمېر په زړه پوري لاربښودنو سره مخامخ کوي چې هغه د متونو په تېره بیا کلاسیکو متونو په برخه کې د هر لیکوال او محقق لپاره مرستندویې او اړینې دي. هوتک صاحب د بیړې او تعجیل په برخه کې چې دغه څپرکي پای ته پرې رسېدلی لیکي:

"کله کله پر یوه متن باندي دوه تنه په عین وخت کي کار پیل کړي او هر یو بیړه کوي چي تر ها بل چا دمخه متن خپور او ویاړ ئې تر لاسه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دغي ببرې او تلوار له خاطره هم په متن کي د لازم دقت اصول تر پښو لاندي کېږي او ناروا لاسوهنو ته زمينه برابرېږي او په پای کي بايد ووايم چي د متن څېړني لازمه پوهه نه لرل هم د ناروا لاسوهني عامل کېدلای سي".

دريم څېرکی چې د متونو په مسخه کېدلو کي د پيوريزم اغېزه ده بل جالب بحث دی چې په هغه کې هم هوتک صاحب د متونو د مسخ کولو او سوچه کولو تر نامه لاندې د متنونو پرستونزه باندې رڼغېدلی دی او په دغه برخه کې ئې دا په ډاګه کړې چې څېړونکی دا حق نه لري چې د خواخوږۍ له مخې يو متن له خپلې خوښې سره سم جوړ او لاس پکې ووهي، په دغه څپرکي کې د هغو ليکوالو او څېړونکو پام د يو لړعادي لغاتو پر لور چې که څه هم مترادفه بڼه لري لکه (اول) او (لومړی) وراړولی او دا ئې په ګوته کړې چې دغه تصرف او لاسوهنه نه يوازې مادي بدرنګي لري بلکي د شاعر او ليکوال د کلام معنوي اړخ او باور ته هم لوی زيان رسوي او دا د يوه ادبي اثر په وړاندې علمي چلند نه دی. ليکوال په دغه څپرکي کې د سوچه والي په نامه د افراط پر مساله باندی هم غږېدلی او هغو عملی بېلګو ته ئې چې د خوشال، حميد او په لسګونو نورو شاعرانو په آثارو کې ورجوتې شوې انتقادي اشارې هم کړې دي.په عمومي لحاظ که چيري لږ سړی د دغه څپرکي ادبي ارزونې ته دقيق شي زه فکر کوم دغه فصل د علمي فکتونو له امله يو جالب بحث دی چې په علمي لحاظ د نوې ادبي کره کتنې په روڼا کې د اهميت وړ ټکو ته پکې اشارې شوي دي لکه چې په يوه پراګراف کې ئې ليکلي:

"د پخوانيو متونو ژبنۍ څېړنه د ژبي د متخصصينو کار او مسئوليت دئ هغوی ئې په تحول او تطور تر بل هر چا ښه پوهېږي. مګر دا خبره بايد هم په ياد ولرو چي د ژبي ماهران خو هم د چا خبره جادوګران نه دي چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټې دي پر معلومې وي. هغوی ځان ته د څېړنې ټاکلي اصول لري او له دغو اصولو څخه په کار اخیستلو کې لازمو وسایلو ته اړتیا لري. د ژبپوه له پاره په لازمو وسایلو کې یو هم پخواني متون دي. هر څونه چې دا متون له غل و غشه پاک وي او د لیکوال یا شاعر ژبه تمثیل کړای سي، هغونه (هغومره) د ژبې د متخصص کار اسانه کوي. د متونو مقایسوي څېړنه د ژبې له متخصص سره د لهجو په پېژندنه کې هم مرسته کوي".

د دغه اثر څلورم څپرکی چې د متونو سمولو اصول دي، او د علمي سرچینو په رڼا کې څېړل شوي په دغه څپرکي کې د آثارو د سمولو اصول او تګلوري، د نسخو ډله بندي، د متن څېړنې هدف او موخه، د ماخذونو لیکل، حاشیه لیکنه او نورې لارښوونې لوستلای شو، دغه بحث یو تیوریکي لارښود بحث دی، چې د علمي سرچینو په مرسته او لارښوونه ئې د متونو دسمولو آر اصول په علمی توګه تشریح کړي دي.

د اثر دویمه برخه:

د دغې برخې په لومړي څپرکي کې پښتو متون د متن څېړنې په رڼا کې څېړل شوي او په ځانګړې توګه هغو متونو او لیکنو ته ونډه ورکول شوې چې هغه پر ختیزپوهانو پورې اړه لري، په دغه لړ کې د قدامت په پام کې نیولو سره د هغو پښتو پوهانو هلوځلو او راټول کړه شویو متونو علمي ارزونه شوې چې په دغه برخه کی ئې آثار د پښتو ادب او یو شمېر کلاسیکو شاعرانو د آثارو په اړه نه هېرېدونکي او د پاملرنې وړ دي، په دغه لړ کې لیکوال د دورن خرستوماتي یا منتخبات، د پادری هیوز کلید افغاني، د راورټي ګلشن روه، د فرانسوي دارمستتر هارو بهار او نور د یوې نوې کتنې په ترڅ کې چاڼ کړي دي، سره له دې چې د دغو ختیزپوهانو دغه یاد شوي په زړه پورې آثار زموږ د هیواد نومیالیو پوهانو هم په خپل وخت کې چاڼ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي وو، خو د هوتک صاحب په دغه اثر کې د هغوی پر څېړنو برسېره ډېر نور جالب او د پاملرنې وړ ټکي لوستلای شو، په دغه برخه کې تر ټولو جالبه خبره چې هوتک صاحب ورته متوجه شوی دا ده چې د برنارد دورن په وخت کې په لویدیز کې یو شمېر پوهان چې د هغو آثار د متني کره کتنې په برخه کې تر هر چا او هر ځایه رسېدلي وو د دورن غوندې پوهانو تر نظر نه دي تېر شوي او یا دا چې ده هغو ته د خپل اثر په برخه کې پام نه دی کړی او د پښتو منتخباتو په برخه کې ئې د هغو پوهانو تیوریکي لارښوونې په پام کې نه دي نیولي، ځکه هوتک صاحب وايي چې دغه پښتو منتخبات ئې د هغو اصولو پر بنیاد برابر نه برېښي او دغه علمي کار بیا هم د متن پوهنې پر اصولو برابر انتقادي متن نه دی. همداسې ئې د هیوز، راورټي او دارمستتر د لیکنو په اړه هم خپله ارزونه علماً په ټولو جزئیاتو سره په دغه څېړکي کې په هراړخیز علمي ډول کښلې ده.

په دویم څپرکي کې هغه کلاسیک آثار او د هغو ارزونه شوې چې په لمریزحسا ب تر ۱۳۵۲ کال پورې په افغانستان کې د افغاني پوهانو له خوا برابر شوي او چا پ شوي دي، په دغو آثارو کې د احمدشاه بابا او د عبدالقادر خان پر دېوانونو، پټې خزانې ، د رحمان بابا پر دېوان، د کاظم خان شیدا پر دېوان، د حمید ماشوخېل او شمس الدین کاکړ پر دېوانو، د میاشرف پرپښتو عروض، او دستارنامې پر چاپي متنونو باندې روڼا اچول شوې او د هغو پر ښېګڼو او نمیګړتیاوو باندې ئې د مستندو بېلګو په وړاندې کولو سره یوه جامع متني کره کتنه چې د پښتو ادب د څېړونکو لپاره له هرپلوه لارښودې او روزونکې ده زموږ په واک کې راکړې ده.

په دریم څپرکې هم له ۱۳۵۲ کال څخه وروسته د چاپي آثارو لړۍ ته دوام ورکړ شوی چې په هغو کې په دغه دوره کې مهم چاپي آثار لکه د علم رساله، د قلندر دېوان، یاقوت السیر، د سکندرخان لیلی و مجنون، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

صدیق دېوان، سواتنامه، د رحمت داوي لیلی و مجنون، د حاجي جمعه دېوان، د حبیب الله دېوان، د حمید دېوان، د ملا لتاړ دېوان او نور چې شمېر ئې په دویم او دریم څپرکو کې تر (۴۲) پورې رسېدلی او په افغانستان کې چاپ او خپاره شوي دي یو یو په دقیقه توګه مطالعه شوي او ارزول شوي دي او هغه ستونزې چې په دغو آثارو کې لیکوال موندلي او څېړلي یوه یوه په ډاګه کړي دي او د دغې علمي پروژې لومړۍ برخه هم پر همدغه څپرکي باندې پای ته رسېدلې ده.

د دغې علمي پروژې اهمیت:

-یو دا چې د هوتک صاحب جوړونکی کار به تر هر څه دمخه د دغو آثارو د بیا چا پ په ترڅ کې لویه مرسته وکړي، ځکه نو دا ویلای شو، چې دغه کار په خپل ذات کې یو نوی علمي کار او علمي ارزونه ده چې د نژدې یوې پېړۍ په ترڅ کې د پښتو څېړنو او چاپي آثارو په اړه ترسره کېږي او تر ډېره حده پر متني انتقادي کتنه باندې انتقادي کتنه ده چې د یوه اثر د کره کولو او یوه بشپړ انتقادي متن په رامنځته کولو یوه علمي هڅه او پرمخ تللی ګام دی.

- دا علمي کار له ډېرو وختو وروسته د یوه داسې باصلاحیته لیکوال له خوا پرمخ بېول کېږي چې د متونو په څېړنه کې اوږده تجربه او پوهه لري او تر هر څه دمخه په پښتو ژبه کې یو مسلکي لیکوال او کره کتونکی دی چې مخامخ له دغه مسلک سره لوی شوی او پښتو ژبه ئې د زده کړې او څېړنو ساحه ده او دغه څانګې ته لکه زموږ یو شمېر دوستان له نیمې لارې نه دی ورننوتی. ځکه زه باورلرم چې د دغه اثر علمي اهمیت به په مسلکي لحاظ زموږ او نورو په علمي ادبي کړیو کې ډېر د باور وړ وي.

- د دغې څېړنې لوی اهمیت په دې کې دی چې هوتک صاحب هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ ډول طمعې او ځان ښودنې او ان چې د یوې فرمایشي پروژې په نامه نه ده پیل کړې، بلکي د هغې خواخوږۍ له مخې ئې تر سره کړې چې هره کرښه او هر لغت ئې د یوې نا پایایه مینې او لېوالتیا څرګندونه کوي داسې چې له پښتو سره د لوړ انساني صمیمیت علمي بېلګه ورته ویلای شو. داسې بېلګه چې پر پښتو ژبه باندې پر دغه ناتار او ځپاو کي ډېرو لږو څېړونکو په دومره وړیا بیه لورولې ده.

- د یوه حقیقت په توګه باید دغه ټکی ومنو چې یوه کوټلې څېړنه او تحقیق هغه مهال آسانه کار دی چې منابع او ماخذونه موندل ئې ستونزه نه وي، همدا مهال دا ډول علمي کارونه په نوره نړۍ کې د یوې ډلې له خوا د زیاتو مادي آسانتیاوو په خرڅولو تر سره کېږي، خو پښتانه او پښتو لا تر اوسه د پوهې او شعوري خوځون هغه پړاو ته نه دي رسېدلي چې دا ډول علمي کارونه وهڅوي او د پوهانو قدرداني دې وکړي، خو هوتک صاحب دغه کوټلې څېړنه د مهاجرت په چاپېریال او امکاناتو سره په داسې حال کې چې وړ منابع او آثار ئې هم په واک کې نه ول بیا هم بشپړه کړې چې له هر پلوه د قدرداني او ستاینی وړ ده.

او په پای کې یو ځل باید ووایم چې په دغه څېړنیز اثر کې د لیکنې ټول ارزښتونه املایي او انشایي برخې او د تبویب اصول په بشپړه توګه په پام کې نیول شوي دي او د یوه بشپړه ادبي اثر ټول علمي ارزښتونه او وړتیاوې له ځان سره لري.

زه دا اثر زموږ په څېړنیز بهیر کې یوه اوچته او علمي بریا بولم او هوتک صاحب ته په دغه برخه کي له پاک خدایه د لازیاتو بریو هیله کوم. وائي چې نامتو لیکوال فاکنر له امریکا سره ځکه مینه کوله چې دا ئې هیواد و او د ژوند نه هېرېدونکي رویاوې او انځورونه ئې له هغه سره تړلې وو. زموږ هوتک صاحب هم له هیواد او پښتو سره همداسې مینه او رویاوې لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه ئې په خپل دغه کار سره یو ځل بیا زموږ د لویو هستیو لکه علامه رشاد او علامه حبیبي او لسګونو نورو ارواوې خوشاله کړې.

اوږد ژوند او بریاوې ئې په برخه!

پوهنوال دوکتور عبدالخالق رشید

د ۱۳۹۰ کال د جدي ۱۸

ادمنتون – کاناډا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

زيات و کم پنځه ويشت کاله کېږي چې د پښتو پخوانيو متونو له څېړني او چاپ ته له تيارولو سره مي سروکار دئ. په دې برخه کي مي تر کار پيل کولو وړاندي نه د متن په باب څه مطالعه درلوده او نه مي د متن برابرولو په برخه کي لازمه تجربه. د کار په پيل کي مي هغه چاپ سوي متون د لارښود په توګه ځان ته ايښي ول چي تر ما وړاندي نورو مشرانو او همزولو پوهانو تهيه کړي ول. ما ته د هغوی د کار ميتود ځکه معتبر ايسېدی چي فکر مي کاوه هغوی تر متن برابرولو وړاندي د دغي علمي مشغلې په باب لازمي څېړني کړي وې او بيا ئې نو پر متن باندي کارونه پيل کړي ول. زه چي هر څونه د دغه علمي ډيسيپلين تَل ته ورننوتلم، هغونه د خپل ځان نارسايي او د نورو د کارونو نيمګړ تياوي راته څرګندېدلې او په رشتيا سره بايد اعتراف وکړم چي د خپل کار نيمګړ تياوي مي تر بل هر چا ډېري مخي ته درېدلې. ما به ليدل چي زموږ له پخوانيو متونو سره په څومره بېباکۍ سره چلند کېږي، څونه په بې مسئوليتيو سره لاس پکښې وهل کېږي، څونه په جرئتمندۍ سره ځان ته دا حق ورکول کېږي چي د يوه کلاسيک شاعر په کلام کي په خپل زعم سره د اصلاح؟ په منظور مداخلې وسي، د پېړيو پېړيو پخوانۍ ژبه په وچه سپين سترګي سره پر اوسنۍ لهجه باندي عيارېږي او تر ټولو ئې بده لا دا چي دغو ټولو بېباکيو او بې مسئوليتيو ته بيا د علم او پوهني او د معاصرو علمي پرنسيپونو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

میتودونو پر توگ وراغوستل کېږي. زړه به مي له شنوخته ډک سو، خو له کاره مي لاس نه کیښ او په دې هیله مي تعقیباوه چي ننني کار مي ګوندي تر پروني او د سبا کار به مي تر ننني یو څه پر علمي موازینو برابر سي.

په دې لړ کي مي یو وخت د شېراز د حافظ کلام کوت او په هغه کي مي ستر ګي پر دغه بیت ولګېدې چي ویلي ئې دي:

رشته تسبیح اگر بگسست معذورم بدار

دستم اندر ساعد ساقی سیمین ساق بود

(دیوان – ص ۲۸۰ چاپ ۱۳۸۵ش)

راته څرګنده سوه چي د حافظ شېرازي په دغه بیت کي د "ساعد" پر لغت باندي اختلاف سته او په ځینو نسخو کي ئې پر ځای "دامن" راغلی دئ:

"دستم اندر دامن ساقی سیمین ساق بود"

په یو بل ځای کي مي ولوستل چي پر دغه یوه لغت باندي پراخ نظرونه ورکول سوي او اووه حاشیې پر کښل سوي دي.

په یوه حاشیه کي ئې د "دامن" کلمه ځکه مناسبه بللې ده چي په دغه نیم بیتي کي د (سین) توری ډېر راغلی دئ او د "ساعد" کلمې سین چي هم پر سرباری سي، په بیت کي د بېخونده تکرار عملیه پېښېږي او دا کار بیا د شعر کیفیت ته تاوان رسوي.

په بله کي بیا د "ساعد" لغت تر "دامن" ښکلی بلل سوی دئ.

په بله حاشیه کي راغلي دي چي د پخوانیو متونو په تصحیح کي باید دا خبره په پام کی ونیول سي چي په خپله شاعر کومه کلمه یا کلمات استعمال کړي دي. د لغت ښایست یا بدرنګي د متونو په مصحح پوري اړه نه لري. موږ باید هڅه وکړو چي د اولنیو ادیبانو میراث د لرغونو تاریخي آثارو په شان وساتو او داسي و نه کړو چي هغه له خپلو سلیقو سره سم وتوږو او بدلون پکښې راولو. که مو دا کار وکړ، ګویا اصل اثر مو له منځه یووړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حافظ په يوه بيت کې د يوې کلمې په باب دغو څرګندونو زما د دې اوسني کتاب د ليکلو له پاره پلمه جوړه کړه. له ځان سره مې وويل چې وګوره، د حافظ په کلام کې د يوې کلمې يا لغت په برخه کې څومره دقت په کار اچول سوی دئ. له بده مرغه موږ په پښتو متونو کې داسي په پراخ لاس مداخلې کوو چې ګويا دا مو خپل شخصي ملکيت دئ، هر راز چې ئې اړوو، را اړوو، خپل حق ئې بولو. په زړه کې راوګرځېدل چې د باميان د مجسمې الوزول او د خوشحال خټک په دېوان کې په بېباکۍ سره لاس وهل دواړه تاريخي ګناه ده او د لرغونو آثارو محوه کول دي. دغو اندېښنو مې پر ذهن باندي دونه فشار راووست چې ايستل کېدل ئې په دې برخه کې له څه ليکلو پرته ناممکن ول. د دې اثر په ليکلو سره به مې اوږې لږ څه سپکې سي. زما د دې ليکني معنا دا نه ده چې ګويا زه اول سړی يم چې په دې برخه کې قلم چلوم. نه، تر ما دمخه هم زموږ متنپوهانو دغه نيمګړتيا درک کړې ده او ښاغلي سرمحقق زلمي هيوادمل خو په دې برخه کې د خپلي رسمي پروژې په توګه يو تيزس (د متن څېړني ميتودولوژي) هم کښلی دئ او په هغه کې ئې د يو شمېر هندي علماوو مقالې له اردو څخه په پښتو ژبه راژباړلي او خپلی تجربې ئې هم پر زياتي کړي دي. خو نه پوهېږم چې د هيوادمل صاحب دغه کتاب به کوم چا د ځان د کار له پاره لارښود کړی وي که يا؟ ما ته د دې کتاب د مطالعې موقع هغه وخت ميسره سوه چې د متن څېړني او متن خپروني په کار کې مې ښه ډېر کلونه پر خپل سر مزلونه وهلي ول. د دې کتاب مطالعې راسره ډېره مرسته وکړه او ځان راته پر خپلو اندېښنو باندي حق په جانب ښکاره سو او په دې باب مې د نورو آثارو د ليکلو اړتيا لا زياته محسوس کړه. د ۲۰۱۰ع کال په دوبي کې مې په کار پيل وکړ او د همدې کال د نومبر په سر کې مې له خپل خواخوږي دوست ښاغلي استاد حبيب الله رفيع سره زموږ په کور کې د خپل تر لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندي کار په باب خبري وکړې او ورته ومي ويل چي د پښتو چاپي متونو ټول بهير ته کره کتنه په پام کي لرم او حتی المقدور به هر متن په ځانګړې توګه تر نقد لاندي ونيسم. هغوی هم د دې کار پر اړتيا د تائيد مهر ولګاوه[۱].

تر دغو مقدماتي خبرو وروسته زه خپل مسئوليت ګڼم چي په دې برخه کي له استاد ډاکټر عبدالخالق رشيد څخه د زړه له کومي مننه وکړم چي د کتاب دغه ټوک ئې کتلی دئ او پر هغه ئې خپله ګټوره ليکنه کړې ده او ما ته ئې نوري لازمي مشورې هم راکړي او ما هم عملي کړي دي. له ښاغلي هارون خپل څخه هم مننديوی يم چي د ځينو ماخذونو په موندلو کې مرسته راسره کړې ده. د ښاغلي جهاني صاحب هم د منني پوروړی يم چي د خپل کتابتون ځيني کتابونه ئې له ويرجينيا څخه تر ما پوري رارسولي دي. ګران روهيال خو زما د لاس لکړه ده. که دی نه وي زما لاس ګوډ دئ. برکتونه دې مل او هڅانده روحيه دې پياوړې وي. د طلوع افغان ورځپاڼي او د تاند ويبپاڼي چلوونکي دي هم خدای ونازوي چي د دې کتاب د محتوياتو لومړی مسودې ئې خپرې کړي دي. دا دئ خپل کار ستاسي مخ ته ايږدم او کره کتنو ته مو په ورين تندي هر کلی وايم.

م . هوتک

---

(۱) استاد رفيع صاحب په دغه وخت کي کاناډا ته تشريف راوړی وو او په ټورنټو کي زما او نورو دوستانو د ليدو په خاطر له کالګري څخه تر ټورنټو پوري د اوږده سفر مشقت په ناروغ بدن پر ځان منلی وو. پاک خدای دي د دغه شان خواخوږو کمی نه راويني (آمين).
پر دې خبرو باندي اوس (۲۹مه د ډسمبر ۲۰۱۱ع) دا يادابنت زياتوم چي ما په دې برخه کي خپل کار په درو ټوکو کي په پام کي نيولی دئ. په لومړي ټوک کي به په افغانستان کي تهيه سوي متون، په دوهم ټوک کي به پښتونخوا کي برابر سوي متنونه او په دريم ټوک کي به د دواړو ټوکو کمبوتې وڅېړل سي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړۍ برخه

- متون
- د متن څېړنې اصول او روشونه
- د متونو په مسخه کېدلو کې د پیوریزم اغېزه
- په پښتو متونو کې پرتې ستونزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی څپرکی

متون

متن د لغت له مخې کلکې او لوړې مځکې ته ویل کېږي. جمع ئې "متون" یا "متان" ده. په مجازي معنا سره د یوه کتاب یا یوې لیکنې عبارت ته ویل کېږي. په عبارت کې د کتاب یا لیکنې حاشیې او زواید نه راځي یعنې حاشیې او زواید (تعلیقات او نوري برخې) د لیکنې د متن جزء نه دي.

د ادبي تیورۍ له مخې، متن د سمبولونو یوه پر له پورې او سره تړلې مجموعه ده چې د یو راز معلوماتي پیغام رسوونکې وي (ویکیپیډیا).

زیاتره پوهان په دې عقیده دي چې متن باید تحریري (لیکلی) وي. شفاهي کیسې او اولسي سندرې د متن په کټګورۍ کې نه سي راتلای.

متون چې له یوه نقل څخه بل نقل ته رالېږدول کېږي، هرومرو ئې په شکل او مفهوم کې لږ او ډېر بدلون راځي. له دغه بدلون څخه هیڅ متن مستثنی کېدلای نه سي. اسماني کتابونه لا، له قرآن کریم پرته نور ټول په خپله اصلي بڼه پاته نه دي. د قرآن کریم د اصلي متن په ساتنه کې د پاک خدای ﷻ پر ارشاد سربېره چې فرمایلي ئې دي: "انا نحن نزلنا الذکر و انا له لحافظون" (الحجر: ۹ آیت)، د حافظانو رول هم ستر دئ. قرآن کریم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

حفاظو په همت او برکت تر نن پوري په پوره امانتدارۍ سره بې له جزئي ترين توپيره خوندي پاته دئ. اسلامي پوهان د قرآن په معجزه توب کي يو دليل همدا راوړي چي په متن کي ئې هيڅ تغير نه دئ راغلی.

نور اسماني کتابونه لکه تورات، انجيل او زبور هيڅ يو په خپل اصلي شکل پاته نه دي او د نورو اسماني اديانو پيروانو دغه تحريف او تصحيف پټ کړی هم نه دئ. دوی دا خبره مني چي د تورات او انجيل اوسني متون لاسوهلي متون دي.

په ارکاييکو متونو کي د تحريف او تصحيف د همدغه جريان سته والي د متني نقد اړتيا رامنځته کړې ده او نن ورځ وينو چي متني نقد د يوه علمي ډيسپلين په توگه مطرح دئ او ځان ته خپل اصول او روشونه لري.

متني نقاد څوک دئ؟

متني نقاد (Textual Critic) هغه چا ته ويل کېږي چي يو متن دوهم ځل داسي ترتيبوي چي تر ممکني اندازې پوري د مؤلف په لاس ليکل سوي بڼې (original) ته نږدې وي. په اروپايي ژبو کي د اوريجنال (اصل) له پاره د (archetype) يا (autograph) لغتونه هم کارېږي له (archetype) څخه مراد د متن هغه نسخه ده چي نوري موجودي نسخې ټولي ورڅخه په مستقيمه يا غيرمستقيمه توگه کاپي سوي وي او (autograph) معمولاً هغې نسخې ته ويل کېږي چي د مؤلف په خپل لاس ليکل سوې وي. په دې ډول نو گويا د متني نقاد کاروبار هم له ليکلو (تحريري) موادو سره دئ. هغه څوک چي د خلکو له خولو څخه فولکلوري سندري او کيسې راغونډوي، د متني نقاد په تعريف کي نه ځايېږي. د متني نقاد غايي هدف د يوه داسي انتقادي متن برابرول دي چي اصلي نسخې ته ډېر نږدې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د متني نقد له پاره اوس د (lower criticism) اصطلاح هم کارېږي او له هغې څخه مراد هغه هڅه ده چې نقاد غواړي د متن تېروتني پیدا کړي او له متن څخه ئې وباسي. د دې په مقابل کې د (higher criticism) اصطلاح هم سته چې هغه بیا د اصلي متن د تالیف، د لیکلو د نېټې او ځای مسایل څېړي. دا دواړې اصطلاحوې په متني نقد کې شاملې برخې دي.

په لوېدیځو ادبیاتو کې متني نقاد تر زیاتې اندازې له لاتیني آثارو، یوناني ادبیاتو (ډرامې)، بایبل او د شکسپیر له آثارو سره سروکار لري. د دغو لرغونو او کلاسیکو آثارو په سوو کاپۍ (نقلونه) د زمانې له توپانو څخه ژوندۍ راوتلې دي، خو د هرې کاپۍ ارتباط د هغې له اصلي نسخې سره څرګند نه دئ او کله کله خو لا مشکوک هم وي. متنپوهانو له پېړیو پېړیو راهیسې هڅه کړې ده معلومه کړي چې د دغو آثارو کوم نقل یا نقلونه له هماغه اصلي نسخې څخه راوتلي دي. متني نقاد دغه مسایل او له هغو سره نوري اړوندي موضوعګانې تر څېړنې لاندې نیسي.

د کلاسیکو اروپایي متونو[۱] د برابرولو د انتقادي میتود په برخه کې واردواره درو الماني پوهانو په اساسي توګه کار کړی دئ چې فریدریک وولف، ایمانول بیکر او کارل لشمان نومېدل.

فریدریک وولف Friedric August Wolf (۱۷۵۹-۱۸۲۴) فیلا لوجیسټ وو. د ده نوم د کلاسیکي فیلالوجۍ په بنسټ ایښوونکو کې راځي.

ایمانول بیکر Immanuel Bekker (۱۷۸۵-۱۸۷۱) خپل اوږد عمر د یوناني متونو د انتقادي نسخو تهیه کولو ته وقف کړی وو. ده تر څلورو سوو

---

[۱] د کلاسیک کلمه زموږ په ادبي حلقو کې یوازې د "پخواني" په معنا زیات رواج لري خو د کلاسیک مفهوم تر دغه حد پراخ دئ او کلاسیک آثار هغو پخوانیو آثارو ته ویل کېږي چې په خپله نوعه کې د نمونې او سرمشق درجه او حیثیت ولري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زياتي قلمي نسخې سره مقابله او پر کورنيو باندي ډلبندي کړې. ده د يوناني مؤلفينو شپيته ټوکه آثار چاپ کړل.

کارل لشمان Karl Lachmann (۱۸۵۱-۱۷۹۳) تر بيکر لا هم مخ ته ولاړ او د بېلابېلو نسخو د مقابلې له لاري ئې وښودل چي څه راز کولای سو د خپلو ورکو او لرغونو نسخو په باب قياس وکړو، د هغو اصلي حالت ځانته معلوم کړو او حتي صفحه بندي ئې کړو.

د پښتو آثارو د انتقادي متونو د برابرولو کار نه دومره اوږده سابقه لري او نه هم په دغه برخه کي له نړۍ والو منل سوو اصولو سره سمون. البته هغه کار چي په دې برخه کي تر اوسه پوري سوی دئ، غنيمت دئ خو بشپړ بايد و نه ګڼل سي. زموږ محققين د پښتو انتقادي متونو د برابرولو کار د ختيځ پوهانو (برنارد دورن، هنري راورټي، دارمستتر) په لاس پيل سوی بولي. په رشتيا سره هم د دغو ختيځ پوهانو کار او زيار په دې برخه کي د ستايني وړ دئ خو د دوی کار هم پر هغو اصولو باندي سل په سلو کي ټيک نه خېژي چي د دوی په وخت کي په اروپا کي منل سوي او معمول سوي ول. د دوی د کار په باب به زه د دې کتاب په څلرم څپر کي کي وږغېږم.

په افغانستان کي د پښتو متونو د برابرولو کار د علامه پوهاند عبدالحي حبيبي (۱۹۱۰ – ۱۹۸۴ع) پر لاس په کندهار کي پيل سوی دئ. لوی استاد حبيبي په ۱۳۱۷ش = ۱۹۳۸ع کال له کندهار څخه د خوشحال خټک (۱۶۱۳ – ۱۶۸۸ع) کليات د "خوشحال مرغلري" په نامه خپور کړ او هغه ئې له څلورو خطي او يوې چاپي نسخې له مخي برابر کړی وو. تر دې وروسته د پښتو متونو خپرېدل له کندهار، کابل، پېښور او کوټې څخه د رسمي موسسو او انفرادي اشخاصو له خوا روان دي، کله ئې سرعت زيات او کله کم وي. په دغه اوږده موده، څه دپاسه اويا کاله کي چي کوم پښتو متون خپاره سوي دي، هغو ټولو ته مي لاس نه رسېږي، خو کوم چي راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

میسر دي، د هغو ټولو کره کتنه به د همدې کتاب په نورو راتلونکو څپرکو کي که د خدای رضا وه، وکړم.

خطي نسخې د متونو د اصلي منابعو په توګه:

موږ چي کله په پښتو ادبیاتو کي د متونو د تصحیح په باب ږغیږو، مراد مو تر ډېري اندازې پوري په لاس کښلي متون (خطي نسخې) وي. خطي نسخې د بشري پوهنو د ټولو څانګو له پاره اصلي منابع دي. د چاپ صنعت تر رواج مخکي د بشري علومو او په هغو کي د لیکل سوو کتابو د تکثیر او خپربښت کار د همدې خطي نسخو او د هغو د کاتبانو پر لاس سر ته رسېدلی دئ. د دوی د نه ستړي کېدونکي تلاښ نتیجه اوس دومره ستره ده چي د نړۍ زیاتره موزیمونه، کتابتونونه او علمي – تحقیقاتي مرکزونه په دغه راز آثارو ډک دي.

خطي نسخه څه ته وایي؟

په مروجو قاموسو کي نسخه (د لومړي توري په پېښ او د درېیم توري په زوَر) د لیکني، مکتوب، یادداښت، مسوده، ... په معنا ثبت سوې ده او عربي لغت دئ. په دغه ژبه کي ئې نور معادل لغتونه یا شکلونه "نسخت، نخسة" دي. په پخوانیو کتابو او قاموسو کي ئې "نسخه" د مطلق کتاب په معنا کار کړې ده.

ځیني محققین د نسخې د تسمیې په وجه کي لیکي چي دا لغت له "نسخ" (د نون په زوَر) څخه مشتق سوی دئ. "نسخ " زایل کولو، د اعتبار له منځه وړلو او د کوم شي ردولو ته وایي (غیاث اللغات). کله چي یو کاتب کوم کتاب له کوم بل کتاب څخه رانقل کړي، په دې ډول ګویا لومړی (منقول عنه) کتاب د نوي نسخې په منځ ته راتګ سره له اعتباره ولوېد او

(c) ketabton.com: The Digital Library

رد سو. ځکه نو دې نوې ليکل سوې متن ته "نسخه" وايي.

د "نسخه" کلمې منشاء چې هر څه وي خو مراد ورڅخه هغه مطالب دي چې په ښکه، نل يا فلزي قلم سره په رنګ يا سياهي پر يوه پاڼه باندي ليکل سوي يا له کوم بل کتابه رانقل سوي وي او په انګرېزي ژبه کي ورته د (manuscript) لغت کارېږي[۱].

خطي نسخو ته له دوو زاويو څخه پاملرنه کېږي. د متونو مصحح له يوه نظره ورته ګوري او هغه نسخه پوه چې سروکار ئې د نسخې له مادي ارزښت او د انتيک پلورني له مارکيټ يا له موزيمو سره وي، بيا له بل لوري ورته ګوري. متن څېړونکي او نسخه پوه دواړو ته د خطي نسخې د کاغذ نوعيت، د ليک (خط) څرنګوالی، د نسخې د پوښ (وقايې)، تذهيب او ميناتور په باب معلومات خورا ډېر اهميت لري خو په دې اهميت کي د دواړو دلچسپۍ جلاجلا استقامتونه لري. د متن څېړونکی د نسخې د کاغذ، د ليک د رنګ، وقايې او تذهيب څېړلو ته ښايي له دې اسيته مجبور وي چې تر کار لاندي نسخه به ئې د ليکلو يا د تاليف نېټه نه لري. خو نسخه پوه ته بيا دا ټول اړخونه هر يو په خپل ځای کي ځکه ډېر مهم دي چې د هغو له مخي د نسخې مادي ارزښت او بيه ټاکلای سي. د متن څېړونکي او نسخه پوه کار يو د بل بشپړوونکی دئ او يو بل ته ګټه رسوي.

د پخوانيو متونو خپرېدل دا لاندي ژبنۍ ګټې لري:

- متون د خپل عصر ژبه تمثيلوي:

ژبه لکه نوري پديدې د زمانې له بدلونو او تحولاتو سره سم تغير

---

[۱] په يوناني طبابت کي ئې "نسخه" د کاغذ هغې ټوټې ته ويل چې طبيب به د دوا (درمل) نوعيت، د استعمال طريقه او د معالجې نوري لارښووني پر کښلې. اوس هم زموږ په معاصر طبابت کي نسخه په همدې معنا کارېږي. د دغې ټوټې کاغذ له پاره په انګرېزي کي (prescription) لغت کارېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مومي او پر خپل حال نه پاتېږي. د زمانې په بدلونو کې ټول هغه ټولنيز، اقتصادي او سياسي تغيرات شامل دي چې يوه ژبه ورسره مخامخ کېږي. پردیو ملکونو ته مهاجرتونه، له خپل پلرني او اصلي ټاټوبي څخه ليږدېدني، پر نورو ملکو باندي يرغلونه او د نورو له خوا پر ځايي خلکو باندي تاړاکونه او فتوحات، د ژبي د ويونکو د اقتصادي حالت لوړتيا او ځوړتيا، د سياسي رژيمو او واکمنيو اوښتل رااوښتل او نوري دې ته ورته ژوري پېښي پر ژبه باندي اغېزه کوي. د دې اغيزې په نتيجه کي ژبي ته نوي لغات، نوي وراشې او نوي ژبني عناصر ننوزي او هغه چې د ژبي ويونکو ته د هضمولو او منلو وړ وي، په ژبه کي ئې ساتي. څرنګه چي ټولنيزي، اقتصادي او سياسي پېښي هم تل "پښه پر ځای" نه پاتېږي او بدلون مومي، ځکه نو د هر عصر او هري تاريخي مرحلې ژبه ځانته خپلي ځانګړتياوي لري، ځانته خپلي وراشې او اصطلاحات لري، ځانته خپل مروج لغتونه لري او په جزئياتو کي ځانته خپل ګرامري جوړښتونه لري. له يوه تاريخي عصر څخه بل ته د اوښتلو په جريان کي ژبه هغه ځانګړتياوي، وراشې، اصطلاحات او لغتونه له ځان سره ساتي چي د دا بل نوي عصر ايجابات ئې د هضمولو توان ولري.

د همدې تحليل له مخي د هر عصر متون د هماغه عصر د ژبي د سکښت او جوړښت ښکارندويي کوي. که په پخوانيو متونو کي د اوسنۍ زمانې له غوښتنو سره سم بدلونونه راوستل سي او لاسوهني پکښې وسي، ګويا د متن روح او جوهر ته ځوک صدمه رسوي. دا مسخه سوی متن نور نه د هماغه خپل عصر ژبه تمثيلولای سي او نه هم په خپل اصل ليکونکي، مؤلف يا شاعر پوري اړه درلودلای سي. دغه راز مسخه سوی متن بيا د يوه ژبپوه له پاره هم ستونزي پېښوي ځکه دی به د ژبي تحول او تطور د يوه داسي متن له مخي څېړي چي هغه متن به د خپل عصر د ژبي نمايندګي نه کوي بلکي د يوه بل عصر د کاتب لاسوهني به ئې رنګ و جوله ورالیشه کړې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- متون د زړو لغاتو ذخیره لري:

لکه په تېر بحث کي چي مو ولوستل، هر متن د خپل عصر و زمان د مسلطی ژبي نمایندګی کوي. د هر عصر مسلطه ژبه د خپلي زمانې پر مروجو لغاتو باندي ولاړه وي او همدا لغتونه کاروي. د عصر په تېرېدلو سره ځیني لغات مري او ځیني ژوندي پاتېږي او د نوي زمانې په محاروي ژبه کي کارېږي. د لغاتو مړینه دا معنا لري چي له محاورې څخه وزي او خلک ئې نور په خپلوخبرو کي نه کاروي. زاړه متون د هغو لغاتو د خوندي ساتلو ځای وي چي د نوي عصر په محاوره کي د بېلابېلو عواملو له اسیته له استعماله لوېدلي وي.

که متن له هماغه اصلي (Origin) حالت سره سم یا هغه ته په ورنږدې بڼه وساتل سي، نو دغه لغتونه د بیر ته ژوندي کېدلو چانس موندلای سي او بیر ته محاورې ته ورننوتلای سي. د متن د لغاتو اړول یا د چا خبره معیاري کول د خیانت تر درجې پوري دروند جرم او ګناه ګڼل کېدلای سي.

- متون د خپل عصر لیکدود راښیي:

که متن په خپل اصلي حالت باندي وساتل سي نو د هغه له مخي یو محقق د هماغه عصر لیکدود ځان ته معلوملای سي او د لیکدود په مرسته بیا د هماغه عصر د لغاتو تلفظ هم تر یوې اندازې پورې پېژندل کېدلای سي. د شرقي ژبو الفباوي د لغاتو د سم وینګ په بشپړ څر ګندولو کي ډېري بریالۍ نه دي، خو محقق د خپلو تجربو له مخي له لیکنۍ ژبي څخه د هماغه عصر د لغاتو وینګ تر یوې اندازې پوري ځانته معلوملای سي. د وینګ معلومېدنه بیا د هماغه عصر د هماغي ټاکلي ژبي په لهجه باندي له پوهېدني سره مرسته کوي. د لهجو پوهېدنه د نوموړي ژبي د معیاریت د ودانۍ له پاره د خښتو کار ورکوي. د لیکدود ارتقایي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

انحطاطي سير څېړنه په ژبپوهنه کي خورا مهم بحث دئ او تر سر تېرول ئې د ژبي په کره کولو کي پوهان بې لاري کوي.

د متونو ناقد یا تصحیح کوونکی د عادي ناسخ یا کاتب حیثیت نه لري، بلکي د ده مسئولیتونه د یوه امانتدار په توګه خورا ډېر دي. د مصحح له پاره لازمه ده چي په ځان کي دغه وړتیاوي او اړتیاوي ولري:

د متن پر ژبه باندي تسلط درلودل.

د متن د ژبي د تاریخي تحول او تطور په باب معلومات درلودل.

د متن له ژبي سره د نورو تړلو ژبو پوهنه درلودل.

د مؤلف په باب معلومات درلودل.

د مؤلف د عصر د تاریخي و ادبي جریاناتو په باب علم درلودل.

د مؤلف د نورو آثارو په باب، که موجود وي، مطالعه درلودل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهم څپرکی

د متن څېړنې اصول او روشونه

د متونو د تصحیح اصول:

اوس چې مو د متن په ارتباط یو لړ عمومي احکام او اصول بیان کړل، زه پر ځان لازمه بولم چې د دې ټول بیان په پای کې د متونو د برابرولو په برخه کې هغه معیاري اصول راوړم چې د متنپوهنې ټول پوهان ورباندې متفق دي، دا اصول د ډاکټر المنجد له هغې لیکنې څخه په پښتو راژباړم چې "قواعد تحقیق المخطوطات" نومېږي.

د ډاکټر صلاح الدین المنجد د دغې عربي مقالې او فارسي ترجمې یادونه د ښاغلي زلمي هیوادمل "د متن څېړنې میتودولوژي" نومې کتاب په (دوولسم مخ) کې سوې ده او له یادونې څخه داسې ښکاري چې ښاغلي هیوادمل دا مقالې کتلې یا لیدلې وې. ده د همدې کتاب له ۸۷ مخ څخه تر ۱۱۷مخ پورې د ډاکټرالمنجد د مقالې اردو ترجمه، چې دکتر فضل الرحمن ندوی کړې ده، په پښتو ژباړلې ده. د پښتو ترجمې عنوان ئې "د مخطوطاتو د تحقیق اصول" دئ. ښاغلي هیوادمل تر دغې یادونې لس کاله وړاندې هم په دغه مشخصه برخه کې د ډاکټر منجد د لیکنو حوالې لري[1].

---

[1] وګ: اسماءالحسنی – د سرخبرې، الف مخ، ۱۳۵۹ش، کابل پوهنتون.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډاکټر المنجد د نوموړي مقالې فارسي ترجمه اوس زما مخ ته پرته ده او عنوان ئې "روش تصحیح نسخه های خطی" دئ. دا ترجمه د استاد حسین خدیوجم په قلم سر ته رسېدلې ده. ما (هوتک) چې د فارسي ترجمې او د ښاغلي هیوادمل د پښتو ژباړې ځیني برخي سره مقابله کړې، راته معلومه سوه چې په پښتو ژباړه کي له لنډیزه کار اخیستل سوی دئ. زه نه پوهېږم چي دا لنډیز به د اردو مترجم کار وو، که د پښتو ژباړونکي.

ما (هوتک) د متونو د تصحیح په باب د ډاکټر المنجد تر مقالې بله زیاته هراړخیزه څېړنه لوستلې نه ده. په دې برخه کي د همدې مقالې د محتویاتو، چې د متونو د تصحیح خورا عمده ټکي لري، دوهم وار رانقلولو او ژباړلو ته ځکه اړ یم چي لومړی پښتو ژباړه ئې د اصلي متن لنډیز راته ایسي. په ننني علمي نړۍ کي د علمي مطالبو د بیا بیا ترجمې دود (عنعنه) سته. په عین ژبه کي د مهمو مقالو، رسالو او کتابو بیا بیا ترجمه کول باید د دغو آثارو د اهمیت په معنا وګڼل سي او هره ترجمه له ها بلي سره د مرستندویي لیکني حیثیت لري. زه به تر هر څه دمخه د دغه دانشمندمحقق په باب په لنډ ډول وږغېږم.

ډاکټر صلاح الدین المُنَجِّد څوک وو؟

د ډاکټر صلاح الدین المنجد د ژوند او علمي کارو په باب زه د سید علي طباطبایي یزدي له هغې لیکني څخه استفاده کوم چي د دغه ستر عالم د وفات پر وخت ئې د (درگذشت صلاح الدین المنجد) تر سر لیک لاندي کښلې ده.

ډاکټر صلاح الدین المنجد په ۱۹۲۰ع کال په دمشق کي زېږېدلی او په ۲۰۱۰ع کال د جنورۍ پر نونسمه په ریاض کي وفات سوی دئ. پلار ئې شیخ عبدالله منجد نومېدی او په دمشق کي شیخ القراء (د قاریانو مشر) وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر المنجد په اسلامي زړو متونو او خطي نسخو کي ژوري څېړني کړي او ارزښتناک آثار ئې کښلي دي چي شمېر ئې تر یو سلو پنځوسو اوړي. ده د خپل مثمر ژوند په اوږدو کي مسکو، کیمبرج، توبینگن، مونیخ، پاریس، تهران، کراچي، دهلي، استانبول، بغداد او د اسلامي هیوادو نورو ښارو ته علمي سفرونه کړي او د نړۍ په مشهورو پوهنتونو کي ئې ویناوي او کنفرانسونه ورکړي ول.

د متونو د تصحیح په باب د ده غوره اثر "قواعد تحقیق المخطوطات" نومېږي چي په عربي ژبه ئې کښلی او د ایراني محقق حسین خدیوجم په قلم په فارسي ژبه ترجمه سوی دئ.

دوکتور صلاح الدین المنجد

د المنجد د رسالې فارسي مترجم استاد سید حسین خدیوجم د مشهد پوهنتون استاد وو. په افغانستان کي ئې د ایران د فرهنګي سلاکار په توګه کار کړی وو. ده د متونو په څېړنه، تصحیح او ترجمه کي څه دپاسه دېرش کتابه خپاره کړي دي چي په هغو کي د امام غزالي د کیمیای سعادت او احیاء علوم الدین ترجمه او تصحیح ئې ما (هوتک) ته معلومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده. استاد سید حسین خدیوجم په ۱۳۶۵ هـ ش کال مړ سوی دئ. خو ما ته د المنجدد دغه کتاب بله فارسي ترجمه هم رامعلومه ده چې د محمود فاضل (یزدی مطلق) په قلم سر ته رسېدلې ده او (روش تحقیق و تصحیح کتابهای خطی) نومېږي.

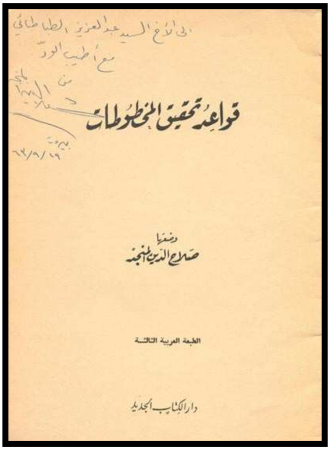

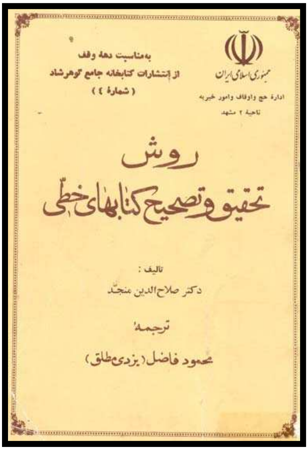

زه به په دې برخه کې د ډاکټرصلاح الدین المنجد له خوا د متن برابرولو په برخه کې ټاکل سوي روشونه د ده د خپلې لیکنې له فارسي ترجمې څخه په پښتو راواړوم او خپلې تجربې او خبري به د لمنلیکونو په ډول ورسره مل کاندم.

ډاکټر صلاح الدین المنجد په خپل دغه اثر کې تر یو لړ مقدماتي خبرو وروسته لیکي:

ترجمه: په دې ځای کې موږ د تالیف د منځته راتګ یا د لیکپوهني او اخځپوهني په باب او یا د کاتبانو د روشونو او د حدیث د اصطلاحاتو په باره کې نه ږغېږو. که څه هم دا ټولي خبري د تحقیق له روش سره مرسته کوي او هر څوک چې د متونو د تصحیح او خپرېدلو کار پیل کوي، باید تر هغه دمخه ئې په دغو مطالبو سر خلاص وي. له دې امله خپلې خبري د تحقیق

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو علمي روشو ته رااړوو چي له څېړونکو سره د متونو د تصحیح او تهیه کولو په کار کي مرسته کوي.

د نسخو راغونډول او اوډل

الف – د نسخو راغونډول:

۱ – که وغواړو چي یو پخوانی متن وڅېړو، نو وار د واره باید تر ممکني اندازې پوري په هغو بېلابېلو نسخو باندي ځان خبر کړو چي د نړۍ په کتابتونو کي خورې ورې پرتې دي.

۲ – دا کار د بروکلمان کتاب (GAL) او د هغه ضمیمو ته د مراجعې له لاري ممکن دئ[۱]. که دا کتاب د ستونزي د حل له پاره کافي نه وي، نو بیا دي د هغو کتابتونو د عربي ژبي د خطي نسخو فهرستو ته مراجعه وسي چي بروکلمان په خبر نه وو، یا د بروکلمان د کتاب د ضمیمو تر بشپړېدو وروسته برابر سوي دي[۱].

---

[۱] کارل بروکلمان Brockelmann (سپتامبر ۱۸۶۸ – مه ۱۹۵۶) د شلمي پېړۍ په لومړۍ نیمايي کي له سترو الماني ختیځ پوهانو څخه دئ. د نورو مشهورو آثارو په څنګ کي ئې د (عربي تالیفاتو تاریخ) ډېر مینه وال لري. دا کتاب د ۱۸۹۷ـ ۱۹۰۲ع کلونو تر منځ خپور سو او وروسته بیا یو لړ ضمایم هم پر زیات سول او په پنځو ټوکو کي د ۱۹۳۷ – ۱۹۴۲ع کلو تر منځ نشر سو. د دې کتاب اهمیت په دې کي دئ چي ټول هغه آثار ئې راغونډ کړي دي چي په عربي ژبه لیکل سوي دي. ختیځ پوهانو او اسلامپوهانو د دغه کتاب خورا تود هرکلی وکړ (هوتک).

[۱] د پښتو نسخو له پاره دا لاندي کتابو ته مراجعه له تصحیح کوونکي سره مرسته کوي:

– فهرست نسخ پشتو آرشیف ملی افغانستان

– پښتو کتابونه: د راز محمد ویښ لیکنه او ترجمه

– د هند د کتابخانو پښتو خطي نسخې: د زلمي هیوادمل لیکنه

– د پښتو د ادبي تاریخ خطي منابع: د زلمي هیوادمل لیکنه

- (Catalogue of PASHTO MANUSCRIPTS in the libraries of the British Isles)

(هوتک)

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳ – له هغه وروسته چي د نسخو ځای ځايگی مو معلوم کړ، بايد د هغو د پېژندني کار د لومړنيو فهرستو په مرسته پيل کړو او د خپلي اړتيا وړ نسخې پکښې غوره کړو، عکس (کاپی) ئې واخلو او په دې ډول بايد د داسي يوه صحيح متن تصوير په واک کي ولرو چي د نورو کسانو له لاسوهني او تحريف څخه خوندي پاته سوی وي.

۴ – هغه نسخې چي له نافهرست سوو کتابتونو څخه په لاس راځي، اول ئې بايد عکس (کاپي) واخيستل سي او بيا څېړنه ورباندي پيل سي.

ب – د نسخو اوډل (ترتيب):

د نسخو اوډل په دې ډول دي:

۱ – تر ټولو ډېره ښه نسخه چي د تصحيح او نشر پر وخت بايد د متن په توگه غوره سي، هغه نسخه ده چي په خپله د مؤلف په لاس کښل سوې وي.

۲ – د مؤلف د نسخې تر مونډلو وروسته بايد دا خبره وڅېړو چي مؤلف خپل دغه کتاب په يوه وار تاليف کړی دئ او که ئې په څو پړاوو کي. دا کار په دې خاطر ضروري دئ چي موږ ځان ډاډمن کړو چي زموږ په واک کي پر ته نسخه د مؤلف د کتاب وروستی شکل دئ.

۳ – د مؤلف تر خپلي نسخې وروسته وار هغي نسخې ته رسېږي چي مؤلف د نورو کسانو په لاس تر کتابت وروسته لوستلې يا ورته لوستل سوې وي او مؤلف په خپل ليک اعتراف کړی وي چي نوموړې نسخه ئې لوستلې يا ورته لوستل سوې ده.

۴ – تر دې وروسته نو وار هغي نسخې ته رسېږي چي د مؤلف له نسخې څخه نقل سوې يا ورسره مقايسه او مقابله سوې وي.

۵ – بيا نو هغي نسخې ته وار رسېږي چي د مؤلف په ژوند کي کتابت سوې وي او د پوهانو تعليقات او لمنليکونه ورباندي کښل سوي وي.

۶ – ورپسې هغه نسخه راځي چي د مؤلف په زمانه کي کتابت سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي خو تعليقاتورباندي كښل سوي نه وي.

۷ – نوري نسخې چي د مؤلف تر مړيني وروسته كتابت سوي وي، پر دوه ډوله دي، پخوانۍ او اوسنۍ. پخوانۍ تر اوسنۍ غوره دي او په هغو كي بيا هغه نسخه غوره ده چي د يوه پوه په لاس استنساخ سوې وي، يا كوم پوه ته لوستل سوې او د هغه د تاييد وړ گرځېدلې وي.

كله كله داسي هم پېښېږي چي پر يوه نوې، صحيح او ډېره دقيقه نسخه باندي پېښ سو چي تر هغي زړې نسخې به غوره وي چي لاسوهنه او تحريف پكښې سوى وي. كله به بيا يوه داسي نوې نسخه په لاس راسي چي د مؤلف له كومي معاصري نسخې څخه سيده او په ښه توگه رانقل سوې وي.

كه مو د مؤلف نسخه و نه موندله، نو د تحقيق هدف مو بايد د متن يوه داسي شكل ته رسېدل وي چي د مؤلف و تاليف ته ډېر نزدې وي او له تحريف او لاسوهني څخه پاک وي، ځكه په عمومي توگه هر څونه چي د خطي نسخې د كتابت نېټه د مؤلف له زمانې څخه ليري كېږي، په هغې كي د كاتبانو لاسوهني زياتېږي.

۸ – كه د يوه كتاب له پاره نوري پېژندل سوي نسخې موجودي وي، د يوې نسخې له مخي د هغه تصحيح او خپرېدل روا نه دي او دا په دې خاطر جائز نه دي چي د كتاب تر خپرېدلو وروسته بيا څېړني او اعراب ايښوولو ته اړتيا پيدا نه سي.

ج – ډلبندي:

ځيني كتابونه د وخت په تېرېدلو سره عام مقبوليت پيدا كوي او په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نتیجه کي ئې خطي نسخې زیاتېږي[۱]. په دغو نسخو کي بیا دوې درې یا زیات و کم نوري نسخې داسي وي چي د تېروتنو، یا لمنلیکونو او یا د متن د زیاتوالي او کمښت له مخي ډېري سره ورته وي او داسي ښکاري چي ګویا له یوې واحدي نسخې څخه دي رانقل سوي وي[۲]. په داسي حالاتو کي باید سره ورته (مشابه) نسخې ډلبندي سي او د هر ګروپ (برخي) له پاره د لنډیز په توګه یو توری باید وټاکل سي لکه (الف ګروپ، ب ګروپ، ج ګروپ) او له هر ګروپ څخه باید یوه نسخه غوره سي چي د نسخو د ثبت په وخت کي ئې د اختلافو له پاره استناد په وسي.

د متن څېړنه

د څېړني هدف او روشونه ئې:

له څېړني څخه مراد دا دئ چي بې له شرحو څخه یو صحیح متن رامنځته سي او هغه راز متن وي چي مؤلف ترتیب کړی او کښلی وي. زیاتره محققین دغه ټکي ته متوجه نه دي او په نتیجه کي لمنلیکونه له بې ځایه شرحو او زوائدوڅخه ډکوي[۱]. د مثال په توګه د لغاتو شرحي، د نومو شرحي او له چاپي کتابو څخه د داسي مطالبو نقلونه چي په متن کي هغو ته

---

[۱] په پښتو ژبه کي د اخوند درویزه دمخزن الاسلام او د رحمان بابا د دېوان خورا زیاتي نسخې کاتبانو کښلي دي او هر ځای موندلي کېږي (هوتک).

[۲] په پښتو کي زما د معلوماتو له مخي، د احمد شاه بابا دېوان همداسي ځانګړتیاوي لري او خطي نسخې ئې ډېري سره ورته دي (هوتک).

[۱] په پښتو متونو کي د دغه زوائدو او اوږدو شروحو په مثال کي د تاریخ مرصع متن راوړلای سو چي اصلي متن د ۲۰۰٦ع کال چاپ له مخي (۵۷۲ مخه) او مقدمه و تعلیقات ئې (۷۰۴ مخه) دي. زه (هوتک) هم د اوږدو شرحو په تکلیف باندي مبتلا یم او ځان نه سم ځني خلاصولای (هوتک).

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشاره نه وي سوې او دغه راز د مؤلف پر خبرو باندي تعليقات. دغه راز اوږدې اوږدې او ستومانوونکي شرحي کله کله لوستونکی د متن له مطالعې څخه خواتوری کړي.

د متونو څېړنه بايد په لاندي ډول سر ته ورسېږي:

۱ – د کتاب، د هغه د نامه او مؤلف ته د هغه د انتساب د سموالي څېړنه.

۲– که نسخه په خپله د مؤلف په ليک کښل سوې وي، ليکدود ئې بايد په هماغه شکل وساتل سي[1].

۳ – که مؤلف له نورو کتابو څخه نقل قولونه را اخيستي وي او مأخذ ئې ښوولی وي، بايد هغه کټ مټ ثبت سي. کمي او زياتي، سموالي او ناسم والي ته ئې بايد په لنډ ډول په لمنليکونو کي اشاره وسي. د مثال په توګه بايد وويل سي: دا متن په پلاني کتاب کي د الفاظو په توپير يا زياتوالي او کموالي سره راغلی دئ.

۴ – کله کله مؤلف خپل مأخذ نه وي ښوولی. په دې صورت کي که محقق ته مأخذ ورمعلوم وي، ښه او ډاډمن کار به دا وي چي هر مطلب خپل مأخذ ته حواله سي.

له پورتنيو دوو ټکو (۳ – ۴) څخه يوازي د متن د مطمئن توب او سموالي له پاره استفاده کېږي.

۵ – کله کله قلم د مؤلف له واکه ووزي، يا حافظه ورسره مرسته و نه کړي او په نتيجه کي کوم لغت يا نوم په ناسمه توګه ثبت سي. محقق کولای سي دغه تېروتنه په لمنليک کي سمه کړي او متن په هماغه ډول چي دئ، وساتي. څکه متن چي مؤلف په خپل خط کښلی وي، د ده د

---

[1] ما د حنان بارکزي دېوان د ده په خپل لاس کښلو نسخو له مخي ترتيب کړی دئ خو په افغانستان کي د مروج تعامل له مخي مي (کښي) په (کي) اړولي دی چي بايد نه مي وای اليش کړي (هوتک).

(c) ketabton.com: The Digital Library

افکارو، پوهي او علمي شخصيت نمايندګي کوي.

۶ – که نسخې بېلابېلې وي، يوه نسخه بايد د کار د تاداو (اساس) په توګه غوره سي چي په دې ډول اصلي متن خوندي سي.

۷ – په لمنليکونو کي د نسخو توپيرونو ته يعني د روايتو اختلافو ته اشاره کېږي.

۸ – د روايت د اختلاف په صورت کي بايد مصحح د هر روايت په باب تر تحقيق وروسته، په متن کي هغه څه ثبت کړي چي د سموالي له مخي تر نورو غوره وي. د لاسوهلي او تحريف سوي روايت يا بل اشتباهي مطلب يادونه په لمنليکو کي کېږي.

۹ – که په يوه نسخه کي کوم مطلب وليدل سي چي په اصل نسخه کي راغلی نه وي، دغه مطلب بايد پر اصل نسخه باندي ور زيات سي او په لمنليک کي ورته اشاره وسي. البته دا کار هغه وخت صحيح دئ چي محقق ته ثابته سي چي نوموړی مطلب د کتاب په اصلي متن پوري اړه لري او ناسخ يا کاتب له خوا پر زيات سوی نه دئ. که ورته ثابته نه وي، نوموړی مطلب بايد په لمنليک کي راوړل سي، يا هغه ته اشاره وسي.

۱۰ – که کوم توری يا کومه کلمه له متن څخه لوېدلې وي، محقق ته اجازه سته چي لوېدلې برخه پر متن باندي ورزياته کړي. په دې شرط چي زياته سوې کلمه بايد په پټريو (لويو قوسو) کي کښېښودل سي. قدماوو (اولنيو) هم د حديثو په کتابو کي د هغه څه زياتونه مجاز بللې ده چي د حديث له متن يا سند څخه به لوېدلې وه[1].

۱۱ – که په نسخه کي کوم ځای سوری يا څيري سوی وي او د متن

---

[1] بناغلي هارون په دې باب له ابن کثير څخه يو مهم متن په خپل کتاب کي راوړی دئ. وګورئ: تحقيق النصوص –قاهره، ۱۹۵۴.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه برخه له منځه تللې وي او دغه له منځه تللې برخه په کومه بله خطي یا چاپي نسخه کي موجوده وي او دغه متن له لومړۍ نسخې څخه نقل سوی وي، مصحح کولای سي دغه کمبوت د هغه له مخي پوره کړي او په لمنلیک کي ئې یادونه وکړي. زیاته سوې برخه باید په پټریو (قوسو) کي ونیول سي. خو که محقق کمبوت ځای یا نالیکلې برخه په بل مأخذ کي پیدا نه کړي، باید متن هماغسي ناقص پرېږدي او په لمنلیک کي دي لوېدلي یا نالیکلي برخي ته اشاره وسي.

۱۲ – ځیني مصححان د زیاتو نسخو د سته والي په صورت کي، د یوې باوري نسخې له غوره کولو څخه ډډه کوي، یعني په یوه وخت کي پر څو نسخو باندي تکیه کوي. دا کار که څه هم مصحح ته نامحدوده آزادي ورکوي خو له دې آزادۍ سره سره بیا هم څوک د تېروتني له بابته مطمئن کېدلای نه سي. دا کار هغه مصحح په ښه توګه کولای سي چي د کتاب د مؤلف او د هغه د سبک او ژبي په باب ښه پوره معلومات ولري. سره له دې هم ښه دا ده چي پر یوه نسخه باندي اعتماد وسي او هغه بیا له نورو نسخو سره مقابله سي او غوره او سم ثبت ئې انتخاب کړه سي.

۱۳ – اولنیو محققینو که به د کوم کتاب دوې نسخې وموندلې، یوه به ئې له بلي سره مقابله کوله او اختلافونه به ئې د یوې نسخې په لمن کي نقل کول او ورته لیکل به ئې "فی نسخة کذا". په دغه راز مواردو کي به هغه څه چي په لمنلیک کي نقل سوي ول، ډېر اعتبار درلود. مصحح کولای سي د لمنلیک او حاشیې په منځ کي یوه خوا غوره کړي او په حاشیه کي هغه ته اشاره وکړي.

۱۴ – کله کله یو عالِم سړی کوم کتاب مطالعه کړي او ځیني عبارتونه ئې ورسم (اصلاح) کړي. دغه سم سوي عبارتونه د نسخې ارزښت ورزیاتوي. که مصحح له دغو سم سوو عبارتو سره موافق وي، کولای سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي په متن کي ئې راوړي او په لمنليک کي هغه ته اشاره وکړي.

په کلي ډول بايد په لمنليکونو کي د نسخې ټولو تعليقاتو او حاشيو ته اشاره وسي.

ليکدود:

که نسخه د مؤلف په خپل خط وي، حق دا دئ چي مصحح متن هغه راز نقل کړي لکه مؤلف چي تدوين کړی دئ. مګر د عربي ليک خو د زمانې په تېرېدلوسره بدلون موندلی دئ نو ښه دا ده چي متن د نن ورځې په ليکدود خپور سي[۱]. اولنيو دا کار روا بللی دئ[۲].

کله کله له داسي پخوانيو کتابو سره مخامخ کېږو چي کلمات ئې ټکي نه لري او نن ورځ بې له ټکو څخه د هغو خپرول ممکن نه دي. کله بيا

---

[۱] په پښتو کي هم د ننني ليکدود مراعاتول مناسب کار دئ ځکه که روښاني کتابونه په روښاني الفبې او د خوشحال خان او کورنۍ آثار ئې په ځنځيري الفبې خپاره سي، لوستونکي به ستونزي ورسره ولري. ډاکټر صلاح الدين المنجد په دې برخه کي زياتره هغه مسايل بيان کړي دي چي د عربي ژبي د متونو په برابرولو کي ډېر په درد خوري. خو څرنګه چي په پښتو آثارو کي هم عربي عبارتونه، آيات، احاديث او عربي مقولې او لغات زيات ليدل کېږي، ځکه ئې زه دلته په بشپړه توګه راژباړم چي له يوې خوا به د لوستونکو په درد وخوري او له بلي خوا به د المنجد دغه ارزښتناکه ليکنه هم نيمګړې سوې نه وي. د ښاغلي هيوادمل صاحب په ژباړه کي ما ته دغه برخه مختصره ښکاره سوه. ښايي اردو ژباړونکي له اختصاره کار اخيستی وي (هوتک).

[۲] وګ: الصلاح الصفدی، الوافی بالوفيات، ج اول، مقدمه (تحقيق هـ ريتر) استانبول ۱۹۳۴.

د هيوادمل صاحب په ژباړه کي دغه اثر "مقدمة الوافی بالوافيات" د صلاح الدين صفدری ليکنه بلل سوې ده. زما د څېړني له مخي د دغه اثر مؤلف "صلاح الدين خليل بن ايبک صفدی" نومېږي. صفد (د دوهم توري په زېر) د فلسطين يو پخوانی ښار وو چي د اسرائيلو د اوسني هيواد په شمال کي پروت دئ. يهوديان ئې د اسرائيلو څلرم مقدس ښار بولي. نور درې ئې يوروشليم، حبرون او طبريه دي (هوتک).

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر داسي متونو پېښېږو چي اعراب پکښې مراعات سوی نه وي يعني همزه، پېښ، زور، زېر، تشديد او جزم نه لري او که دغه متون پر هماغه لومړني شکل باندي پرېښوول سي، اشتباهات منځ ته راوړي نو بهتره دا ده چي په دې صورت کي دغه لاندي لارښووني مراعات سي:

۱ – د کلمې د سر همزه (د ابتدا همزه) که ئې معنا اړوله، بايد هر وخت پر خپل ځای پاته وي. لکه أعلام او إعلام.

۲ – د "الف مقصوره" او "ی" تر منځ د اشتباه ليري کولو په نيامت دي تر "ی" لاندي دوه ټکي کښېښوول سي لکه : أبی، أبي.

له بده مرغه په مصر کي د "ی" چاپي توري دغه دوه ټکي نه لري[۱].

۳ – تشديد بايد هر وخت پر تورو باندي کښېږدو.

۴ – د عَلَم نومونو ليکنه هغه شان ضروري ده لکه نن ورځ چي رواج لري[۲]. د مثال په توګه د "سليمن" پر ځای دي "سليمان"، د "حرث" پر ځای دي "حارث"، د "خلد" پر ځای دي "خالد"، د "معويه" پر ځای دي "معاويه"، د "مرون" پر ځای دي "مروان" وليکل سي.

په دې ځای کي د دغه ټکي يادونه بې مناسبته نه ده چي عربي علمي ټولني د (تاريخ دمشق) د خپرولو پر وخت نظر درلود چي هغه نومونه چي په قرآن کي راغلي دي، بايد په پخواني ليکدود سره وليکل سي لکه: اسحق، ابراهيم، اسمعيل. خو زما په عقيده ښه دا ده چي د ځينو هغو کلمو الفونه ورکول سي چي پخوا حذف سوي ول لکه: د "لکن" پر ځای "لاکن"، د "هؤلاء" پر ځای "هاؤلاء"، د "هذا" پر ځای "هاذا" او نور. بايد وويل سي چي نن ورځ په مراکش کي دغه الف ټولو نومړو کلموته ورکول کېږي.

---

[۱] موږ په پښتو تورو کي دغه ستونزه نه لرو (هوتک).

[۲] له عَلَم نومونو (اسماء عَلَم) څخه مراد مشهور نومونه دي. عَلَم د اول او دوهم توري په زور (فتحه) سره (بيرغ) ته وايي او مجازي معنا ئې (مشهور) هم بلل سوې ده (هوتک).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵ – عددونه باید بېل سره ولیکل سي لکه: د "سبعمئة" یا "سبعمایة" پر ځای دي "سبع مئة"، د "ثلثمئة" یا "ثلاثمایة" پر ځای دي " ثلاث مئة" ولیکل سي.

د دې خبري یادوني ته به اړتیا نه وي چې محقق باید د کتاب په سریزه کي د نسخې د معرفۍ پر وخت د کتاب د اصلي لیکدود په باب وړ،غېبړ،ي او د هغه ځیني نمونې (بولګې، بېلګې) راوړي او دغه راز د هغې طریقې یادونه هم باید وکړي چي مصحح د دغه لیکدود د اړولو له اسیته غوره کړې ده.

د لنډیز نخښي:

کله کله په متونو کي پر داسي کلمو او جملو پېښېږ،و چي ډېري تکرار سوي وي لکه پر پیغمبر باندي صلوات (درودونه)، د متوفی کسانو له نامه سره رحمة الله، له صحابه وو سره رضی الله عنه او د حدیثو په کتابو کي د (حدثنا، أخبرنا، أنبأنا) کلمات او نور. اولنیو (قدماوو) ځینو دغو کلماتو ته د لنډېز نخښي ټاکلي او د ځینو کتابو نومونه ئې هم مختصر کړي دي یا ئې په یوه یا دوو تورو اشاره ورته کړې ده.

د لنډیز ځیني دغه نخښي داسي دي:

رحمه الله – رحمه،رح

تعالی – تع

رضی الله عنه – رضه،رض

الی آخره – الخ

انتهی – اه

حدثنا – ثنا

أخبرنا – انا

أنبأنا – انبا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله د حدثنا، أخبرنا، أنبأنا کلماتو لنډیز نخښې نه یوازې راویانو ته د حدیث د استناد په برخه کې کاروي، بلکې په خپله په متن کې ئې هم راوړي[(۱)]. د حدیثو په کتابو کې د صحاح ستّه او نورو له پاره لنډیز نخښې ایږدي لکه:

بخاري (خ)، مسلم (م)، ترمذي (ت)، ابی داود(د)، نسائي (ن)، قزویني (ق)[(۲)].

ځیني ختیځ پوهان د هغو کلماتو په برخه کې چې زیاتې تکرارېږي، د لنډیز د دغې طریقې پالل مجاز بولي او کېدلای سي چې څوک ئې په لمنلیکونو کې د هغه مأخذ له پاره هم کار کړي، چې ډېر تکرارېږي. (۱۴ ب) (۱۴ ب) د لنډیز نورې نخښې چې ما (هوتک)ته په نورو منابعو کې په مخه راغلي دي، دا دي:

خ: د بلې نسخې (نسخه بدل) ثبت

خ ل: د بلې نسخې (نسخه بدل) ثبت

خ / م: مؤخّر / مقدّم

ح: د شک او احتمال وړ

---

(۱) (وګ: د حسیني نسخه "ذیل علی البحر" (د عارف حکمت مخطوطه، مدینه). د هیوادمل په ترجمه کې دغه نوم "الزیل علی الصبر" دئ (هوتک).

(۲) وګ: ابن عساکر، معجم الشیوخ النبلاء (نسخې په دمشق او د بیت المقدس په خالدیة کې). په سریزه کې وایي: "د دې هر ګروپ له پاره مې یو توری ټاکلی دئ چې له تلواري (کم فرصت) لیکوال سره مرسته وکاندم، ځکه جزء د کل استازی دئ".

د مقالې په فارسي ترجمه کې د ابن عساکر د دغه اثر نوم "معجم الشیوخ النبل" ثبت دئ. خو ما (هوتک) چې د ابن عساکر د آثارو لیست وکوت، هورې ئې نوم "معجم الشیوخ النبلاء" وو او ما همداسې وکیښ. د هیوادمل صاحب په ژباړل سوي متن کې یوازې "معجم الشیوخ" لیکل سوی دئ او د "النبلاء" قید نه لري. نبل، نبلاء د سورېې د یوه ښار نوم دئ چې حلب ته نږدې پروت دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صح: تصحیح سوی شکل

لا: زائد لفظ

ز: زائد

او نور (وگ: رهنمای تصحیح متون، د جویا جهانبخش لیکنه)

د اِعراب شکل:

په متن کي د اِعراب[۱] له پاره باید له دې لاندي طریقې څخه کار واخیستل سي:

۱ – که ټول متن او یا ئې یوه برخه معربه وي، باید ټول متن ته اِعراب ورکول سي.

۲ – قرآني آیاتو او احادیثو ته اِعراب ورکول واجب (حتمي) دي.

۳ – هغو شعرونو ته باید اِعراب ورکړه سي، چي لوستنه ئې سخته وي.

۴ – هغو کلماتو ته باید اِعراب ورکول سي چي بې له اعرابه ئې په معنا کي څوک تېروزي لکه معلوم او مجهول ماضي فعل (ضَرَبَ د ضاد په زور – ضُرب د ضاد په پېښ).

۵ – عَلَم عجمي نومونه چي معرّب یا مرکّب سوي دي د رجالو له کتابو یا تذکرو څخه په استفادې سره باید معرّب سي.

۶ – که متن له لویه سره معرّب وي یا وروسته بل چا معرّب کړی وي، په سریزه کي ئې باید یادونه وسي.

سر لیکونه (عنوانونه):

د بابونو او فصلونو سر لیکونه باید د متن تر حروفو غورس ثبت سي.

---

[۱] اعراب د یوې کلمې پر تورو باندي د حرکاتو (فتحه، کسره، ضمه) ایښوولو ته ویل کېږي (هوَتک).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د متن وېش او نومره ایښوونه ئې:

۱ – د مؤلف وېش، ترتیب او فصل بندي باید په چاپ کي مراعات سي.

۲ – هغه متنونه چي په اساس کي پر فصلو باندي وېشل سوي نه وي، که لازمه وبلل سي، کېدلای سي چي په داسي ډول پر فصلو باندي ووېشل سي چي متن پکښې تاواني نه سي. د هر فصل له پاره باید یو سرلیک (عنوان) وټاکل سي او په پتریو کي ولیکل سي.

۳ – که متن پر باب او فصل باندي وېشل سوی وي، بابونو ته ئې نومرې باید ورکول سي.

۴ – که تر تصحیح لاندي متن ژباړل سوی وي، د ژباړونکي نوم باید د متن تر حروفو په کوچنیو تورو سره د صفحې پر یوه لوړه څنډه یا د صفحې په منځ کي ولیکل سي.

۵ – د حدیثو په کتابو کي باید احادیثو ته نومرې ورکول سي.

۶ – شعري دېوانونه یا باید پر هغه شکل پرېښوول سي چي فصل بندي سوي وي، یا باید قافیې د الفبا په ترتیب ورته واوړل سي او قصیدې او قطعې باید نومرې ولري.

۷ – ښه به دا وي چي د منظومو او منثورو متنونو لیکو ته نومرې ورکول سي یعني د لیکو (کرښو) پر هرو درو، درو یا هرو پنځو، پنځو باندي نمره کښېښوول سي.

ټکي، فاصلې او اشارې:

۱ – ټکی (نقطه) باید د هغو جملو په پای کي راسي چي معنا ئې پای ته رسېدلې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲ – فاصله (ويرګول، کامه) بايد داسي (،) کښېښول سي. دغه راز فاصله بايد له ټکي سره يو ځای يعني (؛) و نه ليکل سي.

۳ – د پوښتني او حيرانتيا (تعجب) نخښي (؟ – !) بايد په خپلو مناسبو ځايو کي کښېښوول سي.

۴ – د "قول" کلمي تر مشتقاتو (قالَ، قيلَ) وروسته دي دوه ټکي سر پر سر کښېښوول سي لکه قالَ محمد:

۵ – په مسجعو متونو کي دي سجعي يوه له بلي څخه د ويرګول (،) په واسطه جلا سي.

۶ – که په متن کي ځيني ځايونه کنډو وي، پر ځای دې ټکي کښېښوول سي، يعني په هر کنډو ځای کي دي درې ټکي (...) وليکل سي.

قوسونه، کرښکي او نخښي:

- د قرآن آيتونه دي په دا ډول قوسو ( ) کي ثبت سي.
- که د کوم کتاب نوم په متن کي راغلی وي، په مزدوجه فاصله يا ګيومه " " کي دي ونيول سي.
- دوه لنډي خطونه (- -): معترضه جمله دي د دغو خطو په منځ کي راوړل سي.
- دوه عمودي (| |): د دوهمي نسخې هغه جملې دي ،چي په متن کي نه وي راغلي، د دغو دوو خطو په منځ کي راوړل سي.
- مات قوسونه: په دغو قوسو کي دي مصحح هغه بيان راوړي چي دی ئې له خپله ځانه پر متن باندي ور زياتوي لکه هغه توري او کلمې چي د جملې له سياقه سره مناسبي وي، بايد په دغو قوسو کي ثبت سي.
- مربع ډوله قوسونه يا پټريان [ ]: هغه مطالب چي له دوهمي نسخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځخه پر اصلي نسخه باندي ورزياتېږي، يا په هغو باندي استشهاد کېږي او يا نوي عنوانونه اصلي متن ته ورکول کېږي، بايد په دغو پتريانو کي وي.

- عادي قوسونه ( ): د متن د مخونو شمېر دي په دغو قوسو کي وليکل سي. که مخونه پر الف او (ب) باندي سره بېل سوي وي نو دي د مثال په ډول داسي (۲۵ الف) او (۱۶ب) وليکل سي.
- ( ) ـ دغه راز قوسونه له "کذا" سره مترادف دي او په هغو ځايو کي کارېږي چي د متن لوستنه د ځېړونکي له پاره سخته وي. تر مشکوک عبارت وروسته دغه نخښه ايښوول کېږي.

د خطي نسخو هره نسخه بايد په داسي توري سره وښوول سي چي د مؤلف له نامه ځخه، يا د هغي کتابخانې له نامه ځخه چي نسخه پکښې خوندي وي، يا هم د هغه ښار له نامه ځخه چي دغه کتابتون پکښې واقع وي، اخيستل سوی وي.

د بېلابېلو خطي نسخو مجموعې ته دي په ابجد تورو سره اشاره وسي. لکه "ب" گروپ، "ج" گروپ.

لمنليکونه (حاشيې):

تر اوسه پوري چي مو کوم مطالب بيان کړل، هغه د متن په خارجي شکل او بڼه پوري اړه لري، مگر د مصحح علمي او انتقادي کار د هغه له لمنليکونو (حاشيو) ځخه ځرگندېږي. ختيځ پوهان دغو لمنليکونو ته د يوه خاص هنر په سترگه گوري، داسي هنر چي پوهي او مهارت ته اړتيا لري.

عربو محققينو د لمنليکونو له پاره ډول ډول لاري پاللي دي. ځيني ئې د نسخو اختلافونه په لمنليکونو کي راوړي او تعليقات و ملحقات په جلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

توګه د کتاب په پای کې پر زیاتوي. دا روش په خاص ډول سره د زیاترو فرانسوي ختیځ پوهانو له خوا پالل کېږي.

دوهمه ډله د نسخو اختلافونه او تعلیقات سره یو ځای کوي او وروسته ئې په لمنلیکونو کې راوړي او دا دواړه بیا د یوې کرښې په واسطه سره جلا کوي. دا روش د ځینو الماني ختیځ پوهانو له خوا پالل کېږی.

دریمه ډله بیا دا دواړه روشونه سره یو ځای کوي.

څلرمه ډله د کتاب په مخونو کې له متن پرته بل څه نه کاږي یعني د روایتو اختلافونه او تعلیقات د کتاب په پای کې راوړي.

زموږ د ځینو څېړونکو روش بیا داسي دئ چي یوه ډله په تشریحاتو، تعلیقاتو او د لغتو په تفسیر کي افراط کوي او بله ډله بیا په کلي توګه ډډه ورڅخه کوي.

که د متونو له تصحیح او څېړني څخه مراد د صحیح متن، د هغه شان متن منځ ته راوړل وي چي په خپله مؤلف تدوین کړی وي، نو دې هدف ته د رسېدو له پاره د لومړۍ ډلي روش سم ښکاري؛ ځکه د نسخو اختلافونه موږ ته هغه صحیح عبارت راښیي چي په متن کي باید راوړل سي. له دې امله نو په لمنلیکونو کي باید یوازي د نسخو اختلاف راوړل سي او په دوهم ګام کي باید له لمنلیکونو څخه د هغو مأخذو د ښوولو له پاره کار واخیستل سي چي په متن کي د هغو یادونه سوې اود محققینو د خبرولو له پاره ګټور وي.

د هغو مأخذو د تشریح او معرفۍ له پاره، چي په متن کي ئې یادونه سوې وي، باید دا لاندي ټکي په پام کي ونیول سي:

۱ – په متن کي د رانقل سوو مطالبو مأخذونه دي په لمنلیکونو کي وښوول سي. لکه: ابن سعید ویلي دي ... په لمنلیک کي دي ورته وکښل سي "په طبقات پلاني ټوک پیستاني مخ کي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲ – د قرآني آیتونو په برخه کي دي د آیت شمارې او د سورة شمارې ته اشاره وسي.

۳ – د احادیثو له پاره دي د حدیث مأخذ ته اشاره وسي. لکه "احمد په خپل مسند کي ویلي دي" دلته دي د مسند ټوک او د حدیث شمارې ته اشاره وسي. البته په دې شرط چي احادیثو ته شمارې ورکول سوي وي.

۴ – شعرونه او شواهد: که ممکنه وي اړوندو دېوانو او د ادبیاتو په کتابو کي د موجودو روایتو اختلاف ته دي اشاره وسي. خو که د شعر ویونکی معلوم نه وي، محقق باید تر خپله وسه پوري هڅه وکړي چي ویونکی ئې معلوم کاندي. له دې بحث څخه په متن کي راغلي عَلَم نومونه او د ځایو نومونه او مشکل لغتونه پاتېږي. که په متن کي د کوم عَلَم نوم او د ځای نوم یا کوم لغت تصحیح ته اړ وي، باید سمون ئې په لمنلیک کي یاد سي. خو که غواړئ چي د کوم عَلَم نوم شرحه بیان کړی یا د کوم ځای جغرافیایي موقعیت څرګند کړی یا د کوم لغت شرح وکاږی، ښه دا ده چي دا خبري د کتاب د پای په ملحقاتو کي راوړل سي ځکه په دې ډول به متن په ډېرو لمنلیکونو باندي دروند سوی نه وي. که د ملحقاتو په راوړلو سره هم د کتاب متن درنېدی او ستونزي ئې منځ ته راوړلې، بیا دي د اشخاصو د نومو په برخه کي یوازي د مړیني کال ته، بې له مأخذه اشاره وسي او د ځایو د نومونو له پاره دي د هغه موقعیت او مأخذ په لنډ ډول بیان سي. خو د لغاتو په برخه کي دي، په تېره بیا هغه لغات چي په قاموسو کي نه وي ثبت سوي یا په پخوانیو تمدنو پوري اړه ولري، ښه دا ده چي د هغو د تشریح او تفسیر له پاره د کتاب په پای کي یو فهرست راوړل سي.

اجازات او سماعات:

۱ – څرنګه چي اجازات (د حدیث لاس پر لاس کېدل یا له کوم چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه اوربدل یا پر کوم چا باندي د حدیث لوستل) د حدیثو د کسانو د احوال په څېړنه او د هغوی د عصر په پېژندنه کي اهمیت لري، نو د حدیثو د کتاب خپرولو پر وخت دي هغه اجازات په چاپي متن کي راوړل سي چي په خطي نسخو کي ثبت سوي وي.

۲ – هره لیکه (کرښه) دي، چي په هغې کي اجازه یا سماع وي، جلا نقل سي.

۳ – دغو لیکو ته دي نمرې ورکړه سي او هره نمره دي په قوسینو کي ونیول سي.

۴ – سماعاتو ته دي د لنډیز نخښي ورکړه سي او د دغو نخښو توري باید د متن تر تورو نري (نازک) وي.

۵ – سماعات دي د متن تر تورو په کوچنیو تورو ثبت سي. د سماع تر نقلولو وروسته دي د سماع د اورېدونکي او ویونکي او لیکونکي نوم، د اورېدونکو شمېر او د سماع ځای او نېټه راوړه سي.

فهرستونه:

له فهرست لیکني څخه مراد د خپاره سوي کتاب له مطالبو څخه د استفادې اسانه کول دي، داسي چي هر محقق ته د کتاب د مطالبو موندل ممکن سي. له همدې اسیته دئ چي د ختیځپوهانو له هغو کتابو څخه زیاته استفاده سوې ده چي ګټور فهرستونه ورته برابر سوي دي.

فهرستونه د کتاب د موضوع له مخي ډول ډول وي. د هر کتاب د ټولو ګټورو مطالبو له پاره داسي فهرستونه ترتیب کېدلای سي چي په نورو کتابو کي په نُدرت سره تنظیم کېږي. خو باید پام مو وي چي دا راز فهرست ته نوښت (ابتکار) نه ویل کېږي. ځیني محققین د مطالبو د فهرست په تنظیمولو کي بې فایدې افراط کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيني کسان د هغو لغاتو له پاره فهرست جوړوي چي په قاموسو کي راغلي وي. دا کار د اريانتيا وړ دئ ځکه چي قاموسونه په خپله تنظيم سوي فهرستونه دي. هغه تقليدي فهرستونه چي نن ورځ تنظيمېږي، عبارت دي له:

۱ – د نارينه وو، ښځو، قبايلو او کورنيو... د نومونو فهرست.

۲ – د ځايو او هيوادو فهرست.

۳ – د هغو کتابو فهرست چي په متن کی راغلي وي. دا فهرست د مؤلف د مأخذو د پېژندني له پاره، چي کله ډېر زيات وي، ګټور وي.

هر کتاب ته دي د موضوع په تناسب فهرست جوړ سي.

د شعر د دېوان يا د ادبياتو د کتاب له پاره دي د شعرو د قافيو فهرست واوډل سي. د حديثو د کتابو له پاره دي د احاديثو فهرست جوړ سي او د هغو لومړي توري دي د الفبې په ترتيب واوډل سي. د جغرافيايي کتابو له پاره دي د تاريخي ځايو فهرست او نخشې تنظيم سي. د تذکرو په کتابو کي دي د نومونو له يادوني څخه ډډه وسي او يوازي دي د ليکوال يا شاعر د ژوندليک فهرست تنظيم سي. د تاريخ کتابو ته دي د هغو مهمو پېښو فهرست جوړ سي چي په کتاب کي راغلي دي او دې ته ورته نور فهرستونه.

دغه راز د هغو لغاتو له پاره فهرست ته اړتيا سته چي د پخوانيو مدنيتو نخښه وي يا په فرهنګو کي ثبت سوي نه وي او د تصادف له مخي په کتاب کي راغلي وي. د دغو فهرستو د جوړولو اړتيا ځکه سته چي امکان لري په راتلونکي کي د لغاتو د دغه راز فهرستو څخه يو قاموس تاليف سي چي له اوسنيو قاموسو سره به توپير ولري. اوسني قاموسونه د لغاتو له بدلون او پراختيا سره ګام پر ګام روان نه دي.

فهرستونه دوه ډوله دي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

١ – ساده او معمولي فهرستونه چي په هغو کي عَلَم نومونه راغلي وي. په دغو فهرستو کي دي د هغو مخونو شمارې ته اشاره وسي چي دغه عَلَم نومونه پکښې درج وي.

٢ – مفصل فهرستونه چي په هغو کي عَلَم نومونه راوړل کېږي او وروسته ئې د يوې داسي کوچنۍ نخښې په واسطه سره يادونه کېږي چي د کتاب په هر مخ کي په هغې سره عَلَم سوي وي. له دغو فهرستو سره دي موضوعي فهرستونه، چي په دې وروستيو وختو کي ئې محققين ترتيبوي، مل سي. د موضوعي فهرستو اوډل که ډېر زيار او کوښښ ته اړتيا لري خو هغومره ګټه بيا هم لري.

په هر حال هغه کسان چي د فهرستو په تنظيمولو ګوتي پوري کوي، بايد د څېړني او تحقيق له روشو سره اشنا هم وي.

(د فهرستو بحث د هيوادمل صاحب په ترجمه کي ډېر لنډ سوی دئ. زما په مأخذ کي ئې تفصيل څه زيات دئ، هوتک).

د سريزي ليکلو روش:

مصحح چي د متن د چاپ له کاره وزګار سو، بيا نو بايد د سريزي ليکل پيل کړي. دا کار د دې له پاره دئ چي کله کله مصحح مجبورېږي په سريزه کي د کتاب مخونو ته اشاره وکړي خو دا کار تر هغو پوري ممکن نه دئ څو د کتاب د ټول متن چاپېدل بشپړ سوي نه وي.

په سريزه کي بايد درې مطلبه شامل وي:

١ – د کتاب د موضوع معرفي کول او د هغو ټکو بيانول چي د کتاب تر تاليف دمخه څرګند سوي وي.

٢ – په خپله د کتاب معرفي کول او د هغو کتابو په منځ کي ئې د مقام

(c) ketabton.com: The Digital Library

روښانه کول چي پر همدې موضوع باندي تاليف سوي دي. دغه راز د هغو نوو مطالبو معرفي کول چي دغه کتاب ئې لوستونکو ته وړاندي کوي. د نوموړي اثر ارزښت او د مؤلف مقام او ژوندليک ئې له مأخذ سره يو ځای بيانول.

۳ – د هغې نسخې معرفي کول چي د تصحيح له پاره غوره سوې ده او متن ځنی جوړ سوی دئ.

د نسخې د معرفی له پاره بايد دغه لاندي لارښووني مراعات سي:

۱ – د هغه څه معرفي کول چي د کتاب پر لومړي مخ باندي ثبت سوي وي لکه: د کتاب نوم، د مؤلف نوم. دغه راز د کتاب د نامه او مؤلف ته د هغه د انتسابولو د مسئلې د سموالي (رشتياتوب) څېړل[1].

۲ – د نسخو د ليکلو نېټه او د نسخې د کاتب يادونه. د هغو کسانو نومونه دي هم تر ممکني اندازې پوري راوړل سي چي د دغه اثر نوم ئې په خپلو تاليفاتو کي راوړی وي.

۳ – که په کتاب کي د مؤلف نوم راغلی نه وي، مصحح بايد د مؤلف د پېژندلو له پاره کوښښ وکړي يعني د کتاب د موضوع او سبک، د متن د نومونو او د هغو مؤلفينو له ويناوو څخه دي د ده د پېژندني په برخه کي استفاده وکړي چي په خپلو آثارو کي ئې له دغه نوموړکي مؤلف سره د ليدني کتني يادونه کړې وي.

که کتاب د ليکني نېټه ونه لري، د نسخې عمر دي د ليک او کاغذ له مخي وټاکي.

---

[1] په زياترو پښتو او فارسي نسخو کي د کتاب او د مؤلف نوم ئې پر لومړي مخ باندي ليکل سوي نه وي. د کتاب او د هغه د مؤلف نوم زياتره د حمد و صلوات او مقدماتي خبرو په پای کي معمولا د "امابعد" تر کلماتو وروسته راځي. په زياتره خطي نسخو کي د "امابعد" کلمات يا په بېل رنگ ليکل سوي وي يا ئې توري د متن تر تورو غورس وي (هوتک).

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴ – د نسخې د مخونو د شمېر، د هغو د اوږدوالي (طول) او پسور (عرض) اندازه، په هر مخ کي د ليکو (کرښو) شمېر او د هري ليکي د اوږدوالي ټاکنه او د لمنليکونو او د هغو د اوږدوالي ټاکنه ضروري ده.

۵ – د ليک (خط) د ډول ټاکل او دا چي نسخه ټوله په يو ډول خط ليکل سوې که په دوو بېلابېلو خطونو.

۶ – د هغه ليکدود معرفي کول چي د نسخې کاتب پاللی دئ او د هغو لغاتو د بېلګو ليکنه چي مصحح د هغو ليکدود په چاپ کي وراړولی دئ.

۷ – د ليک د رنګ او د رنګ د توپير ښوول. کله کله متن په تور رنګ ليکل سوی وي او سرليکونه ئې په سره رنګ وي، کله ئې فاصلې په سره او شين (آبي) رنګ کښلي وي. دې ټولو ته بايد اشاره وسي.

۸ – د کاغذ او د هغه د ډول پېژندنه.

۹ – زياتوني.

۱۰ – په لمنليکونو کي تعليقات.

۱۱ – اجازات (مناوله[۱]، د قرائت اجازه، د سماع اجازه): په سريزه کي دي دې ټولو ته اشاره وسي او اصل دي ئې د کتاب په پای کي ور زيات سي.

۱۲ – تمليکات، (د هغو کسانو معرفي چي د هغوی مالکيت د کتاب پر مخونو باندي ليکل سوی وي[۲].

۱۳ – د نسخې د سر او پای د مخونو عکس يا د کتاب له متن څخه د کوم بل په زړه پوري مخ عکس. تر عکسو لاندي بايد په متن کي د دغه عکس د اړوند مخ نومرې ته اشاره وسي.

---

[۱] مناوِله هغې اجازې ته ويله کېږي چي شيخ، خپل کوم د سماع وړ کتاب و خپل مريد ته ورکړي او ورته ووايي چي ته د دغه کتاب له مندرجاتو څخه روايت کولای سې (هوتک).

[۲] د کتابو څښتنان زياتره خپل مهرونه پر کتاب باندي لګوي يا کله کله خپل نوم ليکي. د مهرونو لوستنه تجربه او مهارت دواړه غواړي (هوتک).

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د مؤلف د لیک نمونه پیدا سي، ښه دا ده چي عکس (کاپي) ئې پر چاپي کتاب باندي ورزيات سي.

۱۴ – که د باوري نسخو شمېر زيات وي، بايد ټولي معرفي سي.

۱۵ – د خطي نسخې تر پېژندني وروسته د لنډ نخښو او رمزونو جدول راځي لکه: د نسخو نخښي او د قوسونو نخښي او ...

د مأخذو فهرست:

محقق د هر متن د څېړني او تصحيح له پاره زياتو مأخذو ته رجوع کوي چي په سريزه يا لمنليکونو کي د هغو يادونه هم کوي. د دغو مأخذو له پاره بايد د کتاب په پای کي يو فهرست جوړ سي او د کتاب او مؤلف نوم او د چاپ نېټه او د هغه د مصحح نوم بايد په دغه فهرست کي راوړل سي. د چاپي کتابو په برخه کي دي د کتاب د مؤلف تر نامه وروسته د هغه د مصحح نوم هم ياد سي. د مثال په توګه:

معجم البلدان، د ياقوت حموي ليکنه، د وستنفيلډ تصحيح، د لايپزيک چاپ ۱۸۷۰.

که په لمنليک کي مأخذ د لنډيز په شکل ليکل سوی وي بايد دغه لنډيز نخښه د هغه له بشپړ نوم سره يو ځای په جدول کي ذکر سي. لکه:

وفيات = وفيات الأعيان، د ابن خلکان ليکنه، قاهره ، پلانی کال.

* * *

دا ول هغه عمومي روشونه چي د متونو په تصحيح کي بايد له هغو څخه کار واخيستل سي. د دغي مجموعي په تنظيمولو کي مو داسي صحيح روش غوره کړی دئ چي نه د ختيځ پوهانو د پټو سترګو پېښې پکښې سوي دي او نه هم هغه ګډوډۍ او بې هدفۍ پکښې سته چي د ځينو عربو تصحيح کوونکو په کار کي ليدل کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریم څپرکی

د متونو په مسخه کېدلو کي د پيوريزم اغېزه:

له سوچه توب سره مينه د پښتنو د ژوندانه هري برخي ته لار موندلې ده او په دې لړ کي ئې د ژبي د سوچه کولو اشتها خورا زياته ده. دا اشتها په اولنيو ليکوالو کي هم وه او په اوسنيو کي هم. د ژبي د سوچه توب پر کم و کيف باندي زه په خپل بل کتاب (پر معياري ژبه د معيار په ژبه يوه څېړنه) کي ښه په پراخه توگه ږغېدلی يم، خو په متونو کي د لغاتو د پښتو کولو پر هڅه باندي دلته په همدې کتاب کي څېړنه کوم. دلته زه په دې باب نه ږغېږم چي دا کار ښه دئ که بد؟ دلته مي مراد دا دئ چي موږ د اولس له ژبي سره څومره بې باکه يو او ځانته مو څومره د مداخلې حق ورکړی دئ.

په دې بحث کي به خبره د خوشحال خان له کلامه راونښلوم او هغه لغتونه به د الفبې په ترتيب راوړم چي خوشحال خان يو راز کښلي خو ناسخينو او کاتبانو يا کوم بل چا پښتو کړي دي.

د خوشحال خان په کلام کي:

اول – لومړی:

د خوشحال خان د کلام په خطي نسخو کي د (لومړي) لغت د (اول) له پاره نه په سترگه کېږي. دی هر وخت (اول) کلمه کاروي. که په کم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای کي (لومړی) کلمه راغلې هم وي، په هغه کي به غالباً د کاتبانو او ناسخانو سليقه او انتخاب شامل وي. د کندهار په لهجه کي هم (لومړی) کلمه وارده سوې کلمه ده. اولس د (اول) کلمه وايي.

زه لـــــومړی په اشنايـيه نازېدلم
وا ړه غم و ،چي پرې ښه وپوهېدلم
(۱۳۳- مخ)

"لومړي" ته ئې په حاشيه کي کښلي دي "په لومړی، دريمه او څلورمه کي: اول". دا لغت د چاپي نسخو ترتيبوونکو وراچولی دئ.

د همدې غزل په څلرم بيت کي بيا په خپل اصلي شکل ځني پاته سوی دئ.

سر اول د يار د ياد په بالين کښېږدم
لـه غــه پســه په پالنگ باندې څملم
(۱۳۳- مخ)

د خوشحال خان په بل اثر (فراقنامه) کي هم د (اول) کلمه زياته راغلې ده.

اول هی توبه له خپله
وربسې تــوبه له بله
(۵۸ - مخ)

که د خوشحال په لهجه کي (لومړی) تر (اول) زيات مروج وای، په پورتني بيت کي ئې د (اول) پر ځای کارولو هيڅ راز مشکل نه پېښاوه.

د خوشحال خان په عصر کي د (اول) کلمه د ده تر لهجوي اورشو دباندي هم داستعمال پراخ رواج درلود. رحمان باباوايي:

که د ستا د ښکلي مخ عاشقان ډېر دي
زه پــه وا ړو کښي اول يم دويم نه يــم
(۷۵- مخ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته هم رحمان بابا د (اول) پر ځای (لومړی) راوړلای سوای خو داسي ښکارېږي چي د اول رواج تر لومړي ډېر مسلط وو.

د پښتو په ځینو لهجو کي د (اول = لومړی) له پاره د (ړومبی) کلمه هم رواج لري. حمید مومند وايي:

چي ئې زه په ړومبي پند پوري خندا کړم
ناصحان پــه نصيحت کا ريشـخندي بيا
(کليات: ۱۰مخ)

خو د اشرف خان هجري په دېوان کي د (اول) له پاره (اوبنړی) کلمه راغلې ده.

چي هلک له نسه پرېوځي بې خبره
په اوبنړی قــدم ئې تل څکه ژړا ده
(۱۲۴- مخ)

د (اوبنړی) کلمه که په نننې ليکدود باندي وکښل سي، (اوبښی) ځني جوړېږي. دا لغت که د ناسخانو له خوا سم ثبت سوی وي، په شنلو ارزي.

عبدالقادر خان خټک هم د خپل پلار په شان د (اول) کلمه په پراخه توګه راوړې ده چي يو دوه مثاله ئې داسي دي:

اول علم بيا عمل دريم اخلاص دی
دا درې خــويه مــرد عـالم رباني کا
(۲۸- مخ)

يا:

د اتمام سعی کوه چي کار شروع کړې
يا هــرګــز اول د چارې آغــازمــه کـړه
(۲۰۳- مخ)

ميرزا خان انصاري وايي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

روح چي ورغی تر تخته
د زړه تــخـت اول اول و
(۳۵- مخ)

مولوي بريالی وايي:

د رقيب په خوشگويي به غلط نه سم
پای بســته وي پـه اول مـــزله ييهاڼ
(اهاړ – ۹۰مخ)

د (اول) کلمه به له (فارسي) سره مشترکه وي خو په پښتو کي دونه اخښل سوې ده چي نور مشتقات ئې هم زېږولي دي. "اولني"، "اول واريز اولاد"، ... په ورځنۍ محاوره کي معمول او مروج کلمات دي.

***

بازۍ – لوبي:

بازي د (لوبي) په معنا سره د خوشحال خان په وينا کي ډېره ليدله کېږي. ما ته داسي څرگنده سوې ده چي د خوشحال په کلام کي "لوبي" د مطلق "بازۍ" په معنا نه دي کار سوي بلکي مراد ورځخه "ټوکي، تمسخر، ساتېرى، تفريح..." هم دي. د پښتو په لوېديځه لهجه کي تر (لوبي) د (بازۍ) لغت زيات رواج لري. په کندهار کي د "بازى، تفريح" له پاره د "سات" کلمه هم کارېږي.

د خوشحال په کلام کي د (بازۍ) کلمه په دې څو مثالو کي لولو:

مخ ئې لکه اور دی، پرې پرتې دي تورې زلفې
څـــه رنگه بازي کا پـه ســره اور کي تورارقـم
(۱۲۴- مخ)

يا:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هم ځای د تعجب دی که ئې وینې
چې مـغول کاندي بازئې په افغان
(۱۶۱- مخ)

کم ځای چې (لوبي) راوړي دي، هورې چا ته داسي شک ورلوېدلای سي چې دا به د خوشحال خان خپل انتخاب نه وو.

عاقـلان له دې دنیا سره کا لوبې
لکه پېغله جن بازي کا په لوځکو
(۱۷۸- مخ)

په حاشیه کې دا یادونه پر زیاته کړې ده چې په لومړۍ خطي نسخه کي د (لوبې) پر ځای (بازي کا) راغلی دئ.

لوستونکو ته دي معلومه وي چې "لومړۍ نسخه" هغه خطي نسخه ده چي که ټوله د خوشحال خان خټک په خپل خط کښل سوې نه وي، یوه برخه خو ئې هرومرو د ده په لاس کښل سوې ده او که دا امکان هم بیخي مردود وګڼل سي، دونه خو سړی په یقین سره ویلای سي، چې د ده له خوا کتل سوې او تحشیه سوې ده. یا:

په بازۍ بازۍ وژلي ګڼل نه شي
په خندا خندا خونونه کا خونریزه
(۲۱۹- مخ)

یا:

پاسې یا کـــوزې دا کارسازۍ
په ښـــو ښـــو رنګه دلـــنوازۍ
اسمان ته ګوره مځکي ته ګـوره
دا چـــارې نه دي لـــوبې بازۍ
(رباعیات: ۲۸۱مخ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې څلوریځه کي د"لوبي" مفهوم تر "بازۍ" پراخ دئ.
عبدالقادر خان خټک د "بازۍ" کلمه داسي راوړې ده.

په جهان کي نوي نوي بازۍ کیږي
لایوه تمـامـــــه نه، بلـه برپای کا
(۲۶- مخ)

که زما اټکل سم وي، نو په پښتو کي "بازي" د انګرېزي ژبي د (Play) او "لوبه" د (Game) کلمې معادله راتلای سي.

بازۍ د رقص کولو په معنا هم کارېږي. د "بازیګر" او "بازینګر" نومونه د "لولۍ، رقاصې" له پاره هم کار سوي دي او په کلاسیک ادب کي ئې مثالونه سته. میرزاخان انصاري وایي:

د کثرت بازار ئې جوړ کړ لون لون
په هـر څـه کي تماشا د بازیګري
(۲۴۴- مخ)

په کندهارکي د لوټن (ملاقي) کوترو له پاره د (بازۍ) کلمه هغه وخت کارېږي چي کومه کوتره په هوا کي پرله اوړي او رااوړي.

"لوبي کول" په متعدي صورت کي له یو چا څخه په خپله ګټه کار اخیستلو ته وایي. د مثال په توګه د افغانستان جمهور رئیس د شمالي اتحاد په ګټه لوبول کېږي. دلته له لوبولو څخه مراد (بازۍ) نه دي.

له پښتو څخه اوس د "بازي" کلمه په قصدي توګه ایستل کېږي او ځای ئې "لوبه" نیسي. دا کار زما په خیال له ژبي سره خوشي لوبي کول دي.

* * *

بېلتون، هجران:

عبدالقادر خان خټک د "معظم" په مرثیه کي وایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ژړا پــه واويلا لــه مـــوړه بيل شــو
هجران هيڅ دلسوزي نه وکړه قصاب شو
(۴۳۶- مخ)

د "هجران" کلمه د عبدالقادرخان خټک د دېوان په کندهار چاپ کي (بېلتون) سوې ده. دا تصرف او په نوموړي دېوان کي نور تصرفات زه غالباً د هغي نسخې د کاتب له خوا ګڼم چي د کندهار چاپ ورڅخه تهيه سوی دئ. د پښتو کولو دغه راز هڅي که په ښه نيت هم سوي وي، د ژبي په ګټه کار نه دئ. ځکه د همدغه مسخه سوي متن له مخي بيا سبا يا بل وخت ژبپوهان د عبدالقادر خان د ژبي پر سکښت او جوړښت باندي قضاوت کوي او څر ګنده خبره ده چي په قضاوت کي به ئې غبرګ غاښونه وتلي وي.

***

پاشيده، دوړولی:

خوشحال خان وايي:

پرهارونه مې په زړه تازه، تازه شي
دوړولی پر پرهـار باندې نمک دی
(۳۲۳- مخ)

د کليات مرتب په حاشيه کي ورته کښلي دي چي په ټولو قلمي نسخوکي (پاشيده) د (دوړولی) پر ځای باندي راغلی دئ. دا غزل ما په کندهار چاپ کي پيدا نه کړه، ښايي تر تېر سوی به يم؟ د (دوړولی) بدلون زما په خيال د ارمغان د مرتب کار دئ. ما ته د حيرانتيا ځای دا دئ چي په ټولو قلمي نسخوکي له دغه راز عموميت سره نو په متن کي د "دوړولی" کلمه په کم منطِق ځای سوې ده؟

***

خوش چشمه، خوښ سترګي، خوږ سترګي:

خوشحال خان يو ځای د خپل ټاټوبي (سرای) په باب وايي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوانان ئې چاق تندرست، چست و چالاک دي په هر کار کې
خــوښ ســترګې، سپین او ســـره، بلـند بالا دي پــه نمای
(۳۳۱- مخ)

په حاشيه کې ئې ورته کښلي دي چې په ټولو قلمي نسخو کې د (خوښ سترګې) پر ځای (خوش چشمه) دئ او په ارمغان کې ئې (خوږ سترګې) کړی دئ. د چاپي دېوانو د ترتيبوونکو دې خبري ته پام سوی نه دئ چې دلته د (خوش) صفت نه د (خوښ، خوشاله) په معنا راغلی دئ، نه د (خوږ، شېرين) په معنا. دلته له (خوش چشمه) څخه مراد (ښايسته سترګې) ده.

هی! توبه د لاسوهونکي له بې رحميه!

* * *

د رستم لينده، کمان رستم:

د هجری په دېوان کې يو بيت داسي دئ:

د رســتم لينده ګــردون په اوږه کيدي
غوټيالی چي ترې بيسره تر نقاب شي
(۵۲۴- مخ)

ما چي تر کمه ځايه پوري د اشرف خان هجري دېوان مطالعه کړی دئ، راته څرګنده سوې ده چي اشرف خان د فارسي ترکيبو له استعمال سره زياته مينه لري. دا خو مي ګرسره زړه ته نه لوېږي چي ده دي د فارسي لغتو د پښتو کولو هڅه کړې وي. که ئې فرضاً زړه غوښتلي وای چي د (کمان رستم) پر ځای پښتو معادل راوړي خو (سره و زرغونه، د بوډۍ ټال) به ئې راوړی وای. زه يقين ته په نږدې ګومان سره ويلای سم چي د کاتبانو د پښتو کولو هوس د اشرف خان هجري خپله سليقه وراړولې ده. زه د خپل ګومان له پاره د هجري همدغه غزل د استشهادپه توګه راوړلای

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم چي په هغې کي ئې د عادي پښتو لغاتو پر ځای لا هم فارسي معادل لغات راوړي دي. د دې غزلي څو نور بيتونه داسي دي:

همیشه فلک لیده لکه دریاب شي
شبانه قمر نُما لکه آفتاب شي
هر صورت چي مخامخ شي و اوبو ته
آئینه ئې د شبیه قعر د آب شي
نه به نوم د مهر وه نه د مهتابې
د مخ شکل دي سورج کله مهتاب شي
په سبزه دریاب دي مخ هسې جلوه کا
لکه مِهر مه نُما په شنه تالاب شي
(الخ)

* * *

دریاب، سیند:

خوشحال خان د (دریاب) او (سیند) کلمې دواړه راوړي خو هره یوه په خپله خاصه معنا سره کاروي. (سیند) زیاتره د (رود= river) په معنا او (دریاب) د (بحر= ocean) په مفهوم استعمالوي. په ترکیبي صورت کي هم (سیند) کاروي. د اوښکو سیند،... د کندهار په لهجه کي هم دغه شان قاعده عامه ده. کندهاریان وایي:

"د ارغنداو رود ته مو مېله وایستله". یا "په کراچي کي د دریاب غاړي ته ووتلو". دلته له رود څخه مطلب سیند او له دریاب څخه مطلب بحر دئ.

په دې لاندي متلو کی هم د دریاب کلمه له هغه "سمندر" سره سر نه خوري چي په پښتو کلاسیک ادب کي زیات راغلی دئ.

"د سپي په خوله دریاب نه مرداریږي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښه وکه (وکړه) په دریاب کې واچوه".

"دریاب که لوی دئ چمچه دي خپله".

د "رود" لغت د ملکیار په سندره کي د "سیند" له پاره راغلی دئ:

کـــه روده روده
د تـــــرنک روده
خاوند دي وچ کا
چي زړگی مومي
زمـــا خپله سوده

د لغمان ولایت د "سرخرود" سیمي په نامه کي هم رود د سیند له پاره کار سوی دئ. د سرخرود سیمي ته اوس د "سره رود" سیمه وایي خو محلي خلک ئې لاتر اوسه هم "سرخرود" بولي.

خو د خوشحال خان په چاپي کلیات کي داسي ځایونه د چا مخ ته راځي چي د کلیات مرتب د (سیند) کلمه د خطي نسخو د ثبت پر خلاف راوړې ده. یو ځای داسي لولو:

له دوو سترگو مې روان د اوښکو سیند شو
د دې ســـیند د پاســـه زه لکـــه حـــباب ځـــم
(۱۳۴- مخ)

په حاشیه کي ورته راغلي دي چي په خطي نسخه کي دواړه ځایه (دریاب) دئ. ښه! چی داسي ده نو دا "سیند" بیا په کوم مجوِّز ورواچول سو؟ ښایي جواب به داسي وي چي د "دریاب" په راوړلو سره د شعر وزن ورانېږي او رشتیا هم ورانېږي، خو زه دا احتمال هم لیري نه بولم چي د خوشحال خپل بیت به داسي وو:

له دوو سترگو مي روان دریاب د اوښکو
د دریاب د پاســـه زه لکـــه حـــباب ځـــم
(والله اعلم بالصواب)

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمیدوایي:

لا مې زیات په ژړا سوز د سوي زړه شي
په دریاب کي اور رالـــگي مـــقرر
(کلیات ۷۰-مخ)

(په پورته بیت کي باید "مقرر" تحقیق سي. ما ته "مکرر" ښه ایسي)

میرزاخان انصاري ویلي دي:

خدای بې مثله پاک دریاب دی
کـه د زړه پـه دیـد عـــزلت کا
(دېوان – ۲۲مخ)

د دریاب له پاره د "سمندر" کلمه د اردو ژبي "خیرباقي!" دئ چي پښتو ته راننوتلی دئ او له بده مرغه د دغه نوي مهاجر په منلو سره مو د پښتو ژبي دوه لرغوني لغتونه د لحد مېلمانه کړي دي.

"سمندر" په پښتو او فارسي ادب کي جلا معنا لري.

خوشحال خان وایي:

جـــهان که واړه ســره ســـور اور شي
گو مـــان و مــه کړه چي عـــارف نور شي

که سمندر غوندې په اور کښې کار نه کا
عـارف ئې مه گـڼه مـــخ دې ئې تور شي
(د خوشحال رباعیات – ۱٦۵مخ)

رحمان باباویلي دي:

کښت د عشق په تو ده زمکه آسان نه دی
ســـمندر بـویه په دې صحـرا ځـــما
(۱۸- مخ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا:

ږدي په خــــوله د سمندر مُهر د مومو
چي څوک ما منع کوي د عشق له شوره
(۳۸- مخ)

یا بل ځای وایي:

د بلبلو و چـــمن و ته پروازوي
سمندر کا مدام اور وته آهنگ
(۷۱- مخ)

حمید وایي:

الـهي د مــحبت ســوز و گـــداز را
په دا اور کي د سهي سمندر ساز را

د حمید مومند په پورتني رانقل سوي بیت کي چي څوک د "سوز و گداز" قرینې ته وګوري نو د "سهي" پر ځای "ستي" ډېر ورسره وایي.

حمید د "رود" ویی هم راوړی دئ:

په ژړا کي دې دوې سترګې
دوه رودونـــــه کـــا ذاهب
(۳۹- مخ)

حمید بل ځای وایي:

هسې یـــم په درد و غم کي د دلبر خوښ
لکه اوسي په سره اور کي سمندر خوښ
(کلیات - ۹۶مخ)

دلته د "سمندر" لغت د "بحر" په معنا نه دئ بلکي مراد ئې د غټ موږک په اندازه یو افسانوي حیوان دئ چي وایي په اور کي اوسي او کله چي له اوره راووزي، مري. د سمندر نوم له یوناني سالامندرا

(c) ketabton.com: The Digital Library

(salamandra) څخه اخیستل سوی او فرانسوی شکل ئې (salamandre) دئ (د تفصیل له پاره وګورئ: افغان قاموس، غیاث اللغات، لغتنامه دهخدا).

په عربي ژبه کي "السمندر، السمندل" کلمات سته او عربي قاموسو په هغه معنا سره ثبت کړي دي چي په پښتو کلاسیک ادب کي ئې مثالونه موږ ولوستل. په "المورد" انګرېزي - عربي قاموس (د بیروت چاپ ۱۹۷۲ع) کي ئې ورته کښلي دي: "غطایة خرافیه زُعم أنها قادرة علی العیش في النار".

ترجمه: (دغه حیوان – هـ) د خرافاتي کیسو له مخي په اور کي د ژوند کولو توان لري.

دوهمه معنا ئې په "حیوان من الضفدعیات" کړې ده چي پښتو ژباړه ئې "د اوبو حیوان؟" کېږي.

د سمندر کلمه د کندهاري شاعرانو په کلام کي هم سته. مولوي بریالی (شهید) وایي:

په لقب د سمند آتش مزاجه
تن پخته سر په تنور سو بریالی
(اهار – ۲۸مخ)

د "رود" کلمه نور مشتقات هم لري چي یو ئې "رودبار" دئ. رودبار د (رود غاړو) ته وایي (وګ: د همدې کتاب ۴مه برخه) دا کلمه د کندهار ښکاریان هم ډېره استعمالوي. د دوی په نظر د رودبار د هېلیو غوښه د چمنانو او تالاوونو د هېلیو تر غوښې خوندوره وي. د تالاوونو د هېلیو غوښه یو رازسوړ بوی (وږم) کوي.

٭٭٭

(c) ketabton.com: The Digital Library

دستار، بګړۍ:

د (بګړۍ) له پاره د (دستار) کلمه د خوشحال خان خټک شعوري انتخاب دئ او ستر ارزښت ورته لري. دا چې د خټک يوه اثر له پاره چې ئې (دستار نامه) نوم ټاکلی دئ، دا هسې ناڅاپي ټاکنه نه ده. د ده د اشعارو په چاپي دېوانو کې له يو دوو ځايو پرته، چې د (پګړۍ؟) کلمه ئې راوړې ده، نور هر ځای د (دستار) لغت راوړي. هغه ځايونه چې (دستار) پکښې (پګړۍ) سوی دئ، دا دي:

ملامت ئې د عاشق د سر پګړۍ ده
دا پګـړۍ له سره چـيرته اچـوم
(۱۲۹- مخ)

دې بيت ته په حاشيه کې ليکل سوي دي "په لومړۍ، دريمه او څلورمه کې په دواړو مسريو کې د (پګړۍ) په ځای (دستار) دئ" دا تصرف د چاپي دېوانو د ترتيبوونکو له لاسه پېښ دئ. اوس د دې کلمې تړل په خوشحال خان پوري، هغه هم د (پ) په توري، نوې خبره ده.

ميرزاخان انصاري د احداد د زوی عبدالقادر پر مرګ باندې داسې وايي:

د روښان د کور سرورو ې
د افغان د سـر د سـتاره
(۱۲۹- مخ)

کامګار خټک وايي:

و لحد ته به ئې کـوز کاندي سرتوری[1]
دا چې اوس په سر دستار په خيال روان ځي
(۱۲۵- مخ)

---

[1] د دې بيت دوهم نيم بيتی په چاپ کې وران سوی او ما دلته سم کړی دئ. چاپي ثبت ئې داسې دئ:
"دا چې اوس په سر دستار له خياله وران ځي"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کندهاري شاعرانو په کلام کي هم (دستار) کلمه په مخه راځي:

مولوي بريالي ويلي دي:

ايږدي که کج دستارپر کج کاکل ورسره ښايي
دا کج خـــاصيت د پاج دئ گل نه دئ ملامت
(اهاړ – ۱۴مخ)

بگړۍ که پگړۍ؟

هجري وايي:

اکــوړی چي د انــدوه لښــکرو وه نيو
مگر وران شول د برک د پگړۍ ولونه
(۱۷۲– مخ)

عبدالقادرخان ويلي دي:

څــو شکر خوری خـــاورې خــورې شــولې
ډيري بگـړۍ د خـــيال خـــــورې شـــــولې
چي تل ســـــورلي ئې په عــراقــــــيانو وه
اوس تورې خاورې پرې پاس سورې شولې
(۴۱۲– مخ)

د کندهارپه لهجه کي د ستار ته (بگړۍ) وايي. مولوي صالح محمد هوتک ويلي دي:

کوټۍ ډک د عقله ښه دئ او لـه فکره
په کار نه ده پر وچ سر د بگړۍ پلـنډه
(پاشليويناوي – ۹۱مخ)

حاجي ولي محمدمخلص کندهاری وايي:

په سړو پسي نن گـــرزو لـــه اړۍ
کي کالي وي د خــمتا او د وړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر په کار لرو چې ډک وي د مغزو
نه تړلې پر کـــوم تش کډو بګړۍ
(کلیات: ۲۰۹-مخ)

په لس زره پښتو لغتونه (د پښتو ټولني چاپ ۱۳۲۰ش) کي (بګړۍ)، په پښتو سیند کي (پګړۍ)، په ظفراللغات کي هم (پګړۍ) ثبت دئ.

ځیني څېړونکي فکر کوي چي د (بګړۍ) په کلمه کي د (بګ) ریښه سته. (بګ) غټ ته وایي. (بګ سړی، بګه ښځه). خو ځیني کسان (جهاني صاحب) بیا (بګړۍ) پښتو ته له هندي څخه راغلې کلمه بولي. که داسي وي نو بیا د کلمې د اصل (ب) د پښتو له قاعدې سره سمه په (پ) باندي اوښتې ده او د کندهار لهجې ئې د اصل (ب) ساتلې ده. د (ب) او (پ) اِبدال خو په پښتو و فارسي کي ډېرسته:

اوربوز، پزه، پوزه – بیني
پرې کول، بریدن
بیګاه – پګاه
بزه، پسه
پردی، بیګانه
بالا، بلند، پورته
باستانی، پخوانی
بادشاه، پاچا
برګ، پاڼه ...

په (پ) باندي د (ب) د اړولو بل مثال هم ما ته د خوشحال خټک کلیات په لومړي ټوک، ۲۰۵مخ کي په مخه راغی هورې ئې (بهي – مېوه) د (پهي) په شکل کښلې ده. خو دا بدلون طباعتي تېروتنه نه معلومېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بیمارو سترګو تل پڼې کیښوی شي
د خوشحال په لېمو پښه کښېږده ګستاخه
(۲۰۵- مخ)

په متن کي (کیږده) دئ.

یا:

 څو رنګه مخونه په دا خاورو کي بدرنګ شول
څو د خیال کړې پګړئې یاد لري جهان
(۱۶۰- مخ)

یا:

که هر څو باز لري غوټه مهینه
په همت لږ دی بیا تر شاهینه
کږه پګړی دې په سر هغه کښېږدی
چه برابرې نېزې وهینه
(رباعیات - ۲۹۰ مخ)

د حمیدله یوه بیته داسي ښکاري چي (پګړۍ) د مغولو جامه وه. دی وایي:

ګاه جوګیان ګاه سنداسیان ګهې سکان شي
ګه مغل غوندې پګړی، ګاه افغانان شي
(کلیات: ۳۵۰-مخ)

یا:

د ساقي د میو هسې شان اثر دی
په خمار کي مې دستار له سره خور شو
(۱۸۵- مخ)

خوشحال خان ختک د (مندیل) لغت هم د دستار؟ په ځای کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړی دئ.

سـر تـر پایه منافـق واړه بد بوی دی
که په سر ئې سپین منديل دی لکه اوری
(۳۴۴- مخ)

یا بل ځای وایي:

خیال خیال ئې تـرپوه، بدرۍ و مه خوره
د منډیل شملې پرې ایښې سور د خنگې
(۴۵۷- مخ)

مندیل عربي ویی دئ چي قاموسونو د بگړۍ په معنا هم راوړی دئ خو زیاتره ئې په دسمال یا هغه ټوکر معنا کړی دئ چي د مخ خولې (عرق) په پاکوي (دهخدا). د مندیل جمع (منادیل) ده. په ظفراللغات کي ئې عربي لغت بللی دئ او معنا ئې "پگړۍ، لنگی، ...، دستار" ورته کښلې ده. د منډیل په شکل لیکنه ئې نوې پدیده ده.

یا:

په خیال خیال ئې ترپوې، بدرۍ و مه خوره
د منډیل شملې پـرې ایښې سور د خنگې
(۴۵۷- مخ)

خنگې = خنگ ئې. خنگ آس ته وایي (د شمس الدین کاکړ د دیوان لغتنامه).

په دستارنامه (۱۲مخ) کي راغلي دي: "... دا هسې دستار، دستار باله نه شي - څه شو که زرزري منډيل په سر کا...". رحمان بابا وایي:

په دستار کښې ئې مسواک وي
تـر بغل لانـدې خـنجـر
(۴۳- مخ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا:

د ریا خرقه ئې خدای مه کړه په غاړه
رحمان کـــوږ دستار تړلی قلندر دی
(۹۴- مخ)

عبدالقادرخان وايي:

نن ئې ییا کښیښو په سرباندي دستار کج
لــکه مست هــاتي په لار کوي رفـتار کج
(۴۸- مخ)

حمیدموټندوايي:

دا شېوې له فقیر ښایي چي بې غم وي
بېهوده پـــــه سر دستار تړي امیر کج
(۵۴- مخ)

د (دستار) کلمې د دومره پراخ استعمال له مخي د (پګړۍ) کلمې پر راوړلو باندي شک کول بې بنیاده خبره مه بولئ.

***

دننه، درونه:

خوشحال خان وايي:

خپل ژوندون د دوی د مخ دپاره غواړم
لـــه دننه مې خــــبر دي ښـــایســـته
(۳۰۰- مخ)

مرتب لیکي چي په ټولو قلمي نسخو کي د " له دننه" پر ځای "له درونه" کښل سوی دئ.

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډک، پُر (پور):

نورو حــریفانو واړو ډکي پیالې نوش کــړې
ښه چي د خوشحال پیاله ئې ډکه په بَکس کړه
(۲۶۸- مخ)

په قلمي نسخو (دریمه، ځلورمه) کي د دوهمي مسرۍ (ډکه) د (پور) په شکل ثبت ده.

یا:

لکه ډک په ښو ګلونو په هـر کال و
د دې باغ هغه ګلونه سږکال نشته
(۲۸۴- مخ)

دې بیت ته هم په حاشیه کي زیاته سوې ده چي په قلمي نسخو کي (پور) د (ډک) پر ځای راغلی دئ.

* * *

ډول ډول، لون لون:

د خوشحال خان د دېوان چاپوونکو د (لون لون = رنګارنګ) کلمه په (ډول ډول) اړولې ده.

چي په ښاخ ئې ډول ډول میوې زانګي
لا به کلـــه د وصـــال د ونې بر خـــورم
(۱۴۰- مخ)

په حاشیه کي ورته کښلي دي "په قلمي نسخو کي د (ډول ډول) په ځای (لون لون) دی".

عبدالقادرخان ویلي دي:

په بیاض کي مې د شعر لون لون
شګفته دي تر دا به هزار هزار ګل
(۴۲۶- مخ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حاشیه کې ئې ورته کښلي دي چې په (ک) نسخه کې د "لون لون" پر ځای "ډول ډول" ثبت دي.

٭٭٭

زړه ازاره، دل آزاره:

خوشحال خان وايي:

په زړه سنګه، شوخه شنګه
جـفا خـــويــه، زړه ازاره
(۲۱۱- مخ)

په حاشیه کې ورته کښلي دي چې په لومړۍ، دوهمه، دریمه او څلورمه خطي نسخه کې "... دل ازاره" ده. (زړه ازاره) ترکیب د چاپي دېوان د ترتیبوونکو لاسوهنه ده.

٭٭٭

زړه سنګو، سنګدل:

خوشحال خان ويلي دي:

چې ئې مينه د زړه سنګو روزي نه شوه
په قـيامت به د هغــو تله وي ســپکه
(۲۲۹- مخ)

دا کلمه هم ما ته د (سنګدل) ترجمه ایسي او د خان خپل ایجاد ئې نه بولم. خوشحال خان د (سنګ دل) کلمه په خپله اصلي بڼه بل ځای راوړې ده.

بل ځای:

ســـتا د زړه ســـختي مې ســر تر پايه وليدله
سنګ به سينه وور کړي ستا له هسي سنګه دله
(۲۳۵- مخ)

ځای ځای ئې د "دل سنګ" په شکل هم کار کړی دئ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

په محشر به مینه وړمه د دل سنگو
که په دا د رنیړي تَله د اعـــــمال
(ارمغان: ۱۰مخ)

سنگدل صفت د هغه وخت په ادب کي مروجه اصطلاح وه. رحمان بابا ویلي دي:

ډېر عـــزیز دي موم دلان تر سنگدلانو
ته یو څاڅکی شه د اوښو گوهر مه شه
(۱۵۹- مخ)

عبدالقادرخان وایي:

په خوارۍ مونده شي کام له سنگدلانو
په محنت سره ســـره زر خیژي له گاړه
(۱۹۴- مخ)

کامگار خټک وایي:

ولې سنگدلې کړې مانوې مې زړه دلـبره
زړه زما هـــرگوره ډېر نازک دی تر زجاج
(۳۰- مخ)

* * *

ږمنځ، شانه:

عبدالقادرخان وایي:

عمر مې په کم شي که یـــو تار د زلفو کم شي
فهم کړه اې ډمې! ږمـنځ پرې ورو ورو چلوه
(۲۴۲- مخ)

په حاشیه کي لیکلي دي چي په الف نسخه کي د "ږمنځ" پر ځای "شانه" راغلې ده . ما ته د الف ثبت د قادرخان خپل اصل ثبت ښکاري.

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

سینه، ټټر:

خوشحال خان وایي:

وچ ککړ ټټر داغ داغ په منځ کي هیڅ نه
چي ناري د جـــدا ییه وهي نای دی
(۳۱۲- مخ)

په ټولو قلمي نسخو کي د "ټټر" پر ځای "سینه" ثبت ده.

٭٭٭

صاحب، څښتن:

خوشحال وایي:

لکه سپی د خپل څښتن جـــور و جفا وړي
خوار عاشق تر معشوقي پوري بې ننګ دی
(۳۱۱- مخ)

په لومړی خطي نسخه کي د (څښتن) پر ځای (صاحب) ثبت دئ.

یا:

که مې یاد، که مې نایاد کاندي مخدوم دی
د چـاکـر مې له څښتنه حجت کـوم دی
(۳۳۷- مخ)

د دې مخ په دوهمه حاشیه کي لیکل سوي دي چي په ټولو قلمي نسخو کي د (څښتن) پر ځای (صاحب) ثبت دئ.

٭٭٭

کر او کوره:

کوڼ او کوره:

د دنیا د سود دپاره کوڼ او کوره
څه خـو شـرم مروت وته وګـوره
(۲۸۳- مخ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلیات ترتیبوونکي ورته کښلي دي چي دا کلمات په "لومړۍ، دریمه، څلورمه" خطي نسخه کي "کر و کوره" دي.

***

لیدن ، دیدن:

خوشحال وايي:

عاشقانو دي ارزو وکړه لیدن ته
چي د کښلي مخ صفت دې شنفته شو
(۱۸۰- مخ)

د دغه مخ نهمه حاشیه وايي چي په ټولو قلمي نسخو کي د (لیدن) پر ځای (دیدن) راغلی دئ. یا:

زه ئې قتل په لیدل یم
دا رانه ده پروا داره
(۲۱۱- مخ)

دلته ئې هم په حاشیه کي کښلي دي چي په ټولو قلمي نسخو کي د (لیدل) پر ځای (دیدن) لیکل سوی دئ. یا:

تر لیدلو نه ئې نه لیدل بهتر دي
چي و مخ ته ئې نظر کیږي په کرکه
(۲۲۹- مخ)

د دغه مخ په دریمه حاشیه کي لومړۍ مسری په خطي نسخو کي داسي ښوول سوې ده: "تر دیدنه نه ئې نه دیدن بهتر دی".

قادرخان خټک ویلي دي:

یو دیدن د ښکلیو کړم ښه آوازآورم
خدای مې وبخښه اقرار په خپل تقصیر یم
(۱۱۷- مخ)

د دغه بیت "دیدن" په (ک) کي په "لیدل" اوښتی دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دیدن کلمه په کلاسیک ادب کې په پراخه توګه کار سوې ده.

کامګار خټک وايي:

چي ئې منع کړ کامګار ستا له دیدنه
په تیره توره دې سر شي د دربان غوڅ
(۳۲- مخ)

٭٭٭

مچه، بوسه:

که دې زړه وي چي دا خوږ خاطر مې روغ کړې
د لبانو مچه راکړه مومیايي ده
(۲۹۱- مخ)

محشي وايي چي په "دوهمه، دریمه" نسخه کي "بوسه" ده.

٭٭٭

میان، منځه:

عبدالقادرخان وايي:

د عشق په کار کي چي څوک صادق شي
د یار د مهر هالـه لایق شي
دویي د دواړو تر میان ووزي
عاشق معشوق شي معشوق عاشق شي
(۴۰۲- مخ)

د دې څلوریځي د دریم نیم بیتي د "میان" کلمه په (ک) نسخه کي "منځه" سوې او په (هـ) نسخه کي "مینځه" سوې ده. له دې څخه معلومېږي چي د هري نسخې کاتب د خپلي دلچسپۍ له مخي په متن کي لاس وهلی دئ.

٭٭٭

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمستيا، مهماني:

مېلمه، مهمان:

مېلمستيا مې د زړه وينې ورته کښېښوې
چې مېلمه مې شـــو د يار خيال په سترګـو
(۱۷۸- مخ)

خيال بايد دوې څپې ولوستل سي.

دا دواړه کلمې د محشي په حواله، په خطی نسخو کې د (مهمانی) او (مهمان) په شکل ثبت دي خو د چاپي دېوان ترتيبوونکو هغه پښتو کړي دي. دا کار خو په ښه نيت سوی دئ خو پر هغه باندې د خوشحال د شعر نوم ايښوول د زړه ورو کار دئ؟

٭٭٭

ناپوه، نادان:

پوه، دانا:

دا لغتونه هم خوشحال خان زياتره د (نادان) او (دانا) په شکلو کې ليکلي دي خو په چاپي دېوانو کې (ناپوه) او (پوه) سوي دي:

د خوشحال ويل که دُر قيمت بها دي
و ناپوهـــــو ته بتر دي تر کونجـکو
(۱۷۸- مخ)

په لمنليک کې ورته کښلي دي چې په قلمي نسخو کې "و نادان وته بتر دي تر کونجکو".

٭٭٭

ور، در (دروازه):

د خاطـــر ور مي تړلی دی په غيرو
له عالمه سره ناست په فکر ستايم
(۱۳۹ - مخ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ور) ته ئې په حاشیه کي کښلي دي "قلمي (نسخې) او ارمغان: در".
دا تصرف هم د چاپي متن پر ترتیبوونکو تاوان دئ.

په قلمي نسخو کي د (ور= دروازه) له پاره هر وخت (در) راغلی دئ.

دا کلمه په پښتو کي نور مشتقات هم لري لکه (دربدره)، (درګاه)، (دروېزه)، ... د کندهار په لهجه کي (در) او (دروازه) عام استعمال لري. د خوشحال خان د دېوان په ځینو چاپي نسخو کي (در) په (ور) اوښتی دئ.

یا:

ســـتا په ورد ســرفــراز و
تل سجود دی د بې نیاز و
(۱۷۳- مخ)

په لومړۍ خطي نسخه کي د (ور) پر ځای (در) دئ او دې خبري ته په حاشیه کي اشاره سوې ده.

یا:

زه چي ستا له غمه زار کړم ستا په در کي
که دې غــوږ زما په زار وای څه به ښه و
(۱۷۵- مخ)

په حاشیه کي ئې ورته کښلي دي چي "د کامل په دواړو چاپونو او کندهار چاپ" کي (در) په (ور) اوښتی دئ. دا کار دونه زیات تکرار سوی چي د کلیات ترتیبوونکی اړ سوی دئ د ۲۶۱ مخ په لومړۍ حاشیه کي داسي وکاږي: "یادونه: په قلمي نسخو کي د (ور) په ځای هر چیرې (در) راغلی دی نو دې یادونې ته بیا ضرورت نشته".

* * *

وژو، کشتن:

د خوشحال خټک په کلیاتو کي لولو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وژو د عـــــاشـــقانو هسې ځغـــلې
نيم بسمل ئې په ځای پرېښوم له تلواره
(۲۱۵- مخ)

په قلمي نسخوکي د (وژو) پر ځای (کشتن) ثبت دئ. يا:

ليچي ځه لـره غـړي توره وکاږي
که د خوارو د وژو په آهنگ نه ده
(۲۷۶- مخ)

دلته ئې هم په حاشيه کي ورته کښلي دي چي په قلمي نسخو کي (کشتن) دئ.

***

هديره، گورستان:

د خوشحال خان په دې لاندي بيت کي د دېوان د حاشيه ليکونکي په استناد د قلمي نسخو (گورستان) په (هديره) اليش کړی دئ:

هديره ئې د شهيد په ځنگ کي بويه
هر سړی چي مړ په توره د بيلتون شو
(۱۸۶- مخ)

***

يکدل او يکزبان:

يو زړه او يو زبان:

خوشحال ويلي دي:

چي په مينه کي يو زړه او يو زبان وي
تر هـــــــر چا د هغو چار په برکت ده
(۲۷۷- مخ)

په قلمي نسخو کي (يکدل و يکزبان) دئ او دا خبره د همدې مخ په دوهمه حاشيه کي سوې ده.

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلوی احمدشاه باباپه کلام کي[۱]:

د لوی احمدشاه بابا په کلام کي دغه راز ژباړل سوي کلمې بېخي ډېري دي. چا راته وویل چي دا خو ښه کار سوی دئ، ما په جواب کي ورغبرگه کړه چي په ښه و بدکي ئې زه څه نه وایم خو دونه خبره ده چي د کوم شاعر په کلام کي دا راز لاسوهنی وسي، دا کلام نو بیا د شاعر خپل کلام نه دئ او په لاسوهونکي پوري تړل کېږي.

آفتاب:

لمر:

احمدشاه بابا وايي:

د سهار آفتاب راوخوت
پرې چمن کوي زېبونه
(۱۲۷- مخ)

د لوی احمدشاه بابا دېوان په لومړي چاپ (۱۳۱۹ش = ۱۹۴۰ع، پښتوټولنه) کي اول نیم بیتی "د سهار لمر چي راوخت" سره اوښتی دئ او دا اړونه بیا په هغه چاپ کي هم اخیستل سوې ده چي د مومن موحد په زیار په (۱۳۷۸ش = ۱۹۹۹ع کي د کندهار او پېښور چاپونو له گډولو څخه برابر سوی دئ. تر دې وروسته به زه لومړی چاپ په (ل) او د مومن موحدچاپ په (م) سره ښیم.

آهوچشمه:

هوسۍ سترگې:

احمدشاه باباويلي دي:

---

[۱] يادونه: په دغه بحث کي هر بيت ته د مخو شمېر د (لوی احمدشاه بابا دېوان مشهور په دېوان هرا) دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم په حسن ښايسته ده
آهو چشمه خوش رفتاره
(۹۶- مخ)

په (ل) کي دوهمه مصرع "هوسۍ ستر ګې زړه آزاره" ده او په (م) کي بيا "آهوستر ګې زړه آزاره" ځني جوړه سوې ده.

د همدې مخ په يوه بله غزل کي بيا له "آهوچشمه ګل اندامه" څخه په (ل) کي "هوسۍ ستر ګه ګل اندامه" جوړه سوې ده او په (م) کې بيا څه ګوتي په وهلي دي او "هوسۍ ستر ګي ګل اندامه" کړې ئې ده. بل ځای:

آهـــو چشـــمه ګل بـــدنه
تل په زړونو تاخت کوينه
(۱۳۶- مخ)

په (ل) او (م) کي "هوسۍ ستر ګې ګل بدنه" دئ.

اشنا:

مين:

احمدشاه بابا وايي:

د اشنا لـــوری دي کوم دئ
چي دا هسې تېز رفتار ځې
(۱۴۱- مخ)

په (ل) او (م) کي "د مين لوری دي کوم دی" ثبت دئ.

د همدې غزل په څلرم بيت کي بيا (يار) لغت په پېښور چاپ کي په (اشنا) سره اړول سوی دئ.

بسته:

تاړه:

احمدشاه بابا وايي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خــزان باد دي بسته سي
چي بلبل به سي پرې خوار
(۳۸- مخ)

په (ل) او (م) کي د اولي مصرع پر ځای "د خزان باد دي تاړه سي" راغلی دئ. د کاتب دې ته نه دئ پام سوی چي (تړل) فعل د (باد) له پاره نه کارېږي، بلکي د باد له پاره (بندول) فعل سم ایسي.

بلندۍ:

هسکواله:

لوی احمدشاه بابا ویلي دي:

معشوقه په بلندۍ لکه اسمان سوه
و اســــمان و ته لاس نه رسي د چا
(۲۵- مخ)

د لوی احمدشاه بابا دېوان په لومړي چاپ (ل) کي "بلندۍ" په "هسکواله" باندي اړول سوې ده او دا اړونه بیا (م) هم اخیستې ده.

بهار:

پسرلی

احمدشاه بابا وایي:

د بــهار وریځ ورېږي
مین بلبل په هوسېږي
(۱۶۶- مخ)

په (ل) او (م) کي "د پسرلي وریځ وریږي" دئ.

دغه راز د همدې غزل شپږم بیت:

دیدن گل د نوبهار دئ
د بلبل زړه پــر نازیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په (ل) او (م) کي (د نوبهار) په (د پسرلي) سره اوښتی دئ.

په پېښور چاپ کي (پر) هر ځای په (په) اوښتی دئ.

لوی احمدشاه بابا وايي:

گوره پر مخ شنه خالونه
زېب که شنه گلان زما
(۳۱- مخ)

په پېښور چاپ کي " گوره په مخ شنه خالونه" سوی دئ او (م) هم اخیستی دئ.

بل ځای:

پر یوه سکونت نه که
د هر گل دئ یار اغیار
(۳۹- مخ)

په پېښور چاپ کي "په یوه سکونت نه که" سوی دئ.

بل ځای:

عاشقي ده لکه غرونه پر ما باندي
د دې غرونو څه طاقت دئ د بشر
(۴۰- مخ)

په پېښور چاپ کي "عاشقي ده لکه غرونه په ما باندي" سوې ده.

بل ځای:

احمدشاه بابا وايي:

پر سینه پرتې قراري
د عاشق د زړه خونخواري، ریحان زلفي سنبل
(۵۲ - مخ)

په پېښور چاپ کي "په سینه پرتې قراري" ځني جوړ سوی دئ او (م)

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم اخیستی دئ.

بل ځای:

احمدشاه بابا ویلي دي:

چي عاشق په رونا درومي
پر غافـــــل تیاره بلا ده
(۸۸- مخ)

په پېښور چاپ کي "په غافل تیاره بلا ده" ثبت دئ یعني (پر) ئې په (په) اړولی دئ.

بل ځای احمدشاه بابا ویلي دي:

د اشنای دیدن باران دئ
لــکه زمـــکه په او بېږه
(۱۰۰- مخ)

په پېښور چاپ کي دوهمه مصرع "لکه زمکه پرې اوبېږه" سوې ده.

د همدې غزل په مقطع کي لوی احمدشاه بابا ویلي دي:

"احمد" نفس سره دعوه ده
ربه تـــــه پـــــر ودرېـــږه

(درېدل) دلته د (پلوي، ملګریت) په معنا راغلی دئ. د پېښور چاپ ترتیبوونکي ته دا لغت نااشنا ښکاره سوی دئ یا به د هغي نسخې کاتب ته نااشنا ښکاره سوی وو، چي د پېښور چاپ ترتیبوونکي استفاده ځني کړې ده، ځکه ئې د مقطع دوهم نیم بیتی ټول اړولی او"ربه ته پرې ورحمېږه" کړی ئې دئ. بل ځای:

ولي زړه پــه خـــبر نه دئ له رفتنه
چي دا هسي ژر تېرېږي درېغه درېغه
(۱۰۴- مخ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پېښور چاپ کې "ولې زړه پرې خبر نه دی له رفتنه" ثبت دئ.

بل ځای:

برابر مـــین پـــــه ولي
سړی وباسي له ژواکه
(۱۰۶– مخ)

په پېښور چاپ کې له "... په ولې" څخه " پر ولي" جوړ سوی دئ.

بل ځای:

پر باړخو مي سپيني ويني د هجران له اوره ولاړې
چې د دې نیازمنو کړې پـه ارمان له کوره ولاړې
(۱۴۶– مخ)

په (م) کي "په باړخو مي سپيني ويني د هجران له اوره ولاړې" ثبت دئ.

✶✶✶

پریرویه:

پري مخه:

احمدشاه بابا ویلي دي:

پري رویه مـــاه پیـــکره
د آفتاب په څیر علیا ده
(۸۸– مخ)

په (ل) کي اول نيم بيتی "پري مخه سپوږمۍ ډوله" سوی دئ او (م) هم کټ مټ اخیستی دئ.

بل ځای:

نرگس چـشمه پریرویه
عاشقان باسې له ژونده
(۹۰– مخ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په (ل) کي اوله مصرع داسي ده: "نرگس سترگي پري مخي". (م) هم کټ مټ اخیستي ده.

بل ځای:

خوش آهنگه پریرویه
گوره زړه اخلي مینه
(۱۳۶- مخ)

په (ل) او (م) کي اول نیم بیتی "خوش اهنگه پري مخه" دئ.

***

پري چهره:

پري مخه:

احمدشاه باباویلي دي :

نازنینه پري چهره
ده راغلي له گلزاره
(۹۵ - مخ)

په (ل) او (م) کي اول نیم بیتی "نازنینه پري مخه" سوی دئ؟

***

جدایي:

بېلتون:

احمدشاه بابا وایي:

په شمال د جدایي ئې راضي نه سم
په دې خوښ یم که وصال وي په اورو کښې
(۱۵۲- مخ)

په (ل) او (م) کي "په شمال د بېلتانه به راضي نه سم" دئ.

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاه:

کوهي:

چي په چاه دي د زنخ آب حيات دئ
عــاشقانو زندګي په زنخـدان ستا
(۲۷- مخ)

په (ل) چاپ کي ئې لومړۍ مصرع "چي په کوهي دي د زنخ آب حيات دی" کړی دئ او (م) هم همداسي اخيستی دئ. په نورو ټولو نسخو کي د (کوهي) پر ځای (چاه) راغلی دئ او دا تصرف د ژبي د سوچه کېدلو تر افسون لاندي سوی دئ.

د همدې غزل د پای له خوا د اول بيت لومړی نيم بيتی ئې سر تر نوکه ټول اړولی دئ. لوی احمدشاه بابا ويلي دي:

د عشق طوق ئې پر ګردن درته ولاړ دئ
همېشه د هــو ناري کړي قــمريان ستا

په (ل) کي لولو:

"غړوندی د عشق په غاړه تل ولاړ دی"

(م) هم دغه ژباړل سوې مصرع کټ مټ اخيستې ده. بايد وويل سي چي د پښتو په ځينو لهجو کي (غړوندی) د ښارويو له پاره کارېږي (د رفيع صاحب له خولې – اکتوبر ۲۰۱۰ع).

* * *

خدنګ:

غشی:

احمدشاه بابا وايي:

په تېره خـدنګ دا ولي
د عاشق کـومه سزا ده
(۸۸ – مخ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په (ل) کي (خدنګ) په (غشي) سره الیش سوی دئ او (م) هم اخیستی دئ.

***

خزان:

منی:

احمدشاه بابا ویلي دي:

د ګلـــزار بـه هـــوس وکــه
چي تمام د خزان شپې سوې
(۱۵۴- مخ)

په (ل) او (م) کي "چي تمام د مني شپې سوې" دئ.

***

دامه:

لومه:

احمدشاه بابا ویلي دي:

دی له دامه نه خلاصیږي
که ځان سل ګـړی تالاکه
(۱۰۶- مخ)

په (ل) او (م) کي "له دې لومي نه خلاصیږي" ثبت دئ. په پېښور چاپ کي ئې د دوهمي مصرع "سل ګړی" په "سل ځلي" اوښتی دئ.

***

درد:

ویر:

احمدشاه بابا ویلي دي:

بیا هاله به ته د غم له درده خلاص سې
چي د زړه ترکــه هــوا کــړې زمـا دله
(۱۱۹- مخ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په (ل) او (م) کي له اول نیم بیتي څخه "بیا هاله به ته د غم له ویره خلاص سې" جوړ سوی دئ. (ویر) خو هم (غم) ته وایي او دلته د غم تکرار شعر عیبجن کړی دئ. (د غم درد) دلته مناسب ترکیب دئ چي د ناسخ په قلم مسخه سوی دئ.

✶✶✶

دُرونه:

مرغلري:

احمدشاه بابا وایي:

سپین ئې غاښ لکه درونه
بې بها قیمت لرینه
(۱۳۶- مخ)

په (ل) او (م) کي "سپین ئې غاښ دي مرغلري" دئ.

✶✶✶

دل آزاره:

زړه آزاره:

احمدشاه بابا وایي:

دل آزاره شوخ و شنگه
تل په وروځو جنگ کوینه
(۱۳۶ - مخ)

په (ل) او (م) کي " زړه ازاره شوخ و شنگه" دئ.

✶✶✶

دلخراب:

زړه خراب

یار خلوت کښې وو له ما سره جوړ سوی
زړه مي ریږدي له رقیبه دلخراب
(۳۲ - مخ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په (ل) کي دوهمه مصرع "زړه مي رېږدي له رقيبه زړه خراب" او (م) هم همدا شان نقل کړی دئ. د لاسوهونکي په دغه مصرع کي د "زړه" ويي د تکرار عيب ته هيڅ پام سوی نه دئ. بل ځای:

راسه نن سينه کباب يم
ومي گوره دل خراب يم
(۶۲ - مخ)

په (ل) او (م) کي دوهم نيم بيتی "ومي گوره زړه خراب يم" سوی دئ.

٭٭٭

دلفريبه :

زړه فريبه:

احمدشاه بابا وايي:

دا خوشبويه عطرناکه
دلفـــــريبه دلـربا ده
(۸۸ - مخ)

په (ل) او (م) دوهم نيم بيتی "زړه فريبه دلربا ده" ثبت دئ.

٭٭٭

دل آرامه:

زړه آرامه:

احمدشاه بابا ويلي دي:

آهو چشمه گل اندامه
دل آرامـــه مه پيکره
(۹۶ - مخ)

د دوهمي مصرع (دل آرامه) په (ل) او (ک) دواړو کي "زړه آرامه" سوی دئ.

٭٭٭

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیدن:

لیده:

احمدشاه بابا ویلي دي:

د اشنای دیدن باران دئ
لکه زمکه پـــه او بېږه
(۱۰۰ – مخ)

په (ل) او (م) کي اول نیم بیتی داسي دئ: "د اشنای لیده باران دی".
باید وویل سي چي دلته "زمکه" هم د لهجوي دلچسپیو تر اغېزي لاندي د شاعر د خپل وینگ پر خلاف، چي "مځکه" ده، اړول سوې ده.

بل ځای:

که دي ښاد په دیدن نه کړم
دی بـــه و مري ستا له غمه
(۱۲۲ – مخ)

په (ل) او (م) کي "که دي ښاد په لیدو نه کړ" دئ.

د همدې غزل په څلرم بیت کي وایي:

زړه چي ستا په دیدن ښاد وي
هـغه زړه تل وي بې غـــــمه

په (ل) او (م) کي دلته هم (دیدن) په (لیدو) اوښتی دئ.

بل ځای:

"احمد" تل کوي شکرونه
پـــه دیدن ئې تسلې سوې
(۱۵۴ – مخ)

په (ل) او (م) کي "په لیدو ئې تسلې سوې" ثبت دئ.

بل ځای:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اشنای دید ئې مــرهم دئ
بې دې کو مړ پرهـار رغېږي
(۱۶۶ – مخ)

په (ل) او (م) کي "د اشنای لید ئې مرهم دی" ثبت دئ.

***

دیده :

سترگه:

احمدشاه بابا ویلي دي:

مـخـــامـخ راته ولاړه
نه سوه وږي دیده سېر
(۴۲ – مخ)

په (ل) او (م) کي "نه سوه وږې سترگه سېر". باید وویل سي چي د بابا په کلام کي "دیده" جمع نوم دئ او باید په "سترگي" اړول سوی وای.

***

راسه:

راشه:

لوی احمدشاه بابا وایي:

و عاشق ته جواب ورکړې
بــیا ناري وهې چي راسه
(۱۰۰ – مخ)

د دې غزلي نوري قافیې (بې هراسه، لاسه، تاسه، اساسه، کم وکاسه، له آسه) دي خو د پېښور چاپ ترتیبوونکي د شینیت تر اغېزې لاندي د شاعر په کلام کي لاس وهلی، "راسه" ئې "راشه" کړی او شعر ئې عیبجن کړی دئ.

بل ځای لوی احمدشاه بابا ویلي دي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لـــــویو لـــــویي څه کـــمه نه سي
که هلک ته چیري ووائې "چي" راسه
(۱۰۰ – مخ)

د دې غزل نوري قافیې (باسه، وسواسه، دپاسه، مواسه، جارباسه، تاسه، له آسه) دي. دلته بیا د پېښور چاپ ترتیبوونکی د شعر قافیو ته متوجه دئ خو د (راسه) منلو ته د شینیت په حکم تیار نه دئ، ځکه ئې نو بیا په شعر کي لاس وهلی دئ او دوهم نیم بیتی ئې"که و هلک ته چیرې وائې دلي پاسه" کړی دئ. د (م) چاپ هم دغه لاسوهنه نقل کړې ده او ده بیا له"وائې" څخه "ووائې" جوړ کړی دئ. دا نو بیا په لاسوهنه کي بله مداخله ده او شعر ګویا مسخ المسخ سوی دئ.

***

زلفي:

څڼې:

احمدشاه بابا وایي:

زړه دغې ناداني وړی
پر ګـردن زلفي چـاپېر
(۴۲ – مخ)

په (ل) کي "پر ګردن څڼې چاپېر" سوی دئ او (م) هم دغه شکل اخیستی دئ.

***

سخره:

ښاخونه؟

احمدشاه بابا ویلي دي:

د قدرت اوبه ئې ورکړې
له وچ سـخره کا اشجـار

(c) ketabton.com: The Digital Library

په (ل) او (م) کې دوهمه مصرع داسې الیشه سوې ده:

"وچ ښاخونه کا اشجار"

د همدې غزل "مقطع" شاعر داسې ویلې ده:

"احمد شاه" شپه ورځ ثنا که
عـــقل د چار سي په دا کار

دلته (رسي = رسېږي) دئ یعني په دې کار باندې د چا عقل رسېږي. په پېښور چاپ کې د شینیت تر اغېزې لاندې "عقل د چار شي په دا کار" کړی دئ.

✶✶✶

سخي:

ښکلې؟

احمدشاه بابا وایي:

د ښایست مخی ئې نسته
هــم سخي ده بې ادراکــه
(۱۰۷ – مخ)

په (ل) کې دوهمه مصرع "هم ده ښکلې بې ادراکه" ده او (م) هم اخیستې ده. دلته ئې په دغې لاسوهنې سره شعر ډېر عیبجن کړی دئ ځکه د اول او دوهم نیم بیتي توپیر د معنا له مخې هیڅ نسته دواړه یو مطلب دئ!

✶✶✶

سروه:

سبر:

احمدشاه بابا ویلي دي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

عاشقان ئې زخمي کړي
جوړه ســروه د جويباره
(۹۵ – مخ)

په (ل) کي دوهم نيم بيتی داسي دئ: "په قد سبر د جويباره" او (م) هم کټ مټ اخيستی دئ.

بل ځای:

نــــازنيــنه دل آزاره
جوړه سروه صنوبره
(۹۶ – مخ)

په (ل) او (م) کي له دوهم نيم بيتي څخه "جوړه سبر، صنبره" جوړ سوی دئ.

بل ځای:

پـــــه قد سروه صنوبر ده
زړونه ځکه ګرېوان چاکه
(۱۰۷ – مخ)

په (ل) او (م) کي "په سبر صنوبره" دئ.

بل ځای:

په قد ســـروه صـــنوبره
سپين چوړائې مړوندونه
(۱۲۵ – مخ)

دغه (سروه) هم په (ل) او (م) کي "سبر" سوې ده. بل ځای:

سروه قـــده ګل عـذاره
خوښ رفتاره ځي مهينه
(۱۳۶ – مخ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په (ل) او (م) کي دغه ځای (سبرقده) سوی دئ.

* * *

سوختنه:

سوځلو:

لوی احمدشاه بابا ویلي دي:

بې سوختنه آرام نه که
بېگانه له پلار و موره
(۹۷ - مخ)

په (ل) کي له لومړۍ مصرع څخه "بې سوځلو آرام نه که" جوړ سوی دئ او (م) هم اخیستی دئ.

* * *

سینه:

ټټر:

احمدشاه بابا وایي:

راسه نن سینه کباب یم
ومي گوره دل خراب یم
(۶۲ - مخ)

په (ل) او (م) کي اول نیم بیتی "راسه نن ټټر کباب یم" ځني جوړ سوی دئ. د لوی احمدشاه بابا په لهجه کي (ټټر) دومره زیات استعمال نه درلود.

بل ځای:

دم په دم ئې یار یادیږي
سینه سوې لکه سکوره
(۹۷ - مخ)

په (ل) او (م) کي "ټټر سوی لکه سکوره" ثبت دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل ځای بیا د (سینه) پر ځای (زړګی) راوړل سوی دئ:

احمدشاه بابا ویلي دي:

د ښایست هوسناک ډېر دي
د چــا، چــا ســـینه سپنده
(۹۰ – مخ)

په (ل) او (م) کي دوهمه مصرع "د چا چا زړګی سپنده" ثبت سوې ده.

***

سیمین تنه:

سپین تنه:

احمدشاه بابا ویلي دي:

سیمین تنه ګل بدنه
جهانګیره سراسره
(۹۶ – مخ)

په (ل) او (م) کي له اول نیم بیتي څخه "هم سپین تنه ګل بدنه" جوړ سوی دئ.

***

سیه چشمه:

توري سترګي:

احمدشاه بابا وایي:

سیه چشمه دلربایه
شکر لبه قد عرعـره
(۹۶ – مخ)

په (ل) او (م) کي اوله مصرع "توري سترګي دلربایه" کړې ده.

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیه:

تور:

احمدشاه بابا وايي:

هم خوشخویه عنبربویه
توري زلفي سیه مارونه
(۱۲۵ – مخ)

په (ل) او (م) کي له دوهمي مصرع څخه "توري زلفي تور مارونه" جوړ سوي دي.

* * *

شکرلبه:

خوږه شونډې:

احمدشاه بابا وايي:

شکرلبه سـیم غبغبه
موکمره یک تنها ده
(۸۸ – مخ)

په (ل) نسخه کي اول نیم بیتی "خوږه شونډې سیم غبغبه" دئ او (م) هم نقل کړی دئ.

بل ځای:

احمدشاه بابا وايي:

سیه چشمه دلربایه
شکرلبه قد عرعره
(۹۶ – مخ)

دوهمه مصرع په (ل) او (م) کي "خوږه شونډه قدعرعره" سوې ده.

بل ځای:

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکرلبه سیم غبغبه
زمـا خونه به تالاکه
(۱۰۸ - مخ)

په (ل) او (م) کي "خوږه شونډه سپین غبغبه" دئ.

***

شېرین عمر:

خواږه عمر:

احمدشاه بابا ویلي دي:

لکه اور ته ناقــراره ځي ســتیه
شیرین عمر وته شا کړي زما دله
(۱۱۹ - مخ)

په (ل) او (م) کي "خواږه عمر وته شاکړي زما دله" دئ.

***

شېرین اشنای:

خوږ مین:

احمدشاه بابا ویلي دي:

نه ئې لاس وي نه ئې پښې وي
شــېرین اشــــنای روانیږی
(۱۶۵ - مخ)

په (ل) او (م) کي دوهمه نیم بیتی "خوږ مین ئې روانیږي" ثبت سوی دئ.

***

ښوراښور:

شوروشر:

احمدشاه بابا وایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دا ډېر ډېر ښوراښور دي نه پوهېږم
هسي نـــرم زړګی چا کړې زمـــا دله
(۱۱۹ - مخ)

د پېښور چاپ ترتیبوونکي لکه چي د"ښوراښور" په پوهېدلو کي ستونزه درلوده ځکه ئې له هغه څخه "په دا ډېر ډېرشور و شر دي نه پوهېږم" جوړ کړی دئ. له (زړه) سره (شر و شور) نه لګېږي. (شروشور) عموماً په سر کي وي نه په زړه کي.

★★★

عاشقان:

مینان:

احمدشاه بابا وايي:

عاشقان ئې په اور وسوه
ســور پېزوان لکه اخګر
(۴۱ - مخ)

په (ل) او (م) کي "مینان ئې په اور سوي" څني جوړ سوی دئ او نوري ټولي خطي او چاپي نسخې چي ما لیدلي دي، "عاشقان" راوړي دي.

بل ځای:

د معشوق تعریف مي وکړ
عاشــــقان به ئې لـولینه
(۱۳۷ - مخ)

په (ل) او (م) کي "مینان به ئې لولینه" دئ.

★★★

عشق:

مینه:

احمدشاه بابا ویلي دي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مي غوټه د ګرېوان ځې
تل د عشق غوټه په غاړه
(۹۹ – مخ)

دلته بیا خبره بالعکس ده. په خطي نسخو کې د عشق پر ځای مینه راغلې ده.

***

فراق:

بېلتون:

لوی احمدشاه بابا وايي:

زړه بې څرنګ غوښې ويني ژړا نه که
د فراق اوښي په سترګـــو تړي ډنډه
(۹۲ – مخ)

په (ل) او (م) کي دوهمه مصرع داسي ژباړل سوې ده: "د بېلتون اوښي په سترګو تړي ډنډه".

***

کج رفتاره:

کوږ رفتاره:

احمدشاه بابا وايي:

سنبل مويه کج رفتاره
تل د زړونو ســر وهينه
(۱۳۶ – مخ)

په (ل) او (م) کي "سنبل مويه کوږ رفتاره" دئ. بل ځای:

ته وچا وته هـــــم ګورې
که تل هسي کج رفتار ځې
(۱۴۱ – مخ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په (ل) او (م) کي "که تل هسې کوږ رفتارځې" دئ.

* * *

کښېښو:

کېښود:

چي ئې سر په مينه کښېښو
هغه يووړه محبوبا
(۲۶ – مخ)

په (ل) او پېښور چاپ کي "... کېښود" سوی دئ.

بل ځای:

سرومال دي يار ته کښېږدي
په دنيا کوي ناڅار
(۴۰ – مخ)

په پېښور چاپ کي "سرومال دي يار ته کيږدي" سوی دئ او (م) هم اخيستی دئ. يا بل ځای:

که د يار په عشق سر کښېږدي
"احمد" ها له کا اختر
(۴۱ – مخ)

په پېښور چاپ کي (کيږدي) سوی دئ.

* * *

کښېووت:

کېووت:

چي د زلفو په دام کښېووت
دا عاشق ووې بلا
(۲۶ – مخ)

په پېښور چاپ او (م) کي ".... په دام کېووت" سوی دئ.

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

لبان:

شونډان:

احمدشاه بابا وايي:

سره لبان ئې څنګه خاندي
دا سپين غاښ ئې مرغلري
(۱۴۴ – مخ)

په (ل) او (م) چاپ کي "سره شونډان ئې څنګه خاندي" سوی دئ او داسي معلومېږي چي دا لاسوهونکی د لويديځې لهجې ويونکی وو.

✶✶✶

له دسته ... له پا:

له لاسه ... له پښو:

لوی احمدشاه بابا ويلي دي:

چي له دسته نا اميده هم له پا سي
بل اميد ئې پاته نه سي بې له خدا
(۲۵ – مخ)

په (ل) کي لومړی نيم بيتی داسي اړول سوی دئ:

"چي له لاسه نا اميده هم له پښو سي"

په (م) کي هم دغه ترجمه سوي کلمات اخيستل سوي دي.

لوی احمدشاه بابا هر ځای "تل تتله" کار کړی دئ، خو په (ل) کي "تل تر تله" سوی دئ او (م) هم په پټو سترګو اخيستی دئ.

دغه عشق به له تانه ځي تل تتله
له سوا وو په ســـوا کړې ته سوا
(۲۵ – مخ)

✶✶✶

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماه پیکره:

سپوږمۍ مخه:

احمدشاه بابا ویلي دي:

پري رویه مــاه پیــکره
د آفتاب په څیر علیا ده
(۸۸ – مخ)

په (ل) کي اول نیم بیتی "پري مخه سپوږمۍ ډوله" سوی دئ او (م) هم کټ مټ اخیستی دئ. د "سپوږمۍ ډوله" ناوړه ترکیب په ټول پښتو ادب کي نه دئ په ستر گه سوی.

* * *

موی کمره:

ملاوپښته:

احمدشاه بابا وایي:

له دې حُسنه ئې څه وایم
موی کـــمره قد بلنده
(۹۰ – مخ)

په (ل) او (م) کي دوهمه مصرع په "ملاوپښته ده قدبلنده" سره الیشه سوې ده.

* * *

میان:

منځ:

احمدشاه بابا وایي:

نفس په میان زموږ رقیب دئ
نصیحت نـــه سي له نصـوح
(۳۶ – مخ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په (ل) او (م) کي اول نيم بيتی "نفس په منځ زموږ رقيب دئ" سوی دئ.

✶✶✶

نادان:

ناپوه:

احمدشاه بابا ويلي دي:

دی نادان دئ هوښيار نه دئ
خــپل نصيب ئې مبـتلا که
(۱۰۶ – مخ)

په (ل) او(م) کي اوله مصرع "دی ناپوهه نه هوښيار دی" سوې ده

✶✶✶

ناداني:

ښکلي:

احمدشاه بابا ويلي دي:

زړه دغې ناداني وړی
چي ځلېږي لکه لــمر
(۴۱ – مخ)

په (ل) او(م) کي "زړه مي دغې ښکلي وړئ" سوی دئ.

بل ځای ئې د (ناداني) پر ځای (شها) راوړی دئ:

د بابا خپل کلام داسي دئ:

زړه دغې ناداني وړی
پر گردن زلـفي چاپېر
(۴۲ – مخ)

خو په (ل) او (م) کي داسي اړول سوی دئ:

زړه مي دغې شها وړی
پر گــردن څوڼي چاپېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پښتو کي "څوښي" د نارينه وو اوږدو وروېښتانو ته ويل کيږي او د "زلفو" له پاره که د پښتو معادل لغت مراد سي، نو بيا "کوڅۍ" ئې مناسب معادل دئ، نه "څوښي".

* * *

نرگس چشمه:

نرگس سترگي:

احمدشاه بابا وايي:

نــرگس چشمه پريرويه
عاشقان باسې له ژونده
(۹۰ – مخ)

په (ل) کي او له مصرع داسي ده: "نرگس سترگي پري مخي". (م) هم کټ مټ اخيستې ده.

هجران:

بېلتون:

لوی احمدشاه بابا ويلي دي:

هجـــران وصل گڼه يو دئ
زړه خلاص نه د غم له شوره
(۹۷ – مخ)

لومړۍ مصرع په (ل) او (م) کي "بېلتون وصل گڼه يو دی" ثبت دئ.

بل ځای:

د هجران نوم چيري مه اخله" احمده"
له هجرانه رېزمرېزيـم په هډو کښي
(۱۵۲ – مخ)

په (ل) او (م) دواړو کي دواړه (هجرانه) په (بېلتون) سره اوښتي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل ځای:

د هجـــران په اور دي سوي
په وصال ئې زرغونې سوې
(۱۵۴ – مخ)

لومړی نیم بیتی که څه هم په (ل) او (م) کي یو څه توپیر لري، خو په دواړو کي (هجران) په (بېلتون) سره اوښتی دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژبپوه ستونزي او د متنپوه مسئوليتونه

پر خطي نسخو باندي د اعتبار ستونزه:

له موجودو پښتو متونو څخه د ژبي اساسي څېړنه که نامکنه نه ده، نو ګرانه خو هرومرو ده. له یوې خوا د متن د ليکوال یا شاعر په لهجه باندي پوهېده غواړي او له بلي خوا د متن په لوستلوکي دقت او احتیاط. پر پښتو متونو باندي بشپړ اعتماد په څو دليله ګران دئ.

یو دا چي لکه وړاندي چي مو ویلي دي، د پښتو الفبې د ایجاد له زمانې څخه بیا تر ننه پوري د ټولو آوازو او حرکاتو د افادې او ښوولو له پاره کافي نه ده.

په زړه پوري خبره دا ده چي د دغي علمي نیمګړتیا ماهیت ته د خوشحال دانشمند زوی عبدالقادرخان خټک هم متوجه سوی دئ. دی وايي:

د حرفونو لوښی تنګ معنی وي ډېره
پــه بيان نه ادا کيږي صفت ستاسې
(۳۳۸ – مخ)

دی د حروفو لوښی تنګ ګڼي او ګویا د ده په نظر د الفبې حروف د لغت یا معنا د افادې او بیان تر عهدې سم نه سي وتلای.

پښتو لیکدود د واولونو (vowels) په افاده کولو کي خو بیا بېخي زیاتي ستونزي لري. په پخوانیو خطي نسخو کي د واولونو د افادې له پاره له عربي حرکاتو (فتحه، کسره، ضمه) څخه کار اخیست سوی دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علامه رشاد د خپل ناچاپ اثر "ادبي قاموس" د دريم ټوک پر اوله پاڼه باندي د يوه يادابښت په ترڅ کي کښلي دي:

"د متنونو په لوستلو کي سختۍ:

۱ – په پخوانيو متنونو کي د ځ او څ توپير نسته، ځکه نو اوس د ځ او څ په ږغونو (تورو) کي چي له محاورو څخه لغت نه وي اخيستل سوی او له زړو متنونو څخه اخيستل سوي وي، ګډون راځي.

۲ – د حرکتونو مسأله:

په پخوانيو متنونو کي ځيني حرکتونه چي اوس په تورو ښوول کېږي، نه ښوول کېده.

اوس مشکله ده د هغو تورو صحيحه ادا پيدا کړو. په تېره بيا چي هغه لغت له محاورې لوېدلی وي".

له بده مرغه د پښتو آثارو قلمي نسخې د شاعر يا مؤلف په خپل قلم ډېري نادري او د نشت په شمار دي. د حنان بارکزي دېوان له دې لړ څخه مستثنی دئ. د ده دېوان ټولي خطی نسخې چي زما تر نظر تېري سوي دي، ټولي د ده په خپل قلم خطاطي سوي دي.

هغه نسخې چي بيا د کاتبانو په لاس کښل سوي دي، نوري دنګلې لري.

د هجري په دېوان کي هغه کلمات چي په شين بايد وليکل سي، په ښين ئې ليکي او برعکس ئې لا هم. دوی ته هره (ژ) ږې (ږ) ايسېدلې ده او برعکس ئې هم. دا عمليه په نورو دېوانو کي هم ليدل کېږي.

د عبدالقادر خان په دېوان کي لولو:

د سرونو نردبان ساز کړه باندي خيږه
مــرتبې ته خـــتل نه په اسـاني دي
(۴۴۸ – مخ)

دلته د شاعر په خپل کلام کي بايد "خيژه" وي خو په "خيږه" راغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دئ. "خیږ" د دانې یا زخم وچ پوستکي ته وايي.
(د کشینې، کښینې،...) مثالونه تاسي وړاندي ولوستل.

د هجري په دېوان کي حتي د یوه بیت په دوو نیم بیتیو کي د "اوري" او "اروي" دوه رازه املاوي راغلي دي:

هجري غــاو کله څوک اوري د بتانو
چي به اروي اوس وګړي ستا غیاث
(۳۰۹/۲مخ)

پر دغسي نامتجانسه املاء به څوک څرنګه د هغه وخت ژبه تحلیل کړای سي.

په دې څېړنه کي ما د رحمان بابا د دېوان له هغه چاپ څخه استفاده کړې ده چي د ارواښاد سید رسول رسا په تصحیح او مقدمه چاپ سوی دئ. دا چاپ د پادري هیوز د هغې نسخې افسیټ دئ چي نوموړي مستشرق خپور کړی او د اشنغر د تنګي اوسېدونکي مولوي احمد ئې تصحیح کړې وه[1]. دې چاپ ته ارواښاد سید رسول رسا یوه جامعه او مغتنمه سریزه کښلې ده او په هغې کي ئې د رحمان بابا پر ژوند او شعر ښه خوندور تحقیق کړی دئ. په دې څېړنه کي ئې د رحمان بابا هغه مشهور بیت دوه واره راوړی دئ، چي لومړی نیم بیتی ئې "چي منکر پرې اعتراض کولای نه شي" دئ. خو دواړه واره رانقل سوی بیت نه دا چي یو له بله سره فرق لري، بلکي د ده په لاس له خپور سوي متن سره هم توپیر لري. دا بیت د سریزي په (۳مخ) کي داسي دئ:

چه منــکر پرِ اعتراض کــولی نه شی
اې رحمانه!دا دِ شعر دی که اعجاز؟

---

[1] وګ: د دغه چاپي دېوان د سریزي ۱۷مخ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په (۱۹مخ) کي بيا داسي دئ:

چه منکر پرِ اعتراض کولی نه شی
دا دِ شعر دی اې رحمانه! که اعجاز؟

د متن په (۵۴مخ) کي داسي دئ:

چه منکر پرِ اعتراض کولی نه شي
دا دِ شعر دي رحمانَ که اعجاز

سيد رسول رسا د پښتو ژبي نقاد محقق وو. د فارسي ادب پراخه مطالعه ئې درلوده او د انګرېزي ژبي د زده کړي له برکته ئې له لوېديځو ادبياتو سره هم بلدتيا درلوده. د ژبي او متونو په باب ئې ليکني تر زياتي اندازې دقيقي او پخې دي. د داسي چا په څېړنه کي چي متون دونه (دومره) بدل سوي وي، له نورو به څوک څه ګيله وکړي.

د همدې چاپ په ۱۳۴مخ کي (خوښ خورم، خوش خورم) په يوه بيت کي راغلی دئ.

مه کړه خدای چه څوک بي يارَ خوښ خورم وي
زه به اوسم بي تا خوش خورم په څه

د متونو د مسخه کېدو په جريان کي ناقلينو خپله شخصي سليقه هم پر شاعر باندي تپلې ده. احمدشاه بابا ته يو ځای د خپلي سليقې له مخي د "شها" پر ژيړه غاړه باندي تار تار زلفي ښکلې ښکاره سوي دي او ويلي ئې دي:

همېشه پر ژيړه غاړه
دوی خفته لکه ښامار دي
(۱۵۹ - مخ)

خو د (ل) کاتب يا مرتب د خپل ذوق پر اساس له هغه څخه "همېشه پر سپينه غاړه" جوړ کړی دئ او (م) هم کټ مټ اخيستی دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علامه رشاد رحمه الله علیه د پښتانه مصنفین په لومړي ټوک ۵۸ مخ (ناچاپ) کي د شېرخان سوري له خولې ليکي چي نوموړي په متونو کي لاسوهنه "خیانت" بللی دئ. د شېرخان سوري خپل بیان داسي دئ:

"التماس از درگاه واهب العطیات چنان است که این مخدره؟ جلباب افکار را در نظر فاضلان سخنور و سخنوران فضیلت گستر بطرزی جلوه دهد که در عصمت خانه او هیچ خاینی دست نیابد چرا که چون اکثریت کتب متقدمین و متاخرین بنظر این داعی درآمده منحرف شده و اصلا بر هیئت اصلی خودنمانده.

این گلدسته هر چند که دستمال هر ناکس نگردد باطراوتست، و گوهر هر چند که از لوث دست اندازی هر خسیس مصئون ماند بالطافت[1]".

ما ته یو وخت داسي په زړه کي راګرزېده چي د پښتو متونو پر هغه ثبت باندي ډېر حساب کېدلای سي چي مستشرقینو راوړي دي ځکه مستشرقین د متن بدلولو له پاره هیڅ راز انګېزه نه لري. که د هغوی په متن کي تېروېر راغلی وي، ملامتیا ئې د خطي نسخې کاتب ته وراوړي. خو بیا هم د مستشرقینو په انتخاب کي بیا نور عوامل هم شامل کېدلای سي. دا چي نوموړي د پښتونخوا په کومه سیمه کي، د کومي لهجې له ویونکي یا ویونکو سره ډېر وخت اوسېدلی دئ. د پښتو د زده کړي معلم یا استاد ئې په کومه لهجه ږغېدی، ... دا ټولي خبري د مستشرق پر قضاوت باندي اغېزه کوي.

د پخوانیو متونو ژبنی څېړنه د ژبي د متخصصینو کار او مسئولیت دئ هغوی ئې په تحول او تطور تر بل هر چا ښه پوهېږي. مګر دا خبره باید هم

---

[1] کابل مجله: ۲کال، ۳ګڼه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ياد ولرو چې د ژبې ماهران خو هم د چا خبره جادوګران نه دي چې پټې دې پر معلومې وي. هغوى ځان ته د څېړنې ټاکلې اصول لري او له دغو اصولو څخه په کار اخيستلو کې لازمو وسايلو ته اړتيا لري. د ژبپوه له پاره په لازمو وسايلو کې يو هم پخواني متون دي. هر څونه چې دا متون له غل وغشه پاک وي او د ليکوال يا شاعر ژبه تمثيل کړاى سي، هغونه (هغومره) د ژبې د متخصص کار اسانه کوي. د متونو مقايسوي څېړنه د ژبې له متخصص سره د لهجو په پېژندنه کې هم مرسته کوي. متون د ژبنې ماهر له پاره د اومو موادو يا په بل عبارت د لابراتواري معايناتو کار ورکوي. لکه يو طبيب چې د دقيقو او باوري معايناتو له مخې د رنځ په تشخيص کې نه خطا وزي دغه راز ژبپوه ته هم که دقيق متون برابر سي، دى ئې په ژبنې تحليل کې پر کړه نه ځي.

د متونو په ناسم تفسير کې د ملامتيا ګوته ژبپوه ته دونه نه نيوله کېږي لکه متنپوه ته چې نيوله کېږي. پر ناسم متن چې ژبپوه د خپل استدلال ماڼۍ ودروي، معنا به ئې دا وي چې پر لوټه ئې تاداو ايښى دئ.

د متونو څېړنه که د داسې چا له خوا سوې وي چې د متن د ليکوال يا شاعر د ژوند زمانې ته ئې نږدې ژوند کړى وي دا خو به تر ښو لا هم ښه وي ځکه د متن څېړونکي او متن ليکونکي تر منځ ژبنى واټن پراخ سوى نه وي. هر څونه چې دا واټن پراخېږي، هغونه ئې د ژبنيو تحولاتو د بدلون امکان ډېرېږي. له بده مرغه زموږ کلاسيک متون د شاعر تر زمانې درې څلور پېړۍ وروسته په انتقادي توګه برابرېږي. کاشکې داسې واى چې د شاعر يا ليکوال په خپل لاس کښلي متون موږ ته د زمانې له آفاتو څخه خوندي پاته سوي واى. دا کار خو په پښتو متونو کې، لکه مخکې چې مې هم اشاره ورته کړې ده، د "کرک اګۍ" ده چې موندل ئې د ناممکناتو تر سرحده ناشونى کار ايسي. ځکه نو ژبپوه ته په کار ده چې د متن په تحليل کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هري راغلي كلمې، لغت او قاعدې ته سم د لاسه تسليم نه سي.

د دغه حقيقت په پام كي نيولو سره ژبپوه ته په كار ده چي د متن د كره شكل موندلو پېښې ته هم اوږه وركړي. كه دا كار و نه كړي او په خپل تحليل كي پر يوه ځانګړي متن باندي تكيه وكړي، نو تر څو چي حقيقت معلومېږي، اوز كلي به وران سوي وي.

د متونو د مسخه كېدو په باب به د دې اوږده بحث له پاى سره د ښاغلي غضنفر له يوې مقالې څخه يو پاراګراف ونښلوم، چي ما د ۲۰۱۰ع كال د مى مياشتي پر ۱۶مه په تاند ويبپاڼه كي ولووست او ښه خوند ئې راكړ. ده كښلي دي:

"موږ له شلمې پېړۍ راهيسې معمولا په دريو دليلونو د پخواني شعر په معنا كې تصرف كړى دى: يا مو د خپلې زمانې او تېر وخت د ژبې، سبك او فكر تر منځ فرق هېر كړى دى، يا مو د خپلو اوسنو نظريو د تاييد لپاره د پخوانو د نظرونو په معنا كې ګوتې وهلې دي او يا مو ګومان كړى دى چي كه د خپلو پخوانو مشرانو نظرونه د اوسني وخت له منل شويو نظرونو سره ورته وبولو، دا به مو د مشرانو حق په ځاى كړى او دوى به مو په اوسنيو خلكو منلي وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلرم څپرکی

په پښتو متونو کي پرتې ستونزي

تېروتني - لاسوهني:

د تېروتنو او لاسوهنو مشکل یو په بل کي دونه تداخل لري او دونه سره اخښلی و بخښلی دئ چي سره بېلول ئې یو څه سخت کار دئ. د متن یوه برخه به ښایي زما په نظر لاسوهنه وي خو په حقیقت کي به هغه د تېروتني ښکار ګرځېدلې وي او بر عکس ئې لا هم ممکنه ده. دا چي د مشکل کومه برخه باید تېروتنه وبلل سي او کومه ئې لاسوهنه، تر یوې اندازې پوري د څېړونکي یا لوستونکي په خپل برداشت او قضاوت اړه لري. خو ځله بېلول ئې هم باید ناشونې خبره ونه ګڼله سي. زه به تر خپله وسه پوري هڅه وکړم چي تېروتني او لاسوهني سره بېلي کړم خو که ځای ځای را څخه ګډې سوي وي، د محترمو لوستونکو لارښووني ته تیار آماده ناست یم .

۱-تېروتني:

د پښتو په خطي او چاپي نسخو کي به داسي یوه نسخه څوک پیدا نه کړي چي له تېروتنو دي خالي وي. د ځینو چاپي نسخو د تېروتنو لیست ته چي څوک وګوري، حیران پاته سي. تېروتنه یوه داسي پېښه ده چي خورا زیات عوامل لري. د کاتب بېسوادي، بې پروایي، ستړیا، د فکر غیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاضري، تلوار، د کتاب له ژبي سره نابلدتیا او نور عوامل ئې په مثال کې راوړلای سو. ما ته داسي شواهد رامعلوم دي چي د کتابو سوداګرو به پښتو کتابونه په داسي کسانو خطاطي کول او خپرول، چي د پښتو ژبي په تور و سپین به نه پوهېدل او متن به ئې ګویا رسامي کاوه. په دغه شان حالاتو کي تېروتنه یوه حتمي خبره ده[۱].

زموږ کلاسیک متون هم لا تر اوسه پوري په هغه راز تهیه سوي نه دي چي د هغو د (original) اصلي نسخو بشپړه نمایندګي دي وکولای سي. ځیني چی ئې په انتقادي توګه د ځو خطي او چاپي نسخو له مخي برابر سوي دي، هغه هم د "خو" له اعتراضه یا په بل عبارت له تېروتنو څخه په بشپړه توګه نه دي خلاص او بشپړ اعتماد پر کول ګران دي. د دې اعتراض عوامل به ډېر وي، خو زه به ئې یو څو لږ څه په تفصیل سره وڅېړم.

- د پښتو الفبې نیمګړتیا:

د پښتو الفبې د ایجاد له زمانې څخه بیا تر اوسه پوري دې حد ته نه ده لوړه سوې چي د ټولو آوازو او حرکاتو د افادې او ښوولو وظیفه دي په بشپړه توګه سرته ورسوي، په تېره بیاد واولو (vowels) په افاده کولو کي خو ئې بېخي ملا ماته ده. په پخوانیو خطي نسخو کي د واولو د افادې له پاره د عربي لیکدود له حرکاتو (زور، زېر، پېښ) څخه کار اخیست کېدی. د ئې ګانو له پاره له زېره، د واوونو له پاره ئې له پېښه او د الفونو او (ه) له پاره ئې له زوره (فتحې) څخه استفاده کوله. دا حرکتونه د پښتو واولو له پاره ځکه کافي نه ول چي پښتو پنځه ئې ګاني، دوه واوه او یو زوه ره کی درلود او عربي حرکتونه درې دانې ول. له دې اسیته نو د متن په لوستنه کي

---

[۱] اروانباد دوست محمد خان کامل صاحب لیکي چي د تاریخ مرصع د چاپ پر وخت د مطبعې "سنګساز ... د پښتو په یوه توري هم نه پوهېږي کمال محنت ئې د ستاینې دی" (وګ: تاریخ مرصع – مقدمه، ۵۲مخ، د ۲۰۰۶ع چاپ).

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوستونکي له حدس و گومان څخه کار اخیست او هغه راز به ئې لووست لکه د ده په خپله مورنۍ لهجه کي چي ئې زده کړي ول.

- د لیکدود عدم تجانس:

د اعتراض بل عامل دا دئ چي د متن لیکدود یو راز نه وي او د نسخې تر پایه پوري په متجانس ډول تعقیب سوی نه وي. د مثال په توگه په عین متن کي "استوږنه، استوگنه، استوگه" مخي ته راځي او لوستونکی نه پوهېږي چي د مؤلف یا شاعر خپله لیکنه او وینگ به څه راز وو؟

د لیکدود د دغه رنگارنگۍ د ښوولو له پاره به لوستونکو ته زه یو لړ مثالونه له مختلفو چاپي نسخو څخه رانقل کړم. له "ارمغان خوشحال" څخه به ئې راپیل کړو.

(ژغ)، (غږ) دواړه راوړي:

د سپوږمۍ په شغله یون کا
ژغ کا زاڼي پـــه اســـمان
(۷۳- مخ)

دغه راز په (۹، ۱۷ ، ... مخو) کي هم (ژغ) راغلی دئ.

خوشحال خان د خپل زوی اشرف خان په باب وايي:

چه زما د لښکر غږ شي
او بـــه کـېږي د ده ځــان
(۳۵- مخ)

(ږغوي) د (ژغوي) په شکل کاږي.

څوک له ورایه درته ناست وي
ژغــــــوي چنـگ و ســـــرنا
(۴۶- مخ)

لوستونکي داسي فکر کوي چي د متن ترتیبوونکي د ختځکو لهجه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

پام کي نیولې ده. خو ځلور بیته وروسته بیا (غوړ) په (ړ) لیکي:

نه دي غوړ د اوربډو شته
نه دي سترګي شته بینا

(ښورول) او (ښورېږي) په (ش) کاږي:

د جاهل په بخره تش سر شورول وي
آفرین مي په خبرو دانشمند کړ
(۶ – مخ)

په هزار رنګه هوا په زړه کښې ورشي
ورځ وشپه سره شورېږي ناقرار
(۴۲– مخ)

خو (ښوروا) بیا په (ښ) لیکي:

چي ښوروا خوري د مغولو واړه سپي دي
د سګانو په خوله څه اخلم نومونه
(۳۰– مخ)[1]

---

[1] د (ښ) او (خ) د ګډولو مسئله همدا نن ورځ هم د یوې ستونزي په شکل ان د پخو لیکوالو په لیکنو کي پاته ده. د مثال په توګه "لوښې" ئې د (لوخې) پر ځای کښلي وي (تل افغان ویبپاڼه –د جون ۴مه ۲۰۱۱ – که ملا عمرووژل شي نو بیا؟ د حقیار لیکنه). په داسي حال کي چي د لیکوال مراد له "لوښې" څخه هغه وابښه ډوله نبات دئ چي په ځنګلو او چمنو کي ولاړې وي. دا لغت که په (ښ) ولیکل سي، نو (لوښې) خو د (ظروف) معنا لري نه د (لوخو).
دغه راز د همدې لیکوال په یوه بل مضمون کي مي "کلک پوخ" ولووست چي مراد ئې "کلک پوښ" وو (لراو بر ویبپاڼه: ۴جون ۲۰۱۱ ع –د حرمینو هنداره – دوهمه برخه). پوښ که د (پوخ) په شکل ولیکل سي معنا ئې د (خام = اوم) ضد ده خو که د (پوښ) په ښه وکښل سي، د وقائې، پشتي معنا لري. دغه راز بې پروایی د ژبې ملا ورماتوي. خو د معیار ټکه داران سر نه په خوږوي. دوی خپل ټول فشار پر (سو) او (شو) اچوي او له معیاره ئې مراد بس همدا یوه وړه موضوع ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپښ د (خوينښ) او (خويش) په دواړو شکلو ليکي:

چي ئې خوينښ کړې يا ئې دوست کړې لا بلا شي
د ددانـــو څه غـــرض له احـــترامـــه
(۴۴- مخ)

درې مخه وروسته بيا ليکي:

کله ځويه درته ښه کا
کله خــويش و اقــربا
(۴۷- مخ)

(شامت) او (شومت) دواړه ليکي:

دا شامت زمونږه خپل دی چه مو کار هسې مشکل دی
گــنه تــه څه هسې نه ئې چـــه خپل ور تړې لــه رده
(۲- مخ)

بل ځای:

د هــغو په مـــرگ ثواب گڼلی بويه
چه ئې سيزي له شومته غاړې غرونه
(۷۴- مخ)

ځای (ور) ليکي (۲ - مخ)، ځای بيا (در) کاږي (۲۵ - مخ).

نه مي کار په خاص وعام نه په ديوان دی
نه پـــه در ولاړ د هـــريوه مردک يم

د خوشحال خان په بل اثر دستارنامه (د ۱۹۹۱ع چاپ) کي يو ځای "سيژمې (۶۴مخ)" ليکي بل ځای "سيږمې (۱۲۱ مخ)". يو ځای ئې "شوروا (۷۱مخ) "خو بل ځای بيا "ښوروا (۷۶مخ)" کښلې ده.

داسي ليکدودي رنگارنگۍ نوري هم ډېري سته او دا کار د ژبپوه له پاره د خوشحال د ژبي په څېړنه کي مشکلات پېښوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اشرف خان هجري دېوان هم له دغه راز رنګارنګيو څخه خلاص نه دئ. یو څو مثاله ئې داسي دي:

که زه سر شندم په کشليو عيب نشته
دا خصلت د محبت چه ســــر ګيا کا
(۷ - مخ)

د دېوان مرتب خو په خپل فکر باندي د "شندم" او "شکليو" کلمات ګويا د اشرف خان هجري په ختېکواله لهجه ثبت کړي دي خو دې ته ئې پام نه دئ کړی چي د "شندل" او "ښندل" تر منځ د معنا ډېر توپير سته (وګ : د ليکونکي اثر، له کندهاره تراټکه: ۱۷۲مخ)

نندارهٔ د باغ کــوي برقــه پسر کــړي
چه ګل بوی په دماغ صاف لږي يکباره
(۱۲۷- مخ)

له "لږي" څخه ئې مراد "لګي" دئ چي د "لګېدل" مصدر د حال صيغه ده.

"لږي" په همدې ليکدود له "لږ = کم (د ډېر ضد)" سره اړيکی لري.
د دېوان په همدې مخ کي بيا "تيږه = ډبره" په ګاف ليکل سوې ده.

پـــه نخوت طاؤس کتی په اورد ؤسه
تش صورت په تيګه ناست د مخ له تاره
(۱۲۷ - مخ)

د "ګ" او "ږ" سره اړولو له لوستونکي څخه د شاعر ژبه بالکل ورکه کړې ده. که د مرتب په خيال د شاعر په لهجه کي (ږ) د (ژ) په شکل ويل کېدله، نو په "ګ" باندي ئې د اړولو ضرورت څه وو؟ له يوه مخه به ئې ټولي (ږې ګاني) په (ژ) باندي کښلي واى. د ليکدود دغه راز نه يووالي د شاعر ژبه او لهجه راڅخه ورکه کړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځو مثاله وګورئ:

خدایګو = خدایږو:

ورزِ = ورځې:

خدایګو شک ګمانی نه یم په خپل ورزِ
ناپرسه ئې مـعذب په ســـــالها کړم
(۸۵ – مخ)

غوګونو = غوږونو:

که طوطا دِ بیان واروی پـه غوګونو
په زبان به ئې بند ایښی د لکنت وی
(۲۰۸ – مخ)

آهوتږه = آهوتګه:

وې مِ حال د وطن وایه آهـــــوتږه
بلکه یون دِ په سرعت نسیم ته شا کا
(۲۵۷ – مخ)

لږې = لګې، لګېږې:

هر عاشق د یار پـــه مینه تازه کیږي
په ختهک تر قندو ښه لږی سخط ستا
(۲۹۷ – مخ)

د (ش) او (ښ) سره اړولو هم دغه راز پسات پیښ کړی دئ.

"بهښت" هم لیکي او "بهشت" هم.

که بهښت له ښایسته مخَ خالی وی
عـــاشقانو به یاد کله که، قسم دی
(۱۸۵ – مخ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

چه په بد عمل آرزو د بهشت کاندِ
تش دِباد پیمانه کاندِ مدّعی دی
(۵۴۲ – مخ)

"مهی" او "ماهی" دواړه لیکي:

هغه مرغ چه په هوا مهی په سیند وی
نهایت دواړه فــــناوارد اجــــال کا
(۲۸۱ – مخ)

اجال = اجل:

د مین ژوندون مشــــــکل دی بې صنمه
د ماهی موت (په) خشکی حیات دریاب
(۳۰۰ – مخ)

د عبدالقادر خان خټک نوی چاپ دېوان (د ۱۳۶۸ش = ۱۹۸۹ع کال چاپ) که څه هم تر ټولو نورو چاپو په دقت سره ترتیب سوی دئ خو لیکدودي اختلافونه ئې د پام وړ دي.

د "راخیژې" پر ځای ئې "راخیږې" ثبت کړی دئ.

پروت عبدالقادر دی د غفلت په توره شپه کي
کله به راخــــیږې د تــوفیق کښــلیه آفــتابه
(۱۵۴ – مخ)

یا:

د سرونو نردبان ساز کړه باندي خیږه
مـرتبی ته خـتل نه په اســـــانی دي
(۴۴۸ – مخ)

که د دېوان متن پسې تعقیب سي، چا ته داسي فکر پیداکېږي چي د دېوان د ترتیبوونکي په نظر د عبدالقادر خان خټک په لهجه کي (ږ) په (ژ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

او (ښ) په (ش) سره اوړي. خو نه پوهېږم دلته ئې د کوم مجوِّز په حکم د (ژ) پر ځای (ږ) ليکلې ده؟ دغه شان لاسوهني د شاعر خپله ژبه له لوستونکي څخه پټوي او نه به پوهېږي چي په دغو آوازو کي د شاعر د لهجې خپله ادا څه راز وه؟ کله "وربل" او کله بيا "اوربل":

چی دا هسی رنگ په سرو لمبو کی اوسی
په خپل زړه پـورې حيران يم ستا وربل ته
(۱۶۵ – مخ)

بيت مي کټ مټ رانقل کړی دئ. د ياګانو مراعات ئې نه دئ کړی.

که طـالع د عـاشـقانو توري نه وي
تور اوربل ئې په مخ ولې تار په تار شو
(۱۳۹ – مخ)

کله "کشينوي، کشيني" کاږي او کله بيا "کښيني":

کشينوي چی کشينی گرد غبار د غم له دله
شی چی نشی دا پـه بيدلانو شـوا خـونه
(۲۳۰ – مخ)

په اړخونو ئې لک شـوی غشی ښه دی
نه چی کښينی بدکاران د چـا تر څنگ
(۸۵ – مخ)

يو ځای "کشيژدي" ليکي او بل ځای بيا "کښيږدي"

د پيوند په پرې کولـــو فقيري شي
نه په دا چی خپله کشيژدي پيوند و نه
(۲۳۱ – مخ)

د دنيا خو ښی که وا ړه ورته کښيږدی
دروغجن دی که پرې غم د آشنا ورکا
(۱۷ – مخ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې بيت کې ئې "خوښي" په ښين سره کښلې ده خو بل ځای ئې "خوشي" د "خوښي" پر ځای ليکلی دئ.

خـــرمی د شاه جـــهان جـــهان پرې نه شـوه
اورنگ زيب په څه خوشي کاندي که پوه دی
(۲۷۱ – مخ)

د ديوان مرتب فکر کوي چې د "خوښي" کلمه ئې د عبدالقادرخان په لهجه ثبت کړې ده خو دې ته ئې بيا پام سوی نه دئ چې "خوشي" د (چټي، بې ځايه) معنا لري. په لومړي نيم بيتي کې "پرې نه شوه" هم ما ته "پرېنښووله" ايسي؟

خو بل ځای ئې بيا د "شادان" کلمه په "ښادان" باندي اړولې ده.

د پتنگ مـشرب پيدا کـړه په مـعاش کی
د هر چاڅراغ چی بل شی پرې ښادان وي
(۳۱۸ – مخ)

که په خټکواله لهجه کې (ښ) د (ش) په شان تلفظ کېږي او مرتب زياتره ښينونه په (ش) سره اليش کړي دي، نو دلته بيا ولي دا قاعده ځني پاته سوې ده. يو ځای ئې "چمجي" بل ځای ئې "چنجي" ليکلی وي.

که هر څـو نازک بدن شی
لکــه گل هسی په تن شی
چی لــحد ده وطن شی
د چمجيو په خوردن شی
(۴۷۰ – مخ)

ښکلی مخ به يی د گور خاورې بدرنگ کا
نازک تن به يی د گــــور چنجي وخورينه
(۴۸۳ – مخ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوستونکی به په "چمجی" او "چنجی" کي کوم يو د عبدالقادر خان خپل کلام وګڼي.

د حميد مومند کليات خو مي هيڅ فکر نه کاوه چي ليکدودي تجانس دي ونه لري. ځکه په ډېر دقت او صلاحيت برابر سوی او مرتب ئې هم د پوره صلاحيت څښتن دئ. مګر ما ته پکښې دا څو ځايه د اندېښنې وړ وايسېدل.

"پربنتې" (۲۷مخ) او "فربنتې" (۳۲مخ، ۷۱مخ) دواړه ليکي (دا کار د ميرزا خان انصاري د کابل چاپ دېوان کي هم سوی دئ او په يوه بيت (۲۲مخ) کي "پربنتو" کښلی او پنځه بيته وروسته ئې بيا "فربنتو" ليکلی دئ)، "مښک" د کلياتو د دېوان په برخه کي هر ځای په (ښ) ليکي خو "مشکين" بيا په (ش) کارېږي (۹۷مخ) چي زه ئې په دليل پوه نه سوم. دا بيت هم ولولئ:

دا د ترکـــو د مشکينو زلفو تور دی
چي وګړې پرې کوي ګمان د مښــکو
(۱۸۰ – مخ)

خو د کلياتو د (نيرنګ عشق) په برخه کي بيا (مشک) هم په شين ليکي:

عشق و مشک نه شي ساته پټ و پنهان
دا خـــبره ده مشـــهوره پـــه جـــهان
(۴۱۰ – مخ)

د ميرزاخان انصاري په دېوان کي په ۱۸۹مخ کي "مشک" خو په ۲۰۲مخ کي بيا "مښک" ليکل سوی دئ.

د کندهار په لهجه کي "مشک" ويل کېږي او د نورو لهجو ويونکي فکر کوي چي دا به هم په (ښ) وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي بريالی وايي:

چي د مشکو عطر پاشي په صحرا کي
د ختن بې غزالې نسته لــــړمـون بل
(اهاړ – ۷۵مخ)

(پنهم – ۴۰۶مخ، ۴۴۵مخ) او (پنهان – ۴۱۰مخ) دواړه راوړي. د لوستونکي له پاره ګرانه ده چي په دې دوو کي به کم يو د حميد خپل تلفظ وي.

لنډه (ي) او اوږده (ې) سره قافيه کړې ده. د (ح) رديف په يوه غزل کي (۵۷مخ) ئې (خاندې، لاندې، وړاندې، مړژواندې، اوېزاندې) له (کاندي، ګويادي) سره قافيه کړي دي. دا راز قافيه تړل د حميد له "موشګافۍ" څخه ليري خبره ده. حميد به هرومرو (خاندې، لاندې،...) او (کاندي،...) يو راز سره تلفظ کول. دا اوسنی دوه رنګي توب د لاسوهونکو کار دئ. (خرخښو) په ۱۷۴مخ کي په (ښ) او په ورپسې مخ کي په شين (خرخشو) ليکي. حتي په ۱۷۶مخ کي په يوه بيت کي لومړی (خرخښو) او دوهم وار (خرخشو) راغلی دئ.

د فلک پــه خرخښو ونښته لاړه
چي جهان ئې وېرېده له خرخشو
(۱۷۶ – مخ)

د اول نيم بيتي لاړه = ناړه ده.

د (خرخشو) او (خرخښو) توپير په وييپانګه کي هم نه دئ ښوول سوی. په دغسي دوګانګي کي به ژبپوه د حميد خپل تلفظ څه راز معلوموي؟ په ۱۹۴مخ کي (ښکته) او په ۱۹۶مخ کي ئې (کښته) ليکي:

چي مې زړه په سود و زيان شي پورته ښکته
هــــغه دم مې محبت وهي پــــه لــــته
(۱۹۴ – مخ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

طلبوه سرفرازي په سـرکـوزي کي
راکوزېږي په هډوکي همای کبنته
(۱۹۶ – مخ)

(خيژه) زياتره همداسي کاږي (۲۳۴مخ، ۲۵۲مخ، ...) خو په (۳۵۴مخ) کي بيا دوه ځايه (خېږي) او (خېږه) راوړی دئ. په (۳۵۴مخ) کي هم "خېږه" کاږي. زه نه پوهېږم چي د کليات مرتب خو به د (خيژه) او (خېږه) لغتونه سره جلا نه بولي؟ د ميرزا خان انصاري په دېوان (۲۳۰مخ، د کابل چاپ) کي په دوو پرله پسې بيتو کي (وخيژي) او (وخيږي) دواړه راغلي دي.

(کله چي (ته) د (تله، تلئ) په معنا راوړي د (ه) پر سر باندي همزه ايږدي (۴۱۶مخ) او هدف ئې دا دئ چي له (ته = تو) سره ئې التباس ورک کړي. دا ئې ښه کار کړی دئ. زه (هوتک) چي د (دی = او) او (دئ = است) توپير په همزه باندي کوم، هم مي هدف د التباس ورک کېدل دي. خو زما له دې قاعدې سره د معيار ټېکه داران موافق نه دي خو د حميد مومند د کليات مرتب چي بيا عين عمل سر ته رسولی دئ، بيا نه تا کړي نه ما کړي، ټول پټه خوله ناست دي. دغه ته يو بام و دوې هواوي وايي).

د لوی احمدشاه بابا په پېښور چاپ دېوان کي هم پر دغه راز پېښو پېښېږو. دی وايي:

عـاشق وړی د ديدن دئ
ترخه ويل ئې کړې نمړې
(دېوان هِر۱۴۷–مخ)

په پېښور چاپ (۱۹۰مخ) کي دوهم نيم بيتی "ترښه ويل ئې کړې نمړې" ثبت دئ.

زه د رنګارنګيو په برخه کي خپل ځان ته هم ګوته نيسم او يقين مي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دئ چي که بل څوک بيا زما (هوتک) په لاس ترتيب سوي متنونه ولولي، تر دا نورو دېوانو به زياتي انديښمني خبري پکښې پيدا کړي. د دېوانو ترتيبول جلا پوهنه ده او زموږ کارونه غيرمسلکي. له ناچارۍ مو لاس په پوري کړی دئ. ما چي د نورو شرقي ژبو د دېوانو کار يو څه کتلی دئ، رامعلومه سوې ده چي پښتنو ته لا خورا ډېر ګړنګونه او پاټونه په مخ کي ګوري. په تشو غټبازيو به ځانونه نه خطا باسو.

په متونو کي تېروتني هم پر دوو برخو وېشل کېدلای سي:

الف: ارادي:

د کلماتو په املاء کي ارادي بدلونونه په ښکاره توګه تېروتني ايسي خو دا تېروتني نه دي او کله کله د شعري اړتياوو له اسيته پېښي سوي وي. د پښتو په ځينو دېوانو کي د قافيوي ضرورت له مخي د "عبث" لغت د "عبس" په شکل ليکل سوی وي. دا تېروتنه ارادي ده. خوشحال خان ويلي دي:

سرئې هوري کندهار، بل ئې دمغار دی
تر دا مـــنځ پـــراته هـــمه واړه عبس دي

د "خوشال خان خټک کليات" په ۲۵۵ مخ کي دا بيت داسي دئ:

سرئې هـورې کندهار، لم ئې دمغار دی
په دا منځ کي ميشته واړه پرې عبس دي

زما يقين دئ چي خوشحال خان دا بيت په دغه شکل نه دئ ويلی؟ ځکه د "پرې عبس" د بېخونده ترکيب دکارولو توقع د پښتو ژبي له يوه مبتدي څخه لاهم نه سي کېدلای.

د اړوندي غزلي نوري قافيې (ناکس، جوس، هوس، جرس او نوري) دي ځکه نو د "عبث" لغت هم د "عبس" په شکل کښل سوی دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرزا حنان هم پر دغه پله ګام ایښی دئ:

په لویي د زماني خوشي غلط سوم
لکه دود پر سر د اور د رومي عبس

له دې مثالو څخه باید داسي نتیجه وانه خیستله سي چي ګویا خوشحال خان او میرزا حنان د "عبث" لغت په اصلي کښنګ باندي نه پوهېدل. دوی دا کار ارادي کړی دئ او دا تېروتنه په ارادي توګه پېښه سوې ده. د متن ناقدین ئې باید د سمولو هڅه و نه کړي.

ب: غیر ارادي:

غیر ارادي تېروتني د کاتب له بېسوادۍ، د کلماتو له ورته والي (مشابهت) او د لغاتو د ناسم لوستلو له اسیته پېښېږي.

د لوی احمدشاه بابا په کلام کي یو ځای لولو:

"احمد" چي دا بیان که هر طالب به طبع وایي
ګــرانه نه ده دایماً تحقیق به کاندي فضــلا

په پېښور چاپ کي د (دایماً) کلمې تنوین په پام کي نه دئ نیول سوی او (دایمان) ځني جوړ سوی دئ.

په متونو کي د هغو تېروتنو تشخیص دونه ګران کار نه دئ چي د کاتب له بېسوادۍ او یا د ناپوه کاتب د لاسوهني له امله منځ ته راغلي وي خو د هغو تحریفونو پیداکول لږ څه ستونزمن وي چي کاتب یا مرتب ئې په شعوري توګه د ځینو ټاکلو انګېزو او ژبنیو تمایلاتو په موخه په متن کي راولي. د تحریفونو د پېژندني د دې ستر کار له پاره د شاعر یا لیکوال د فکري مسیر او هغو معیارو پېژندنه لازمي ده چي د هغو پر بنسټ شاعر یا لیکوال خپل اثر تخلیق کړی دئ. د دې پر څنګ د هغو ژبنیو ځانګړتیاوو نسبي پېژندنه هم حتمي ده چي د شاعر یا لیکوال په لهجه کي په عیني

(c) ketabton.com: The Digital Library

توگه موجود ول. دې هدف ته د رسېدو له پاره د متن د ټولو نسخه بدیلونو راوړل د متن د مرتب ستر رسالت دئ. د همدغو نسخه بدیلونو سته والی له ژبپوه سره مرسته کولای سي چې د شاعر د ژبې او لهجې په تشخیص کې له تېروتنو راوګرزي.

موږ مخکې د شېرازي حافظ د دېوان خبره وکړه. د دغه لوی عارف پر دېوان باندې د تېرو پنځوسو - شپېتو کالو راهیسې د پارسي شعر او ادب سترو ادبپوهانو او شاعرانو کارکړی دئ او تر اوسه لا هم دې مرحلې ته نه دئ رسېدلی چې څوک ووایي دا پلانی چاپ نو ګویا کټ مټ د حافظ خپل کلام دئ. په هر چاپ کې هڅه سوې ده چې متن د شاعر خپل کلام ته تر ممکني اندازې پورې ورنزدې سي او له دې ټولو هڅو سره سره د متن مرتب لیکي " امیداست ... روزی برسد که با احتمالی نزدیک به یقین بتوان گفت که دیوان کاملی ازآن خاکیِ افلاکی فراهم شده است" (وګ: حافظ به سعی سایه، ص ۲۱ - چاپ ۱۳۷۶ تهران، نشر کارنامه).

د متونو په برابرولو کې چې د نورو ژبو د پوهانو دغه راز دقت او احتیاط او زموږ پښتنو بې پروایی څوک وګوري، نو بې اختیاره ئې باید پر تندي باندې د ملامتیا خولې راماتې سي ځکه د متونو په برابرولو کې ځانو ته د دونه مداخلې حق ورکوو، لکه له نوموړې لیکوال څخه چې مو د دغه راز لاسوهنې لیکلې او لاسلیک سوې اجازه تر لاسه کړې وي.

۲- لاسوهني:

په متن کې لاسوهنه (مداخله) څه ته وایي؟

لاسوهنه د یوه متن په لیکدود، ژبه، لغاتو او د جملو په جوړښت کې تصرف کولو او د هغو اړولو ته وایي. او دوه رازه ده: روا لاسوهنه او ناروا لاسوهنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ په تېرو بحثو کي د ژبي د تحول او بدلون په باب يو څه ږغېدلي يو او دا مو منلې ده چي د ژبي وينګ، کښنګ، سکښت او جوړښت پر يوه حال نه پاتېږي او بدلون مومي. د مثال په توګه، په روښاني ليکدود کي ئې د (ږ) توری داسي کيښ چي (د) ته به ئې په منځ کي ټکی ورکړ، په خوشحالخاني ليکدود کي ئې د (ځ) توری د (ح) په شکل کيښ او په غېږ کي به ئې همزه ورته ايښووله، پښتو مرکې بيا د دغه آواز د ښوولو له پاره (ح) ته يو ټکی پر سر او بل ټکی په غېږ کي ورکاوه او اوس ئې موږ د (ځ) په شکل کاږو.

د متن تصحيح کوونکی که نن په روښاني ليکدود باندي ليکلي متنونه چاپ ته تياروي، حتمي نه ده چي د (ږ) توری دي هغه راز وليکي لکه روښانيو چي کيښ.

بل مثال:

په پخوانيو فارسي کتابو کي ئې ګاف د کاف په شکل کيښ او "عجمي کاف" به ئې باله. اوس که د دغو فارسي متونو د چاپ په وخت کي څوک ګاف د کاف په بڼه وکاږي، متنپوهان ئې نه مني او غندي ئې.

ښه! دا کار خو هم په متن کي لاسوهنه ده. مګر دا راز لاسوهنه د متن اصل او جوهر ته تاوان نه رسوي. که د متن ناقد په خپلو خبرو کي د متن اصلي ليکدود راوښيي او خپله لاسوهنه هم بيان کړي او پټه ئې نه کړي. دې لاسوهني ته روا لاسوهنه وايي. دې راز لاسوهني ته اړتيا سته او په متن کي بايد همدغه شان بدلون راوستل سي.

خو که په کوم لغات کي بيا د همدغه پورته ياد سوي توري (ځ) موقعيت او ځای ته بدلون ورکړه سي، دې راز لاسوهني ته ناروا لاسوهنه ويل کېږي. د مثال په توګه:

په متن کي "روځ" ليکل سوې وي او موږ ئې "ورځ" کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په متن کي "غږ" ليکل سوی وي او موږ ئې "ږغ" کړو.

په متن کی "ږغ" ليکل سوی وي او موږ ئې "غږ" کړو.

په متن کي "پر" ليکل سوی وي او موږ ئې "په" کړو.

په متن کي "په" ليکل سوی وي او موږ ئې "پر" کړو.

په متن کي "دوې" ليکل سوی وي او موږ ئې "دوه" کړو.

په متن کي "کښي" ليکل سوی وي او موږ ئې "کي" کړو.

په متن کي "دستار" ليکل سوی وي او موږ ئې "پگړی" کړو.

په متن کي "عشق" ليکل سوی وي او موږ ئې "مينه" کړو.

په متن کي "ماهی" ليکل سوی وي او موږ ئې "کب" کړو.

٭٭٭

په متونو کي مداخله خپل حدودوثغور لري. دا کار ما هم کړی دئ. خو مداخله بايد د شاعر ژبه ورالیشه نه کړي. که ئې ليکدود د اوسني وخت د غوښتنو له مخي اصلاح سي، دا مداخله روا مداخله ده د مثال په توگه هغه وخت (ڼ) د (نړ) په شکل ليکل کېدی، که ئې موږ اصلاح کړو، دا کار ناروا مداخله نه ده، مگر که په متن کي (ورونړه) ليکل سوي وي او موږ ئې د خپلي لهجوي اغېزې له اسيته (رونه) ثبت کړو، دې ته د متن مسخه کېدل ويل کېږي. که موږ د متن د ليکوال له خوا استعمال سوي لغتونه او کلمات وراړوو، دا راز لاسوهني ناروا لاسوهني دي. که ما کړي وي که بل چا، بايد مخه ئې ونيول سي.

لاسوهني د چا له لاسه پېښېږي او ولي پېښېږي؟

د لاسوهنو د ملامتۍ بار د خورا ډېرو کسانو پر اوږو پروت دئ. له دې پړې څخه نه کاتب ځان خلاصولای سي، نه ناسخ او نه د متن معاصر مصحح. زه به دا بحث دلته يو څه سره راغونډ او طبقه بندي کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الف – ناسخان، کاتبان او د متن تر تیبوونکي د خپلي لهجې ښکار سي:

علامه رشاد (۱۹۲۱ – ۲۰۰۴ع) رحمة الله علیه د کاتبانو د بې پروايیو په باب د مولانا نورالدين عبدالرحمان جامي (۱۴۱۴ – ۱۴۹۲ع) څو بيته راوړي دي چي دلته ئې تيمناً رانقلوم:

فغان از دست آن کاتب که کلکش
به بیش و کم نویسی شد فسانه
زبیش و کم نویسی های او شعر
زبحر و وزن مـاند بر کرانه

(لس مقالې: ۶۸مخ، د ۱۳۶۷ش کال چاپ)

د علامه رشاد مرحوم د دغه اثر چاپي نسخه خورا زياتي چاپي تېروتني لري او د کاتبانو، چاپوونکو او خپروونکو د بې پروايیو ډېرغوره مثال کېدلای سي.

خوشحال خټک هم د کاتبانو له بې پروايۍ څخه د خپل يو اثر "فضل نامه" په خاتمه کي سر ټکولی دئ. دی وايي:

وردي نـه ئـې شـي دوه لاسـه
نـه تـر خط نـه تـر قرطاسـه
يـو چـي خـام بېهـوده خـط کـښي
بـل کـه ښـه کـښي چي غلط کـښي
د کاغـذ مـخ تورويـنـه
خـط چـي خـام بېهـوده کـښينه
خدای ئې واخله که ښه خط کښي
کـه ئـې ځـای پـه ځـای غلط کـښي

(وگ: د خوشال خان خټک کليات ۱۱۵۳مخ، د ۱۳۸۷ل چاپ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په" لس مقالې" کي هم د خوشحال خان د دغي ناراضۍ يادونه سوې ده.

د اصل مطلب د لا ښه وضاحت له پاره به د عبدالقادر خان خټک په کلام کي دا لاندي بيت په ګډه سره لولو:

دا ځلېږ پر عبدالقادر ور نه سودمن شو
چي به بيا پــه ښايسته وو اعتميد کا
(۱۵مخ)

دې بيت ته ئې په حاشيه کي کښلي دي چي په نورو نسخو کي د "ور نه سودمن شو" پر ځای "ځني سودمن شو" ثبت دئ. مرتب په خپله لهجه کي د "ځني سودمن شو" ترکيب نه لري او دا ورته ناسم ترکيب ښکاره سوی دئ ځکه ئې پر هغه يوازني ثبت باندي اعتماد کړی دئ چي د ده له لهجې سره ئې سر خوړ، نه د عبدالقادرخان له لهجې سره. د متن پوهني اصول له مرتِّب څخه غواړي چي هر ثبت چي زياترو نسخو اخيستی وي، هغه بايد متن ته داخل سي. دلته "ځني سودمن شو" زياترو نسخو ثبت کړی دئ خو ده د (ج) نسخې ثبت ځکه غوره ګڼلی دئ چي د ده له لهجې سره ئې سمون درلود. دغه راز شخصي دلچسپي د متن ورانولو اول ګام دئ.

بل مثال د عبدالقادر خان له ديوانه:

پرورش د بهره مندو بوټيو وکړی
بې بــهره بوټی وکاږی له بنــياده
(۱۷۴مخ)

په حاشيه کي ئې ورته کښلي دي چي په (ک، هـ،الف) نسخو کي د (بوټيو) پر ځای (بوټو) ثبت دئ خو ده د هغي يکړي نسخې ثبت (بوټيو) غوره ګڼلی دئ چي د ده لهجې ته نزدې وو. د خوشحال خان خټک او د ده د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورنۍ د ټولو شاعرانو په کلام کي مغيره جمع بې له (ياء) څخه په ستر ګه کېږي. تفصيل ئې ما په خپل بل کتاب (له کندهاره تر اټکه) کي ورکړی دئ. لوستونکي دې هورې وګوري.

په خطي نسخو کي د تحريف او بدلون خبره دونه عامه ده چي په شرقي ژبو کي د هيڅ ژبي خطي آثار پر يوه مخ ځني وتلای نه سي. د فارسي ژبي د "مقبول عام" شاعر حافظ شيرازي د ۱۳۷۶ش = ۱۹۹۷ع کال چاپ دېوان له هغو څوارلسو معتبرو او مستندو نسخو څخه برابر سوی دئ چي د اروابناد استاد داکټر پرويز ناتل خانلري (۱۹۹۰ع مړ) له خوا ځانګړي سوي دي. خو د دې معتبرو او مستندو نسخو تر منځ توپير دونه زيات دئ چي په درست دېوان کي داسي غزل نسته چي په ټولو نسخو کي دي يو راز ثبت سوې وي. دا چي د پارسي ادب د دغه راز مشهور شخصيت د دېوان دغه حال وي نو د پښتو ارياني خو دي خدای ناره واوري.

ب – د متن ليکونکي او برابروونکي د شخصي قضاوت ښکارسي:

د خطي نسخو کاتبانو او د چاپي متن برابروونکو په متن کي په بې مسئوليتۍ سره لاس وهلی دئ. دوی په خپل رسالت او مسئوليت يا نه پوهېدل يا ئې لاسوهنه د دوی په نزد د اصلاح او سمون په نيت کوله. دوی فکر کاوه چي په دې لاسوهنو سره د منقول عنها نسخې د ليکوال غلطۍ او تېروتني ورسموي خو خبر نه ول چي په دې کار سره ئې د متونو د تاراج او مسخه کولو عمليه تر سره کوله.

لاسوهني که جمع بندي کړو، نتيجه به ئې داسي راووزي:

۱. کاتب د خپلي لهجې تر اغېزې لاندي راځي او د خپل تلفظ او وينګ ارجحيت ئې دې ته اړ باسي چي په متن کي د ده په نظر اصلاحات راولي. (نه) د (څخه) پر ځای راوړي او بر عکس لا هم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲. له کاتب څخه د ناپوهۍ او غفلت له اسیته په متن کي بدلونونه راځي او کله کله خو د تلوار له خاطره هم د متن اصلي جوله الیشه کېږي.

۳. کاتبان د ژبي د سوچه کولو په ناروغي اخته وي. دوی غواړي له متونو څخه د پردیو ژبو اغېزې پوجي کړي خو پام ئې نه وي چي په دې عمل سره د متن له خپل اصلي مخ څخه پزه هم ورپرې کوي. (وګ: د همدې لیکني د پښتو سوو لغتو برخه).

ج – د چاپي متونو برابروونکي هم د کاتبانو او ناسخانو په شان د متن په مسخه کولو کي شامل دي. پر دوی باندي هم پورتني بیان سوي حالتونه تطبیق کېدلای سي او پر څنګ ئې نور مشکلات دا وي چي ښایي هغه نسخه یا نسخې، چي دی چاپی متن ورڅخه برابروي، زړه وي، ورَسته وي، شوړېدلې یا اوبو وهلې وي، نیمګړې وي ... او نوري ټکي و ډبري پر رالوېدلي وي او له سم لوستلو ئې ایستلې وي. د متن ترتیبوونکی ئې د خپل عندي قضاوت تر اغېزې لاندي رانقلوي او خپروي ئې.

ښایي د چاپی متونو د تصحیح په کار کي غفلت سوی وي، لوستل ئې سخت وي، توري په مطبعه کي سم نه وي لګېدلي.

ښایي د لیکوال یا شاعر په خپل خط د لیکلو نسخو نه سته والي دي د چاپي متن د ناسم والي عامل ګرځېدلی وي.

د – د مادي ګټې په خاطر نسخې زړول، زړې ښوول، غلطي نېټې وراچول هم د لاسوهنو له پاره زمینه برابروي. زما په کتابتون کي د یوسف و زلیخا یوه خطي نسخه سته چي د کتابت نېټه ئې په عدد او تورو (۹۰۵هـ ق) ښوول سوې ده. خو نسخه له ورایه معلومېږي چي د عبدالودود په نامه یو چا له روس سره د جهاد په کلونو کي د بلوچستان د سورخاب په کمپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي خطاطي کړې ده او د دغه تقلب هدف ئې د پيسو تر لاسه کول وو.

هـ - د کتابت او تاليف د نېټو سره ګډول:

د متونو په برابرولو کي د ټولو متنپوهانو پر دا يوه خبره باندي اتفاق دئ چي د متن په تهيه کي بايد هغه نسخه د اصل په توګه ونيول سي چي په زماني لحاظ تر نورو زړه وي. هر څونه چي نسخه زموږ زماني ته نژدې استنساخ سوې وي، هغونه ئې د تحريف، بدلون او لاسوهني احتمال زيات وي. د نسخې د زړتابه په برخه کي بيا يوه ستونزه دا ده چي کاتبان پر نسخه باندي د کتابت نېټه ليکي او دا خبره نه ليکي چي منقول عنها نسخه، يعني هغه نسخه چي ده دا خپله نسخه څني رانقل کړې ده، په کومه نېټه ليکل سوې وه.

د متن برابروونکي ته يوازي په پښتو پوهېدل کفايت نه کوي، عربي او فارسي هم ورته په کارده. د نسخو د کتابت تاريخ زياتره په عربي وي. عربي حساب خو ئې بايد هرومرو زده وي. کاتبان د نسخو په پای کي يو راز مکرر عبارتونه راوړي او اکثره په فارسي، عربي يا په دواړو ژبو ګډوډ وي. تمت بالخير ...

کله کله د يوې خطي نسخې په پای کي کومه نېټه په نظم، په نثري عبارت يا په عدد ليکل سوې وي او مصحح فکر وکړي چي دا عدد د استنساخ نېټه ده، خو هغه د کتاب د ليکلو تاريخ وي. يا برعکس؟ د احمدشاه باباد ديوان د پای څلوريځه ئې مثال دئ:

کتاب ختم شو په دوشنبې
يارانو موږ څو تا سي دلې
په آخره ورځ د روژې
سنه هزار و صد شصت و سې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ۱۱۶۳هـ ق ځينو څېړونكو د دېوان د استنساخ كال ګڼلی دئ؟ چي سهي نه دئ. تفصيل ئې ما د لوی احمدشاه بابا دېوان (مشهور په دېوان هرا)، ۱۲مخ كي بيان كړی دئ.

و- نسخې ته اوبه رسېدل، اوبوزو وهل، په صحافت كي متن كنډو كول، د ګنډلو پر وخت متن ضايع كول هم كله كله د لاسوهني عامل كېدلای سي. مصحح چي له دغه راز ستونزو سره مخامخ سي د متن د بشپړولو له پاره بايد له ځانه تصرف وكړي. د تصرف له پاره كه پياوړي او قوي او منطِقي قرينې موجودي نه وي، له ناوړي لاسوهني سره به ئې هيڅ توپيرنه وي.

د متونو برابرول ځان ته اصول لري چي نه مراعاتول ئې د دغو تاريخي پاڼو د سوځولو حيثيت لري. د متونو په سمولو كي كه د يوې كلمې يا يوې فقرې د لوستلو په برخه كي چا له حدس و ګومان څخه كار واخيست، ګويا پر غلطه روان سوی دئ. د متن په تصحيح كي حدس هغه وخت مجاز دئ چي د احتمال له پاره ئې د نورو معتبرو نسخو ملاتړ موجود وي. هسي هوايي حدس وهل د متونو د برابرولو معتبر پوهان نه خوښوي او په كلكه ئې ردوي. هر چا كه د هرې كلمې ثبت ته د شک په سترګه كتل، دغه شخص دقيق متن تهيه كولای سي.

ز – د خطي نسخو ناسمه لوستنه:

د خطي نسخې متن سم نه وي لوستل سوی . كله كله له كاتبانوڅخه زور – زېر پاته سوي وي. (شو)، (شوه) هم لوستل كېدلای سي او سوی هم دئ.

د عبدالقادر خان خټک په دېوان (۱۳۶۸ش چاپ) كي لولو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکومت ناستی په پل د جهنم دی
سهل کله د عالـــم حکمرانی ده
(۴۳۹مخ)

ما ته د دغه بیت اول نیم بیتی داسي سم ایسي:

"حکومت ناستی پر پله د جهنم دی"

"پر" خو کاتب او مرتب له خپلي لهجې سره سم اړولی دئ او د دې راز اړوني مثالونه په کلاسیک ادب کي په پېخر دي. د "پل" پر لام باندي په غالب گومان سره زور (فتحه) یا له کاتبه پاته سوې ده او یا مرتب نه ده لیدلې. پر دغه بیت باندي به وروسته نور بیان هم ولولی.

اشرف خان هجري وایي:

نه به وصل د رانجـــا وشي له هـیره
نه به هیر دیدې روشني په رانجا کا
(۴- مخ)

په متن کي "روشن" دئ چي د یوې هجا کمبود په شعر کي سکته راوړې ده. په اصل کي ښایي تر نون لاندي زېر یا له کاتبه پاته سوی وي، یا به د متن چاپوونکي دقت نه وي ورته کړی.

په خطي نسخو کي د اعراب له پاره مشترکه قاعده نسته هر لیکوال او خطاط ئې په خپل فکر او پوهه د تورو پر سر یا تر هغه لاندي ایښدي. لوستونکي زیاتره د دغو حرکاتو په لوستنه کي غلطي کوي. د عبدالقادر خان خټک د دیوان د ۴۳۹ مخ بیت چي مخکي مو راووړ او تبصره مو پر وکړه، دلته بیا هم صدق کولای سي.

حکومت ناستی په پل د جهنم دی
سهل کله د عـــالم حکـــمراني ده

دلته وینو چي په بیت کي "په پل" ثبت سوی دئ چي سم شکل ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"په پله" یا "پر پله" دئ. د لام زور (فتحې) ته پاملرنه نه ده سوې یا له کاتبه (زور) پاته سوی دئ او په دې ډول د متن "په پل" باندي ژبپوه د خپل ژبني تحلیل تاداو ایږدي او موږ ئې فکر کولای سو چي د دې تحلیل تاداو به څونه لړزانده او غیرواقعي وي.

ح – زموږ زیاتره متون د سرکاري او رسمي پروژو په خاطر تهیه سوي وي او تر سر تېري سوي وي او د پروژې د بشپړولو له اسیته په متن کي راز راز لاسوهنو لارموندلې وي.

ط – تعجیل:

کله کله پر یوه متن باندي دوه تنه په عین وخت کي کار پیل کړي او هر یو بېړه کوي چي تر ها بل چا دمخه متن خپور او ویاړ ئې تر لاسه کړي. د دغي بېړي او تلوار له خاطره هم په متن کي د لازم دقت اصول تر پښو لاندي کېږي او ناروا لاسوهنو ته زمینه برابرېږي .

ی – او په پای کي باید ووایم چي د متن څېړني لازمه پوهه نه لرل هم د ناروا لاسوهني عامل کېدلای سي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهمه برخه

- پښتو متون د متن څېړنې په رڼا کې
- افغانستان – تر ۱۳۵۲ ش کال وړاندې چاپ سوي متون
- افغانستان – تر ۱۳۵۲ش کال وروسته چاپې متون

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی څپرکی

پښتو متون د متن څېړني په رڼا کي

دا څپرکی د متونو د کار د حوزو له مخي اوډل سوی دئ او د هري حوزې متون په جلاجلا توګه تر څېړني لاندي نیول سوي دي.

پښتو متون لکه وړاندي چي مو هم اشاره ورته کړې ده، د خپرېدو څو مرکزونه لري او له هر مرکز څخه راپاته آثار د متنپوهني له مخي ارزیابي کېدلای سي. زه به په دې برخه خپل کار د ختیځپوهانو له آثارو څخه راونښلوم او لوستونکي به وګوري چي د ختیځپوهانو کار تر کومي اندازې پوري د متن څېړني پر اصولو باندي ولاړ دئ؟

د ختیځ پوهانو په لاس تهیه سوي متون

۱- برنارد دورن او "کریستوماتي[۱]" ئې:

په پښتو متونو کي د ختیځپوهانو د کار په سر کي لومړی شخص

---

[۱] هیوادمل لیکي چي د کریستوماتي په باب د رشاد څېړنه له متن سره مل چاپ نه سوه خو یوه برخه ئې د کابل مجلې د ۱۳۵۹کال په ځینو ګڼو کي چاپ سوه. (وګ: د اسماءالحسنی سریزه "ک" مخ). دا مجله زما سره نسته. که د ژوند پر مېنه پاته وم او دغه مجله مي لاس ته راغله، د دې حاضر کتاب په دریم ټوک کي به ئې ورسره مل کړم (انشاءالله).

(c) ketabton.com: The Digital Library

الماني الاصله روسی عالم جوهانزالبریخت برنهارد دورن (۱۸۰۵ – ۱۸۸۱ع) Johannes Albrecht Bernhard Dorn دئ چي د بوریس اندرییویچ دورن Boris Andreevich Dorn په نامه هم یادېدی. پروفیسر بوریس اندرییویچ برنارد دورن د المان د (Saxe- Coburg) په سیمه کي زېږېدلی وو[1] او د روسیې د سن پترزبورګ په ښار کي مړ سوی دئ. ده پر نورو علمي دندو سربېره په پترزبورګ پوهنتون کي د سانسکریټ او پښتو ژبو تدریس کاوه.

دورن د پښتو خریستوماتي (پښتو منتخبات) په نامه د پښتو نظم و نثر کلاسیک متون خپاره کړي دي او زموږ محققین دغه کار د پښتو انتقادي متونو په لړ کي راوړي. کله چي پروفیسر دورن د پښتو کریستوماتي خپروله، د ده د پلرني وطن، المان درو تنو نورو ژبپوهانو فیردریک وولف (۱۷۵۹ – ۱۸۲۴ع)، ایمانویل بیکر (۱۷۸۵ – ۱۸۷۱ع) او کارل لشمان (۱۷۹۳ – ۱۸۵۱ع) د نقدي متونو (Textual Criticism) په برخه کي لومړني اساسي ګامونه اخیستي ول او اروپایي څېړونکي د دغو متونو د تهیه کولو په اصولو باندي پوهېدل. طبیعي خبره ده چي پروفیسور دورن هم د دغو پوهانو له کار او زیار څخه ناخبره نه وو او حتی ویلای سو چي دی په خپله هم د همدغو فیلالوجیستانو په کتار کي ولاړ شخصیت وو. خو کله چي موږ د ده خریستوماتي ګورو، په دغه مجموعه کي ټول راغونډ سوي متون د نقدي متنپوهني پر اصولو باندي برابر نه خېژي.

د پښتو خریستوماتي د نثر په برخه کي د افضل خان خټک کلیله و

---

[1] د (saxe-coburg) سیمه یوه (Duchy) وه. ډَچي ئې هغې سیمي ته ویله چي د (Duke) له خوا به اداره کیدله. (Duke) تر پاچا رالاندي یو اشرافي لقب وو چي د الماني شاهانو په وخت کي رواج وو. دغه سیمه اوس (Bavaria) او (Thuringia) نومېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمنه (عیاردانش)[1]، د اخوند درویزه ننګرهاري مخزن الاسلام او د اخوند قاسم فوایدالشریعة، د تورات او انجیل د پښتو ژباړو ځیني نمونې ثبت کړي او د نظم په برخه کي ئې د عبدالقادرخان خټک یوسف و زلیخا، د عبیدالله یوه غزله، د رحمان بابا د دېوان، د میرزا د دېوان، او په خاتمه کي ئې د بابوجان قصیدې نمونې راغونډې کړي دي.

زما سره همدا اوس دپښتو خریستوماتي (Chrestomathy) هغه چاپ پروت دئ چي په ۱۳۵۶ش = ۱۹۷۷ع کال د کابل پښتو ټولني دوهم وار چاپ کړی دئ او سریزه ئې د څېړنوال محمدصدیق روهي په قلم په پښتو ژباړل سوې ده.

پروفیسور دورن چي د دغو منتخباتو په سریزه کي کوم مطالب راوړي دي، له هغو څخه معلومېږي چي د دغي مجموعې د ترتیب په وخت کي له ده سره د عیاردانش کومه چاپي نسخه او د ایسټ انډیا هاوس د یوې خطي نسخې اقتباسونه موجود ول[2].

په متن کي ئې دا خبره نه ده ښوولې چي دا متن د چاپي نسخې له مخي ترتیب سوی دئ که د بلینډ له خوا د ورلېږل سوي خطي اقتباسو له رویه. ده د عیاردانش د یوې برخي لغړ متن بې له اختلافي برخو ثبت کړی دئ. نه ئې چاپي نسخه معرفي کړې ده او نه هم د خطي نسخې د اقتباساتو پر ځانګړتیاوو رڼا اچولې ده... ځانګړتیاوو رغېدلی دئ چي په دې ډول څوک ویلای سي چي په خریستوماتي کي د عیاردانش منتخبه برخه د انتقادي متن پر اصولو

---

[1] دا برخه دی د خوشحال خټک له قلمه بولي چي تېروتنه ده.

[2] د خطي نسخې اقتباسونه ورته د ده د ملګري بلنډ (N.Bland) له خوا ورلېږل سوي ول (وګ: د دغي مجموعې د سریزې د پښتو ژباړې اووم مخ).

(c) ketabton.com: The Digital Library

برابره نه ده[1].

د ده له سریزي څخه دا هم ښکاري چي د اخوند درویزه د مخزن الاسلام یوه خطي نسخه، د ډاکټر لیډن (Dr.Leyden) له خوا د مخزن الاسلام ژباړل سوي برخي او د لندن په ایسټ انډیا هاوس کي د "مخزن پشتو" نسخه ورته پرتې وې[2].

ایسټ انډیا هاوس د انگلستان د لندن ښار په (لیډن هال) کوڅه کي واقع او د ایسټ انډیا کمپنۍ مرکزي دفتر هم په همدې هال کي وو. د دغه هال تصویر لاندي وگورئ:

ایسټ انډیاهاوس ـ لندن ، انگلستان

---

[1] دورن د عیاردانش د ژبي په باب یوه جالبه خبره کوي او وایي: "... عیاردانش د افغانی ژبی د لویدیځې لهجی د لیکنې تر ټولو غوره مثال گڼل کیدای شی. په حقیقت کی، کومه ژبه چی دی ئې استعمالوی، په لوړه سویه تنقیح شوی ده "(د سریزي اووم مخ). د پښتو د کلاسیکوآثارو ژبه ما (هوتک) په خپل کتاب "له کندهاره تر اټکه" کي د پښتو له لویدیځې لهجې سره مقایسه کړې ده او خورا ډېر مشابهتونه مې ښوولي دي دا کتاب پروسږ کال (۱۳۸۹ش) کال په کندهار کي د علامه رشاد خپرندویه ټولني له خوا چاپ سو.

[2] د مخزن پښتو دغه نسخه د (Professor D.Forbes) له خوا ورته لېږل سوې وه. (وگ: د نوموړي سریزي اووم – نهم مخونه).

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خريستوماتي کي د مخزن الاسلام انتخابي برخي هم د نقدي متن پر اصولو باندي ډېري برابري تهيه سوي نه دي او اختلافي بديلونه او توپيرونه ئې ښوول سوي نه دي خو په سريزه کي د مخزن په باب او په هغه کي د کارول سوي ژبي پر ځينو ځانګړ تياوو روڼا اچول سوې ده چي دا کار ئې د نقدي متن برابرولو له اصولو سره سم دئ.

د خريستوماتي په نثري برخه کي دريم متن د فوايدالشريعة دئ چي د دورن د خپلوځر ګندوونو له مخي له هغي نسخې څخه اقتباس سوی دئ چي مستېر بلينډ ورسپارلې وه. (وګ: د سريزي څوارلسم مخ). مستېر بلينډ بيا دغه نسخه د ايسټ انډيا هاوس له کومي بلي نسخې سره مقابله کړې وه او د دورن په وينا ئې "د يو زيات شمېر مشکوکو او نامفهومو عبارتونو پرتلنه هم پرغاړه" اخيستې وه.

دورن نه د خپلي نسخې او نه هم د ايسټ انډيا هاوس د نسخې په معرفۍ کي څه ليکلي دي او نه ئې هغه "مشکوک او نامفهوم عبارتونه" راښوولي دي چي د مستېر بلينډ له خوا ئې "پرتلنه" سوې وه. دا کار ئې د متن څېړني له اصولو څخه سرغړونه ده. خو ده يو کار له همدې اصولو سره برابر کړی دئ او هغه دا چي د اقتباس سوي متن ځيني هغه برخي ئې چي د جمال الدين الحسينی له کوم فارسي اثر څخه اخيستل سوي دي او د دغه فارسي اثر يوه نسخه بيا هغه وخت د سن پترزبورګ په شاهي کتابخانه کي موجوده وه، مقايسه کړي دي[1].

---

[1] علامه رشاد دغه اثر فارسي اثر او د هغه مؤلف مورږ ته داسي راښيي: "د فوايدالشريعت وروستي څو بابه چي د حضرت پيغمبر ﷺ شمائل پکښي څېړل سوي دي، د امير جمال الدين عطاءالله بن فضل الله الحسينی الهروي (۹۲۷هـ ق مړ) له "روضة الاحباب فی سيرالنبی والآل والاصحاب" څخه اخيستل سوي دي (وګ: د ګلشن روه د سريزي ۳٦مخ – ۱۳۵٦ش چاپ).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تورات د پښتو ترجمې اقتباس ورته پروفیسر روډیګر (Professor Rodiger) ورلېږلی وو او اصلي نسخه ئې نه وه کتلې او طبیعي ده چې د نقدي متن حکم ورباندي کېدلای نه سي[۱].

د پښتو انجیل اقتباسات ئې له هغې چاپي نسخې څخه کړي دي چې په ۱۸۱۸ع کال په سیرامپور کي چاپ سوې وه. نور تفصیل ئې نسته. دا متن هم نقدي متن نه سو بللای[۲].

د خریستوماتي په منظومه برخه کي لومړی د عبدالقادرخان خټک "یوسف زلیخا" ده چي په فارسي کي نورالدین عبدالرحمن جامي (۱۴۱۴ - ۱۴۹۲ع) نظم کړې ده. پروفیسر دورن د عبدالقادرخان خټک د دغي پښتو ترجمې اقتباسات له یوې نسخې څخه رااخیستي دي چې د مسټر بلینډ له خوا ورکول سوي ول. ټول متن یو سلو اته مخه دئ. د یوسف زلیخا دغه اقتباس سوي متن ته هم انتقادي نه سو ویلای.

دوهمه منظومه ټوټه د عبیدالله نومي شاعر یو نظم دئ چي په کتاب کي "غزل" او په سریزه (پنځلسم مخ) کي بیا قصیده بلله سوې ده چي دا دواړي خبري سمي نه دي. پروفیسر دورن وایي چي دا غزله؟ د رحمان بابا د دېوان پره یوه پاڼه باندي کښل سوې وه. دې نظم ته ئې غزل ویلې ده په داسي حال کي چي د نظم تر مطلع وروسته د هر بند درې مصرعوي قافیوي

---

(۱) پروفیسر روډیګر د جرمني په (Saxony-Anhalt) ایالت کي د (Halle) ښار اوسېدونکی وو. دا ښار د دغه ایالت په جنوب کي د (Salle) رود پر څنډه پروت دئ. پروفیسر روډیګر د عبراني ژبي ماهر وو او د ده په لاس د (Gesenius) د عبراني ګرامر څورلسم چاپ بیا چاپ سوی دئ. د دغه ګرامر مؤلف هنریک ویلهلم جیسینیوس (۱۷۸۶ - ۱۸۴۲ع) الماني اورینټالیست (orientalist) وو.

(۲) سیرامپور د هند د لوېدیځ بنګال په ایالت کي د هوګلي (Hooghly) سیند پر غاړه د یوه ښار نوم دئ. هوګلي سیند د ګنګا رود یو ښاخ دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماهنگۍ لري او څلرمه مصرع د مطلع قافیه تعقیبوي. دغه راز نظمو ته د شعر په اصنافو کي "مربع" ویل کېږي او د غزل نوم پر ایښوول تېروتنه ده. نه ئې د رحمان بابا د دېوان له لیک سره د عبیدالله د نظم د لیکدود پر مشابهت یا اختلاف باندي څه ویلي دي او نه به ورته د شاعر په باب د څېړني امکانات میسر ول.

تر دې وروسته د رحمان بابا له دېوان څخه ښه زیاته برخه اقتباس سوې ده چي ۵۹ مخه ئې نیولي دي. پروفیسر دورن ویلي دي چي له ده سره د دغه دېوان دوې نسخې وې، له یوې سره د میرزا دېوان هم یو ځای ګنډلی وو. دورن دا نسخه له فون فرین څخه تر لاسه کړې وه او بله نسخه دورن ته د تهران په دربار کي د روسیې د سفارت سکرتري ورکړې وه. ده متن د همدې دوهمي نسخې له مخي برابر کړی دئ او د لومړۍ نسخې بدیلونه ئې په لمنلیکونو کي راوړي دي. په سریزه کي ئې د دې دواړو نسخو لیکدودي توپیرو ته هم اشاره کړې ده او په مثال کي ئې (ږ) او (ژ) راوړې ده چي په یوه نسخه کي (ږ) او په بله کي (ژ) کښل سوې ده. ده د دغو دوو نسخو پر توپیرو باندي د تبصرې وعده د دې نظمونو دوهم چاپ وخت ته پرې ایښې ده خو دا وخت ئې له بده مرغه موندلی نه دئ.

په هر صورت په خریستوماتي کي د رحمان بابا د دېوان منتخب کلام یوازنۍ برخه ده چي له نیمګړ تیاوو سره سره بیا هم د متن څېړني پر تول تر زیاتي اندازې برابره خېژي.

د دې مجموعي ورپسې برخه د میرزا له دېوان څخه منتخبات دي. دا برخه له یوې واحدي نسخې څخه تهیه سوې ده او له واحدي نسخې څخه د متن تهیه کول په اوس وخت کي لا هم چي د متن څېړني اصول وضعه سوي او عام سوي دي، مشکل کار دئ. پروفیسر دورن هم د دغي برخي په باب د ستونزو خبره کوي او د میرزا د کلام پر سخت والي باندي ئې حمل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي. دی وايي: "د مرزا شاعرانه ترهات ډېر مشکل او د رحمان د اشعارو نه اوچت دی. د املا په لحاظ د اخوند درويزه له ليکنو سره نږدې ښکاری" (د سريزي شپاړسم مخ).

د مرزا کلام رشتيا هم د رحمان بابا د کلام سلاست نه لري او د موضوع په لحاظ هم د تصوف غامض مطالب د شعر په قالب کي بيانوي. دغه غُمض ئې د کلام په پوهېدنه کي مشکلات پېښ کړي دي او له همدې اسيته پير محمد کاکړ ويلي دي:

د ميرزا شعر به ښه وو ولي درېغه
په وحشي الفاظو ده کړ ويران شعر
(دېوان – ۷۷مخ د صحاف چاپ)

د پښتو منتخباتو د متني برخي وروستي ديارلس مخه د بابوجان قصيده ده او په دې برخه کي پروفيسر دورن خپله تبصره په دوو ليکو (کرښو) کي ځای کړې ده او کښلي ئې دي دا يو مذهبي نظم دئ "چي بابوجان له عربي څخه رااړولی دی" (د سريزي اوولسم مخ).

د پښتو منتخبات وروستي دوه سوه دېرش مخه لغت نامه (Glossary) ده چي په سريزه کي ئې د دغه کار پر مشکلاتو باندي خبري کړي دي. د دورن پر دغه کار باندي بړغېدل زما د همدې کتاب موضوع نه ده خو که څوک پر پښتو قاموسونو او فرهنګونو باندي څېړنه کوي، د دورن د کار يادونه له ضرورياتو څخه ده.

د دورن په پښتو منتخباتو کي د راغلو متونو عکسي چاپ نسته چي د هغو له مخي موږ د نسخو پر ليکدود باندي وږغېږو او همدا نيمګړتيا په خپله پر دې خبره باندي شهادت ورکوي چي دا منتخبات سره له دې چي د پښتو ژبي په ادبي تاريخ کي فوق العاده اهميت لري خو په مجموع کي ويلای سو چي د پښتو خريستوماتي مؤلف په ځينو محدودو برخو کي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نقدي متن څېړني اصول پاللي دي ځکه ئې په پښتو کي د دغي پوهني پر لور لومړنی ګام بللای سو.

۲ - هنري جورج راورټي او "ګلشن روه" ئې:

تر پروفيسر بوريس اندرېيويچ دورن وروسته د انګرېزي افسر هنري جورج راورټي (۱۸۲۵ - ۱۹۰۶ع) Captain H.G.Raverty "ګلشن روه" نومې مجموعه مخي ته راځي. ګلشن روه واردواره په ۱۸۶۰ع کال کي د انګلستان په هرتفرډ (Hertford) کي، دوهم وار په ۱۸۶۸ع په لندن کي او دريم وارپه ۱۹۷۷ع کال په کابل کي خپور سوی دئ. پر دغه وروستي چاپ باندي د پوهاند عبدالشکور رشاد (۱۹۲۱ - ۲۰۰۴ع) په قلم ۱۹۲ مخيزه څېړنه سوې او د همدې چاپ په سر کي راغلې ده. په دغه څېړنه کي د هنري جورج راورټي د ژوند، په پښتو کي او پر پښتو باندي د هغه د علمي آثارو او په خپله د ګلشن روه مجموعې پر محتوياتو، د هغې پر شکلياتو، ليکدود او نورو ژبنيو ځانګړتياوو باندي عالمانه خبري سوي دي. زه د دې مجموعې پر ترتيب او تدوين باندي د متن څېړني د اصولو په رڼاکي يو څه ږغېږم.

ګلشن روه نومې مجموعه د نثر او نظم دواړي برخي لري. د نثر په برخه کي ئې د افضل خان خټک د تاريخ مرصع، د اخوند قاسم د فوايدالشريعة، د افضل خان خټک د علم خانه دانش، د بابوجان د کتاب[1]، د اخوند درويزه ننګرهاري د مخزن الاسلام[2] او د عبدالقادرخان خټک له

---

[1] د علامه رشاد د تحقيق له مخي په ګلشن روه کي د بابوجان منتخبات نثر نه دئ.

[2] په ګلشن روه کي د دغه کتاب نوم مخزن الاسرار راغلی دئ چي تېروتنه ده. د اخوند درويزه دغه اثر خوشحال خان خټک په سواتنامه کي هم "مخزن الاسرار" بللی دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلدسته څخه منتخبې برخې راغلې دي. د نظم برخه ئې د رحمان بابا، خوشحال خان خټک، حمید مومند، خواجه محمد، میرزاخان انصاري، محمدکاظم خان شیدا، اشرف خان خټک، یوسف زلیخا (د عبدالقادر خټک ترجمه)، د عبدالقادر خان خټک او د احمدشاه ابدالي له دېوانو څخه منتخب اشعار لري.

دا مجموعه په داسې وخت کې خپرېږي چې د افغانستان تاریخي هیواد د کورني نفاق په لمبو کې د نن په شان سوځي او څوک د علم او ژبې خوا ته لږ پاملرنه لري. پښتو آثارو او قلمي نسخو د "انځرګل" حیثیت مونلی وو چې نوم ئې وو خو پیدا کول ئې د غره خاته وه. د پښتو شاعرانو او مؤلفینو آثار زیاتره د پښتنو د خپلې بې غورۍ له امله د دوی له پلرني ټاټوبي څخه بهر وتلي ول. د مجموعې مؤلف چې اصلاً نظامي افسر خو پر څنګ ئې د ژبو او تاریخ د مطالعې په برخه کې د پوره صلاحیت څښتن هم دئ، د پښتو آثارو د راغونډولو او د خپل مطبوع دولت د استعماري ګټو د خوندي کولو له پاره د پښتو ژبې د زده کړې په اهمیت پوره خبر دئ. ده خپل دغه کتاب اصلاً د پښتو ژبې د زده کړې په نیامت کښلی دئ.

مؤلف د متونو د تصحیح او برابرولو په اړتیا او اصولو باندې ښه پوره پوه ښکاري. ځکه د ده د علمي فعالیت په زمانه کې اروپایي متنپوهانو د متن څېړنې اصول تر چاڼ ایستلي ول. د مجموعې په سریزه کې هنري جورج راورټي داسې وایي:

"په دې کتاب کښې مې حصې له لسو کتابو د نظم او شپږو کتابو د نثر درجې کړې دي ... دا واړه په نظر دقیق او فکرعمیق سره مقابله شوي دي له څو زړو نسخو سره چه مشهوري دي او له نورو کتابو سره چه په لاس مې اتفاقا راغلي وؤ...." (وګ: دیباچه ۴ – مخونه. نقل قول د ګلشن روه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل ليکدود اخيستل سوی دئ).

خو دی د خپلو اقتباسو منابع، يعني هغه خطي نسخې چي استفاده ئې ځني کړې ده، نه معرفي کوي او نه هم د متن اختلافي بديلونه راوړي چي د هغو له مخي لوستونکی د ده د مقابلې کار وڅېړلای سي.

لکه ده چي هم د همدې ديباچي په پای کي اشاره ورته کړې ده، ده د يوه بل اثر د ليکلو تابيا درلوده او غوښتي ئې دي چي په هغه کي د دغو اقتباسو د ويونکو او ليکونکو په باب وړغېږي، ځکه ئې نو دا اثر بې له کومي تبصرې او حواشيو ترتيب کړی دئ. له همدې امله موږ د ګلشن روه مجموعه د متن څېړني پر اصولو باندي برابره نه سو بللای خو له اهميته ئې په هيڅ ډول سترګي نه پټوو. همدا منابع ول چي زموږ د ژبي د ادبي خوځښت له پاره ئې د شلمي پېړۍ د سر په کلونو کي تاداوونه جوړ کړي ول او زموږ محققينو په دې برخه کي نور محققانه آثار نه درلودل يا ئې بيخي لږ درلودل. تر "ګلشن روه" د "پښتومنتخبات" (کريستوماتي) د متن څېړني پر اصولو باندي نسبتاً سمه خېژي.

۳- دارمستتر او "د پښتونخوا د شعر هارو بهار" ئې:

جيم دارمستتر (۱۸۴۹ - ۱۸۹۴ع) فرانسوی عالم وو چي د فرانسې په يوه پخواني ايالت الزاس (Alsace) کي له يهودي مور و پلار څخه زېږېدلی وو[1]. د دوی د کورني نامه (Darmesteter) ريښه په دارمستات

---

[1] د الزاس ايالت د راين (Rhine) رود پر لوېديځه غاړه د سويتزرليند پولي ته نزدې پروت دئ. دا ايالت تر ۱۸۷۰ع کال وروسته د جرمن امپراتورۍ يوه برخه سوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(Darmstadt) کي د دوی د پخوانۍ استوګنې له ځای سره اړه لري[1].

دارمستتر په پاریس کي تحصیل وکړ او تر تحصیل وروسته په (College de France) کي د پروفیسر په توګه مقرر سو. ده په ۱۸۸۶ع کال له یوه هیئت سره هندوستان ته سفر وکړ او هورې ئې د پښتنو اولسي سندري راغونډي کړې.

جیمزدارمستتر له یوې انګلیسۍ لیکوالي سره واده وکړ چي نوم ئې (Anges Mary Frances Robinson) وو. دارمستتر په ۱۸۹۴ع کال مړ سو. ده له شرقي ژبو سره دومره مینه درلوده چي پر قبر ئې لا هم د "شب درمیان و خدا مهربان" جمله په فارسي رسم الخط لیکل سوې ده.

د دارمستتر مشر ورور ارسین دارمستتر (۱۸۴۶ - ۱۸۸۸ع) هم فیلالوجیست وو.

د جیمز دارمستتر مشهور پښتو اثر "د پښتونخوا د شعر هاروبهار نومېږي چي واردواره په ۱۸۸۸ع کال په پاریس کي چاپ سو چي تر دغه چاپ نهه اتیاکاله وروسته په کابل کي د پښتو ټولني له خوا د دریم وار له پاره بیا چاپ سو. پر دغه چاپ باندي د جیمز دارمستتر پېژندګلوي ښاغلي دکتور روان فرهادي په فارسي کښلې او ښاغلي حبیب الله رفیع په پښتو اړولې ده او توضیحات ئې د پوهاندحبیبي په قلم لیکل سوي دي. د پښتونخوا د شعر هاروبهار د اولسي ادبیاتو یوه مجموعه ده چي د خلکو له سینو څخه راغونډې سوي دي. د متن څېړني پوهان ټول په دې عقیده دي چي متن باید هرومرو تحریري وي. د شفاهي ادبیاتو راغونډول د متونو په کار کي نه سي راتللای او له همدې اسیته زه د دارمستتر پر دغه اثر باندي زما په همدې کتاب کي د ویلو څه نه لرم.

---

[1] دارمستات په جرمني کي د یوه ښار نوم دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جيمز دارمسستر مقبره

۴- پادري هيوز او "كليدافغاني" ئې:

كليد افغاني د تامس پاټريک هيوز (۱۸۳۸ – ۱۹۱۱ع) په زيار د پښتو نثر او نظم راټوله سوې مجموعه ده چي په برتانوي هند كي د هغو انگليسي زده كوونكو له پاره د تدريسي كتاب (Text Book) په توگه ليكل سوى او د پنجاب د انگليسي حكومت تر نظارت او حمايې لاندي د ۱۸۷۲ع كال په نومبر كي د لاهور په سركاري مطبع كي چاپ سوى دئ. د كتاب تر نامه لاندي "منتخبات د نثر او د نظم د پښتو ژبي" عبارت هم ليكل سوى او مُرَتِّب ئې "پادري هيوزصاحب ساكن د پښاور" ښوول سوى دئ.

د دغه كتاب په سر كي د "گنج پښتو" په نامه يو كتاب دئ چي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هشنغر د تنگي اوسېدونکي مولوي احمد کښلی دئ. دغه کتاب د کلید افغاني ۱۲۸ مخونه نیولي دي.تر دې وروسته (تاریخ د سلطان محمود غزنوي) راځي چې له (تاریخ فرشته) څخه د مولوي احمد په قلم په پښتو ترجمه سوی دئ. دا ترجمه په ۷٦ مخو کې ځای سوې ده. ورپسې د افضل خان خټک د (تاریخ مرصع) د هغې برخې یوه حصه رانقل سوې ده چې تر دې پخوا هنري جورج راورټي په (گلشن روه) کي رااخیستې وه. په کلید افغاني کي د گلشن روه له له اقتباسي برخې څخه (۴۹مخه) رااخیستل سوي چي د کلید افغاني په ۳۵مخونو کي ځای سوي دي.پر دغه ځای باندې د کلید افغاني د نثر برخه پای ته رسېږي او بیا نو د نظم په برخه کي وار د واره "قصه د شهزاده بهرام او د گل اندامي، تصنیف د فیاض" راځي (۵٦مخه)، ورپسې د "انتخاب د دیوان د عبدالرحمان مهمند ساکن د بهادر کلي" (۳۱مخه)، بیا "انتخاب د دیوان د خوشحال خان خټک" (۳۰مخه)، تر هغه وروسته د (چمن بې نظیر) په نامه د پنځه دېرشو پښتو شاعرانو گلچین شروع کېږي چي په هغو کي پر خوشحال خان او عبدالرحمان سربېره د دغو شاعرانو د نظم نمونې د الفبې په ترتیب راوړل سوي دي:

معزالله (۳ غزلي)، شیدا (۲ غزلي)، کامگار (۳ غزلی)، حمید (۳ غزلي)، محمدي (۴ غزلي)، یونس (۳ غزلي)، صدیق (۲ غزلي)، کاظم، فتح علي، پیرمحمد، خواجه محمد، غفور (۲ غزلي)، علیم، صدر خوشحال (۲ غزلي)، اشرف (۳ غزلي)، خوشحال (۲ غزلي)، (قلندر ۲ غزلي)، فاضل (۳ غزلي)، دولت، صمد، ابوالقاسم، احمدشاه، رحمان، عصام، میرزا، عبدالقادر (۲ غزلي)، سکندر، حسین (۲ غزلی)، براهیم، عبدل (۲ غزلي)، عثمان (۲ غزلي)، مهین، فضیل، احمد.

پر دغه ځای "کلیدافغاني تمام شه" عبارت راغلی دئ او تر هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته "انشاء د پښتو" شروع کېږي چي پنځلس مخه ئې نيولي دي او په هغو کي نونس (۱۹) پښتو خطونه (مکتوبونه) راغلي دي. د کليد افغاني ټول مخونه له غلطنامې پرته (۴۱۸) دي. له دې سره د پادري هيوز دوې مقدمې هم سته چي په انګرېزي ژبه ئې کښلي دي.په هغو کي د کليد افغاني په تهيه کولو او کښلو کي ئې د مولوي احمد د همکارئ يادونه په ښو الفاظو کي کړې ده او هغه ئې خپل دوست او عالم افغان (پښتون) بللی دئ.

کليد افغاني د پښتو نظم و نثرد يوې خطي مجموعې د ارزښت په اندازه ځای لرلای سي. متن ئې په لاس خطاطي سوی دئ خو د خطاط نوم ئې نسته. د متن په ترتيبولو کي د متنپوهني د اصولو څرک کورټ نه پکښې ليدل کېږي. نه ئې خطي مأخذونه راښوولي دي، نه ئې د ترتيب و تنظيم اصول. له همدې اسيته زه هم د نوری تبصرې له پاره څه نه لرم.

د کليدافغاني مجموعه دوهم وار د څېړندوی عبدالله خدمتګار په سريزه په دوو وروستيو پېړيو کي د پښتو چاپ شوو آثارو د سيمينار په مناسبت د افغانستان د اطلاعاتو او کلتور وزارت د پښتو د پرمختيا او پياوړتيا آمريت له خوا د ۱۳۵۶ش = ۱۹۷۱ع کال د زمري پر ۱۵مه چاپ سوی دئ. د دغه چاپ په سر کي د وخت د اطلاعاتو او کلتور وزير پوهاند دوکتور نوين يوه يادونه راغلې ده (۱مخ) ورپسې د (خدمتګار څو خبري) سته چي په هغو کي د استعماري هيوادو پر پراختيا غوښتونکي پاليسي باندي رڼغېدلی دئ او د کليدافغاني دمولف پر هلوځلو ئې روڼا اچولې ده او په ضمن کی ئې د کتاب معرفي هم کښلې ده. دغه راز ئې د مؤلف پادري هيوز د مقدمو پښتو ترجمه هم رانقل کړې ده چي مترجم ئې (صفی الله اسدسفير) ښوولی دئ. څېړندوی خدمتګار د کتاب پر مطالبو او اشخاصو باندي په ۱۱۵مخو کي ښه مغزن تعليقات کښلي دي او د هغو په پای کي ئې د الفبا پر ترتيب څلور مخه لغتنامه هم کښلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې حاضري ليکني په وخت کې ما (هوتک)ته د کليد افغاني د دغه دوهم چاپ کاپي سوی چاپ پروت دئ چي نه ئې د ناشر او نه ئې د چاپ د ځای نوم سته. غالباً به په پاکستان کي له اجازې پر ته چاپ سوی وي. دغه کاپي ښاغلي جهاني د استفادې له پاره له ويرجينيا څخه رالېږلې ده چي مننه مې مخکي هم کړې ده.

د تامس پاټريک هيوز په باب په افغاني منابعو کي چا ډېر څه نه دي کښلي او زه غواړم چي د ده پر ژوندليک باندي همدلته يو څه وږغېږم.

Thomas Patrick Hughe (۱۹۱۱ – ۱۸۳۸) د ۱۸۳۸ع کال د مارچ پر ۲۶مه د انګلستان په هنلي شرافساير (Henley Shrophsire) نومي کاونټي کي زېږېدلی دئ. (شرافساير) اوس د (شراپشاير – Shropshire)په شکل تلفظ کېږي. دغه سيمه د انګلستان د (Wales) په لوېديځ کي پر ته او په دولتي تشکيلاتو کي د جنوبي ميډليندز يوه ناحيه ده.

د هيوز د پلار و نيکه په باب زيات معلومات نسته.پلار ئې تامس هيوز نومېدی او اسپوان (ژرندګړی) وو. د هيوز مور و پلار له دوو اولادونو سره يو ځای دلډلو (Ludlow) په ښارګوټي کي، چي د (Teme) رود پر غاړه پروت دئ، ژوند کاوه. پلار ئې د ده په لس کلني کي مړ سو. په ۲۶ کلنۍ کي ئې د ۱۸۶۴ع کال د اګسټ پر ۱۷مه له اليزالوئيډ (Eliza Lloyd) سره په مانچسټر کي واده وکړ. تر واده تقريباً يوه مياشت دمخه هيوز د عيسوي مبلغينو په ټولنه کي شامل سوی وو او ډېر ژر يعني د ۱۸۶۴ع کال د سپتمبر پر دوولسمه ئې پېښور ته د عيسوي مُبَلِّغ په توګه حرکت وکړ او هورې شل کاله پر دغه دنده باندي پاته سو. اته اولادونه ئې په پېښور کي وزېږېدل چي دوه ئې د کولرا په ناروغۍ په وړکتوب کي مړه سول او نور ژوندي پاته سوي اولادونه ئې په هماغه وړکتوب کي بيرته انګلستان ته له خپلي مور سره يو ځای ولېږل. دی به په څو کلونو کي يو وار

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګلستان ته ورتلی. په پېښور کې د هیوز ټول شل کلن ژوند یا شاوخوا کلیو او ښارونو ته په سفر کې یا په خپل دفتر او حجره کې تېر سوی دئ. هیوز ته په پېښور کې د ده د استوګني په وخت کې معلومه سوې وه چې پښتانه په مېلمه پالنه کې مشهور دي او مېلمه پال ځوک ئې خوښېږي هم. ځکه نو ده ځانته خپله حجره جوړه کړه چې تل به له مېلمنو ډکه وه. ده په پېښور کې د یوې کلیسا په جوړولو کې ستره ونډه واخیستله. دی پوهېدلی وو، چې د عیسوي تبلیغ پر وخت د سیمې د کلتور او ژبې زده کړه ډېره مهمه ده او په همدې منظور ئې نه یوازې پښتو ژبه زده کړه، بلکې خورا نادري پښتو قلمي نسخې ئې د خپل تېروني پښتانه اشنا مولوي احمد په توسط راغونډې کړې. دا نسخې ئې په پېښور کې د ده د ماموریت تر پایته رسېدلو وروسته د انګلستان موزیم ته وبخښلې. هیوز د سیمې د اوسېدونکو په خوی و عادت دومره بلد سوی وو، چې د خپلې جوړې سوې کلیسا ودانې ئې د یوه مسجد په شکل ډیزاین کړې او ډیکور کړې وه. پر سر ئې منارې ورکړې وې او په دننه کې ئې هم سیمه ییز مواد په خپله سلیقه سره اوډلې ول.

هیوز په پېښور کې تر شلو کالو اوسېدلو وروسته انګلستان ته ستون سو. هورې ئې ځان ته مناسبه دنده و نه موندله او د ۱۸۸۴ع کال د مي پر ۲۱مه ئې له خپلو پنځو اولادو سره مخ پر امریکا ونیو. کشر زوی سیدني ئې په انګلستان کې پرېښوو. په امریکا کې ئې د نیویارک ښار په کلیساوو کې کارونه وکړل او په ۱۹۱۱ع کال مړ سو.

پادري هیوز رسمي زده کړې بشپړې کړې نه وې خو یو شمېر افتخاري لقبونه ئې د کار په دوران کې ګټلي ول. په ۱۸۷۶ ع کال ئې د الهیاتو لیسانس او ۱۸۸۶ع کې ئې په همدغه برخه کې دوکتورا د (Archobishop of Canterbury) له خوا تر لاسه کړې وې او په ۱۸۹۷ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

کال ئې په اناپولیس کي له سینټ جان کالج څخه افتخاري (LLD) هم اخیستې وه. دی ډېر پر کاره لیکوال او محقق وو. د مرگ تر وخته پوري ئې قلم له لاسه وانه چاوه. د ده د کار ساحه د عیسویت تبلیغي اورشو وه خو په دغه بهیر کي ئې پر اسلام، پښتو او پښتنو باندي هم لیکني کړي دي. د هیوز څېړني د برنارد دورن، کپتان راورټي، دارمستتر او بیلیو له څېړنو سره توپیر لري. دغو یاد سوو ختیځ پوهانو تر یوې سیاسي تگلاري لاندي خپلي څېړني کړي دي خو د پادري هیوز ماموریت یا میشن ایډیالوژیک وو. په سیاسي او استعماري اهدافو کي د مفتوحه سیمو د کلتور او ژبو زده کړه د سیاست له پاره استخدامېږي او د هغو د مسخه کولو اړتیا پکښې مطرح نه وي. خو په ایډیالوژیک ماموریت کي د محقق تلاښ د خپلي ایډیالوژۍ د خپرېدلو له پاره وي او په دې لړ کي د هر راز کلتوري او مذهبي مسخ او تحریف له پاره ایډیالوژیک جوازونه لري. د همدې استدلال له مخي زما مشوره زما د دې حاضر کتاب درنو لوستونکو ته دا ده چي د اسلام، پښتنو او پښتو په برخه کي د هیوز لیکني په دقت او لازم احتیاط سره ولولي.

د پادري هیوز په سوو لیکنوکي دا لاندي کتابونه او مقالې د افغانستان، پښتو، پښتنو او اسلام په باره کي لیکل سوي دي:

- کلیدافغاني چي پورته مو معرفي کړې ده.
- سیاه پوش کافران (۱۸۷۳ع کال)
- افغانان
- افغاني جنډه (۱۸۷۴ع)
- د شیخ عبدالقادر ابن شاه ولي الله دهلوي د قرآن اردو ترجمې ته په انگرېزي ژبه مقدمه (۱۸۷۶ع)
- د سوات اخوند (۱۸۷۶ع)

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د کاشغر پاچهي (۱۸۷۶ع)
- ديوان عبدالرحمان د مولوي احمد په مرسته (۱۸۷۷ع لاهور)
- د اسلام پر مذهبي سيستم باندي يوه کتنه (۱۸۷۷ع)
- د پښتنو اسرائيلي منشاء (۱۸۷۷ع)
- د نجد وهابيان په هندوستان کي (۱۸۷۷ع)
- افغان او پټان
- آيا پېښور په افغانستان کي شامل دئ؟ (۱۸۸۲ع)
- د مانکي ملا (۱۸۸۳ع)
- د اسلام ډکشنري (۱۸۸۵ع)
- د زمري سر له کابل څخه (۱۸۹۲ع)

په پېښور کي د پادري هيوز د تبليغي او سياسي ماموريت، پښتو ته د ده د کار پر څرنګوالي او د ده د ليکنو څېړنه به په هغه کتاب کي، که د خدای رضا وه، ولولئ چي ما (هوتک) ئې د کښلو اراده کړې ده.

۵ - هنري بيليو (H.W.Bellew) او "دېوان خوشحال خان" ئې:

دغه کتاب د هارون خپل په قلم داسي معرفي سوی دئ:

ديوان خوشحال خان

شاعر: خوشال خان خټک

سموونکی: ډاکټر هـ. و. بيلو، چي د خوشال خان خټک د لمسي (افضل خان خټک) د قلمي نسخې له مخي ئې د دېوان د تصحيح او تنقيح چاري بشپړي کړي دي.

خپروونکی: نامالوم. کتاب د سلطان بخش داروغه په اهتمام چاپ سوی دئ.

د چاپ ځای: د جېلخانې مطبعه، پېښور.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چاپ کال : ۱۲۸۷هـ ق/ ۱۸۶۹م

ټول مخونه: ۶۰۷

موضوع: دا چاپ تر دغه مهاله، د خوشال خان خټک د دیوان تر ټولو بشپړ متن دئ، چې پر غزلو او ترجیع بندو سربیره، څلوریځې هم پکښې چاپ سوي دي. دیوان د کښته پښتنو په لیک دود کښل سوی دئ؛ او د چاپ کیفیت یې ښه نه دئ.

په بریټیش کتابتون کې د الماری نخښه: ۱۴۱۶۳.d.۱۳

په بریټیش کتابتون کې، د خوشال خان خټک د دیوان د خطي نسخو او د هغه د دیوان د ځینو غوره سوو ښو د الماری نخښې دا دي: (وګ: خپل، هارون، د پښتو د پخوانیو چاپي آثارو تشریحي کتابښود، بېنوا ویبپاڼه).

ښاغلي هارون خپل د دغه چاپ نور تفصیل نه دئ ورکړی او ما هم دغه چاپي نسخه نه ده کتلې. خو دونه راته معلومېږي چي دا نسخه د خوشحال خان د دیوان دوهمه برخه ده چي تر لومړی برخي یو کال وروسته د همدغه ختیځ پوه په همت خپره سوې ده.

هیوادمل په "ننګیالی د زمانې" ۱۸۱مخ کي لیکي: "د خان دیوان لومړی ځل پېښور د جیل په مطبعه کي د دوکتور بیلیو په زیار د سلطانبخش داروغه په اهتمام چاپ شوی دی. د دې نسخې لومړی برخه ۸۹ مخه ده په ۱۸۶۹م کال چاپ شوې دویمه برخه ئې چي په ۶۰۸ مخ کي پای ته رسېدلې په ۱۸۷۰م کال چاپ شوې ده. دواړه برخې ئې یو ځای صحافي شوې او په یوه ټوک کي وړاندې شوې دي...".

دې ته ورته عبارت د خوشال خان خټک کلیات (چاپ – دانش) په سریزه کي هم اخیستل سوی دئ.

د دوکتور بیلیو د خپلي یادوني له مخي دغه دیوان د افضل خان خټک له نسخې سره مقابله سوی دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهم څپرکی

پښتو متون د متن څېړني په رڼا کي

(افغانستان – تر ۱۳۵۲ش کال وړاندي چاپ سوي متون)

په افغانستان کي د پښتو انتقادي متونو د تهيه کولو کار، لکه د پښتو ادب نور اساسي کارونه، د علامه عبدالحي حبيبي (۱۹۱۰ - ۱۹۸۳ع) په لاس له نن څخه دواويا کاله مخکي په کندهار کي پيل سوی دئ. علامه مرحوم کله چي په کندهار کي د طلوع افغان اخبار د چلولو مسئوليت پر غاړه لاره، په ۱۳۱۷ش = ۱۹۳۸ع کال کي ئې د "خوشحال خان خټک مرغلري" په نامه د پښتو د پلار خوشحال خټک کليات چاپ کړ. زه به په افغانستان کي د نقدي متن څېړني په باب خپل تحقيق له همدې کتابه راونښلوم.

۱- د خوشحال خان خټک مرغلري:

د خوشحال خان دغه کليات په څلورو برخو (غزليات، قصائد، رباعيات، مقطعات او متفرقات) کي له څلورو خطي نسخو او څو چاپي نسخو له مخي د ارواښاد علامه عبدالحي حبيبي په تصحيح او تحشيه ترتيب سوی او په ۱۱۲۸مخو کي د پنځو سوو ټوکو په تېراژ د ۱۳۱۷ ش کال د غويي په مياشت د کندهار په مطبعه کي چاپ سوی دئ. د خطاطی کار ئې زما د معلوماتو له مخي د ميرزا عبدالودود هوتک (۱۹۰۳ -

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹۴۷ع) په لاس سر ته رسېدلی دئ[۱].

د کتاب په سر کي ئې "له ويونکو سره يو څو خبری" تر عنوان لاندي په اتو مخو کي هغه څه راوړي دي چي د متني نقد ننني پوهان ئې لازم بولي. په دغه برخه کي ئې د دغه کليات د چاپ پر اړتيا خبري کړي دي، پر هغو قلمي او چاپي نسخو رڼغېدلی دئ چي د کلياتو په تهيه کولو کي ئې استفاده څني کړې ده، د قلمي نسخو ځانگړتياوي ئې لنډي راښوولي دي او د خپل کار په باب ئې لوستونکو ته بيان کړی دئ. ده د کلياتو د متن له پاره هغه نسخه د اساس په توگه ټاکلې ده چي د ډاکټر هنري والټربيليو Henry Walter Bellew له خوا د افضل خان خټک له قلمي نسخې څخه ترتيب سوې او په ۱۸۷۰ع = ۱۲۸۷ه ق؟ کال د سلطان بخش داروغه په اهتمام د پېښور په جېلخانه کي چاپ سوې ده. دا نسخه د اروانښاد امين الله خان زمرياالي (۱۹۸۲ع مړ)، چي په دغه وخت کي د کابل د پښتو ټولني غړی وو، په کتابتون کي خوندي وه او اروانښاد حبيبي ته ئې د استفادې له پاره کندهار ته ورلېږلې وه. اروانښاد حبيبي کښلي دي: "... په چاپي نسخو کښې خو اساس او اصل هغه نسخه ده، چه ... دَ ډاکټر ډبليو بليو انگليس مستشرق له خوا ... طبع او نشر شوې ده.

تر دغه وروسته چه ټولی، نوری نسخې په پېښور کښې د دغه له رويه چاپ شوی دی، هر چا له ځانه لاس پکښې وهلَی او تقريباً اصل کتاب ئې ورک کړی دی، موږ دغه نسخه اساس وگرزوله ... او د څلورو نورو قلمی او

---

[۱] ما چي له پوهنځی څخه د فارغېدلو پر وخت خپل مونوگراف د اروانښاد علامه رشاد تر لارښووني لاندي کيښ، هورې مي دا خبره کړې ده او اروانښاد علامه هم تاييد کړې ده. (وگ: دليکونکي اثر،ميرزا عبدالودود هوتک ۱۹۹۸ع کال چاپ) خو ښاغلي همېش خليل په خپل يوه اثر (تول پارسنگ – ۲۶مخ، چاپ ۱۹۹۲ع) کي د خوشحال خان خټک مرغلري خطاط سيد حسين بللی دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشخطو نسخو سرَه مقابله کړه، زوائد مو ټوله ولیکل ..."(۳مخ).

قلمي نسخې ئې داسي راښوولي دي:

"(۱) مهمه نسخه چه په تقریباً (۱۵۰۰) مخ کښ پر اعلا کاغذ خورا خوشخط په (۱۱۴۲) هجری کال په اتلسم د جمادی الثانی د شیخ محمد اعظم نومسلم په خط په امر د اسدخان لیکلې شوې او بیا ملا عبدالحلیم نامی حاشیه پر لیکلې او مشکلات ئې حل کړی دی.

دا نسخه په ترتیب کښ له نورو سره سمه ده، د لیکلو ځای ئې ندی معلوم، په املا کښ هم له نورُ قلمی نسخو څخه فرق نلَرِی، د ځنو لغاتو په حل کښ موږ له دغی نسخې څخه کومک اخیستی، او حواله مو ورکړې ده، دا نسخه څلویښت کاله پسله وفاته د خان لیکلې شوې ده.

(۲) دوهمه قلمی نسخه په تصرف دَ ع، ج، ا، ا نښان محمدګل خان وزیر صاحب داخله دَه چه ډېره خوشخط او صحت ته نیژدې ده، دا نسخه په قندهار کښ لیکلې شوې ده، اما د لیکلو کال او لیکونکی ئې ندی معلوم، ډېر زوائد هم لَرِی، په خط او املا او ترتیب کښ له نورو قلمی نسخو سره فرق نلری.

(۳) دریمه نسخه په تصرف د پښتانه فاضل جناب مولوی ابوالوفاء صاحب قندهاری ده، چه موږ ته ئې له حیدرآباد دکنَ راولېږله، دا نسخه که څه هم په خط کښ تر نورو پاته ده، اما ډېر زوائد لری او اکثر بیتونه ئې په نورو کښ نشته، او بشپړه ښکاره کیږی، د دې کتاب قطعات په غره دَ شعبان ۱۱۷۰ کال، او رباعیات ئې په ۲۷ د ذیقعده ۱۱۷۱ کال او غزلیات ئې په ۷ د ذیقعده۱۱۷۱کال او قصائدئې په ۲۴ د شعبان ۱۱۷۰ هجری کال لیکل شوی دی، د کتاب لیکونکی ندی معلوم، مګر د شاهجهان پور په ښار کښ لیکل شوی دی، اړ دا ښکاره کیږي چه کاتب ئې په پښتو نه پوهېدَی، محض ئې نقل اخیستی دَی، ولی چه ډېر ځایونه سهوِ او خطا لرِی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۴) څلورمه نسخه په تصرف دَ جناب حاجی احمدعلی خان هوتک دَ قندهار وه، چه خورا خوشخطه او صحیح وه، ترتیب او لیک او املا ئې لکه نوری قلمی نسخې هغسی دِی، فرق نه سره لری دَ کتاب د لیکلو کال او کاتب ئې ندی معلوم." (۴مخ)[1].

تر دې وروسته د خطي نسخو د لیکدود توري له مثالو سره یو ځای راوړي (۷مخ) او راښیي چې د خوشحال خان او د هغه د کورنۍ ټول قلمي دېوانونه په همدې لیکدود کښل سوي دي. دا هغه لیکدود دئ چې اوس ئې موږ د ختېکو د لیکدود یا ځنځیري لیکدود په نامه بولو. ورپسې د نسخو عمومي املایي ځانګړتیاوي بیانوي او ورسره د خپل کار روش او سموني هم په لنډ ډول لیکي. د نسخو اختلافونه او د لغاتو حل په اړوند مخ کي په حاشیه کي راوړي او د ناحل سوو لغاتو لیست د کتاب په پای کي ورسره مل کوي.

ارواښاد حبیبي دغه کلیات تر زیاتي اندازې پوري د متن څېړني له معاصرو اصولو او روشو سره برابر تهیه کړی دئ. هغه وخت په اسلامي نړۍ او شرق کي د متن څېړني له پاره ټاکلي اصول د یوه کتاب یا رسالې په شکل تدوین سوي نه ول. د علامه حبیبي په لاس تر دغه متن زیات وکم پنځه ویشت کاله وروسته د متني نقد اصول د ډاکټر صلاح الدین المنجد په قلم په یوه رساله کي بیان سول چې اوس د متنپوهني ټول لارویان ورڅخه کار اخلي او ما هم د همدې کتاب په سر کي راوړي دي.

له دې ښېګڼو سره سره بیا هم دغه متن ځیني اصولي کمزورۍ لري. زما په قاصر فکر به غوره دا وای چې د متن له پاره لومړۍ قلمي نسخه چې

---

[1] دا وروستۍ نسخه د مرحوم حاجي محمداکبر هوتک د کتب خانې نسخه وه چې اوس د ښاغلي حمدالله صحاف په خطي کلکسیون کي خوندي ده. دا نسخه ما کتلې ده. حاجي احمدعلي خان هوتک د حاجي محمداکبر هوتک زوی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خوشحال ختټک تر وفات ځلوېښت کاله وروسته استنساخ سوې وه، د اصل په توګه ټاکل سوې وای. د ډاکټر بیلیو چاپي متن که څه هم د افضل خان ختټک له نسخې څخه ترتیب سوی دئ او غالباً به تر لومړۍ قلمي نسخې د مؤلف زمانې ته نزدې وه، خو چاپي متن د هغې نسخې نقل دئ او په نقل کي د تېروتنو احتمالات هرومرو سته. که داسي وای چي د افضل خان ختټک نوموړې نسخه په سر سره د علامه حبيبي په واک کي وای نو بیا باید هماغه نسخه د اساس په توګه ټاکل سوې وای.

د کلماتو شکل ئې هم ځای ځای وراړولی دئ، چي باید لاس نه وای په وهل سوی. د مثال په توګه "زر= زود" ئې "ژر" کړی،"خور، سور" ئې "خپور، سپور" کړی دئ. له دې صراحت سره سره چي وايي " کلمه دَ کښې د پښتو له ظرفی کلماتو څخه ده په ټولو قلمی نسخو کښ په یاء (کښی) لیکلې ده ...." مګر په متن کي ئې ځای ځای ګویا"د قافیې د مجبوریت" له مخي "کښي" لیکلې ده او نور ئې یو مخ "کښ" کښلی دئ. د "کښ" له پاره ئې دلیل دا راوړی دئ چي دا شکل ډېر مروج دئ. دا تصرف باید نه وای پېښ سوی او "کښی" باید لکه څرنګه چي په اصل کي ثبت وه، له یاء سره یو ځای کښل سوی وای. دا چي د "ئې" غائب ضمير او "يې" فعل تر منځ ئې توپیر کړی دئ، دا کار ئې بیا په زړه پوري دئ.

په هر صورت په افغانستان کي د پښتو تحقیقي متونو د پیلامې په توګه "د خوشحال ختټک مرغلري" ډېر دروند کار او نېکمرغه آغاز دئ او موږ ئې د ارزیابۍ په وخت کي باید "عالي" وبولو.

۲- د عبدالقادر خان ختټک دېوان:

د عبدالقادرخان ختټک دېوان واردواره ادبي نړۍ ته د لوی استاد پوهاند عبدالحي حبيبي په زيار په ۱۳۱۷ش = ۱۹۳۸ع کال له کندهاره د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځو سوو ټوکو په تېراژ خپور سو. ټول دېوان له مقدمې (۲۷مخه)، تصحیح او د نادرو لغاتو له لیست سره یو ځای ۲۳۷مخه کېږي. د دېوان په مقدمه کي د عبدالقادرخان خټک (۱۰۶۳هـ ق زوکړی) پر ژوند، شاعرۍ او تالیفاتو باندي د هغه وخت د موجودو منابعو له مخي تفصیلي خبري سوي دي. زما د معلوماتو له مخي د دې دېوان خطاط هم میرزا عبدالودود هوتک دئ.

مرتب وایي چي دا دېوان له دوو خطي نسخو څخه برابر سوی دئ. لومړۍ نسخه چي د دغه دېوان په ترتیب کي ورڅخه د اصل په توګه کار اخیستل سوی دئ، د لیکلو تاریخ نه لري خو دوهمه ئې "روز جمعه بتاریخ ۲۳ شهر شوال ۱۱۸۲هـ" استنساخ سوې ده. د دوهمي نسخې زوائد ئې په متن کي د کوچنۍ دایرې په نخښه نښاني سوي دي.

په دېوان کي لومړی "بدلي"، بیا "رباعیات"، ورپسې "متفرقات" او تر هغه وروسته "د ځنو کلماتو املا" او "د پښتو نادر لغات" راغلي دي.

د دېوان په متن کي د اصلي نسخې ثبت ته ارجحیت ورکړه سوی دئ د دغي خبري یادونه ئې "د ځنو کلماتو املا" په یوه صفحه بحث کي سوې ده.

د نسخو بشپړه معرفي نه لري او د نسخو توپیرونه، د لغاتو معناوي، نالوستي ځایونه او نوري لنډي تبصرې د هر مخ په لمنلیک کي راوړل سوي دي. د لغاتو حل او د کلماتو لوستل ئې ځای کمزوري او کله کله خو لا ناسم هم دي.

په دې دېوان کي ځیني داسي قراین لیدل کېږي چي د متن ځیني لغتونه له فارسي او عربي شکله څخه اړول سوي او پښتو سوي دي لکه:

لبان – شونډان، آهو چشمو – هوسۍ ستر ګو، سنګدل – ډبر زړه، زلفي – څڼي او نور. دا کار په نورو دېوانو کي هم سر ته رسېدلی دئ او ما ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تفصيلي بيان د همدې کتاب په دريم څپرکي کي راوړی دئ. د دغو پښتو سوو لغاتو يادونه د ښاغلي همېش خليل له خوا د عبدالقادر خان خټک ديوان (چاپ ۱۹۶۷ع) کي هم سوې ده[۱].

د عبدالقادرخان خټک د کندهار چاپ اهميت په دې کي دئ چي ادبي نړۍ ته ئې د لومړي وار له پاره د دغه شېرين کلام شاعر ديوان وړاندي کړ. خو د متن څېړني له مخي هغه دقت او اصوليت چي "د خوشحال خان خټک مرغلري) په برابرولو کي مرعات سوی دئ، د عبدالقادر خان خټک په ديوان کي لږ په سترګه کېږي. دليل به ئې ښايي

---

[۱] د "هذا ماکنزتم (نقد)" ښاغلي مؤلف مشتاق مجروح يوسفزي د خپل دغه کتاب په ۶۳۴ – ۶۳۶ مخونو کي زما په لاس د ميرزاحنان بارکزي د ديوان په سريزه کي هغه راغلی نقل راوړی دئ چي ما پکښې د متونو په ترتيب کي د شاعر خپلي لهجې ته د پاملرني پر اصل باندي ټينګار کړی دئ. ښاغلي مؤلف له دغه نقل قول څخه داسي نتيجه اخيستې ده چي ګويا زه "... د احمدشاه بابا، پيرمحمد کاکړ، شمس الدين کاکړ او د ميرزاحنان بارکزی د ديوان د لهجواړولو خبره" کوم خو "د عبدالقادر خان خټک له ديوانه سره شوی دغه زياتی" بيخي نه يادوم. (وګ: ۶۳۵مخ). په دې برخه کي بايد عرض وکړم چي زما خبره عمومي ده او د کوم مشخص شاعر په باب کي مطرح نه ده. د هري لهجې د شاعر ژبه بايد هغه راز ثبت سي لکه شاعر چي په خپله خبري په کوي. د شاعر په ژبه کي تصرف ادبي خيانت دئ. البته د وخت و زمان له تقاضاوو سره سم د املاء يا ليکدود سمول په دغه تصرف کي نه سي راتللای. د عبدالقادرخان خټک د ديوان دغو پښتو سوو لغاتو ته ما څکه اشاره نه ده کړې چي يو خو د ميرزاحنان بارکزي د ديوان د څېړېدلو پر وخت (۱۳۷۰ش) ما ته معلومه وه چي د عبدالقادرخان خټک ديوان په کابل کي د نورالله ولسپال په زيار او د علامه رشاد مرحوم په لارښوونه بيا چاپ سوی وو (۱۳۶۸ش). په دغه چاپ کي د کندهار د لومړي چاپ ټول پښتو سوي لغات بيرته په اصلي بڼه ثبت سوي ول. دوهم دا چي د ميرزا حنان د ديوان په سريزه کي د عبدالقادرخان د ديوان نيمګړتياوي بيانول بې مناسبته کار هم وو او دئ. کله چي مي د لوی احمدشاه بابا ديوان ترتيباوه، په هغه کي مي بيا د دغه ديوان د کابل چاپ ټول پښتو سوي لغتونه په خپل اصلي شکل وليکل او په سريزه کي مي تفصيلي خبري هم پر وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا وي چي د خوشحال خان خټک مرغلري که څه هم د چاپ له مخي د اروانښاد حبيبي لومړی ادبي سوغات دئ، خو پر متن باندي د څېړني په برخه کي ئې دوهم کار وو. يعني اروانښاد لومړی د عبدالقادرخان خټک دېوان له دوو نسخو څخه برابر کړی وو او بيا ئې د خوشحال مرغلري تهيه کړي دي. دغه جريان ته اروانښاد حبيبی د عبدالقادرخان خټک دېوان په مقدمه کي (۱ – ۲ مخونه) تفصيلي اشاره کړې ده.

محققينو ته زما وړانديز دا دئ چي د اړتيا په وخت کي دي د عبدالقادر خان خټک د دېوان د کابل له دوهم چاپ څخه استفاده وکړي.

۳ - لوی احمدشاه بابا:

په دغه نامه د لوی احمدشاه بابا شعري مجموعه د اروانښاد عبدالحي حبيبي په زيار د پښتو ټولني (کابل) له خوا په ۱۳۱۹ ش کال د کابل په عمومي مطبعه کي چاپ سوې ده. د کتاب قطع جيبي ده او ټول مخونه ئې څلور سوه څلور دي چي په دې کي يوسلودوشپېته مخه د سر خبري دي، دوه سوه اتلس مخه "د احمدشاه بابا وينا"، اووه مخه د ماخذونو ليست، پنځه مخه "د سړو نومونه"، پنځه مخه فهرست او څلور مخه "تصحيح او سمون" نيولي دي. د کتاب په سر کي (دريم مخ) د لوی احمدشاه بابا تصوير او په پای کي د لوی احمدشاه بابا د مقبرې عکس سته چي د کتاب د پشتۍ (وقائې) پر لومړي مخ باندي هم راغلی دئ. د کتاب د پشتۍ پر وروستي مخ باندي د پښتو ټولني د هغه وخت نښان چاپ سوی دئ.

د لوی احمدشاه بابا د کلام دغه مجموعه له درو قلمي نسخو څخه ترتيب سوې ده چي:

يوه د اروانښاد حبيبي د کتابتون نسخه وه. دا نسخه علامه مرحوم په سندھ کي ميندلې وه او وايي چي "خوشخط طلاکاری ده، ليکونکی او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیک تاریخ ئې نه دی ښکاره".

دوهمه نسخه د کابل د پښتو ټولني د کتابخانې نسخه وه او علامه حبیبي کښلي دي چي "دا نسخه هم خوشخط طلاکاری ده، مگر ډیری غلطۍ لری او ناپوه کاتب مسخ کړې ده".

دریمه نسخه یوه نیمگړې خو صحیحه نسخه وه او داسي بدلي ئې درلودې چي په نورو دوو نسخو کي نه وې. علامه زیاته کړې ده چي دا نسخه "لمړی د قندهار د سدوزو د کورنۍ په تصرف کښې وه، اوس د قندهار د بلدئې د ریاست په موزیم اړه لري". دغه نسخه د لوی احمدشاه بابا د وفات په کال (۱۱۸۶هـ ق) لیکل سوې وه.

له دغو نسخو څخه به ښایي اوس د کابل د پښتو ټولني نسخه لا خوندي پاته وي خو زما د معلوماتو له مخي د کابل د دولتي مرکز خطي نسخې د افغانستان ملي آرشیف ته وړل سوي دي. د دغه آرشیف د پښتو خطي نسخو د چاپي فهرست په ۴۶ – ۴۸ مخونو کي د احمدشاه بابا د دېوان څلور نسخې ثبت سوي دي چي یوه ئې لا هم د هغې نسخې ځانگړ تیاوي نه لري چي علامه حبیبي "د پښتو ټولني د کتابخانې نسخه" بللې ده. د نورو دوو نسخو په اړه هم زما سره معلومات نسته. د علامه حبیبي د کتابتون خطي نسخې معرفي سوي نه دي او د کندهار ښاروالۍ موزیم خو زما د متعلمۍ په وخت کي لا هسي په نامه پاته وو، نوم ئې وو خو مواد ئې له یو څو زړو سکو او زړو تُوَرو او یو شمېر رسامیو پرته نور څه پاته نه ول.

له دې یادوني څخه مطلب دا دئ چي که دغه نسخې اوس زموږ په واک کي وای، نو به بیا ځوک دلاسوهونکي او بدلونونو راوستونکي په باب وروستۍ فیصلې ته رسېدلی وای. د (لوی احمدشاه بابا) د دېوان په دغه چاپ کي یوه خبره بیخي واضح ده او هغه دا چي د بابا په کلام کي زیاتره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار سوي فارسي او عربي لغتونه او ترکیبونه د سوچه توب پالني په روحیه پښتو سوي دي چي ما ئې تفصیلي څېړنه په دریم څپرکي کي کړې ده. څوک نه سي ویلای چي دا به د قلمي نسخو د کاتبانو کارنامه؟ وي که د چاپي متن د ترتیبوونکي. علامه حبیبي خو چي زموږ په یاد دئ او له لیکنو سره ئې بلد یو، له دغه راز سوچه پالني څخه ئې هر وخت په شفاهي او تحریري توګه خپل ناراضي توب ښوولی وو. د لوی احمدشاه بابا د دېوان د ترتیبولو پر وخت علامه مرحوم (۲۹ – ۳۰ کلن) زلمی وو. د هغه وخت په زلمیانو کي د نن په شان د سوچه توب تمایل ژوندی وو. له امکانه لیري نه ده چي دغه تصرف دي د دېوان د ترتیبوونکي له خوا تر سره سوی وي. د نومونو د پښتو کولو تمایل ما د خوشحال خټک مرغلري په ۳ مخ کي لیدلی دئ چي د کندهار د یوې سیمي "ده خواجه" نوم ئې " د خواجه کلی" کښلی دئ.

د لوی احمدشاه بابا د دېوان په دغه چاپ کي د بابا د کلام ډېره برخه خوندي سوې ده خو ټول کلام ئې نه دئ. د چا خبره کمزوري شعرونه ئې ځني ایستلي دي چي ما ئې تفصیلي بیان د (لوی احمدشاه بابا دېوان – مشهور په دیوان هِرا) ۱۴ – ۱۵ مخونو کي کړی دئ. د نسخو ځیني بدیلونه ئې رااخیستي دي. ځیني ګران لغتونه ئې په لمنلیکونو کي معنا کړي دي. په متن کي ئې املایي لیکدود تر ډېري اندازې پر خپل حال پرې ایښی دئ او د کلمو د پای تر هې ګاني ئې لاس اړولی دئ او "ښکار ته، ولار ته" ئې د "ښکارت، ولارت" په شکل راوړي دي. دلیل ئې دا لیکلی دئ چي د (ه) ورکولو په صورت کي ئې له "ضمیر مخاطب" سره التباس پېښېدی. "کښي" ئې د "کښې" په شکل کښلی دئ. یاګاني ئې له اوږدې (ې) پرته چي د ننني لیکدود په شان ئې دوه سر پر سر ټکي ورکړي دي، نوري ئې ټولي بې ټکو لیکلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دغه متن کي که د لغتو د پښتو کولو افراط نه وای، نو بیا چا ویلای سوای چي تر زیاتي اندازې ئې د متني کره کتني اصول مراعت کړي دي. دا چي نړۍ ته ئې د لومړي ځل له پاره د احمدشاه بابا دېوان وړاندي کړی دئ، په خپل ذات کي ډېر ستر کار دئ. د دغه دېوان تر خپرېدلو پخوا د بابا شعرونه په متفرق ډول ځینو ختیځ پوهانو خپاره کړي ول او دېوان ئې خپور سوی نه وو.

۴ - پټه خزانه:

پټه خزانه د پښتنو شاعرانو تذکره ده، چي د پښتانه ټولواک شاه حسین هوتک (۱۷۲۲-۱۷۳۷ع) په پاچهي کي د ده د دربار د منشي محمد هوتک په قلم په کندهار کي لیکل سوې ده. د لیکلو کال ئې (۱۱۴۱ - ۱۱۴۲هـ ق = ۱۷۲۸ - ۱۷۲۹ع) دئ او یوازنۍ موجوده نسخه ئې په (۱۳۰۳هـ ق = ۱۸۸۵ع) کال کي استنساخ سوې ده. دا خطي نسخه اوس د افغانستان په ملي آرشیف کي خوندي او د دغه آرشیف د پښتو خطي نسخو د فهرست (د ۱۳٦۵ش کال چاپ) په ۵ مخ کي ثبت ده.

دغه خطي نسخه په ۱۳۲۲ش = ۱۹۴۳ع کال کي د علامه عبدالحي حبیبي لاس ته ورغله او د تصحیح، تحشیې او تعلیق کار ئې په ۱۳۲۳ش =۱۹۴۴ع کال کي بشپړ او په همدې کال ئې د پښتو ټولني (کابل) له خوا د کابل په عمومي مطبعه کي چاپ او خپره کړه. په دغه وخت کي علامه حبیبي د ادبیاتو فاکولتې رئیس او د پښتو ټولني کفیل وو.

دپټې خزانې لومړی چاپ په سر کي څلور مخه "مقدمه مدون و مصحح"، "شرح رموز کتاب" او "فهرست کتاب" لري. ورپسې متن شروع کېږي په یوه مخ کي اصل متن او په مقابل مخ کي ئې فارسي ترجمه راوړې ده. دغه برخه ئې ټوله ۲۰۳ مخه ده. تر هغه پسې د تعلیقاتو برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل کېږي چي ټوله ۶۹ مخه کېږي. په دغه برخه کي د کتاب پر نثر او نظم باندي هم محققانه خبري سوی دي. د کتاب په پای کي "مراجع و ماخذ" او "اسماء الرجال، اسماء الاماکن" راغلي دي. زما سره چي همدا اوس د دغه لومړي چاپ پټې خزانې نسخه پرته ده د پای له خوا نیمگړې ده او پر وروستۍ پاڼه باندي ۲۸۳ نومره لیکل سوې ده. په دغه چاپ کي د شاه حسین هوتک، خوشحال خان خټک، رحمان بابا، حاجي میرویس خان، د نارنج ماڼۍ د کنډوالو، د حاجي میرویس نیکه د مقبرې او شاه محمود هوتک عکسونه او دغه راز د پټې خزانې د خطي نسخې د اول او وروستي مخ (۱۱۱مخ) فوټوکاپۍ پر روغني کاغذ چاپ سوي او له کتاب سره مل دي.

د متن په هر مخ کي د گرانو لغتونو، د تاریخي کسانو او ځایو د نومونو نسبتاً تفصیلي حاشیې راغلي دي.

کتاب د پښتو په لوېدیځه لهجه کښل سوی دئ او د هغه وخت د کندهارۍ لهجې بشپړه نمایندگي کولای سي.

د متنپوهني د اوسنیو معیارو له مخي د دې متن لویه نیمگړتیا دا ده چي د کتاب اصل یعني نسخه ئې معرفي کړې نه ده. نه د نسخې پر لیکدود رڼغېدلی دئ او نه ئې د کاغذ او رنگ پر نوعیت باندي خبري کړي دي. یوازي ئې دونه قدر لیکلي دي چي "این کتاب نایاب پټه خزانه (گنجینه پنهان) نامدارد، که درسال (۱۱۴۱ – ۱۱۴۲ هـ) بامر و اراده پادشاه جوان و معارف دوست و پښتو پرور اعلیحضرت شاه حسین هوتک، در قندهار از طرف محمد بن داؤد خان بن قادر خان هوتک نگاشته شد و مؤلف دانشمند آن از رجال دربار آن پادشاه ادیب و ادب پرور بوده و از نویسندگان زبردست زبان ملی است که کتاب خود را در شرح حال شعرای پښتو بر سه خزانه نهاده ... و یک خاتمه دارد، ... نسخه ازین گنجینه شاهوار که تاریخ ادب و شعر زبان ملی را از (۱۰۰ تا ۱۱۰۰ هـ) حاوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

است و شرح احوال و اشعار (۵۱) نفر شعرای قدیم و معاصر مؤلف را دارد، در بهار سال ۱۳۲۲بدستم افتاد،..." (الف مخ)[1].

نور متن د متنپوهني پر اصولو تر ډېري اندازې پوري برابر دئ.

په ډېره خواشيني سره باید ووایم چي په پټه خزانه کي راغلي اشعار اوس د ځینو ناپوهو او غرضي کسانو له خوا په تدریسي کتابو او نورو لیکنو کي په مسخه سوي شکل چاپېږي او له بده مرغه د معیاري لیکدود په نامه د لرغونو متونو د تاراج کار په خپله د پښتنو په لاس روان دئ. ګوره چي د مرګي په خوب دغه بیده قوم به کله په خپل خیر و شر پوه سي؟

۵- د پیر محمد کاکړ دېوان:

پیرمحمد کاکړ د پښتو ژبي دېوان لرونکی شاعر دئ. د دېوان خطي نسخې ئې لږ موندل سوي دي. دا چي د ده له علمي او ادبي شهرت سره سره ئې ولي د دېوان نسخې ډېري تکثیر سوي نه دي، علت ئې دا وو، چي دی د لوی احمدشاه بابا تر وفات وروسته د پاچا د کشر زوی شهزاده سلیمان د پلوۍ له اسیته د تیمورشاه سدوزي په دربار کي مغضوب سو او له نظره ولوېد. د پاچهي دربار د مغضوبو شاعرانو او عالمانو آثار د پراخ تکثیر او خپرېدلو چانس نه لري. د ده د دېوان معلومي نسخې چي ځای ځای ئې یادوني سوي دي، دا دي:

- یوه نسخه د کابل د پښتو ټولني په کتابتون اړه درلوده چي ابراهیم کاکړ خطاطي کړې ده (د صحاف چاپ دیوان، د رفیع سریزه - ۱۹مخ). د

---

[1] د پټې خزانې کتاب په افغانستان کي دننه او تر هیواد دباندي مخالفین هم لري او په مخالفت کي ئې کتابونه هم لیکل سوي دي. ما (معصوم هوتک) د دغه کتاب په اړه پر متفرقو لیکنو سربېره د (پوخ کاڼی) په نامه یو کتاب کښلی دئ او په خپل بل اثر (سل بګړۍ یو پوړنی) کي مي د دغه اثر او د هغه د لیکوال په باب تفصیلي خبري کړي دي. محترم لوستونکي دې هورې ولولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

استنساخ کال ئې کاتب ۱۲۰۳ هـ ق کښلی دئ چې وروستنيو څېړنو دا نېټه د کاتب بې پروايي بللې ده او وايي چې دا کال ۱۲۳۰هـ ق دئ (هماغه مخ).
زه خبر نه يم چې دا نسخه به اوس هم د پښتو ټولنې په کتابتون کې وي که يا؟ د افغانستان په ملي آرشيف کې د پيرمحمد کاکړ د ديوان دوې خطي نسخې سته چې د يوې کاتب ملا مختار کشميری ښوول سوی دئ (فهرست – ۴۹مخ) او وايي چې د بلې نسخې کاتب او د کتابت کال معلوم نه دئ.

– بله خطي نسخه د "شاهي کتبخانې" وه چې وايي "خوش خطه او مطلا ده، په کشمير کې ليکلې شوې ده" (د پيرمحمد کاکړ د ديوان، چاپ ۱۳۲۵ش د سريزې ۲مخ).

ما (هوتک) ته داسې فکر پيدا سو، چې دا نسخه او د ملي آرشيف لومړۍ خطي نسخه به ښايي يوه وي. او دليل مې ځان ته دا تراشه چې دواړې د کشمير کار دئ او نفيسې طلاکاري نسخې بلل سوې دي. خو ارواښاد بېنوا د دغې نسخې د کاتب نوم او د کتابت کال او دغه راز نورې مفصلې ځانګړتياوې نه دي کښلې، چې د هغې له مخې دې زما ګومان په يقين رابدل کړي.

– د ښاغلي حبيب الله رفيع لاس ته هم يو وخت د پيرمحمد کاکړ د ديوان يوه نيمګړې نسخه ورغلې وه چې دوی ئې يادونه د پيرمحمد کاکړ ديوان (د صحاف چاپ) په (۱۵مخ) کې کړې ده.

– د دغه ديوان بله خطي نسخه اروښاد مولوي ابوالوفاء صاحب له دکن څخه علامه حبيبي ته له يوه ليک سره رالېږلې وه چې اروښاد بېنوا ته د ديوان د انتقادي متن د چاپ پر وخت رسېدلې وه. دا نسخه د پای له خوا نيمګړې ده او د کاتب نوم او د استنساخ کال ئې نامعلوم دئ. د دغې نسخې يادونه اروښاد بېنوا د مولوي ابوالوفاء صاحب له ليک سره يو ځای د چاپي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دېوان په پای کې راوړې ده.

په یادو سوو خطي نسخو کې له لومړۍ نسخې څخه یوه کاپي علامه حبیبي په خپل خط او د " دوو درو تنو" نورو په مرسته اخیستې وه. اروابناد عبدالرؤف بېنوا د پیرمحمد کاکړ د دېوان د انتقادي متن د برابرولو پر وخت دغه کاپي د خپل کار له پاره د اصل په توګه ټاکلې ده (د دېوان سریزه – ۳مخ) او د دغه دېوان د شاهي کتابخانې د خطي نسخې او یوې بلې چاپي نسخې سره ئې مقابله کړې ده او زموږ تر بحث لاندي چاپي دېوان همدغه دئ. دا دېوان په ۱۳۲۵ش = ۱۹۴۶ع کال د کابل په عمومي مطبعه کې چاپ سوی دئ او لکه وړاندي چې اشاره ورته سوې ده، د تدوین او مقابلې کار ئې اروابناد بېنوا کړی دئ او مفصله سریزه ئې هم پر کښلې ده. د دغه چاپ قطع لویه ده او د مخونو شمېر ئې د سریزي په ګډون ۱۴۲ دئ. په چاپ کې توري ځای ځای سم نه دي لګېدلي او د مثال په توګه "صید" د "مید" په بڼه چاپ سوی دئ (۵۵ مخ)، په ۷۲مخ کې د پای بیت لومړی نیم بیتی "ګلرخان به ګهي ناست ګهي نیاز کړي" ثبت سوی دئ چې زما یقین دئ دا به "... ګهي ناز ګهي نیاز کړي" وي. په ۷۱ مخ کې "برائې په خواب عین د عشق ولید" ثبت دئ چې "عین" به غالباً "غبن" وي؟ دغه راز طباعتي ستونزي هغه وخت د کابل په مطبعه کې زیاتي وې او د انجمن تاریخ له خوا چاپ سوي کتابونه زیاتره د تورو دغه راز ناسمي لګېدني لري. ځای ځای د حاشیو او متن لمبرونه سره تېروبېر سوي دي (۳۰مخ) او دې ته ورته نوري طباعتي تېروتني ئې په مجموع کې لږ دي. په اویایم مخ کې د "سرپوښه بازار" حاشیه یو څه تفصیل غواړي او هغه دا چې د احمدشاهي کندهار په مرکز کې اوس د سرپوښه بازار په نامه یو بازار سته. سرپوښه بازار د سردار کهندل خان (۱۸۵۵ع مړ) د واکمنۍ په وخت کې ودان سوی دئ او دغه وخت پیرمحمد کاکړ ژوندی نه وو. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیر محمد کاکړ په دې بیت کې "خیال د حسن دي راوښود په وجود کښې + په لنبه د عشق سرپوښه بازار وسو" له "سرپوښه بازار" څخه به د شاعر مراد "سرپوښه چارسو" وو، چې د احمدشاهي عصر ودانۍ وه او په ۱۳۱۲ش = ۱۹۳۳ع کال د وزیر محمدګل خان مومند په امر ونړول سوه (وګ: احمدشاهي کندهار - ۳۰مخ). ځیني خلک سرپوښه بازار ته "سرپوښه چارسو" وایي. دا نوم پر دغه بازار باندې د چارسو د ګومبتې تر نړولو وروسته باب سوی دئ.

د دغه چاپ چارې تر زیاتې اندازې پورې د نقدي متنپوهنې پر اصولو سمې سر ته رسېدلې دي. د متن "اصل" معرفي سوی دئ، اختلافي ځایونه ئې د نسخو له حوالې سره یو ځای په حاشیو کې ښوول سوي دي. د خطي نسخو د لیکدود په باب ئې یادونې کړې دي او هڅه ئې کړې ده چې د خطي نسخو لیکدود په متن کې وپالل سي او په دې لړ کې ئې د هغو کلماتو د پای توري بې حرکته پرې ایښې دي چې په اوسني لیکدود کې ئې پای ته ملفوظه (هـ) ورکوله کېږي. د لیکدود په برخه کې ئې "امانتداري" دې حد ته رسولې ده چې "مانۍ" او "بڼ" ئې په ترتیب سره د "مانړۍ" (۱۸مخ) او "بنړ" (۶۴مخ) په شکل کښلي دي. په داسې حال کې چې د دغه دېوان د چاپ پر وخت په افغاني لیکوالو کې د (ڼ) د کښلو مسئله حل سوې وه او (نړ) شکل ئې ناسم بلل سوی وو. د همدغې فیصلې اغېزه ده چې د همدې متن په نورو ځایو کې "باڼو" په (ڼ) لیکل سوی دئ. د لیکدود دغه عدم تجانس د متني ناقد د کار په کمزوریو کې راځي.

د دغه چاپي متن (اصل) هم له لاسوهنو څخه خلاص نه دئ. څرنګه چې دا (اصل) هم له بلې نسخې راکاپي سوی دئ او حاضر چاپي متن له هماغې منقول عنها نسخې سره مقابله سوی نه دئ (ځکه د چاپي متن د برابرولو پر وخت ارواښاد بېنوا ته دا معلومه نه وه چې دغه منقول عنها نسخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چيري وه؟) دا نسخه د ښاغلي رفيع صاحب د ليکني له مخي د وروستيو څېړنو له لاري د پښتو ټولني په کتابتون کي پيدا سوه. (وګ: د پير محمد کاکړ ديوان، د صحاف چاپ – ۱۳، ۱۹مخونه)، ځکه نو څوک په غوڅه توګه حکم نه سي کولای چي دا لاسوهني د کومي نسخې د ناقل کارنامه وي.

د لاسوهنو او ناسم لوست څو مثاله به ئې لاندي ولولو:

پير محمد کاکړ وايي:

کږې ورځې کوږ باڼو چي دي راياد شي
کــاږه غشي مي تـــر زړه لـــو يږي آزاد
(چاپي متن، ۳۳مخ)

په دوهمه حاشيه کي ورته کښلي دي چي د شاهي کتبخانې په نسخه کي (کج باڼو) دئ. په (کوږ باڼو) او (کج باڼو) کي يو هرومرو لاسوهنه ده. ما ته (کوږ باڼو) لاسوهنه ايسي.

بل ځای:

که هر څو نه يم دلبره خردمند
له ما واخله ته د مهروفا پند
(۳۴ – مخ)

په حاشيه کي کښلي دي چي په (ش) نسخه کي "که هر چند" ثبت دئ. د (ش) نسخې د يوه بل مخ "هر چند"هم په چاپي متن (۵۲ مخ) کي "هر څو" سوی دئ.

دلته هم په (هر چند) او (هر څو) کي يو ترکيب هرومرو د پير محمد کاکړ نه دئ. زه چي د هغه وخت ادبي ژبي ته ګورم او وينم چي حتي تر ننه پوري لا د نورو ژبو، په تېره بيا عربي و فارسي ژبو کلمات د يوه شاعر د پوهي نخښه ګڼل کېدله او ګڼله کېږي، نو ويلای سم چي په تېرو بيتو کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(هر چند) د شاعر خپل انتخاب دئ او (هر څونه، هر څو) د لاسوهونکي سوغات.

بل ځای:

خوند د خوږو شونډو به دي هېر تر مرګه نکړم
تل مي پر مـــذاق ده ګلابي حـــلوا لـــــذيذ
(۳۶- مخ)

د دوهمي حاشيې له مخي په (ش) نسخه کي "خوند د شکرلبو" دئ. ما په دريم ځپر کي د (شکرلبو) د ترجمه کولو مثالونه د نورو شاعرانو په دېوانو کي هم راوړي دي او د پير محمد کاکړ په همدې دېوان (۹۶مخ) کي مي هم په سترګه سوی دئ. دلته په ډاډه زړه ويلای سم چي د (خوږو شونډو) توصيفي ترکيب د شاعر نه دئ، بلکي د لاسوهونکي اراده پکښې شامله ده.

بل ځای:

زه په هجران کښې رقص، ورته له شوقه وهم
چي مـــوافق پر رباب، مـــطربان کاندي آواز
(۴۳- مخ)

په دوهمه حاشيه کي ئې کښلي دي چي په (ش) نسخه کي د (کاندي) پر ځای (کاږي) ثبت دئ. په دې دوو کي خو يوه هرومرو له شاعر پر ته د بل چا لاسوهنه ده. زما د مطالعې او مشاهدې له مخي خو د پير محمد کاکړ په لهجه کي (آواز کښل) مروجه خبره ده. د مثال په توګه ويل کيږي: "دونه غټ آواز ئې راباندي وکيښ چي لار او ګودر ئې راڅخه ورک کړل" او په دې دليل به غالباً (... مطربان کاږي آواز) د شاعر خپل کلمات وي.

دغه راز لاسوهني خورا ډېري دي. فراق په (بېلتون) اړول سوی دئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۵۳ مخ)[1]،(ډک) د (پُر) پر ځای کار سوی دئ (۵۸ مخ)، (دِل) په (زړه) الیش سوی دئ (۶۴مخ)، (فراق) بل ځای (هجران) سوی دئ (۱۱۴مخ)، (کښلو) په (ښکلو) بدل سوی دئ (۴۶ مخ)، د (فلک) پر ځای (اشنای) راوړل سوی دئ (۶۱ مخ)، (ویده) د لهجوي علاقمندۍ له مخي (اوده) سوی دئ (۶۱ مخ) او نور. د ناسمو لوستنو په لړ کي دا څو مثاله راوړم:

د پیرمحمد کاکړ په دېوان کي لولو:

روغ صورت دي ښه نعمت دئ شاکر او سه
هــغه گــوره چي په لاس په پښه شـل شي
(۱۰۸- مخ)

د دوهم نیم بیتي وزن هغه وخت پوره کېږي چي (پښه) ویی دوې څپې (د لومړي په پېښ) ولوستل سي. دا راز تلفظ ما له ځینو کسانو څخه په لوېدیځه لهجه کي اورېدلی دئ خو عام تلفظ ئې یوه څپه او د (پ) په سکون دئ. د دېوان مرتب دغه بیت ته په حاشیه کي کښلي دي چي په (ش) نسخه کي (په پښو) ثبت دئ. زما یقین دئ چي همدا ئې د شاعر خپل کلمات دي او نیم بیتی باید داسي وي:

---

[1] دلته شاعر د (ف) ردیف په یوه غزل کي (ناڅاپه) د شعري اړتیا له مخي (ناڅاف) لیکلی دئ. په کلاسیک ادب کي د کلماتو د دغه راز ارادي تحریف نور مثالونه هم سته. د مثال په توگه (عبث) ئې د (عبس) په شکل کښلی وي. پیرمحمد کاکړ کښلي دي: (فراق ئې راغی آخر ناڅاف). د نسخې کاتب په خپل زعم غوښتي دي چي د پیرمحمد کاکړ غلطي وراصلاح کړي او په څنگ کي ئې ژبه هم ورسوچه کړي. نو ئې ټول بیت داسي اړولی دئ: (بیلتون ناڅاپه شو رامضاف).

دلته باید یوه خبره په پام کي ونیول سي چي کله کله شاعر خپل اشعار دوهم وار گوري او په بیتو کي اصلاحات راولي، روانی ته ئې گوري او سموني پکښې راولي. دغه راز لاسوهني باید په مستنده توگه د شاعر په خپل لاس او قلم وي. خو که د شاعر په خپل قلم نه وي نو بیا د ناروا لاسوهني نوم ورکول کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هغه ګوره چي په لاس وپه پښو شل شي"

(لاس) ويی د جمع له پاره هم راځي. بل ځای:

راشــــه راشــــه نېکــنامي په دنيا پېره
نشته سود تر دا په پورته که سودا کړې
(۹۵ – مخ)

په (ش) نسخه کي د (تر دا) پر ځای (تر دې) ثبت سوی دئ. د لوېديځي لهجې ويونکو ته څرګنده ده چي په دغه لهجه کي د مقايسوي پرتلې په برخه کي (تر دې) ترکيب ډېر رواج لري. (تر دا په پورته) د لوېديځي لهجې وينګ نه دئ. مرتب ته په کار وه چي په دغه بيت کي ئې د (ش) نسخې ثبت غوره کړی وای. د همدې غزلي نهم بيت داسي دئ:

دا مال نه دئ چي دي پاته شي په کور کښي
هــغه مــال دئ چي تو بښه ئې د عقــبا کــړې

د دوهم نيم بيتي (هغه مال) په (ش) نسخه کي (مال هغه) ليکل سوی دئ. په (مال هغه) کي تر (هغه مال) تاکيد زيات دئ او مرتب بايد دلته هم د (ش) نسخې ثبت ته ترجيح ورکړې وای. (هغه مال) ترکيب خو له ګرامري لحاظه سم دئ خو په خبرو کي کله کله د فقرو کلمات د تاکيد او نه تاکيد په حکم مخ و شا ته کېږي. رحمان بابا وايي:

بيا راتله دي دې جهان ته بل وار نشته[1]
بل وار نشـــــته بل وار نشـــــته وار دئ دا
(۱۵مخ – د پښتو ټولني چاپ، ۱۳۵۶ش)

---

[1] په چاپي متن کي "بيا راتله دې جهان ته ..." ثبت سوی دئ چي د کتابت سهوه ئې بولم ځکه د (دي) له پاره ئې ځای يو څه خالي پرې ايښی دئ. د پښتو ټولني په لومړي چاپ او د عبدالرحمن بابا دېوان په هغه چاپ کي، چي د ميان سيد رسول رسا په ديباچه چاپ سوی دئ (۱۹۷۶ع)، "بيا راتله دي دې جهان ته ...." دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بابا مقصد په (وار دئ دا) کې پر (وار) باندې زيات تاکيد کول دي. هغه کسان چې د ژبې په بارکيو ئې سر خلاص وي، د دغه راز تاکيد په راوړلو ښه پوهيږي.

پيرمحمد کاکړ د پښتو ژبې له ډېرو وتلو او مشهورو شاعرانو څخه دئ. دی چې په احمدشاهي دربار کې ئې د قدر وړ مقام لاره او د شاهي کورنۍ استاد وو. د ده د ژوند او ادبي کارو په برخه کې د ښاغلي رفيع صاحب ليکنه چې د دغه ديوان د صحاف چاپ په سر کې راغلې ده، ډېر څه لري او تر دې ګړيه ئې بايد وروستۍ څېړنه وبولو. په دغه څېړنه کې د پيرمحمد کاکړ د زېږېدنې د ځای په باب زه يو څه ملاحظات لرم چې د دې بحث خاتمه به هم پر همدې بيان باندې وکړم. علامه حبيبی په پښتانه شعراء لومړي ټوک ۲۴۰مخ کې[1] داسې نظر ورکړی دئ چې پيرمحمد کاکړ په ږوب کې زېږېدلی دئ. علامه مرحوم به دا خبره ښايي له دې اسيته کړې وي چې ږوب د کاکړانو اصلي ټاټوبی وو او دئ. دا نظر تر پښتانه شعراء وروسته نورو ليکنو هم اخيستی دئ. له دې يادونې څخه ځينې ليکوال داسې نتيجې ته هم رسېدلي دي چې پيرمحمد کاکړ اصلاً د کندهار نه وو او د ده په دې لاندې بيت ئې خپل نظر پياوړی کړی دئ چې وايي:

د بې نيازو په ديار کښې ځيګرخون شوم
پيرمحـــمد ځـکه هـــوا د بل هـيواد کا
(۶مخ د صحاف چاپ)

خو زه د پيرمحمد کاکړ د دې بيت په حکم د ده د پلار و نيکه ټاټوبی کندهار بولم چې ده غالباً کندهار ته د ورغوښتلو پر وخت ويلی دئ:

---

[1] حواله مې د ښاغلي رفيع صاحب د ليکنې څخه اخيستې ده. اصل ماخذ راسره نسته (م. هوتک).

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــم د ځــان ژاړم زه پیر محمده
که څه مزار ته د پلار و مور ځم
(۶۴ مخ د کابل چاپ)

له دې بیت څخه واضح څرګندېږي چې د ده د پلار و مور مېنه او هدیره دواړه په کندهار کې وه. دا چې د ده زوکړه په (ړوب) کې ښوول سوې ده، پیاوړی استناد نه لري او پر حدس و ګومان ولاړ حکم دئ. خو ړوب ته ئې لېږدېدنه او بیا بیرته د کندهار ښار ته ورتګ او هورې ئې مړینه او مزار مستند حقایق دي.

د پیرمحمد کاکړ مزار د کندهار ښار د حضرتجي بابا د زیارت لوېدیځ لور ته د شاه ولې پر غاړه وو. پر دغه ځای باندې اوس (۲۰۱۱ع) یوه تجارتي ودانۍ ولاړه ده او د پیرمحمد کاکړ قبر د دغې ودانۍ په یوه برخه کې محاط سوی دئ. ما د کندهار دولتي او فرهنګي چارواکو ته یو وخت وویل چې د دغه قبر له پاره یوه چاره وسنجوي. دوی راسره ښه کړې وه خو اوس حوادث داسې راغلي دي چې وایي یو وخت د یو چا پر کلي باندې د اوبو سېلاب راغلی وو او د ده انا (نیا) اوبو اخیستې وه. ده نورو خلکو ته د مرستې په نیامت ور بږغ کړل چې" آ خلکو! انا ئې یووړه". خلکو په جواب کې ورته ویلي ول "انا دي په اور پسې سي، غاړې غرونه ئې یووړل".

۶- د رحمان بابا دېوان:

د رحمان بابا دېوان د کابل پښتو ټولنې دوه واره چاپ کړی دئ. لومړی چاپ د ارواښاد عبدالرؤف بېنواپه قلم ترتیب او تدوین سوی دئ او سریزه ئې هم پر کښلې ده. دغه متن د افغانستان مشهور خطاط ارواښاد عزیزالدین وکیلي پوپلزي په خپل ښکلي خط خطاطي کړی او په ۱۳۲۸ش = ۱۹۴۹ع کال په افسیټ توګه چاپ سوی دئ. قطع ئې جیبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده. د رحمان بابا په چاپ سوو دېوانو کي هيڅ يو د دغه چاپ له نفاست سره سيالي نه سي کولای. د دې نسخې د نفاست او ښکلا په باب ارواښاد مولوي ابوالوفاء صاحب په يوه ليک کي، چي په ۱۳۳۱ش = ۱۹۵۲ع کال ئې له حيدرآباد دکن څخه د هغه وخت د پښتو ټولني د لوی مدير صديق الله رشتين په نامه کابل ته لېږلی دئ، داسي ويلي دي:

" ... د عبدالرحمن بابا ديوان داسي ښکلی چاپ شوی دی چی مثل نه لری، سترگی يی په ديدنه مړيږی..."[۱].

زما سره د دغه چاپ يوه نيمگړې نسخه سته چي زموږ په کور کي زما د وړ کتوب له وخته موجوده وه. دا نسخه د سر له خوا له ۱۲مخ څخه شروع سوې ده او پای ئې پر ۱۶۱مخ ولاړ دئ. ښاغلي حبيب الله رفيع په پښتو پانگه – ۱۳۸مخ کي د دې نسخې ټول مخونه ۲۶۰ ښوولي دي. ويل کيږي چي دغه چاپي متن له څو نسخو سره مقابله سوی دئ خو نسخه بدیلونه ئې په متن کي ښوول سوي نه دي. ارواښاد مولوي ابوالوفا صاحب په خپل ليک کي چي پورته مو هم اشاره ورته کړې ده، زياتوي: "... ليکن د ډيرو قلمی او چاپی نسخو سره مقابله او د اختلاف د جمع کولو او د تحقيق کار د دی ديوان لا پاتی دی. خدای دی وکی چی گانده ټولنه د دی مهم کار دپاره موفقه شی. ولی چی دا ديوان ډير کار غواړی ولی چی هر چا پکښی لاس وهلی دی...".

ابوالوفاصاحب دراک عالم او د متنپوهني په کار کي د زياتي تجربې څښتن وو.

که زما سره د رحمان بابا د ديوان د موجودي نسخې د سر خوا نيمگړې نه وای نو به مي د بينوا مرحوم له سريزي څخه د ويلو ډير څه

---

[۱] (رښتين، صديق الله، پوهاند، ادبي ليکونه – ۳۵مخ، ۱۳۶۱ش).

(c) ketabton.com: The Digital Library

درلوداى. اوس همدومره څه وه چې ومې ویل.

د کابل پښتو ټولنې تر دغه چاپ اته ویشت کاله وروسته د رحمان بابا د دېوان انتقادي متن برابر کړ او دا وار ئې متن د څلورو چاپي او شپاړسو خطي نسخو له مقابلې څخه برابر کړ. د متن د تهيې او اهتمام کار څېړنیار محمدعارف غروال او د نسخو د مقابلې چاري د پښتو ټولنې غړو پر غروال سربېره څېړنمل عزیزالله او څېړونکي محمدعمر او نورو سر ته رسولي دي. ښاغلي حبیب الله رفیع اته پنځوس مخه سریزه پر کښلې ده او د پښتو ټولنې رئیس څېړنوال محمدصدیق روهي په دوو مخونو کې یو یاداښت پر لیکلی دئ. څېړنیار محمدعارف غروال په اوو مخونو کې هغه چاپي او خطي نسخې معرفي کړي دي چې دا متن ځنې برابر سوی دئ. د پاړکو لارښود ئې (۲۱مخه) هم حبیب الله رفیع ترتیب کړی دئ. په پای کې ویی پانګه لري (۱۳مخه) چې څېړنیار محمدعارف غروال ترتیب کړې ده. متن د ضمیمې په ګډون ټول ۲۹۴مخه دئ. د خطاطۍ چاري ئې نصیرهنر پښتون سر ته رسولي دي او د چاپ کار په ۱۳۵۶ش = ۱۹۷۷ع کال د کابل په دولتي مطبعه کې د ۳۰۰۰ ټوکه په تېراژ بشپړ سوی دئ[1].

دا متن خورا مفصل نسخه بدیلونه لري او د رحمان بابا په کلام کې د ادبیاتو د څېړونکو له پاره کافي اندازه مواد لري. متن په داسي وخت کې د پښتو ټولنې غړو تهیه کړی دئ چې د دغې ټولنې د مشرتابه چاري د هیواد یوه پېژندلي اکاډمیک شخص څېړنوال محمد صدیق روهي ته سپارلي سوي وې. ارواښاد روهي د متني نقد (textual criticism) په اصولو پوه سړی وو. د ده له سپارښتني سره سم د دغه متن په برابرولو کې د متني نقد اصولو ته پاملرنه سوې ده. خو څرنګه چې د متن مقابله کوونکي او

[1] همدا متن دوهم وار په کوئټه کې د مذهبي کتب خانې له خوا په ۲۰۰۴ع کال کې چاپ سوی دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

برابروونکي په خپله د انتقادي متونو د تهيې په کار کې د زياتې علمي او عملي تجربې خاوندان نه ول، ځکه اروابناد روهي د دغه چاپي متن په سر کې په خپلو خبرو کې ډېره پر ځای خبره کړې ده چې ويلي ئې دي: "د ادبياتو څېړونکي د خپلو علمي څېړنو دپاره، البته، په دې نسخه باندې بسنه او قناعت نشي کولی ځکه سره له دې کتاب له يو شمېر نسخو څخه ترکيب شوی دی خو هره نسخه ئې د متني کره کتني (textual criticism) له مخې ځانګړې مطالعه او ژوره څېړنه غواړي. له دې امله، د دې نسخې په چاپيدلو سره د ادبي کره کتونکو وظيفه پای ته نه رسيږي بلکه په نوي افق کې به خپلو څېړنو ته دوام ورکوي".

د دې متن د لوستلو پر وخت زه پوه نه سوم چې د متن برابروونکو کومه نسخه د اصل په توګه ځانته ټاکلې وه. د اصل نسخې ټاکل د متن برابروونکي تر ټولو مهمه دنده ده او متني ناقدين ئې جدي سپارښتنه کوي. د ښاغلي رفيع صاحب د سريزې په اووم مخ کې يو ځای داسې اشاره سته چې د هغې له مخې څو ک ويلای سي چې اصل نسخه به د پښتو ټولنې د کتابتون کومه نسخه وه. خو په څلورپنځوسم مخ کې د پښتوټولنې د کتابتون نسخې په شمار څلور ښوولې سوې دي او څوک نه سي ويلای چې دا به نو کومه يوه وه؟ د اصل نسخې مبهم پرېښوول د دغه چاپ غټه نيمګړتيا ده. نور نو دغه متن د رحمان بابا د ټولو هغو چاپي دېوانو په منځ کې تر ټولو د ډاډ وړ متن دئ چې ما ته ئې د مطالعې زمينه برابره سوې ده.

د رفيع صاحب سريزه په خپل وخت کې غنيمت څېړنه وه او اوس هم له ادبي څېړونکو سره د څېړنې په کار کې ښه پوره مرسته کولای سي. خو د دغې سريزې تر ليکنې وروسته موږ د رحمان بابا د ژوند او مړينې په باب نوي حقايق موندلي دي (د يونس خيبري په مرثيه کې د علامه رشاد له خوا د رحمان بابا د مړينې تاريخ موندل) چې له هغو څخه استفاده د دغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سريزي محتوى نوره هم غښتلې کولای سي.

۷- د کاظم شيدا دېوان:

د کاظم شيدا دېوان واردواره د اروابناد عبدالرؤف بېنوا په تدوين، تصحيح او مقابله د کابل پښتوټولني په ۱۳۳۳ش = ۱۹۵۴کال د يو زر ټوکو په تېراژ چاپ کړ[۱]. په سر کي د مدون په قلم يوويشت مخه سريزه لري، بيا ۲۲۱ مخه متن او ورپسې څلور مخه غلطنامه راغلې ده. د وقائېو په دوهم مخ کي د هغه وخت د پښتو ټولني لوی مدير صديق الله رشتين يو مخ يادونه کښلې ده. دا کتاب د پښتو ټولني د خپرونو ۱۰۷ لمبر کتاب دئ چي د چاپي تصحيح او کتني چاري ئې ښاغلو صديق الله رشتين او حفيظ الله سر ته رسولي دي[۲].

دا متن د درو قلمي نسخو له مقابلې څخه برابر سوی دئ چي يادونه ئې د سريزي په (ر) مخ کي راغلې ده.

لومړۍ نسخه د پېښور د اسلاميه کالج په "کتبخانه" کي له ساتل سوي نسخې څخه رانقل سوې ده. دا کاپي د اروابناد خان عبدالولي خان (د

---

[۱] د دې کتاب پر لومړي مخ باندي ۱۳۳۱ ليکل سوی دئ چي دا کال د کتاب د وقائېو د څلرم مخ له ۱۹۵۴ع سره سر نه خوري. خو له ښه مرغه د وقائېو په دريم مخ کي بيا دا کال سم سوی دئ او د چاپ نېټه ئې "د زمري مياشت ۱۳۳۳ش" کښلې ده. ما ته داسي ښکاري چي د کتاب د وقائېو لومړی مخ په ۱۳۳۱ش کال کلېشه سوی چي غالباً د عزيزالدين وکيلي په قلم ده. بيا نو د کتاب چاپ تر ۱۳۳۳ش کال پوري ځنډېدلی دئ او د چاپ مسئولينو د وقائېو پر دريم مخ باندي د مطبعې په تورو ۱۳۳۳ش سنه کښلې ده خو د کليشې ۱۳۳۱ ته ئې پام سوی نه دئ (م. هوتک).

[۲] دغه حفيظ الله نومی زه نه پېژنم. د شمس الدين کاکړ دېوان هم د ده په تصحيح چاپ سوی دئ. دغه سړی خو به د کندهار د عالي دارالمعلمين استاد اروابناد حفيظ الله خان نه وي. نوموړی د کندهار د بالاکرز وو او د پښتو ادبياتو د تدريس وظيفه ئې پر غاړه وه. زه ئې د شاگردۍ وياړ لرم. ډېر معزز او محترم استاد وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان عبدالغفار خان د زوی) په شخصي لګښت د کوم چا په لاس رانقل سوې ده. ارواښاد بېنوا ته دا نسخه "بيخي بشپړه" ايسېدلې ده او ليکلي ئې دي چي "دا نسخه بيخي بشپړه ده خو ځای په ځای املائی غلطۍ ډېری لری، خو بيا هم څنګه چه کامله نسخه وه نو دلته اساس وګرزوله شوه" (د سريزي (ر) مخ). د دغي کاپۍ په باب به وروسته يو څه په تفصيل سره وږغېږم.

دوهمه نسخه د پښتو ټولني د کتابتون نسخه وه چي "ډېره مهمه او زړه نسخه" وه او د خټکو په ليکدود ليکل سوې وه. دې نسخې د سر، منځ او پای له خوا کمبوتۍ درلودې.

دريمه نسخه د هغې نسخې نقل النقل وو، چي وايي "په ۱۳۲۵هـ ق کال په پېښاور کښی د اکبرپوری د عبدالمستعان کاتب په خط نقل شوې وه" او مولانا ابوالوفاصاحب بيا په کندهار کي له هغې څخه په ۱۳۴۰هـ ق کال يو نقل اخيستی وو. له دغه نقل څخه بيا ارواښاد علامه حبيبي په ۱۳۱۵هـ ش کال د ځان له پاره يوه کاپي استنساخ کړې وه. له يوې نسخې څخه نقل اخيستل او بيا له هغې څخه بله کاپي رانقلول که په هر څونه دقت سر ته رسېدلې هم وي، بيا ئې هم هرومرو له اصل سره توپير حتمي دئ. دا زما خپله تجربه ده چي د متنپوهني د نورو محققينو پوهانو او نسخه پېژندونکو څېړنو هم تاييد کړې ده. زموږ تر بحث لاندي دغه دريمه نسخه هم له دې حکم څخه مستثنا کېدلای نه سي.

لکه څنګه چي مو وړاندي وويل، د کاظم شيدا دغه دېوان له همدغو درو نسخو څخه برابر سوی دئ. نسخه بديلونه ئې د اړوند مخ په لمنليکونو کي راوړي دي او پر څنګ ئې د لازمو کلماتو، لغاتو، د سړو او ځايو د نومونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه توضیح او معنا هم په لمنلیکو کې راغلې ده[1]. په متن کې چاپي غلطۍ ډېري دي او سره له دې چې څلور مخه ګڼه "غلطنامه" ئې په پای کي وراچولې ده خو بیا هم د نورو چاپي متونو په شان، غلطۍ ځني پاته سوي دي. د مثال په توګه په ۱۷مخ اوله حاشیه کي "زوړ" د "زړ" په شکل لیکل سوی دئ او په غلطنامه کي ئې یادونه نه ده سوې، په ۱۸ مخ کي د حاشیو لمبرونه ناسم دي او په غلطنامه کي ئې اشاره نه ده ورته کړې، په ۴۸ مخ کي د دوهمي حاشیې لمبر په متن کي نه دئ راغلی او غلطنامه هم د دې غلطۍ یادونه نه لري، په ۸۳ مخ کي د "نښتو" کلمه د "نشتو" په شکل لیکل سوې ده او غلطنامې ئې سمه بڼه نه ده راوړې، په ۱۹۷ مخ کي هم د حاشیې اړوند ځای په متن کي معلوم نه دئ او غلطنامه هم څه نه راښیي، ... او نور. ښایي د چاپ مصححینو به تر هغو غلطیو لاس اړولی وي چي لوستونکي ئې د متن له سیاقه څخه حلولای سي.

که موږ د هغه وخت تحقیقي چاري په پام کي ونیسو نو د کاظم خان شیدا دغه دېوان د متني نقد پر اصولو یو څه سم خېژي. د نه دقت مثالونه ئې لږ دي. ما پکښې دا یو مثال د یادوني وړ وموند چي په (۸۴مخ) کي ئې د "سلومه" کلمې ته په حاشیه کي کښلي دي: "دا کلمه حل غواړي" خو په (۱۶۴مخ) کي ئې د همدې کلمې معنا د پښتو قاموس په حواله "نامدار" لیکلې ده.

د دغه انتقادي متن دې لاندي یو څو مواردو ته کره کتونکی ګوته نیولای سي:

---

[1] په دغو لمنلیکونو کي چي د ثبت اختلافو ته څوک ګوري، نو د کاتبانو لاسوهنو ته حیران پاته سي. د کاظم خان شیدا دېوان مشکل متن دئ او د مشکلو متونو په رانقل کولو کي د لاسوهنو امکانات ځکه زیات وي چي کاتبان ئې په پوهېدلو کي ستونزي لري د نقل پر وخت په لوستنه کي له حدس و ګومان څخه کار اخلي او همدا حدس و ګومان ئې کله کله پر خوله غوزاروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حاشیو په برخه کي:

د متنپوهني ماهران وايي چي که ناقد ته د بدیلو نسخو ثبت تر اصل نسخي غوره ښکاره سو، باید چي متن ته ئې داخل کړي او د اصل نسخې ثبت په حاشیه کي راوړي. د کاظم خان شیدا په متن کي دغه اصل باید په دې لاندي برخوکي تطبیق سوی وای:

- د ۱۹مخ دوهمه حاشیه باید په متن کي شامله سوې وای. د حاشیې ثبت "تند نفس په څراغ پُکه + څو روښا ئې کاندي ورکه" او د متن دا "تند نفس په څراغ ځکه + خو روښا ئې کاندي ورکه" دئ. په دې دوو کي د حاشیې ثبت صحیح ایسي ځکه نو باید متن ته پورته سوی وای.

- د ۲۲مخ د حاشیې ".... شسته کړه" په متن کي "وللی" سوی دئ. څرنګه چي د حاشیې ثبت د اسلامیه کالج د نسخې (اصل) ثبت دئ او د شیدا د کلام له عمومي روحیې سره برابر هم دئ، باید په متن کي اخیستل سوی وای.

- د ۲۴مخ اوله حاشیه "شفق وار مي په پرهار نمک اولی دی"هم د کاظم خان شیدا د کلام له مسلطي سلیقې سره برابر دئ او د "خوبښ یم زه لکه شفق نمک په زخم" پر ځای باید په متن کي داخل سوی وای.

- د ۲۶ مخ د دوهمي حاشیې ثبت "هر چه مات د زنګ لښکر کا سکندر شي" د متن تر ثبت "هر څوک مات د زنګ لښکر کا سکندر شي" غوره معلومېږي، باید ځایونه ئې سره الیش سوي وای.

- د۴۷ مخ اوله حاشیه ځکه باید متن ته لوړه سوې وای چي د متن په اړوند غزل کي دا بیت د غزلي وروستی بیت دئ او د مقطع ځای ئې نیولی دئ خو دا مقطع د شاعر نوم نه لري او د حاشیې ثبت "شیدا آب هسی په خوله کی د شمشیر یم" د شاعر نوم لري. د دغه استدلال له مخي باید د حاشیې نیم بیتی متن ته شامل سوی وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– د ۵۶مخ اوله حاشیه "د شپې (له خوابه)" باید په متن کې "د پښې له خوابه" پر ځای راغلې وای.

– د ۵۷مخ اوله حاشیه "چه محتاج دي خیاط نشي پیرهن ته" د متن تر ثبت "چه محتاج د خیاط نشي پیرهن ته" سم ایسي باید په متن کي راغلی وای. په قلمي نسخه کي به غالباً د متن "چه محتاج د خیاط ..." په نیم بیتي کي تر دال لاندي (زېر) ایښوول سوی وو، چي مراد ئې "... دي خیاط" دئ. په لیکدود کي د اعراب پالل او په هغه کي بیا بې پروايي دغه راز جنجالونه لري او متني ناقد ئې باید په پام کي ونیسي. د دغه مخ حاشیه ګونګه هم ده ځکه د نیم بیتي ځنګ ته (نسخه) لیکل سوې ده او څوک نه پوهېږي چي د مدون مراد کومه نسخه ده. په ۷۲ مخ او ۱۵۵مخ کي هم د اړوندي نسخې په باب صراحت نسته.

– په ۶۷ مخ کي د حاشیې "(ته چي لري کړې نقاب) له رخشان نمره" د متن تر "ته چه لری کړې نقاب رخشانه نمره" هم د ګرامر په لحاظ او هم د مفهوم له مخي غوره دئ او باید په متن کي شامل سوی وای[1].

– د ۷۸مخ حاشیه که په متن کي شامله سوې وای، په بیت کي به ئې د "میدان" ویي د تکرار مخه نیولې وای او د شعر عیب به ئې له منځه وړی وای.

د پیوریزم نخښي او مثالونه:

– په لسم مخ کي د پای له خوا دریم نیم بیتی "ګه خوړل کا ګاهی

---

[1] نمر دلته د "مخ" په معنا دئ. رحمان بابا وايي:

مخ ته که دي نمر وایم د نمر زلفې تار تار نشته
سرو که ستا قد بولم د سروې یون رفتار نشته

(دېوان: ۱۳۵مخ، د ۱۳۵۶ش کال چاپ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

شومی" ثبت دئ. د ښاغلی حنیف خلیل د چاپ د۴۷۱مخ په حواله[1]، دغه نیم بیتی "خوړل" کلمه په خطی نسخو کي "خورش" راغلې ده او ده هم د خپل چاپ په ؟ مخ کي "خورش" اخیستی دئ. د چاپي نسخو "خوړل" ما ته د ژبي د سوچه کېدني اغېزه ښکاري او یقین مي دئ چي د بېنوا مرحوم په نسخو کي که هم د "خوړل" په شکل وي، د شیدا خپل کلام ئې نه بولم.

– د ۱۱۴ مخ د حاشیې ثبت "منور ئې لکه نمر زما چشمان کړل" د متن تر ثبت "پرې می ستر ګی منوری لکه نمر شوې" ما ته د شاعر خپل کلام ته نزدې ایسي. دلیل مي دا دئ چي د شیدا په کلام کي موږ فارسي کلمات او ترکیبونه تر پښتو لغاتو او جوړښتونو زیات وینو. د حاشیې دغه ثبت د اسلامیه کالج د نسخې ثبت ښوول سوی دئ او د منطق په حکم باید پښتو سوی شکل ئې د دغي نسخې له کاپۍ او د پښتو ټولني له نسخې څخه اخیستل سوی وي. زه په دغه برخه کي لاسوهنه له امکانه لیري نه بولم او د متن ثبت راته د شاعر د کلام پښتو سوی شکل معلومېږي. د لغاتو او جملو د پښتو کولو مصیبت ما په خپل همدې کتاب کي مفصل بیان کړی دئ. دغه پښتو سوی ثبت د کاظم خان شیدا په نورو چاپو (د همېش خلیل او حنیف خلیل) کي هم اخیستل سوی دئ. د حنیف خلیل د څېړني له مخي د کاظم خان شیدا په ټولو چاپي دېوانونو کي د اسلامیه کالج نسخه د اصل په توګه غوره سوې ده. بېنوا مرحوم د ۱۱۴مخ حاشیه د اسلامیه کالج د نسخې ثبت بللی دئ او ښاغلو همېش خلیل او حنیف خلیل د دغه بیت د ثبت نور بدیلونه راښوولي هم نه دي. نو دلته دوه احتماله تصور کېدلای سي لومړی دا چي ښایي د اسلامیه کالج له نسخې څخه به د ولي خان مرحوم له خوا ګومارل سوي کاتب دغه لاسوهنه کړې وي او یا به همېش

---

[1] پر دغه چاپ به په خپل ځای کي وږغېږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خليل صاحب او حنيف خليل صاحب د اسلاميه کالج په نسخه کي دا بيت په همدې شکل موندلی وي. ځرنګه چي په دې برخه کي دوی صراحت نه لري نو طبيعي ده چي زه بيا د نوري تبصرې له پاره مواد نه لرم.

- د ۲۱۸مخ په دې بيت کي:

"په سينه کښي جنان سوزی
چـه بهر شي جهان سـوزی"

(بهر) ويی د حنيف خليل د تحقيق له مخي د (خارج) لغت پر ځای راغلی دئ (وګ: د حنيف خليل په زيار د کاظم خان شيدا ديوان - ۴۷۱مخ). دغه تبديلي د ژبي د سوچه کولو په نيامت سر ته رسېدلې ده.

د کاظم شيدا د کابل چاپ ديوان په باب د هغه تر خپرېدو ۱۳ کاله وروسته ښاغلي همېش خليل "ديوان کاظم خان شيدا" چاپ کړ. د دغه چاپ د سريزي په (و) مخ کي ئې وليکل چي "د کابل چاپ نسخه ... ډېره نيمګړتيا لری ...." د ښاغلي همېش خليل چاپ نسخه بديلونه هم نه درلودل او د متني نقد پر اصولو برابرنه دئ تهيه سوی ځکه نو په هغه وخت کي چا ته نه ځرګندېدل چي دا نيمګړتيا د ناسم ثبت په برخه کي ده که د غزلو او نورو اشعارو د کمبوتی په حصه کي. دا خبره ښاغلي حنيف خليل د اروابناد بېنوا تر چاپ دروپنځوس کاله وروسته او د ښاغلي همېش خليل تر چاپ ځلوېښت کاله وروسته سپينه کړه. حنيف خليل د دغه مطلب د څېړلو په ترڅ کي، چي د کاظم خان شيدا د چاپي ديوانو په ترتيبولو کي له کومي نسخې څخه د اصل په توګه کار اخيستل سوی دئ، ليکلي دي: "... مطلب دا شو، چي د چاپ شويو ديوانونو ټولو مرتبينو د اسلاميه کالج نسخه کتلې ده البته همېش خليل صاحب د بېنوا د چاپ نسخې په واسطه کتلې وه، خو ډېره عجيبه خبره دا ده، چي په اسلاميه کالج پېښور کي د شيدا د ديوان همدغه يوازينی نسخه ده، چي ټولو مرتبينو کتلې ده او بيا هم ځينې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې داسې دي لکه چي دوی خو یا دغه نسخه کتلې نه وي او که کتلې ئې وي نو بیا ئې دومره سنګینې تحقیقي غلطۍ کړې دي چي د شیدا د دیوان شکل ئې بدل کړی دی مثلا دا لاندینۍ خبرې:

(۱) د بینوا صاحب چاپ کړی دیوان بیخي د اسلامیه کالج د نسخې مطابق نه دی. په دې نسخه کي، چي کوم کلام موجود دی هغه په مکمل شکل چاپ دیوان کي راغلی هم نه دی. دیوان نیمګړی چاپ شوی دی او ورسره ځینې غزلې او نور کلام کي د مصرعو او الفاظو شکل هم د موجوده قلمي نسخې سره بدل دی ... بدلون او نیمګړتیا دومره لري، چي موازنه ئې ګرانه ده، ..." (د سریزي ۳۴مخ).

له دې اوږده نقل قول څخه دا څو ټکي څرګندېږي او هغه دا چي د اسلامیه کالج په قلمي نسخه کي چي کومي غزلي او نور کلام سته د دغي نسخې په هغه کاپي کي ټول نه وو اخیستل سوی چي بېنوا مرحوم ته د اروابناد خان ولي خان له خوا استول سوې وه. په دغه کاپي کي هم تر غزلو او اشعارو لاس اړول سوی دئ او هم د مصرعو او الفاظو شکل وربدل سوی دئ. خو بېنوا ته دا نسخه د اسلامیه کالج نسخه ښکارېدله او ده ته دا زمینه برابره نه وه چي دغه کاپي دي له خپل اصل یعني د اسلامیه کالج له نسخې سره مقابله کړي. د کلام د دغي نیمګړتیا او د مصرعو او الفاظو د شکل د دغه بدلون مسئول هغه کاتب دئ چي ولی خان مرحوم د اسلامیه کالج د نسخې د رانقلولو له پاره ګومارلی وو او له خپله جېبه ئې د دغه استنساخ په بدل کي حق الزحمه پیسې هم ورکړي وې. بېنوا مرحوم ته د شیدا د دېوان د چاپ پر وخت دغه حقیقت نه معلومېدی چي دا نسخه د اسلامیه کالج د نسخې مسخه سوې کاپي ده. دا حقیقت ښاغلي حنیف خلیل ته دروپنځوس کاله وروسته هغه وخت څرګند سو، چي د اسلامیه کالج نسخه ئې په خپله اصلي بڼه کي وکتله. که دغه راز واقعیتونه ما (هوتک)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته روښانه سوي نه واى، ما به د (پښتو متون سمېدل غواړي) کتاب د ليکلو ستومانوونکي کار ته اوږه نه واى ورکړې. په ډېر تاسف سره بايد ووايم چې د ادبي او تاريخي آثارو او نسخو د مسخه کولو جريان اوس هم په نوو انګېزو او نوو شکلونو سره روان دئ. د دې ستري فاجعې مخه نيول په کار دي.

۸ - د عبدالحميد ديوان:

په دغه نامه د پښتو ژبې د نازکخيال شاعر پر ديوان چې د اروابښاد صديق الله رښتين په "مقدمه، تصحيح او اهتمام" برابر سوى دئ ږغېږم. د دې کتاب اوله برخه چې د "حميد پېژندګلي او شاعري" نومېږي، په ۱۳۲۰ش = ۱۹۴۱ع کال د اروابښاد پوهاند رښتين په قلم ليکل سوې او په همدغه کال ئې د مطبوعاتو د رياست له خوا د اقتصاد اوله جايزه ګټلې وه. وروسته ئې د حميد ديوان هم ورسره يو ځاى کړ او د (عبدالحميد ديوان) په نامه د ۱۳۳۱ش = ۱۹۵۲ع کال په حمل کي د پښتو ټولني (کابل) له خواد زرو ټوکو په تيراژ د کابل په عمومي مطبعه کي چاپ سو[1].

لکه وړاندي چې ويل سوي دي د دې کتاب اوله برخه (۲۸مخه) د حميد پر ژوند او شاعرۍ باندي بيانونه لري او دوهمه برخه ئې د اشعارو ديوان دئ چې ۱۲۶ مخه ئې نيولي دي. د ديوان په سر کي "يادګيرنه" راغلې ده او په هغې کي د ديوان د ترتيبولو پر کار باندي ږغېدلى دئ او هغه نسخې ئې معرفي کړي دي چې نوموړى ديوان ورڅخه تهيه سوى دئ. په

---

[1] د دغه چاپ سريزه په ۱۳۳۰ش کال کي کښل سوې ده او همدا کال ئې په پاى کي ليکل سوى دئ. د ديوان د ترتيبوونکي د آثارو په هغه ليست کي چې د کتاب د وقائې په دريم مخ کي راغلى دئ، هم د همدې ديوان د چاپ کال ۱۳۳۰ ښوول سوى دئ. ښاغلي زلمي هيوادمل د عبدالحميد مومند ديوان د سريزي په ۹۱مخ کي هم دغه کال ۱۳۳۰ش ښوولى دئ، خو د عبدالحميد ديوان د وقائې پر څلرم مخ باندي د پښتو ټولني تر نښان لاندي (حمل ۱۳۳۱) کښل سوي دي او ما همدغه کال د کتاب د چاپ کال ګڼلى دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې نسخو کې يوه قلمي ده او دوې نوري چاپي دي. وايي چې قلمي نسخه "د پښتو په پخواني خط ليکل شوې ده". ما (هوتک) ته نه معلومېږي چې د پښتو له پخواني خط څخه د مرتب مراد څه دئ؟ دا نسخه د ليکلو تاريخ نه لري، د کاغذ د پاڼو له مخي زړه او پخوانۍ نسخه ده او مرتب زياتوي: "دا نسخه چه مونږ وکتله تر زياتي اندازې صحيح ده او ډېره لږه غلطۍ لری د دې نسخی په وقايه باندی د شيراحمد نوم ليکل شوی دی نو ښايی چه د ده په قلم نقل شوی وی". پر قلمي نسخو باندي کله کله د نسخو مالکان خپل نومونه کاږي او کله کله د نسخو لوستونکي هم خپل نوم د يادابنت په توګه پر ليکي نو حتمي نه ده چي دانوم دي د نسخې د ناسخ نوم وي[1].

اروابناد مرتب د دېوان په ترتيبولو کي همدغي قلمي نسخې ته "زيات اعتبار" ورکړی دئ. په هغو دوو چاپي نسخو کي چي د دغه دېوان په برابرولو کي کار څني اخيستل سوی دئ، يوه ئې بشپړه ده چي وايي "په لاهور کی د ملا عبدالغفار قندهاری د فارسی حاشيې سره په ۱۳۳۱ق چاپ شوی ده، لاکن زياته غلطی لری او د لغاتو اکثری معنی ګانی هم صحيح نه دی ليکل شوی"[2]. بله چاپي نسخه ئې "نيمګړې" بللې ده چي وايي "د سر او آخر پاڼې ئې نشته".

په "يادګيرنه" کي دا خبره هم ياده سوې ده چي دا دېوان ئې په "نوی املا او رسم الخط" نقل کړی او ليکلی دئ.

---

[1] دا قلمي نسخه مرتب ته "عبدالله خان افغاني نويس د نقل او مقابلې دپاره" ورکړې وه چي مرتب د دېوان په ۱۵۴مخ کي "تشکر" څني کړی دئ. د "تشکر" په يادونه کي د محمدګلاب ننګرهاری نوم سته او وايي چي "د دی دېوان په نقلولو کښی ډېر زحمت ويستلی او د دريو نسخو له مخه ئې دا دېوان نقل کړی دی".

[2] ښاغلی هيوادمل دغه نسخه د حميد د دېوان څلورم چاپ بللی دئ او وايي چي ټول مخونه ئې ۱۲۶؟ دي. ده د ملا عبدالغفار کندهاري له نامه سره "هوتک" هم کښلی دئ. (وګ: هماغه دېوان ،هماغه مخ).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دېوان په سر کي د "لاس پوری کول" تر سرخط لاندي مرتب، چي په هغه وخت کي د پښتوټولني لوی مدير وو، په دوو مخوکي خپلي خبري کړي دي او دغه دېوان ئې "د حميد دُرومرجان" بللی دئ.

د عبدالحميد دېوان چاپي نسخه چي همدا اوس زما مخ ته پرته ده، نيمګړې ده او له بده مرغه د الف رديف اته مخه ئې کنډو دي. د دغي نسخې اوله غزله په دې لاندي مطلع سره شروع سوې ده:

"واقع شوی دی بيا کوم تقصير له ما؟
چـــه تېرېږی دلـــربا دلګـــر له مـــا"

د دېوان په پای کي اووه مخه لغتنامه لري چي لغتونه پکښې د الفبې پر ترتيب برابر اوډل سوي او معنا سوي دي. تر هغې وروسته "د سمونی پاڼه" راغلې ده چي درې مخه ئې نيولي دي.

د دغه دېوان د ترتيب په وخت کي د متني کره کتني چاري د پيل په هماغه لومړيو پړاوو کي وې او د متونو تصحيح کوونکو هم د دغه علمي ډيسيپلين له اصولو سره ډېر بلد نه ول. دا متن په حاشيو کي نسخه بديلونه لري، د متن له پاره ئې قلمي نسخه د اصل په توګه ټاکلې ده، په حاشيو کي ئې د ځينو لغاتو او نومو په برخه کي لنډې څرګندوني هم کړي دي چي دا کارونه د متني نقد پر اصولو برابر دي. خو لکه وړاندي چي مو وويل، د متن د تصحيح کار په دغه وخت کي د خالپوڅو (خاپوړو) په حالت کي دئ. که څه هم تر دغه متن وړاندي د خوشحال خټک مرغلري او د عبدالقادر خټک دېوانونه له کندهاره خپاره سوي ول، خو بيا هم مصححينو په دې برخه کي کافي تجربه نه درلوده، ځکه نو زما په نزد د دغه متن هغه ځايونه چي ګوته ورته نيول کېدلای سي، دا دي:

– ځيني حاشيې کمزوري دي. په ۴۸ مخ کي دوهمه حاشيه چي وايي: "په بله نسخه کښی – ..." دلته بله نسخه ګونګ عبارت دئ. بايد يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه مشخص سوی وای. په ۶۲ مخ دریمه حاشیه کي کښلي دي: "په یوه نسخه کښې ..." دلته هم د متني کره کتني اصول حکم کوي چي نسخه باید مشخصه سوې وای. په لمنلیکونو کي دغه راز ځایونه نور هم سته.

– ځیني حاشیې باید متن ته پورته سوي وای .

د۶۶مخ حاشیه وایي چي: "په قلمی نسخه کښی چندڼ راغلی دی" خو په متن کي "سندل" ثبت دئ. دلته باید د اصل (قلمي نسخې) ثبت غوره سوی وای. سندل – صندل د چندڼ کلمې معرب (عربي سوی) شکل دئ.

د۸۵ یم مخ حاشیه "کودی" باید متن ته شامله سوې وای. په متن کي راغلي دي " مخ زما تر یاره پورې تورکالی نسکور دی"، له (نسکور) صفت سره (کودی = کودری) سم وایي. "کالی نسکور دی" د کاتب تصرف بولم او ښایي کاتب د (کودي) لغت په پوهېدلو کي مشکل درلود.

په ۹۰ یم مخ کي دوهمه حاشیه "د غم اورشو"باید متن ته تللې وای او د متن ثبت "په تمامې دنیاورې دغه اورشو" باید حاشیې ته کښته سوی وای. په همدې مخ کي اوله حاشیه "عاشقۍ ئې د منصور کانه راوکړه" بایدپه متن کي د "عاشقۍ د منصورکار راته روا کړ" پر ځای راغلې وای. زما خیال دئ چي د نسخې نقل کوونکي ته (کانه) لغت نااشنا وو. سر ئې نه په خلاصېدی، ځکه ئې په بیت کي تصرف کړی او په بېخوندۍ سره ئې مسخه کړی دئ.

په ۹۳ مخ کي د دوهمي غزلي د پای له خوا د دریم بیت د سر نیم بیتی داسي دئ: "ډېرو سولو د هجران خضر پښېمان کړ". په حاشیه کي ورته کښلي دي چي په چاپي نسخه کي (ډېرو ښښلو) دئ. زما په فکر دلته د چاپي نسخې او زموږ تر بحث لاندي متن ناقلینو دواړو غلطي کړې ده. اصل نیم بیتی باید داسي وي: (ډېرو شوګو د هجران خضر پښېمان کړ). دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

(شوګي) لغت په مغيره حالت (شوګو) کي راغلی دئ. (شوګي) سخت درد، قلنج ،... ته وايي. ناقلين لکه چي په دغه لغت نه پوهېدل. د عبدالحميد مومند دېوان او د عبدالحميد مومند کليات ترتيبوونکي د (شوګه) په معنا پوهېږي خو په دغه بيت کي ئې ورته فکر سوی نه دئ او "ډېرو سولو د هجران ...." ئې ثبت کړی دئ. حميد مومند د (شوګو) کلمه په خپل بل اثر نيرنګ عشق کي هم راوړې ده:

يــــو له ځلې د ســبق سبقت اند يښ
به له شوګو د رخصت په خاطر رېش
(کليات: ۴۳۹مخ)

په ۹۶ يم مخ کي "هر دقت چه دې په مخکي حسن راوړی" په حاشيه کي ليکل سوي دي چي په نيمګړې چاپي نسخه کښی د راوړی په ځای (وکه) دی". (وکه) بايد متن ته داخل سوی وای او (راوړی) بايد حاشيې ته کښته سوی وای. له (دقت) سره د (کېدل) فعل سم راځي. دقت کېږي، راوړل کېږي نه!

په ۱۲۰ مخ کي د دوهمي حاشيې (خاوري) ويی بايد په متن کي د (مينه) پر ځای داخل سوی وای. بيت داسي دئ:

"څه فساد د ی ستا پـــــه مينه کی حـميده
چه د مينې په کيميا کښی سره زر نه شوه"

اول نيم بيتی که د چاپي نسخې له ثبت سره سم "څه فساد دی ستا په خاوره کښي حميده" راغلې وای د بيت مفهوم به ډېر سم سوی وای. حميد ځان ته وايي چي ستا په خاوره = خټه کي څه فساد سته چي د ميني په کيميا سره نه سره زر کېږي. په متن کي د (ميني) کلمې تکرار د حميد له "موشګافی" څخه ليري خبره ده.

په ۱۴۲ مخ کي هم د دوهمي حاشيې "د عشق په شور کي" د متن تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ثبت "له حمیده صبر مه غواړه ناصحه + دغه توان ورځخه لاړ د عشق په تور کي" له بيت سره ښه سر خوري. له حميد ځخه د صبر دغه توان د "عشق په شور کي" تللی دئ، نه "د عشق په تور کي". د عشق شور د اصل قلمي نسخې ثبت هم دئ، بايد د مرتب د خپل اقرار په حکم "ډېراعتبار" ورکول سوی وای.

په ۱۴۴مخ کي يو بيت داسي دئ:

"د پردو وینو زول هرگوره گران دی
ځکه اچوی په غېږ کی مینا وینې"

د دغه مخ په دوهمه حاشيه کي کښلي دي چي په چاپي نسخه کي د (غېږ) پر ځای (قی) راغلی دئ. په دوهم نيم بيتي کي بايد (قی) راغلی وای ځکه د (قي = استفراق) په وخت کي څوک له خولې ځخه ويني اچوي. له مينا (جام) ځخه هم د ميو د راتوئېدلو پر وخت (د قی کولو پر وخت) ويني راځي. دلته هم بايد د حاشيې ثبت په متن کي شامل سوی وای.

دغه راز نور موارد هم سته.

- د متن د تصحيح کار ځای ځای تر سر تېر سوی دئ. د مخونو لمبرونه ناسم لګېدلي دي. ۱۰۸ مخ، ۸۰۱ سوی دئ، ۱۴۷ مخ ۷۴۷ سوی دئ،....

د ليکدود يو رنګتوب (تجانس) ئې بد نه دئ خو په متن کي ئې (کي) او (کښې) دواړه راوړی دئ . ان تر دې اندازې چي په يوه بيت کي ئې دا دواړه شکله ليکلي دي:

"څه فساد دی ستاپـــه مینه کی حـمیده
چه د مينې په کيميا کښی سره زر نه شوه"

زموږ د مشرانو د وخت امکاناتو ته چي څوک وګوري او په نننې معيار ئې و نه تلي، نو دا متن له دې ټولو ټکو سره سره بيا هم په خپل وخت کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دقیق کار وو او د ننني متني ناقدینو د کار له پاره د یوه تاداو حیثیت لري. پاک خدای دي زموږ مشران ټول وبخښي. د علم و ادب درانه بارونه ئې تر موږ پوري رارسولي دي.

۹- د شمس الدین کاکړ دېوان:

د شمس الدین کاکړ دېوان د کابل پښتو ټولني واردواره چاپ کړی دئ. مقدمه ئې ښاغلي عزیزالله واصفي کښلې ده او د تصحیح چاري ئې هم ده سرته رسولي دي. د اهتمام کار ئې حفیظ الله نومي بشپړ کړی دئ. په ۱۳۳۳ش = ۱۹۵۴ع کال د کابل په عمومي مطبعه کي د یو زر ټوکو په تېراژ چاپ سوی دئ. د دېوان په سر کي د هغه وخت د پښتو ټولني لوی مدیر ارواښاد صدیق الله رښتین په یوه مخ کي یوه یادونه پر لیکلې ده. مقدمه ئې (۱۱مخه) د نورو دېوانونو پر خلاف د کتاب په پای کي راغلې ده. د دېوان ټول مخونه ۱۶۹ دي.

دا دېوان د متني نقد له اصولو سره سم تهیه سوی نه دئ. داسي ښکاري چي له یوې واحدي نسخې څخه به برابر سوی وي ځکه حواشي یا نسخه بدیلونه نه لري. لغتنامه ئې هم نه ده ورته ترتیب کړې او غلطنامه هم نه لري. اصل نسخه چي دا چاپي متن ځني برابر سوی دئ، نه د مقدمه لیکونکي له خوا او نه هم د پښتو ټولني د لوی مدیر له خوا راپېژندل سوې ده. د افغانستان په ملي آرشیف کي د شمس الدین کاکړ د دېوان دوې قلمي نسخې سته چي یوه ئې "عبدالواحد بن فیض محمد قندهاری" په کتابت او دوهمه ئې د "محمدگل خوشکاوی"په قلم لیکل سوې ده. زه فکرکوم چي دا چاپي متن به په همدې دوو نسخو کي له یوې څخه تهیه سوی وي. که څه هم د ملي آرشیف د پښتو خطي نسخو په فهرست کي ئې کښلي دي چي د دغه دیوان یوه خطي نسخه د افغانستان د علومو اکاډمی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کتابخانه کي هم سته. د اکاډمۍ کتابخانه هماغه د پښتو ټولني کتابتون وو. له امکانه ليري نه ده چي دا چاپ له هماغي نسخې څخه رانقل سوی وي. څرنګه چي چاپي متن د متني کره کتني پر پرنسيپو برابر نه دئ، ځکه نو دا ټولي خبري حدسيات دي او حدسيات د نني معيار له مخي د اعتبار وړ خبري نه سي کېدلای.

د شمس الدين کاکړ دغه ديوان تر چاپ ۳۴ کاله وروسته د صحاف نشراتي موسسې (کوټه) له خوا په ښکلې قطع او صحافت بيا چاپ سوی دئ. د تصحيح او ډيزاين چاري ئې صحاف نشراتي موسسې سر ته رسولي دي دا متن ئې ما (هوتک) ته کاناډا ته رالېږلی وو، ما مرور پر وکړ، ټايپي تېروتني مي ورسمي کړې او دوهمه سريزه و لغتنامه مي ورته وکښله. دا چاپ هم د متن څېړني پر معاصرو اصولو برابر نه دئ خو تر اول چاپ يو څه د اعتماد وړ کېدای سي.

۱۰ - پښتو عروض:

پښتو عروض د احمدشاهي عصر د يوه ننګرهاري پښتانه عالم مياشرف ليکنه ده. دا کتاب د عروضو په علم کي لومړنی پښتو اثر دئ. په دغه برخه کي موږ د مياشرف تر کتاب پخوا بل اثر نه لرو. د دغه کتاب يوه خطي نسخه مولوي ابوالوفاء صاحب کندهاري غالباً په هند کي موندلې او له حيدرآباد دکن څخه ئې د کابل پښتو ټولني ته لېږلې وه. دا نسخه د ارواښاد استاد رښتين په "کتنه او سپړنه" د پښتو ټولني له خوا په ۱۳۴۴ش کال په آفسيټ ډول چاپ سوه. خطاط ئې د فارسي ژبي محقق ليکوال او شاعر مولانا خال محمد خسته او د خط ډول ئې نستعليق دئ. د کتاب ټول متن ۳۸ مخه دئ او استاد رښتين په ۳۴ مخونو کي د "پلټنه او سپړنه" په نامه تعليقات پر کښلي دي. د تعليقاتو په دوهم مخ کي د قلمي نسخې پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشخصاتو او ليکدود باندي ږغېدلی دئ او ليکلي ئې دي چي قلمي نسخه د ليکلو نېټه او د کاتب نوم نه لري. د قلمي نسخې د شپږم، يوولسم او پنځلسم مخونو عکس ئې هم په متن کي راوړی دئ.

دا متن له يوې واحدي نسخې څخه تهيه سوی دئ او طبيعي ده چي نسخه بديلونه نه لري. ځای ځای ئې په لمنليکونو کي د کلماتو تشريح سته.

پښتو عروض د متن څېړني له مخي تر زياتي اندازې د باور وړ متن دئ. د متن محتوا (منځپانګه) ئې ځيني داسي خبري لري چي عروض پوهان ورسره موافقه نه لري. خو د دې موضوع څېړنه زما د اوسنۍ ليکني تر چوکاټ وتلې خبره ده.

۱۱- دستارنامه:

دستارنامه د خوشحال خان خټک (۱۶۱۳ – ۱۶۸۸ع) مهم اثر دئ.

دغه مهم اثر واردواره د پېښور موزيم د مهتمم ارواښاد عبدالشکور په اهتمام په ۱۹۵۲ع کال په دغه ښار کي چاپ سو. عبدالشکور صاحب دغه چاپي متن له هغي قلمي نسخې څخه تهيه کړی وو، چي د پېښور د پښتو اکيډيمۍ په کتب خانه کي موجوده وه. د دې قلمي نسخې په باب وروسته ليکل سوي دي چي ارواښاد عبدالشکور ته "دا نسخه د ګنبت خان بهادر محمدرفيق خان ورکړې وه"، په کتب خانه کي په "... نمبر ق – ۲۵۳" قيد ده او "په حاشيه کي ئې فراقنامه هم ليکلې ده"[1]. دغه قلمي نسخه د افضل خان خټک له پاره د عبدالحليم نومي په کتابت د ۱۱۱۹هـ ق کال د

[1] وګ: دستارنامه – پښتو اکيډيمي پېښور – د سريزې ح ،ط مخ،چاپ ۱۹۹۱ع.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمادي الثاني پر پنځمه خطاطي سوې ده[1]. په دې چاپي متن کي د قلمي نسخې ليکدود کټ مټ رانقل سوی دئ چي د دستارنامې د کابل چاپ د ترتيبوونکي په نظر ئې "لوستنه د هر چا دپاره ګرانه وه" او د پېښور د دوهم چاپ د ترتيبوونکي په قول "عبدالشکور صيب د چاپ کړې نسخې املاء دومره ګرانه ده چه په اله آسانه څوک پرې پوهيدی نه شی". د عبدالشکور صاحب چاپ د دستارنامې اول چاپ دئ او علمي نړۍ ته واردواره د ده له خوا په چاپي توګه وړاندي سوې ده.

د کابل پښتو ټولني د ۱۳۴۵ ش = ۱۹۶۶ع کال په دوبي کي د خوشحال خان خټک د مړيني د ۲۸۶يم تلين د نمانځني په مناسبت د دستارنامې متن د اروانباد عبدالشکور صاحب له چاپ څخه رانقل او په مناسبه قطع او ښه صحافت ئې د کابل په دولتي مطبعه کي د ۲۵۰۰ ټوکو په تېراژ چاپ کړه. د پښتو ټولني د هغه وخت مشر اروانباد استاد رشتين دوه مخه سريزه پر کښلې ده او په هغې کي وايي چي رانقل سوی متن ئې "په ډير زيار صحيح کړی شوه"(د سريزي - لومړی مخ). د دستارنامې د دغه چاپي متن د مخونو شمېر ۱۳۸ دئ. د متن په پای کي "د ځينو لغاتو څېړنه" راغلې ده. دا څېړنه دوې برخي لري. يوه ئې د اروانباد دوست محمد خان مومندپه قلم ليکل سوې او د پېښور له اول چاپ څخه رانقل سوې ده. د لغتنامې دغي برخي ته په ځينو ځايو کي نوره تشريح هم ورکول سوې ده. دوهمه برخه ئې پښتو ټولني برابره کړې ده. دواړې برخي په ۱۶مخونو کي ځای سوي دي. تر لغتنامې وروسته د متن فهرست په دوو مخونو کي راغلی دئ. د متن په سر کي د خوشحال خان تصوير او په پای

---

[1] وګ : د کابل چاپ دستارنامې - ۱۳۸مخ. د افضل خان نامه ته د خټک لقب ما (هوتک) وراچولی دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي ئې د ده د قبر تصوير سته چي د کابل د پښتو ټولني په غوښتنه د کابل د حجارۍ او نجارۍ په فابريکه کي د مرمر له ډبري څخه په ۱۳۲۷ش = ۱۹۴۸ع کال جوړ سوی وو.

د دستارنامې د دغه چاپ په باب د پېښور چاپ (۱۹۹۱ع) ښاغلي مرتب حاجي پُردل خان خټک کښلي دي چي "... په ښکلې ټائپ چاپ شوې ده – ولې په دې کښې په ځينو ځايو کښې دَبابا ژبه بدله کړې شوې ده" (وګ: د دغه چاپ د سريزې – ط مخ). خو له بده مرغه دغه ځايونه ښوول سوي نه دي. د دغو ځايو موندل هغه وخت ممکن کېدلای سي چي د کابل چاپ متن د پېښور چاپ له متن، يا د پېښور د پښتو اکيډيمۍ له خطي نسخې او يا هم د ارواښاد عبدالشکور له چاپ سره مقابله سي. زه اوس د دغې مقابلې له پاره امکانات نه لرم.

تر کومه ځايه پوري چي ما ته څرګنده سوې ده، د کابل چاپ په دغه متن کي دې لاندي ټکو ته د متني ناقد ګوته نيول کېدلای سي:

– مصحح ځای ځای ډېري پر ځای او معقولي سموني په حاشيه کي راوړي دي. د متن څېړني اصول موږ ته وايي چي که په يوه متن کي کاتب ناسمه کلمه ليکلې وي او مصحح ئې د سمولو له پاره پاخه استنادونه لري، نو بايد دغه سمونه متن ته داخله سي او ناسم ثبت ئې په حاشيه کي وښوول سي. دا څو مثاله به ولولو:

په اول مخ کي کاتب د خوشحال خان د يوه اثر نوم په ناسم ډول "فقرانامه" کښلی دئ. مرتب و دې غلطۍ ته متوجه سوی دئ او سم شکل "فراقنامه" ئې په حاشيه کي راوړې ده. مرتب ښايي دا کار د امانتدارۍ له اسيته کړی وي، خو د متن څېړني له اصولو سره سم ئې بايد "فراقنامه" په متن کي او "فقرانامه" په حاشيه کي راوړې وای.

په پنځم مخ کي هم د کاتب غلطۍ ته د مرتب پام اوښتی دئ چي "اما

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسمان سره څه کا" ئې "اما د ایمان سره چه کا" لیکلی دئ. مرتب ته په کار وه چي سم عبارت ئې متن ته پورته کړی او ناسم ئې حاشيې ته کښته کړی وای.

په همدې مخ دوهمه حاشیه "یوه بل کمینه تر ملا کړې" عبارت باید متن ته شامل سوی وای. د متن "یوه بله کینه تر ملا کړی" باید حاشيې ته راغلی وای.

د نهم مخ د حاشيې "تقوی" باید د متن د ناسم ثبت "فتوی" پر ځای راغلی وای.

د ۳۴ مخ د حاشيې "دودوي" باید د متن د "دوی" پر ځای لیکل سوی وای.

د ۳۷مخ د حاشيې له توضیح سره سم باید په متن کي د "باز" کلمه ورزیاته سوې وای. لوستونکي کله کله حاشيې ته پام نه کوي او د متن په لوستلو کي ستونزه پیدا کوي.

- سره له دې چي وایي متن "په ډېر زیار صحیح کړی شوه" خو بیا هم ډېر ځایونه (۲۸، ۳۹، ۵۲، ۵۶، ۶۸، ۷۰، ۷۱، ۷۵، ۸۰، ۸۲، ۸۵، ۱۵۳ مخونه ...) ناسم پاته سوي دي. مرتب د پېښور چاپ لیکدود د خپل وخت مروج لیکدود ته رااړولی دئ خو ځای ځای ځني پاته سوی دئ (۷۳مخ). دا کارونه د متن څېړونکو په عیبو کي نه شمېرل کېږي خو مرتب ته په کار وه چي پورتنۍ یادونه ئې د "په ډېر زیارتر یوې اندازې صحیح کړی شوه" په شان کښلې وای.

- د لغتنامې ځیني ځایونه د تامل وړ دي. دا چي په ۱۵۳ مخ کي د "شولان" معنا بې له کومي حوالې څخه " کمند" لیکلې ده، ما ته سمه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري. شولان سالَن ته وايي[1]. دې تېروتني د خوشال خان خټک کليات (؟ چاپ) ته هم لار کړې ده.ما چي له کندهاره تر اټکه کتاب کيښ، د خوشال خان خټک کليات ته مي د دغي معنا په برخه کي اشاره کړې وه، خو اوس پوه سوم چي د دغه کليات مرتب د شولان لغت په معنا کي د دستارنامې د لغتنامې ښکار سوی دئ.

په دغه لغتنامه کي خورا ډېر لغتونه معنا سوي نه دي او د معنا پر ځای ئې ټکي ايښي دي. له چاپي نسخې څخه د نقل کوونکي يا نقل کوونکو نومونه هم نه دي ښوول سوي. د متن د مرتب نوم هم په صراحت سره نه دئ ليکل سوی او د متن د چارو سمبالوونکي د "مو" په ضمير سره ښوول سوي دي. د دغه ضمير له کارولو څخه ځوک فکر کوي چي پر متن باندي ډله ييز کار سوی دئ، خو زما په خيال د دغه متن د تهيه کولو کار تر ډېري اندازې پوري د پښتو ټولني د مشر له خوا سر ته رسېدلی دئ.

زما په نزد د دستارنامې دغه چاپ د انتقادي متن د اصولو پر تول برابر نه خېژي او مبهمات ئې ډېر دي.

۱۲ - طب نامه:

طب نامه د خوشحال خان خټک بل اثر دئ چي په نظم ئې کښلی دئ او پر دغه چاپ چي ئې زه اوس ږغېږم، د کابل پښتو ټولني په ۱۳۴۵ش = ۱۹۶۶ع کال د خوشحال خان دمړيني د۲۸۶ تلين په مناسبت د پوهاند رشتين "سمونه او کتنه" د دوو زرو ټوکو په تېراژ د " طب نامه د خوشحال خټک" په نامه چاپ کړی دئ.

د کتاب په سر کي"ړومبنۍ خبرى" په ديارلسو مخونو کي راغلي دي

[1] وګ: د ليکونکي اثر، له کندهاره تر اټکه – ۲۸۲مخ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي په هغو کي د دغه کتاب د چاپ پر اړتیا، د قلمي نسخې (اصل) پر ځانګړ تیاوو، د خوشحال ختټک پر نورو آثارو او د هغو پر بېلابېلو چاپونو، د خوشحال د کلیاتو پر قلمي نسخو او د خوشحال په باب پر لیکل سوو آثارو باندي روښا اچول سوې ده. ورپسې د طب نامې متن شروع کېږي چي ټول څلوېښت مخه دئ. تر هغه وروسته د خوشحال له چاپي فضل نامې څخه د "صحبت آداب" مثنوي، چي اته مخه ئې نیولي دي، راغلې ده. د طب نامې متن او له فضل نامې څخه رانقل سوې مثنوي خطاطي سوې ده. د خطاط نوم ئې نه دئ ښوولی خو زه فکر کوم چي دواړه متنه به د مولانا خال محمدخسته په قلم خطاطي سوي وي (والله اعلم بالصواب). کتاب ته په نهو مخو کي لغتنامه هم لیکل سوې ده او لغتونه ئې د الفبې په ترتیب اوډلي دي. سریزه (ړومبنۍ خبرې) او لغتنامه دواړه په چاپي تورو ده. د کتاب په سر کي د خوشحال ختټک تصویر هم سته.

د خوشحال ختټک طب نامه، چي په ځینو کتابو کي د "صحت البدن" په نامه هم یاده سوې ده، تر دغه چاپ پخوا په ارمغان خوشحال (د سیدرسول رسا په زیار) او فضل نامه (د پېښور د اشاعت سرحد له خوا چاپ) کي چاپ سوې ده خو د ارواښاد استاد رشتین له خولې چي ویلي ئې دي: "... په دواړو ځایو کښې داسې غلته چاپ شوې ده چه له چاپ نه ئې نه چاپ غوره ؤ"(د ړومبنۍ خبرې "د" مخ).

د دغه حاضر چاپ متن د پښتو ټولني د کتابتون له خطي نسخې څخه رانقل سوی دئ او له چاپي متنونو سره مقابله سوی دئ. د نسخو اختلافونه ئې په ښه تفصیلي توګه د هر مخ په لمنلیکونو کي راوړي دي. د پښتو ټولني خطي نسخه د اروا ښاد محمدعمر بلبل افغان (۱۳۴۵ش = ۱۹۶۶ع مړ) له خوا د ټولني کتابتون ته ورکول سوې وه. اروا ښاد بلبل افغان له دغي نسخې څخه بل نقل هم اخیستی وو، چي هغه هم په همدې کتابتون کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوندي وو (ړومبنۍ خبرى – ج – مخ). وايي چې قلمي نسخه (اصل) د سر له خوا بشپړه خو په منځ او پای کې ئې دوه مخه کنډو دي. د نسخې ټول مخونه شپږځلوېښت دي، ليک ئې پوخ نستعليق او ليکدود ئې د خټکو دئ. دا متن په دقت تهيه سوى دئ او د متن څېړني پر اصولو باندي تر زياتي اندازې سم خېژي. د طب نامې د وروستي چاپ (د پېښور پښتو اکيډيمي – ۱۹۸۵ع) مرتب سيد محمد تقويم الحق کاکاخېل د کابل د پښتو ټولني چاپ طب نامې په باب ليکلي دي: "د کابل پښتو ټولنې ... يوه مجموعه د طب نامه خوشحال خان خټک په نوم په ۱۹۶۶ع کښې چاپ کړې ده.او تر خپله حده ئې د صحت کوشش کړى دى" (۷ مخ).

زموږ تر بحث لاندې چاپي طب نامې متن ته که د متني کره کتني له عينکو څخه وکتل سي، دا لاندي ځايونه ئې سمېدل غواړي:

– خوشحال خان د ناروغيو د علاج له پاره ځای ځای دوې درې يا تر دې زياتي نسخې (Prescriptions) سر پر سر راوړي دي. تر اولي نسخې وروسته ئې نورو ته د "ايضا" عنوان ورکړى دئ. دغه عنوان په چاپي متن کې هر ځای په " بل رنګ" اړول سوى دئ. دغه تصرف بايد نه واى سوى او د قلمي نسخو "ايضا" بايد خوندي سوى واى.

– د څلرم مخ څلرمه حاشيه "ده ساله" له متن سره سم وايي. په متن کې بيت داسي دئ:

" غوږ د غوا چه زاړه ډېر وى + د سال يا تر ده تېر وى"

د متن"د سال" که حاشيې ته کښته سوى او د حاشيې "ده سال" که متن ته رالوږ سوى واى، ښه به وو.

– د يوولسم مخ پنځمه حاشيه له متن سره سر نه خوري، بېځايه ليکل سوې ده. دا حاشيه بايد د دوولسم مخ له اولي حاشيې سره يو ځای راغلې واى. د دې کار ملامتيا خو پر کاتب وراوړي خو که کتاب دوهم وار

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصحیح سوی وي، نو ئې بیا پرېه نورو ته هم متوجه کېږي.

– د دوولسم مخ ځلرمه حاشیه ګونګه ده. په حاشیه کي راغلي دي چي "په چاپی نسخو کښی عنوان دا دی (دارو د قوت باه) چه بیخپ غلت دی". په متن کي هم په غټو تورو" دارو د قوت باه" ثبت دئ. لوستونکی د محشي په مطلب سم نه پوهېږي چي څه وایي؟

د همدې مخ پنځمه حاشیه هم تشریح غواړي. په دغه حاشیه کي ئې کښلي دي: "په چاپی نسخو کښی"نک چهکنی" لیکل شویدی". په متن کي "نک جهنکی" دئ او "نک جهنکی" بیا په لغتنامه کي معنا سوی نه دئ. لوستونکی نه پوهېږي چي په دې دوو کي کوم یو سم دئ. کله کله د متن تر تیبوونکي ځیني مروج او د ژبي عام کلمات بې تشریح پرېږدي خو که کلمه یا کلمات عام فهمه نه وي او مرتب ئې معنا هم نه وي راوړې، په دې صورت کي له لوستونکی څخه لار ورکېږي او نه پوهېږي چي د مرتب له خوا د ثبت سوي کلمې یا کلماتو د سموالي له پاره استناد په څه شي وکړي. د پېښور وروستي چاپ "نک چهکنی" ثبت کړی دئ خو هورې ئې هم معنا نه ده لیکلې. ښایي دا لغت به په هغه سیمه کي مروج او عام لغت وي[1].

– د ۲۴مخ دوهمه حاشیه بې ضرورته ده. د چاپي نسخو او موجود متن ثبت یو شان " دواړو" دئ. که دال له (واړو) څخه یو څه لیري لیکل سوی وای، مشکل په حلېدی.

– د ۲۷ مخ په دریمه حاشیه کي ویلي دي: "په چاپي نسخو کښی د (ورپوهیږی) په ځای (پری پوهیږی)". دلته که متن ته د چاپي نسخو ثبت داخل سوی وای، ښه به وو. د متن د "په ډېر رنګه جلاب کیږی +

[1] تر کومه ځایه چي ما ته معلومه ده (چهکنی) یو راز تُروه مایع ده. د جوړولو پر وخت ئې ګشنیز، هوږه او نورمساله جات له سُرکې سره ګډوي او پر کتغ باندي ئې دپاسه اچوي. د کتغ خوند او مزه په ډېرېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوشیاران به درپوهیږی" په پرتله " هوشیاران به پرې پوهیږي" محاورې ته نزدې او صحیح دئ.

– د ۳۴مخ د اولي حاشیې (وار) باید متن ته لوړه سوی او د (ځار) پر ځای راغلی وای. په متن کي خوشحال خان پر مېړه باندي د عورتي حقوق بیانوي او وایي:

"که مثنی که درې که چار وی + زیست روزګار دې په ځار وی"

د خوشحال مراد دا دئ چي که د چا دوې، درې یا څلور ماندینې ګاني وي، له هري یوې سره دي "زیست روزګار" په وار (نوبت) وي. د ماندینو په تعدّد کي د اسلامي شریعت حکم هم "تَعدِلوا" دئ. (ځار) دلته د بیت له مفهوم سره سر نه خوري او د حاشیې (وار) ورسره سم راځي.

– د ۳۵ مخ د دوهمي حاشیې "پرې دې تل حلاله خورینه" د متن د "برې دې تل حلال خوروینه" پر ځای راغلی وای ځکه خبره پر "نفقه" ده او د دغه مونث نامه سره (حلاله) صفت سم راځي نه (حلال). د همدې مخ د دریمي حاشیې "حرامه، عامه" هم باید د متن د "حرام، عام" پر ځای لیکل سوی وای. د متن تر "که لقمه ورکړې حرام" به "که لقمه ورکړې حرامه" د پښتو ژبي له ګرامري اصولو سره سمه خبره وي. پخوانیو ناسخینو د کلماتو د پای حرکتونه په زور، زېر، پېښ سره ښوول.

– د ۳۶مخ څلرمه حاشیه "په ډېر رنګه دخول کیږي بهتر دا دی" هم د ټولو چاپي نسخو ملاتړ لري او هم تر "په ډېر رنګه دخول کیږي هنر دا دی" د معنا و مفهوم په لحاظ غوره ښکاري، ځکه نو باید حاشیې ثبت متن ته لوړسوی وای او د متن ثبت حاشیې ته راکښته سوی وای.

– د ۳۷مخ اوله حاشیه چي وایي د متن د "په دا کار کښی تندرستی ده سراسر" په ټولو چاپي نسخو کي" په دا کار کښې تندرستي ده د بشر" ثبت دئ، باید د چاپي نسخو ثبت ته اعتبار ورکړه سوی وای. په دغه بیت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي (د بشر تندرستي) يعني د (وجود تندرستي، د ځان تندرستي) د متن د (سراسر تندرستۍ) تر عام مفهوم موزونه راځي.

– د ۳۸مخ څلرمه حاشيه "که به پۍ څښې شودې پۍ د بزو څښه" هم د متن تر "که ئې څښې شودې پۍ خو د وزو څښه" د نورو نسخو زيات ملاتړ لري، ځکه ئې نو متن ته شاملول زما په نظر سم ول.

د طب نامې متن پر څلوېښتم مخ پای ته رسېدلی دئ. په پای کي ئې له فضل نامې څخه تر يوه اوږده مثنوي (؟ مخه) وروسته لغتنامه راغلې ده. په لغتنامه کي د متن ټول لغتونه نه دي اخيستل سوي او په اخيستل سوو لغتو کي هم ټول معنا سوي نه دي. د ډېرو لغتو معنا ته (...) ايښوول سوي دي. د معناوو په برخه کي هم زما سره د ويلو څه خبري سته خو د هغو بيانول مي له موضوع څخه ليري کوي. زما د څېړني استقامت د متني نقد لوری دئ، خو دا يوه خبره به د دې بحث په پای کي وکړم او بحث ته به د پای ټکی کښېږدم. د لغتنامې د (ش) رديف اول لغت "شوده پۍ" ته ليکل سوي دي: "يو بوټی دی"؟! شوده، پۍ، شيدې ټول د هغې سپيني اوبلني غذا پښتو نومونه دي چي په فارسي ئې (شير) او په انګرېزي ئې (milk) بولي.

۱۲– د خوشحال رباعيات:

"د خوشحال رباعيات" نومې مجموعه د کابل د پښتو ټولني د ادبياتو څانګي له خوا په ۱۳۴۹ش = ۱۹۷۰ع کال د ۱۵۰۰ ټوکو په تېراژ په ۲۹۹ مخونو کي د پښتو ټولني د هغه وخت د مشر پوهاند رشتين له څلورمخه ياداښت سره، چي د مجموعې په پای کي ئې راوړی دئ، خپره سوې ده. د ارواښاد پوهاند رشتين د يادا ښت له مخي، پر دغه مجموعه باندي ډله ييز کار (درې مياشتي) سوی دئ. په دغه يادا ښت کي راغلي دي چي: "د خوشحال د رباعياتو د نقلولو کار په اول ځل د ادبياتو په څانګه کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی محمداسمعیل سړبن له خوا سر ته ورسید، پس له هغه د ښاغلی بختانی، ځدراڼ، سړبن، حبیب الله اپریدی او شاه ولی صافی له خوا د نورو چاپي او قلمي نسخو سره مقابله شو او بیا د ښاغلي حفیظ الله او سړبن له خوا پاکنویس کړی شو". (الف مخ) خو ښاغلي رفیع صاحب لیکلي دي چي: "په ۱۳۴۹ کال چي پښتو ټولنې د خوشال ختټک د سیمینار له پاره د خوشال بابا رباعیات چاپول بختاني صاحب ئې (د) تصمیم؟ او مقابلې د کمیسیون مشر و او د دې رباعیاتو کار هم د دوی تر نظرلاندې تر سره شو." (وګ: رشاد مجله، لومړی کال دوهمه او دریمه ګڼه ۱۷ – ۱۸مخونه). که څوک متن ته وګوري نو پوهېږي چي د تصحیح اساسي کار د پوهاند رشتین له خوا سر ته رسېدلی دئ. دې کار درې میاشتي دوام موندلی وو او وروسته بیا "د قلمی نسخو د لیک دود د سختیا په وجه ډېر ځایونه پکښې ناسم پاتي شوی وو". اروانباد رشتین صاحب زیاته کړې ده چي: "په دغه وجه له قلمی نسخو سره د بیا مقابلی ضرورت پیدا شو او ما په خپله د محمداسمعیل سړبن، شاولی صافی، شادوله او بینا په مرسته په دغه کار لاس پوري کړ ... په دوو هفتو کښی دغه ګران کار سر ته ورساوه، (۱۶۰۴) رباعی ګانی مو ولوستلی او ناسمی رباعی ګانی مو په ډېر غور سره مقابله او د قلمی نسخو له مخه سمې کړې."(ب مخ)

په دې مجموعه کي اویا رباعۍ داسي دي چي په نورو چاپي او خطي نسخو کي نسته او په دې ډول د ټولو رباعیاتو شمېر (۱۶۷۴) ته رسېدلی دئ (ج مخ)[1].

د دې مجموعې په ترتیبولو کي د خوشحال خان د دېوان له درو قلمي

---

[1] د خوشال خان ختټک کلیات د سریزو په (درېیم مخ) کي دا شمېر "ټولټال ۱۶۸۴ څلوریزې" بلل سوی دئ چي غالباً به چاپي تېروتنه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نسخو (د پښتو ټولني د خطي زېرمي) او نورو درو چاپي نسخو څخه کار اخیست سوی دئ. قلمي نسخې ئې داسي ښوول سوي دي:

"۱ – لومړۍ قلمی نسخه د خوشحال په ژوندپه ۱۰۹۹هـ کال په جانه کوړ کښی چه د آدم خیلو اپرېدو په علاقه کښی یو ځای دی لیکل شوې ده[1].

۲ – دوهمه قلمی نسخه هم ډېره پخوانۍ ده خو تاریخ ئې نه معلومیږي.

۳ – دریمه قلمي نسخه هم زړه او پخوانۍ ده، خو تاریخ او د سر او آخر پاڼې نه لري." (الف – ب مخونه)

چاپي نسخې داسي راښیي:

"۱ – لومړۍ چاپي نسخه په ۱۳۱۶ش کال د ښاغلي عبدالحی حبیبی له خوا په کندهار کښی چاپ شوی ده[2].

۲ – بله چاپي نسخه د ښاغلی دوست محمد کامل له خوا په ۱۹۵۲ع کال په پېښور کښې چاپ شوې ده.

۳ – دریمه چاپي نسخه د ښاغلی سید رسول رسا له خواپه ۱۹۶۴ع کال په پېښور کښی چاپ شوې ده" (ب مخ).

ارواښاد پوهاند رشتین لیکي چي له دې ټولو قلمي او چاپي نسخو سره ئې "د خوشحال رباعیات" مقابله کړي دي. رشتیا هم که څوک د دغي مجموعې متن وګوري په لازمو مخونو کي ئې نسخه بدیلونه په لنډ ډول د اړوند مخ په حاشیو کي راوړي دي. دغه راز ئې د مشکلو لغاتو لنډي معناوي هم په حاشیو کي کښلي دي. دا رباعیات رشتیا هم په خپل وخت کي تر نورو ټولو چاپ سوو دېوانو بشپړ دي خو که د متن څېړني له مخي

---

[1] دا هغه نسخه ده چي ویل کېږي ځیني برخي ئې د خوشحال خان په خپل خط کښل سوي دي.
[2] دا سنه سمه نه ده او یو کال کمه ښوول سوې ده (هوتک).

(c) ketabton.com: The Digital Library

وځېږل سي، نتيجه به ئې داسي راووزي:

له کومو خطي نسخو څخه چي استفاده سوې ده، د هغو پېژندنه ډېره مختصره او صرف دومره ويل سوي دي چي "پخوانۍ" يا "زړه پخوانۍ" ده. د نورو ليکدودي ځانګړتياوو پر ځای ئې صرف دومره قدر ويلي دي چي "دغه درې واړه قلمي نسخې په پاخه نستعليق خط د خټکو د کورنۍ په خاص ليک دود ليکل شوي دي. په دغه ليک دود کښې د پښتو د هر دروند توری دپاسه وړوکي همزه (ء) ليکل کيږي".

د متن له پاره د اصل نسخې ټاکلو خبره مبهمه پاته ده او څوک نه پوهېږي چي په متن کي کومي چاپي يا قلمي نسخې ته د اصل په توګه کتل سوي دي. د يادابښت په لومړي مخ کي ويل سوي دي چي "د رباعياتو د نقلولو کار په اول ځل ... د ښاغلی محمداسمعيل سرېن له خوا سر ته ورسيد" خو دا ئې نه دي ښوولي چي دا نقل له کومی چاپي يا خطي نسخې څخه سر ته رسېدلی دئ. د مقابلې په برخه کي ئې دومره قدر ويلي دي چي "په دې مقابله کي د پښتو ټولني له دوهمی او دريمی قلمی نسخې څخه زياته ګټه اخستل شوې ده او اولی قلمی نسخی ته د ضرورت په وخت کی رجوع شوې ده". د دغه انتخاب دلايل ئې نه دي بيان کړي. لازمه خو دا وه چي "لومړۍ نسخه" چي د خوشحال په ژوند کي ليکل سوې وه، د اصل په توګه ټاکل سوې وای.

داسي ښکاري چي د متن د تهيه کولو په کار کي تلوار (بېړه) سوی وي ځکه د خوشحال د۲۹۰ يم تلين د نمانځني وخت پر رارسېدونکی وو او پښتو ټولني غوښتل دغي نمانځني ته دا دروند متن تهيه کاندي له همدې اسيته ئې د مقابلې کار په دوو هفتو کي بشپړ کړی دئ. دا موده د دغسي يوه درانه متن د مقابلې له پاره کافي نه ده.

په هر صورت "د خوشحال رباعيات" د خپل وخت د نورو آثارو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر تله په دقیقه توګه تهیه سوي دي د لغاتو ثبت ئې نسبتاً اوریجینل دئ او دا متن د پښتو ادب د باوري متونو په کتار کي راتلای سي.

۱۴ - د حنان بارکزي دېوان:

د میرزاحنان بارکزي دېوان واردواره د کابل پښتو ټولني د کابل مجلې د څانګي له خواپه ۱۳۳۶ش کال د زر ټوکو په تېراژ د کابل په دولتي مطبعه کي چاپ سوی دئ. ټول دېوان (۲۴۴) مخه دئ او په پای کي(؟) مخه سمون لري چي چاپي تېروتني ئې پکښې ښوولي دي. د کتاب په سر کي ئې د حنان بارکزي تصویر هم وراچولی دئ. په سر کي د هغه وخت د پښتو ټولني رئیس استاد ګل پاچا الفت یو مخ او د کابل مجلې د هغه وخت مدیر محمددین ژواک درې مخه لیکنه کړې ده او په هغو کي هم د حنان د شعر پر اهمیت او یو څه هم د ده پر ژوندلیک رڼغېدلي دي. نه ئې د دېوان د ترتیب پرڅرنګوالي، نه ئې د اصل نسخې د معرفۍ له پاره او نه ئې هم په دېوان کي د راغلو مشکلو لغاتو د حل له پاره وخت موندلی دئ. یوازي ئې دومره قدر ویلي دي چي: "د دې کتاب د ځینو برخو په کتنه کښې ښاغلی ساپی د ادبیاتو مدیر او په پاکنویس کښې ښاغلی عبدالصمد خان مرسته کړې ده چه اداره تشکر ځنی کوی. (اداره)".

دا دېوان د متن څېړني پر اصولو کوږټ نه برابرېږي او تر دې خبري په ها خوا چي ادبي نړۍ ته د اول وار له پاره د پښتو د دغه نازکخیال شاعر کلام په چاپي توګه وړاندي کړی دئ، نوره ښېګڼه نه لري.

د دغه دېوان انتقادي متن ما (هوتک) تهیه کړی او خپور کړی دئ چي پر خپل ځای به خبري پر وسي. خو په دې ځای کي به د هماغه انتقادي متن د اول چاپ د سریزي له (ن) مخ څخه هغه مطالب کټ مټ رانقل کړم چي ما له نن څخه شل کاله پخوا د پښتو ټولني له خوا د حنان بارکزي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپي دېوان په باب کښلي ول:

"دا ديوان دپښتو ټولني له خوا په ۱۳۳۶ش کال د کابل په دولتي مطبعه کي چاپ سوئ دئ. ارواښاد استاد ګل پاچا الفت، چي په هغه وخت کي د پښتوټولني رئيس وو، يو مخ سريزه او ښاغلي محمددين ژواک[1] چي په هغه وخت کي د کابل مجلې مدير وو، درې مخه مقدمه پر کښلې ده. په دې دواړو ليکنو کي هغه نسخه چي د دېوان د ترتيبولو په وخت کي ترې استفاده سوې، نه ده ښوول سوې. مرتب ئې هم په وضاحت سره نه دئ معرفي سوئ. ډېري طباعتي غلطۍ لري او له څلورمخه (سمون) سره سره بيا هم زياتي غلطۍ ورڅخه پاته دي چي سمي سوي نه دي. حتی په هغه غزله کي چي حنان د کاتبانو له بې پروايي څخه شکايت کوي، هم غلطۍ سته (وګورئ: د چاپي دېوان ۹۰ مخ). د رديف ګډوډۍ هم پکښې سته. د (واو) د رديف يوه غزله د (ی) په رديف کي راغلې او د (ی) د رديف يوه غزله د رباعياتو په پای کي مکرر راوړل سوې ده. په چاپي متن کي داسي نخښي نښانې سته چي مرتب بايد څوک د ختيځي لهجې ويونکی پښتون وګڼي. د شاعر له لهجې سره پوره بلد نه دئ. دې کار په شعر کي لږ څه بې نظمۍ راوستلي دي.

ټول دېوان ۲۴۴مخه دئ چي ۳۴۹ غزلي، ۲۵ رباعۍ، ترجيع بند، مخمس اوفالنامه پکښې ده ... زما په خيال د ديوان د چاپولو په کار کي لازم دقت نه دئ سوئ خو دا چي د ادب مينه والو ته ئې د پښتو ژبي د يوه ډېر نکته سنج شاعر دېوان وړاندي کړئ دئ، د ستايني وړ اقدام دئ. لومړي چاپونه هرومرو نيمګړ تياوي لري".

---

[1] ژواک صاحب د دغي ليکني پر وخت ژوندی وو. نوموړی د ۱۹۹۷ع کال په اګست کي په المان کي مړ سوا وهورې ښخ دئ. (هوتک).

(c) ketabton.com: The Digital Library

دريم څپرکی

(افغانستان – تر ۱۳۵۲ش کال وروسته چاپي متون)

۱۵ - د دولت لواڼي ديوان :

دولت لواڼی د روښاني خوځښت پیاوړی مبلغ او ديوان لرونکی شاعر دئ. د ده ديوان واردواره د کابل د پښتو ټولني د ادب او فولکلور د لوی مديريت له خوا د عزيزالله او محمدعارف غروال په اهتمام په ۱۳۵۳ش = ۱۹۷۴ع کال د يو زر ټوکو په تيراژ چاپ سوی دئ. د کتاب قطع لويه ده. د ديوان په سر کي د پښتو ټولني د هغه وخت د رئيس ارواښاد محمدصديق روهي په قلم يو مخ سريزه لري او په هغې کي ويل سوي چي دا ديوان ئې د بايزيد روښان د وفات د څلور سوم تلين د بين المللي سيمينار په مناسبت له نورو کتابو سره يو ځای چاپ کړی دئ. تر دغي سريزي وروسته د پښتو ټولني د ادب او فولکلور څانگي لوی مدير څېړنمل دوکتور سيدال شاه پولاد په درو مخونو کي پر روښاني خوځښت، د دولت لواڼي پر شاعرۍ او د دغه ديوان د ترتيب په باب لنډي خبري کړي دي. تر دغو ليکنو وروسته د ارواښاد پوهاند عبدالشکور رشادپه قلم يوه درنه تحقيقي ليکنه (۳۴مخه) راغلې ده او علامه رشاد مرحوم د دولت لواڼي پر ژوند، عقايدو، د هغه پر ديوان او د هغه د شاعرۍ پر عروضي اړخ باندي ژوري علمي او ابتکاري خبري کړي دي چي د چاپي ديوان ارزښت ئې ډېر ورلوړ کړی دئ. تر دغي

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالمانه ليکني وروسته د ديوان مهتمم محمدعارف غروال په يوه مخ کي د دېوان د تر تيبولو پر چارو باندي په لنډ ډول رڼا اچول شوې ده. دېوان د ترتيبولو پر چارو باندي په لنډ ډول رڼغېدلی دئ.

تر دغو ليکنو وروسته د دېوان متن شروع سوی دئ چي ۲۶۱مخه ئې نيولي دي. تر متن وروسته "مننه او کورودانې" (يو مخ)، بيا "د چاپي تېروتنو سمون ليک" (اووه مخه) او ورپسې "لغات نامه" (۱۰مخه) راغلې ده. په لغات نامه کي لغتونه د الفبې پر ترتيب باندي اوډل سوي او معناسوي دي. په لغاتنامه کي يو شمېر لغتونه بې معنا پاته سوي دي. د دېوان په سر کي د بايزيد روښان خيالي تصوير هم چاپ سوی دئ.

دا دېوان له دوو خطي نسخو څخه برابر سوی دئ چي وايي يوه ئې "ډېر کلونه د پښتو ټولني په کتابخانه کي خوندي وه، بيا ئې د مطبوعاتو په کتابخانه او وروسته ئې د عامه کتابخانې په قلمي څانگه پوري اړه درلوده". (د پوهاند رشاد د ليکني ديارلسم مخ). دا نسخه د ليکلو نېټه او د ليکونکي نوم نه لري خو د اشعارو په نسبت تر دوهمي نسخې ډېره بشپړه ده[1]. دوهمه قلمي نسخه په غزني کي د البيروني په کتابخانه کي ساتل سوې وه. دغه نسخه د ميا محمدي جيو " قدس سره" په پرمايښت د پېښوری گل محمد په کتابت په ۱۱۷۴هـ ق کال ليکلې ده (وگ: د سريزي "د" مخ). په چاپي متن کي د اطلاعات و کلتور قلمي نسخه د اصل په توگه ټاکل سوې ده او له دې نسخې څخه د رانقلولو کار ئې محمداسمعيل سرېبن سر ته رسولی دئ. دغه نقل د غزني د البيروني کتابخانې له خطي نسخې سره محمدعارف غروال او عزيزالله مقابله کړی دئ اواختلافي ځايونه ئې

---

[1] د دې نسخې يادونه علامه عبدالحي حبيبي د پښتانه شعراء په لومړي ټوک کي کړې ده. نسخه اوس د افغانستان په ملي آرشيف کي خوندي ده.(وگ: فهرست نسخ خطی پشتو آرشيف ملی افغانستان – ۵۲مخ).

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حاشیو کي راوړي دي[1].

د دولت لواڼي د دېوان د خطي نسخو په اړه زه مجبور یم چي د خپلي اوسنۍ څېړني د استقامت پر خلاف یو څو خبري وکړم او هغه دا چي د دغه چاپي متن په درو سرو مقدماتي لیکنو کي د دولت لواڼي د دېوان پر دغو دوو خطي نسخو برسېره په خارج کي د درو نورو قلمي نسخو یادونه سوې ده چي وايي یوه ئې په بریټیش موزیم کي او دوې نوري ئې د هند د رامپور په رضا لایبریري کي خوندي دي. د بریټیش موزیم د نسخې یادونه په دوو لیکنو کي بې حوالې خو په یوه لیکنه کي د پښتانه شعراء لومړي ټوک ۹۱مخ په حواله سوې ده. په موزیم کي ئې د دغي نسخې د قید نمبر (۴۲۲۸) او د نسخې د استنساخ کال ئې (۱۱۰۱هـ ق) ښوولی دئ. زما د مطالعې له مخي د پښتانه شعراء لومړي مؤلف دغه خبره د "د هند د زړو آثارو د مجلې، ج ۱۱، ص ۵۶۷" په حواله کښلې ده. ما (هوتک) ته پخوا لا دومره قدر معلومه وه چي په بریټیش موزیم کي د دولت لواڼي د دېوان نسخه نسته. کله چي په چاپي دېوان کي مي دغه درې لیکني ولوستلې نو مي هڅه وکړه چي دا خبره لږ څه سپینه کړم. تر څېړني وروسته راته څرګنده سوه چي په بریټیش موزیم کي د روښاني خوځښت د یوه بل پښتانه شاعر ملا ارزاني دېوان په همدغه یاد سوي نمبر (۴۲۲۸) قید وو. د

---

[1] د صدیق دېوان (چاپ ۱۳۵۸ش) د سریزي په (ج) مخ کي راغلي دي چي د هند د جمهور رئیس مرستیال فقید ډاکټر ذاکرحسین افغانستان ته د راتګ په وخت کي (۱۳۴۵ش کال) د هند د کتابخانو د ځینو خطي نسخو میکروفیلمونه راوړي ول چي په هغو کي د دولت دېوان هم شامل وو. د دولت دغه حاضر دېوان د ذاکرحسین تر سفر اته کاله وروسته چاپ سوی دئ. زه نه پوهېږم چي په دې دیوان کي د دغه مایکروفیلم خبره ولي یاده سوې نه ده او ولي د متن په تهیه کولو کي استفاده نه ده ځني سوې؟ (م. هوتک).

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا ارزاني د دېوان دغه نسخه په (۱۱۰۱هـ ق) کال استنساخ سوې ده[1]. له دغي نسخې څخه ارواښاد بېنوا يو نقل (کاپي) تر لاسه کړی وو او ښاغلي زلمي هيوادمل له دغي کاپۍ څخه د دېوان متن ترتيب کړی دئ. د هيوادمل صاحب له دغه نقل څخه ډاکټر پرويز مهجور خويشکي د ارزاني خويشکي په کليات کي استفاده کړې ده[2].

د بلومهارټ (James Fuller Blumhardt) د فهرست پخواني انګرېزي متن همدا اوس (۲۰ جولای ۲۰۱۱ع) زما سره نسته خو له لندنه مي راغوښتی دئ. نوی فهرست د ډاکټر ميکنزي (D.N.MacKenzie) له خوا د (Catalogue of Pashto manuscripts in the libraries of the British Isles) په نامه په ۱۹۶۵ع کال کي له ځينو اضافاتو سره بيا خپور سوی دئ. په دغه چاپ کي د ارزاني شاعر د دغه خطي دېوان د قيد نمبر (B.M.Or.۴۴۹٦) او د فهرست په ۵۹مخ کي پنځه شپېتم کتاب دئ. زما په خيال دغه تېروتنه واردواره د هند د زړو آثارو په مجله کي پيښه سوې ده او بيا ئې نورو افغاني ليکنو ته هم لار موندلې ده.

بير ته راګرځم اصلي موضوع ته. د دولت دېوان دغه چاپي متن د متن څېړني پر اصولو برابر تهيه سوی دئ خو زما په خيال د متني ناقد له نظره د "خو" ځايونه پکښې سته.

په حاشيو کي د البيروني کتابخانې د نسخې ثبتونه په تفصيل سره راغلي دي. ما چي ځغلند نظر پر وکړ، راته معلومه سوه چي په زياترو ځايو کي د البيرونې کتابخانې د نسخې ثبت د متن تر ثبت غوره دئ او بايد د

---

[1] (وګ: وينې، رازمحمد، پښتو کتابونه، د بلومهارټ د فهرست پښتو ترجمه، ۱۱۷مخ چاپ ۱۳۳۷ش).

[2] (وګ: د ارزاني خويشکي کليات–د سريزو ۱۹مخ).

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاشیې ثبت متن ته ورلوړ سوی وای. زه ټولي حاشیې دلته نه سم راوړلای او یوازي په دې څو مثاله اکتفا کوم.

- د اول مخ اوله حاشیه "(صفت) بکښم" د متن تر ثبت "صفت به کوم" د روښاني عصر پښتو ته نزدې دئ او باید متن ته داخل سوی وای. د همدې مخ دوهمه حاشیه "پښو" د متن تر ثبت "پښې" ګرامري سموالی لري، بایدمتن ته لوړ سوی وای.

دغه راز پنځمه حاشیه "شمس قمر ئې باندی بل کړه مشعلونه" د متن تر ثبت صحیح ده. په متن کي"شمس قمر باندې ..." ثبت دئ چي هم ئې یوه څپه کمه ده او هم د (ئې) ضمیر ځني لوېدلی دئ.

- د دوهم مخ په اوله حاشیه کي "... لافي مه کانړو" شکل د متن تر "... لافي مه کړئ" لرغونی دئ، باید په متن کي شامل سوی وای.

- د څلرم مخ په شپږمه حاشیه کي راغلی"پنډ" د متن تر "بند" غوره دئ. "پر مرداره باندې پنډ لکه ورغونه" ما ته سم ایسي. پنډېدل د (غونډېدل) په معنا دئ. "پر مرداره باندې بند..." راته ناسم ښکاري.

- د پنځم مخ دریمه حاشیه "د نیکانو نصیحت به چیري نغوږی" باید متن ته پورته سوی وای ځکه د متن ثبت له دوهم نیم بیتي سره ډېر سر نه خوري.

دغه راز موارد بیخي زیات دي او زما په نظر که د البیروني کتابخانې نسخه د کلام له کمښت سره سره د اصل په توګه ټاکل سوې وای او کمبوتی ئې د اطلاعات و کلتور له نسخې څخه پوره سوي وای، ښه به وو. د البیروني د کتابخانې نسخه تر دا بلي نسخې څو غوره ځانګړ تیاوي لري:

اول دا چي نسخه د کتابت نېټه او د کاتب نوم لري. خطاط ئې ګل محمد پېښوری معلوم شخص دئ. د ده په لاس د نورو کتابو کښل سوي نسخې ډېري سته. لاس کښني ئې د نورو کاتبانو په پرتله د ډاډ وړ دي. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسي حال کي چي د اطلاعات و کلتور نسخه نه د کتابت نېټه لري او نه ئې د کاتب نوم څرګند دئ. خو د چاپي دېوان ترتيبوونکو ته لکه چي د البيروني کتابخانې د نسخې د کتلو موقع د اطلاعات و کلتور له نسخې څخه تر نقل اخيستلو وروسته برابره سوې ده. دا نو هغه وخت وو، چي د بايزيد سيمينار رانژدې کېدونکی وو او دوی د دوهم وار نقل و مقابلې له پاره لازم وخت نه درلود. د وخت د کموالي خبره محمدعارف غروال په خپلو خبرو کي کړې ده (پنځه دېرشم مخ).

د وخت د کموالي له اسيته دئ چي په متن کي پر غلطنامه سربېره نوري چاپي غلطۍ هم ناسمي پاته سوي دي. ځای ځای د حاشيو لمبرونه ځني پاته سوي دي (۵، ۸، ۱۰، ... مخونه)، توري سم نه دي لګېدلي او نوري ورپې تېروتني.

د تورو ناسم لګېدلو او د متن ناسم رانقلولو يوه ډېره مهمه څېړنيزه تېروتنه پېښه کړې ده چي يادونه ئې د راتلونکو څېړنو له پاره ګټه رسوي. په ۲۱مخ کي دولت لوانی د يوه اوږده نظم په ترڅ کي د روښان پير د لمسي او د جلال الدين غازي د زوی رشيد خان الهداد انصاري د مړيني نېټه بيانوي او وايي:

په يـــوه آهې ارواح لــه تنه بيل شـو
په تاريخ د عين، نون، ح، ی، سفر ؤ

دوهم نيم بيتی د الهداد د مړيني تاريخي ماده ده چي که ئې د همدغه چاپي ثبت له مخي محاسبه کړو (ع = ۷۰ + ن = ۵۰ + ح = ۸ + ی = ۱۰)، مجموعه ئې (۱۳۸) کېږي. نو هرومرو بايد ووايو چي د (عين) پر ځای بايد (غين) وي او دا وروستی ثبت د مطبعې حروف چين له حيا څخه! (عين) کړی دئ. خو که د (ع) پر ځای (غ) وليکو، نو د تاريخي مادې ارزښت به (۱۰۶۸) راووزي. علامه رشاد د همدې چاپ د سريزي په نهم مخ کي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

الهداد مړينه په (۱۰۵۸هـ ق) کي بللې ده چي د پورتني بيت تر نېټې لس کاله پخوا پېښه سوې ده. د دغه حقيقت له مخي بايد د بيت دوهم نيم بيتی شاعر داسي ويلی وي:

"په تاريخ د غين، نون، ح ئې سفر ؤ"

د متن رانقلوونکي د (ئې) ضمير د (ی) په شکل ثبت کړی دئ چي لوستونکی پر هغه باندي په تاريخي ماده کي د شامل توري ګومان کوي. په خطي نسخو کي دغه ضمير د (یِ، یه) په شکل نور مثالونه هم لري.

زه لکه چي د دولت لواڼي پر دېوان باندي د بحث په ترڅ د خپل کتاب له موضوع څخه دوه واره ووتلم او د متن څېړني بحث راڅخه پاته سو. خير، اميد دئ چي دا يادوني هم بې ګټې نه وي.

له پورته بيان څخه داسي نتيجه رااېستلای سو، چي د دولت لواڼي د ديوان دغه چاپي متن له ځينو کمزوريو سره سره بيا هم د انتقادي متن نوم ګټلای سي.

۱۶- د ميرزاخان انصاري دېوان:

دغه دېوان د څېړنمل دوست په "سريزه، سمون او لمنې" د پښتو ټولني له خوا د پښتو د نړيوال مرکز د بين المللي سيمينار په مناسبت په ۱۳۵۴ ش = ۱۹۷۶ع کال د کابل په دولتي مطبعه کي د يو زر ټوکو په تېراژ چاپ سوی دئ. د اهتمام چاري ئې ښاغلي حبيب الله رفيع سر ته رسولي دي او د وقايې (پشتۍ) او نورو پاڼو خطاطي او نقاشي ئې د "نصيراحمد، پ" په ګوتو سر ته رسېدلې ده. له "نصيراحمد، پ" څخه مراد (نصير هنر پښتون) دئ.

د متن په سر کي "د ميرزا خان پيژندګلوی او د ديوان نسخې" تر سرليک لاندي د ميرزاخان انصاري پر ژوند باندي د څېړنمل دوست په

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلم درې مخه محققانه خبري ليکل سوي دي. ورپسې هغه چاپي او خطي نسخې ښوول سوي دي چي د دغه متن په ترتيبولو کي استفاده ځني سوې ده. په هغو کي د پښتو ټولني قلمي نسخه د "ملا شاه محمد ولد مرحوم و مغفور ملا دادمحمد ولد ملا شاه مراد قوم خوګانی ساکن ارغسان" په کتابت ليکل سوې او د ليکني نېټه ئې "دوشنبه شهر ربيع الثانی سنه ۱۳۲۷هجری" ده چي په دې حساب د شاعر تر مرګ (۱۰۴۰هـ ق) دوه سوه اووه اتيا کاله وروسته ليکل سوې ده. دغه نسخه چي د متن په ترتيب کي د اصل په توګه ټاکل سوې ده، د ښاغلي څېړنمل حبيب الله په لاس رانقل سوې ده. نقل سوی متن د ميرزا خان انصاري له هغه چاپي نسخې سره مقابله سوی دئ، چي د کندهار ښار د کتابو د تاجرانو ملا جان محمد او ملابسم الله له خواپه ۱۳۳۴هـ ق کال د لاهور په اسلاميه مطبع کي چاپ سوې ده. دغه چاپ د ميرزاخان انصاري د ديوان لومړی چاپ دئ. دغه راز ئې متن د ښاغلي همېش خليل له خوا د ميرزاخان انصاري له چاپ سوي ديوان او د الماني الاصل ختيځپوه دورن په خريستوماتي کي د ميرزاخان له کلام سره مقابله سوی هم دئ. متن له نورو خطي نسخو سره هم مقابله سوی دئ چي يوه ئې د پښتو ټولني بله نيمګړې نسخه، بله ئې د رفيع صاحب د کتابتون نيمګړې نسخه، دريمه ئې د کابل د عامه کتابخانې بشپړه نسخه او د دغې کتابخانې بله نيمګړې نسخه ده.

د متن په لمنو کي د دغو ټولو چاپي او خطي نسخو اختلافي ثبتونه راوړل سوي دي. د ديوان ترتيب او شکل د مروج ليکدود کارولو له اسيته اوښتی دئ. اول الفنامه (۱۸مخه)، بيا قصيدې (۳۳مخه)، ورپسې غزلې(۱۹۹مخه)، وروسته متفرق اشعار (۶مخه) او په آخر کي ئې لغتنامه (۴مخه =اته ستونه) راغلې ده. ټول کتاب د سريزی په ګډون ۲۶۸مخه دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د متن په ترتیب کي ځای ځای د اصل ثبت حاشیې ته وړل سوی دئ (۴مخ).

د متن په لیکدود کي د یاګانو بشپړ مراعاتول نه دي پالل سوي او (چي، چي) د (چه) په شکل کاږي. د ظرفیت (کښې) ئې زیاتره په همدې شکل لیکلی دئ خو ځای ځای (کی) هم په سترګه کېږي (۴۷مخ).

د میرزاخان انصاري په دغه چاپي دېوان کي دانتقادي متن څېړني پرنسیبونه پالل سوي دي او په افغانستان کي د زیاترو چاپي متونو په پرتله د ډاډ وړ متن دئ او مثبت ارزیابي کېدلای سي. دلیل به ئې دا وي چي د سمون چاري ئې د یوه داسي ژبپوه له خوا سر ته رسېدلي دي چي هم ئې د پښتو پر لهجو باندي ښه پوره علمي حیطه درلوده، هم ئې د عربي په شمول نوري خارجي ژبي زده وې او هم ئې د اسلامي شریعت او طریقت په باب مطالعه کړې وه. تر دې چي را تېر سو د اهتمام چاري ئې هم د متونو په کار کي د یوه برلاسي او تجربه کار محقق له خوا بشپړي سوي دي.

۱۷ - معرفة الافغاني:

معرفة الافغاني د پیرمحمد کاکړ په قلم لیکل سوی اثر چي د لوی احمدشاه بابا د زوی شهزاده سلیمان په نامه ئې اهداء کړی دئ. کتاب د پښتو ژبي د تدریس په نیامت کښل سوی دئ. د دغه کتاب خطي نسخې د انځرګل په شان نادري او پر نسته حساب دي.یوازنۍ چاپي نسخه ئې د کندهار ښار د کتابو د تاجرانو ملا جان محمد او ملابسم الله له خوا د لاهور په "اسلامیه سټیم پریس" کي چاپ سوې ده. د چاپ کال ئې ۱۳۴۱هـ ق = ۱۹۲۲ع دئ.له دغه چاپ څخه یو متن د ښاغلي حبیب الله رفیع په سریزه او سمون برابر سوی په دوو وروستیو پېړیو کي د پښتو د چاپ شوو آثارو د سیمینار په ویاړ خپور سوی دئ. د چاپ کال ئې ۱۳۵۶ش = ۱۹۷۱ع دئ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چاپ ځای ئې د کابل دولتي مطبعه ده. دغه چاپ د ننګرهار مجلې د ۱۳۵۶ش کال د پنځمي ګڼې پر ځای خپور سوی دئ.

د دغه چاپ په سر کي فهرست (۱مخ) او ورپسې د وخت د اطلاعاتو او کلتور د وزير پوهاند دکتور نوين (يادونه) بيا د ارواښاد علامه عبدالحي حبيبي په قلم يو ياداښت (۱مخ) او په تعقيب ئې د ننګرهار مجلې د مسئول چلوونکي ميرزامحمد ذهنيار خبري راغلي دي. تر دغو خبرو وروسته د ښاغلي حبيب الله رفيع په قلم اوږده سريزه (۳۸مخه) پيل سوې ده چي په هغې کي پر معرفة الافغاني، پيرمحمد کاکړ او شهزاده سليمان باندي تحقيقي بحث کړی دئ.

د کتاب متن له ۳۹مخ څخه شرو سوی دئ. دا کتاب لس بابه دئ چي لسم باب ئې بيا شپږ فصله لري. ټول کتاب د سريزو او نورو مطالبو په ګډون دواتيا مخه کيږي چي په دې کي د پيرمحمد کاکړ تصوير او د لومړۍ چاپي نسخې د وقايې او لومړي مخ عکاسۍ هم شاملي دي.

دا متن له يوې واحدي چاپي نسخې څخه برابر سوی دئ چي د مرتب په قول د کتاب چاپي متن "له اصلی نسخی څخه په ډېره بی پروايی رانقل شوی دی" او د متن همدې غلطيو مصحح "... په خپل کار کی له ډيرو ستونزو او کړاوونو سره مخ " کړی دئ (د سريزي ۳۵مخ). خو د دغو بې پرواييو مثالونه ټول په حواشيو کي نه دي راغلي. د متپوهني اصول حکم کوي چي د اصلاح سويو برخو ټول اصلي ناسم شکلونه بايد په لمنليکونو کي درج سي چي د هغو له مخي بيا يو بل کره کتونکی د مصحح د کار ارزونه وکولای سي.

د متن مصحح ليکلي دي چي: "د کتاب د ليکدود په برخه کی ډيری نيمګړتياوی شته ... شو، شی او دې ته ورته ويی چی د کندهاری ګړدود له مخی په س کښل کيږي دلته کله په ش او کله په س دی چی ما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیر محمد د ګړدود له کبله په س و کښل، ...." (۳۷ مخ). د مصحح دا کار د متنپوهنې عمده اصل دئ خو ځای ځای ئې په متن کې نه دئ پاللی او ځنې پاته سوی دئ. د مثال په توګه په (۴۱مخ) کې دریم بیت داسې دئ:

"چیری نه چی غلط دوی شی
پیچ وتاب لکه د موی شی"

چې دلته باید دواړه شینونه په سینونو سره اوښتي وای.

د (۴۲مخ) د شپږم بیت په دوهم نیم بیتي کې "شیال یی نشته څوک په حلم" باید " سیال ئې نسته ...." ثبت سوی وای.

زموږ زیاتره مصححین او لیکوال د لهجو توپیرونه یوازې په (س) او (ش) کې ګڼي، چې سهي نه ده. په دې لاندې مثالو کې هم د پیر محمد کاکړ خپله لهجه نه ده مراعات سوې:

د (۴۱مخ) د پنځم بیت دوهم نیم بیتی داسې دئ:

"چی هر څوک درود پری وایی"

د پیر محمد کاکړ په لهجه کې د "پری وایی" پر ځای "پر وایي" ویل کېږي او باید همداسې ثبت سوی وای.

د همدې مخ د دوولسم بیت اول نیم بیتی داسې دئ:

" څلورم یاریی علی ؤ"

د پیر محمد کاکړ له لهجې سره سم باید د " څلورم" پر ځای (څلرم) لیکل سوی وای. په اصل کې هم (څلرم) ثبت دئ خو مصحح دغه ثبت حاشیې ته کښته کړی دئ چې باید متن ته ئې لوړ کړی وای.

په (۵۵مخ) او (۶۹مخ) کې ئې (ږلی) ویی راوړی دئ چې د پیر محمد کاکړ په لهجه کې (ژلی) ویل کېږي.

په (۵۸مخ) کې ئې (چښل) د پیر محمد د لهجې پر خلاف (څښل) ضبط کړی دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په (۵۹مخ) او (۷۷مخ) کي ئې "پګړی" د پیرمحمد کاکړ د لهجې وینګ نه دئ. د ده په لهجه کي (بګړۍ) ویل کېږي. دغه راز په همدې ۷۷مخ کي "پګړی په سر کړه" هم د پیرمحمد کاکړ خپل وینګ نه دئ، بلکي د ده خپل تلفظ "بګړۍ پر سر کړه" سم دئ. د دغه مخ ټول (په) د استعلاء وظیفه سر ته نه سي رسولای او پر ځای ئې باید په ټولو جملو کي (پر) راغلی وای.

په (۶۲مخ) کي "غوایه" ویی د پیرمحمد کاکړ په لهجه کي (غویی) دئ او باید همداسي ثبت سوی وای. په (۷۱مخ) کي ئې بیا سم ثبت کړی او (غویی) ئې کښلی دئ.

په (۶۳، ۷۸ مخونو) کي د "کټوی" لغت د پیرمحمد کاکړ په لهجه کي (کټو) ویل کېږي چي جمع ئې (کټوي) راځي. څرنګه چي په ټول متن کي د یاګانو مراعاتول د تخنیکي ستونزو له اسیته پالل سوي نه دي او مصحح ئې عذر د کتاب په پای کي د (استدراک)په برخه کي غوښتی دئ، نو د (۶۳مخ) "کټوي" که د جمع په حالت کي وي خو سمه خبره ده، کنه نو په مفرد شکل کي د پیرمحمد کاکړ د لهجې استازیتوب نه کوي. په (۷۸مخ) کي ټول لغتونه په مفرد شکل کي راوړل سوي دي او دلته نو "کټوی" راوړل سم ثبت نه دئ او باید (کټو) لیکل سوې وای.

له دغو یادونو سره سره د مصحح هڅه او تلاښ د زیات تقدیر وړ ده او د پښتو یو تاریخي کتاب ئې د علاقمندانو په واک کي ورکړی دئ خو لکه وړاندي چي مي هم اشاره ورته وکړه، د دې کتاب متن د یاګانو په همدغه نیمګړي حالت کي هغه تدریسي وظیفه سر ته سمه نه سي رسولای چي پیرمحمدکاکړ ئې د لیکلو پر وخت په پام کي نیولې وه. دغه راز د متن خورا ډېر "معنا طلب" لغتونه بې تشریح پاته سوي دي، ځکه نو زه د دغه متن له سره بیا تهیه کول او خپرول یوه اکاډمیکه اړتیا بولم. که په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترڅ کي د دغه ارزښتناک اثر کومه خطي نسخه ومونډله سي، خو د زوی زېری به وي.

۱۸- د علم رساله:

د علم رساله د بايزيد روښان نوی مونډل سوی منظوم اثر دئ چي د سرمحقق دوست شينواري په "سمون او سريزه د افغانستان د علومو اکاډمۍ د ژبو او ادبياتو د مرکز، پښتو ټولني له خوا په ۱۳۶۴ش = ۱۹۷۵ع کال د اشرف خان هجري د درېِ سوم تلين د سيمينار په مناسبت د کابل په دولتي مطبعه کي د افسيټ په ډول چاپ سوی دئ. د رسالې په سر کي د اشرف خان هجري د سيمينار د علمي سکرټريت يادونه (۶مخه) راغلې ده. دا يادونه د "احقرالعباد ز، هـ" په قلم ده. له ز، هـ څخه مراد ښاغلی زلمی هيوادمل دئ. بيا د رسالې فهرست (۲مخه)، ورپسې "دغې رسالې په باب څو خبرې" د سرمحقق دوست شينواري په قلم (۷مخه)، او تر هغه وروسته بيا هم د سرمحقق دوست شينواري په قلم "بايزيد روښان د هنر او شعر په ډګر کی" ليکنه (۶مخه) او په تعقيب ئې د رسالې متن (۸۰ مخه) راغلی دئ. د رسالې په پای کي "د رسالې ويی پانګه (لغتنامه)" سته چي ۳۳ مخه ده او لغتونه ئې په تشريحي توګه معنا کړي دي.

عين رساله تر دغه چاپ نهه کاله پخوا د "روښاني رساله" په نامه د همدغه مرتب له خوا خپره سوې ده.

زموږ تر بحث لاندي متن له درو نسخو څخه تيار سوی دئ.

يوه ئې چاپي او دوې ئې خطي نسخې دي. چاپي نسخه چي د پای له خوا نيمګړې ده، په ۱۳۵۵ش = ۱۹۷۶ع کال د پښتو ټولني له خوا د "روښاني رساله " په نامه د اروابناد دوست شينواري په زيار په آفسيټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډول چاپ سوې ده[1]. دغه چاپي نسخه چې وايي "د املا او انشاء په برخه کې تر نورو موندل شوو نسخو خورا زياته سمه ده"، د متن له پاره د اصل په توګه ټاکل سوې ده.

بله ئې د ښاغلي هيوادمل د کتابتون خطي نسخه ده. دا نسخه بيا د سر له خوا اووه بيته کنډو ده، د کاتب نوم او د کتابت نېټه ئې ښکاره نه ده.

دريمه ئې د ډيلي نسخه ده چې ښاغلي هيوادمل هند ته د سفر په ترڅ کې (۱۳۶۲ش = ۱۹۸۳ع کال) د هند په موزيم کې موندلې وه او وايي چې د ليکلو کال ئې د اورنګزېب د کړوسي فرخ سير پاچا د پاچهۍ دريم کال (۱۷۱۵ع) دئ. (وګ: د سريزي "ن" مخ). دا نسخه د سر او پای له خوا بشپړه ده.

دا رساله د متنپوهني له اصولو سره سمه ترتيب سوې ده، نسخه بديلونه ئې منظم او په هر اړوند مخ کې راغلي دي. لکه وړاندي چې مو وويل، نسخه په آفسيټ توګه چاپ سوې ده خو د خطاط نوم ئې نسته. په متن کې ياګاني له مروج ليکدود سره سمي په منظم ډول مراعات سوي نه دي چې همدائې د ګوتي نيولو يوازنی ټکی دئ.

۱۹ - درحمان بابا دېوان (رفيع):

پر دغه چاپ باندي خبري په دمخنيو پاڼو (٦شمېره کتاب) کې سوي دي.

۲۰ - د قلندر دېوان:

د قلندر دېوان د جمهوري ارګ د کتابخانې له قلمې نسخې څخه "د

---

[1] روښاني رساله به په خپل ځای کې تشريح سي. هوتک.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلمي هيوادمل په سريزه او سمون" د کابل پښتو ټولني په ۱۳۵۶ش = ۱۹۷۷ع کال په جیبي قطع چاپ کړی دئ[1].د اهتمام چاري ئې عبدالکريم پټنګ سر ته رسولي دي. د دېوان په سر کي د پښتوټولني د رئيس ښيرنوال محمدصديق روهي په قلم دوه مخه سريزه ده، ورپسې د "قلندر ا و د هغه ديوان" تر سرليک لاندي شپږ پنځوس مخه ليکنه راغلې چي ښاغلی زلمي هيوادمل کښلې ده، بيا غزلي (۱۵۴مخه)، څلوريزي (۲۲مخه) او په پای کي ټوټې (اووه مخه) راغلي دي. ښاغلي زلمي هيوادمل د خپلو خبرو په پای کي کښلي دي چي: "دغه چاپي متن چي تاسي يی ګورئ! له هماغی يوی خطی نسخی څخه نقل شوی، د ملاښايسته له خطی جونګ، د استاد رشاد د مجموعې له خطی شعرونو، کليد افغانی، بهارستان او بهار ګلشن په مجموعو کی د قلندر له راغلو شعرونو سره مقابله شوی دی..."(۵۶مخ).

د متن د برابرولو په وخت کي د ښاغلي مرتب تکيه زياتره پر هماغه يوه خطي نسخه او د ملا ښايسته خان پر خطي جونګ باندي ده ځکه په نورو منابعو (د استاد رشاد مجموعه، کليدافغاني، بهارستان او بهار ګلشن) کي د قلندر يوه يا دوې غزلي خوندي دي. د دېوان ترتيبوونکي که په دغو منابعو کي د قلندر د کلام کوم توپير موندلی دئ، هغه ئې د متن په حاشيو کي ښوولی دئ. دغه راز ئې د ځينو کلماتو د ثبت په برخه له خپل نظر څخه ځيني ښائېدني هم راوړي دي (۱۷مخ، ۲۲مخ، ۱۰۸مخ...).

زما د ارزيابۍ له مخي دا متن له لږو منابعو څخه تهيه سوی دئ او ښه تهيه سوی دئ. خو که دا څو خبري په پام کي نيول سوي وای، تر ښو به لا

---

[1] نومورې قلمي نسخه اوس د افغانستان په ملي ارشيف کي ساتل کېږي او د "فهرست نسخ خطی پشتو آرشيف ملی افغانستان، چاپ ۱۳۶۵ش" په ۶۷مخ کي اته نوي يمه نومره نسخه ده. هوتک.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه وای:

– متن لغتنامه نه لري. د عادي لوستونکي له پاره د مشکلو لغاتو ستنه والي د متن پوهېدل سخت کړي دي. لکه:

اشتکا (۳مخ)، توباتوب (۱۰مخ)، جرومات (۱۳مخ) ، راح (۱۸مخ)، سخی (۳۰مخ)، سگار (۴۰مخ)، مفرغ (۴۴مخ)، وسرویی (۵۰مخ)، خچی (۵۴مخ)، چوک (۶۳مخ)، ...

دغه راز د ځینو حاشیو قوت دومره دئ چي متن ته لوړي سوي وای. د مثال په توگه:

د شلم مخ او له حاشیه "ځکه نیسم زه و تلو ته د رهبر مخ" د غزلي پر موسیقیت باندي د متن تر "وتلو ته ځکه نیسم د رهبر مخ" ډېره برابره ده او باید متن ته لوړه سوې وای.

د درودېرشم مخ اوله حاشیه "... په شرابو مستغرق یم" د متن تر "... مستغرق یم د شراب" د غزلي له ټون (tune) سره سمه وایي او متن ته ئې لوړېدل په کار وو.

د اته څلوېښتم مخ اوله حاشیه که متن ته تللې وای، ښه به وو. د متن اړوند بیت داسي دئ:

"(چي) ئې غم د یار اغزی شی په مسند کی
ترو بـــه څـــرنگه آرام که په بســتر څوک"

په کلید افغاني کي دغه بیت داسي دئ:

"(چي) ئې غم د یار اغزی شي په بستر کي
ترو بـــــه څرنگه آرام که په بستر څوک"

د دېوان تر تیبوونکي ته د (بستر) کلمې تکرار خوند نه دئ ورکړی او پر ځای ئې (مسند) غوره بللی دئ. د (اغزي) او (بستر) تلازم ته ئې نه دي کتلي. زما په خیال دغه تلازم د هغه بل تکرار په بیه ارزي چي څوک ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوره وګڼي.

د درو اتيايم مخ اوله حاشيه بايد متن ته وړل سوې واى. په متن کي د دغي حاشيې اړوند بيت داسي لولو:

"څنګه لمبه مى په زړه کی بله ده
راته ولاړه د ليـــنديـــو ډلــــه ده"

د ملاښايسته خان په جونګ کي دوهم نيم بيتى "راته ولاړه د انجنو ډله ده" ثبت دئ. په دغه ثبت کي خورا مهم ژبني حقايق پټ دي چي يا به د جونګ د کاتب د لهجې استازيتوب کوي او يا به نو د قلندر د خپلي لهجوي ځانګړتيا اغېزه پر پرته وي. شاعر ته د "نجونو ډله ولاړه ده او په ليدلو ئې د ده په زړه کي لمبه بله ده". د (ليندیو) کلمه د زړه له لمبې سره سم نه وايي. له دې لمبې سره د (نجونو) ويى سم لګېږي. خو د ديوان مرتب ته به احتمالاً دا خبره معلومه نه وه چي د (نجونو) لغت ساکنه ابتداء (انيشيل کلسټر) په ځينو لهجو کي د همزې په زياتېدلو سره له منځه وړل کېږي، چي زما يقين دئ چي ورمعلومه وه، يا به نو د چا خبره د معياريت اغېزه پر غالبه سوې وي. د پښتو په دغو لهجو کی(نجلیۍ) د(اِنجلیۍ) په شکل تلفظ کېږي او جمع ئې هم د (نجونو) پر ځاى (انجنو) کېږي. دا راز وينګ او کښنګ خو د معياري ليکدود پر اصولو نه برابرېږي، مګر ثبت ئې د راتلونکو ژبنيو څېړنو له پاره خورا ډېر اهميت لري او د دې حقيقت ښکارندويي کوي چي د پښتو په ځينو لهجو کي د فارسي ژبي په شان د "ابتداء بساکن" ځانګړتيا د له منځه تلو ميلان پيل سوی دئ. وايي چي د "ابتداء بساکن" ځانګړتيا په زړه پارسي کي وه، اوسنۍ پارسی هغه له لاسه ورکړې ده. د دغه ميلان څرک د ژبپوه له پاره په زړه پوري فاکټ کېداى سي. دغه ځاى دئ چي د متونو د امانتدارۍ په کار کي د متنپوه مسئوليت درنېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نسخې په املايي ځانګړتياوو کې ئې د "ګ" ګرافيم نه دئ بيان کړی. په خطي نسخو کې د دغو ګرافيمو مشرح بيان د پښتو ليکدود د تاريخي سير له څېړني سره مرسته کولای سي.

۲۱ - ياقوت السير:

ياقوت السير د محقق العلماء مولانا عبدالحق خروټي (۱۲۹۰ھ ق = ۱۸۷۳ع مړ) تاليف دئ چي لومړی ټوک ئې د ښاغلي زلمي هيوادمل له "سريزه، سمون، او لمنې" سره د افغانستان د اسلامي علومو د څېړنو مرکز په ۱۳۶۷ھ ش ۱۹۸۸ع کال کې د دوو زرو ټوکو په شمېر چاپ کړی دئ. د اهتمام چاري ئې "شمس الحق فضلي او پاکفر" سر ته رسولي دي. کتاب (د "روه" د حقدار ليکوال، محقق او زړه سواند فرهنګی او صحافی مرحوم استاد مولانا عبدالقادر نامه ته) اهداء سوی دئ. په سر کې د اسلامي پوهنتون رئيس محمدصديق سيلاني يو مخ سريزه "د سر خبرې" پر کښلي دي، ورپسې د پوهاند عبدالحی حبيبي يادانښت (په يوه مخ کي) راغلی دئ، بيا څلور مخه فهرست او تر هغه وروسته د زلمي هيوادمل په قلم څورلس مخه ليکنه ده چي عنوان ئې "محقق العلماء عبدالحق خروټی او د ده ياقوت السير" دئ او په هغې کي ئې د کتاب پر متن، د کتاب د ناظم پر ژوند، د کتاب پر خطي نسخو او د موجود متن د ترتيب پر موضوع خبري کړي دي. د خبرو په ترڅ کي ئې ويلي دي چي دغه حاضر متن له دوو خطي نسخو څخه برابر سوی دئ چي يوه ئې د استاد جاويد د شخصي کتابتون نسخه ده او بله ئې د افغانستان د ملي آرشيف نسخه. دواړي نسخې ئې لنډې معرفي کړي دي خو د نسخو د ليکدو په باب ئې څه نه دي ويلي. د کتاب د لومړي ټوک په متن کي د استاد جاويد نسخه د اصل په توګه ټاکل سوې ده او دليل ئې د هغې نسخې قدامت او زوړوالی ښوولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دئ. متن وروسته د ملي آرشيف له نسخې سره مقابله سوی دئ او اختلافونه ئې په لمنليکونو کي راوړي دي. د متن ځيني لغاتونه ئې په لمنليکونو کي معنا کړي دي او وايي چي په دواړو خطي نسخو کي ځيني لغاتونه او نومونه منثوري شرحي لري چي دا شرحي ئې هم په لمنليکونو کي درج کړي دي. د متنپوهني ماهران د دغه راز شرحو رانقلول ګټور کار بولي، په دې شرط چي شارِح ئې کوم معلوم پوه وي او شرحي ئې د مرتب په نظر د اعتماد وړ وي.

مرتب وايي چي د متن په تصحيح کي ئې روش انتقادي دئ. ضعيف بيتونه له متن څخه لمني ته نقل سوي دي او قوي بيا له لمني څخه متن ته لوړ سوي دي (ديارلسم، څورلسم مخ). خو دا خبره ئې نه ده واضح کړې چي د "قوي او ضعيف" له پاره ئې معيار څرنګه او څه شی ټاکلی دئ.

د کتاب د لومړي ټوک متن ۴۵۵ مخه دئ او تر هغه وروسته يو مخ "تکمله او استدراک" لري. بيا د هغو کتابو ليست (دوه مخه) راغلی دئ چي د متن د ترتيبوونکي له خوا برابر سوي دي. په پای کي "د مأخذو فهرست" (درې مخه) ورلوېدلی دئ.

د کتاب دوهم ټوک د علامه حبيبي له سپارښتني سره سم د ښاغلي حبيب الله رفيع پر غاړه اچول سوی دئ او تر اوسه (۲۰۱۱ع) پوري ئې ما د چاپ خبره نه ده اورېدلې.

د ياقوت السير دغه حاضر متن چي ما وکوت، د يادوني دا لاندي موارد مي پکښې وموندل[1].

– لغتنامه ئې ځای ځای ډېره مختصره ده. د مثال په توګه:

علويات: لوړ.

---

[1] دا يادوني د کتاب د مخونو پر اساس نه دي راوړل سوي او ترتيب ئې سره پاشلی دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفليات: ټيټ (۱مخ،۱۱مخ).

دا معنا کافي نه ده او د متن له پوهېدلو سره مرسته نه سي کولای. د لغتنامې له ترتيب څخه بايد هدف دا وي چي د متن په پوهېدلو کي لوستونکو ته ګټوره تمامه سي او د قاموسونو و کتلو ته ئې اړ نه کړي. په ديني متونو کي"عالَم عليا" او "عالَم سُفلی" ځانته تر لغوي معنا په هاخوا نور تعبيرونه هم لري چي هغو ته اشاره کولو د متن د پوهېدني له پاره ډېره مرسته کولای سوای. خو ځای ځای بيا ځيني معناوي ښې تفصيلي دي (۲۰مخ). که د معناوو په برخه کي همدا روش پالل سوی وای. ګټه به ئې زياته وای.

ځای ځای مغلق په مغلق معنا سوی دئ. په (۲۵مخ) کي"قِران" ته کښلي دي "د يوه شی له بل شی سره مقارن کيدل". که لوستونکی په "قِران" ونه پوهېږي، له "مقارن" څخه هم مطلب نه سي فهمولای. مجبور دئ قاموس ته به مراجعه کوي. يا "کبلی" په "غزال" معنا کول (۱۵مخ) هم ډېره مرسته نه سي کولای. که ئې "د هوسۍ بچی" ورته کښلی وای، لوستونکی به د قاموس کتلو له تکليفه خلاص کړی وای. "امتنان" په "پاسلونه" ترجمه کول هم له دې قراره وګڼئ. "حمايل" ئې د منتخب په حواله "دوال شمشير" معنا کړی دئ. لوستونکی مجبور دئ چي د "دوال" له پاره بير ته قاموسو ته مراجعه وکړي.

د (۲۵مخ) په وروستۍ حاشيه کي چي "تشريق" ته د "روښانول، ښکلی کول، د شرق خوا ته توجه کول" معناوي ليکل سوي دي، دا ئې لغوي معناوي دي. په متن کي د "تشريق" ورځو (ايام تشريق) ته اشاره سوې ده. دغه معنا ئې د متن په (۱۹۸مخ) کي راوړې ده. کشکي ئې په (۲۵مخ) کي هم اشاره ورته کړې وای.

- ناظم ځيني لغتونه له خپلي لهجې سره سم کار کړي دي او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

قاموسونو معناوي نه ورسره وايي. د مثال په توګه:

"ځله" (۲۸مخ) ته ئې "ځل، وار، نوبت، ...، مينه، شوق، هوس". له متن سره دا يوه معنا هم نه لګېږي. په "ځله خلاص ئې سوه شونډان" کي د "ځله" معنا "يو له بله" ده چي دا ئې لهجوي معنا ده.

"شېله" (۳۸مخ)، چی "د اوبو مجرى، د سيل مجرى" ورته ليکل سوي دي، له لهجوي معنا سره يوه څه توپير لري. د ناظم په لهجه کي "شېله" د کوچني مانده، خوړ معنا لري. "زيي" (۹۸مخ – دوهمه حاشيه) کي په ذال ليکل سوې ده او د پوښتني نخښه ئې له (کذا فی الاصل) سره ورته ايښې ده. (زيي) د کندهار په لهجه کي د (قوم) له پاره معادله کلمه ده. "په زيي څوک ئې؟" يعني په قوم څوک ئې.

د "منوال" (۴۱مخ) هغه معنا چي د معين قاموس په مرسته راوړل سوې ده، له لغوي لحاظه سهي ده خو د کندهار ملايانو به (حال و مِنوال) د (حال و احوال) په مفهوم کاراوه. "واقعه" (۴۲مخ) چي په "ښکارېدونکی، پېښېدونکی" معنا سوې ده، غلطه نه ده، خو په متن کي له "په واقعه" څخه مراد (په رشتيا سره) دئ.

– مرتب بايد د حاشيه نګار هري معنا او حاشيې ته تسليم نه سي. مثلاً په (۹۴مخ) کي د حاشيه نګار په حواله ئې"محسوس" په (ليدل سوی) معنا کړی دئ. محسوس کلمه په ډېره ليري معنا سره د "آشکار" مفهوم لري خو دلته بايد د "محسوس" لغوي معنا (احساس سوی) هم ورسره زيات سوی وای. په (۴۱۱مخ) کي"براءة" لغت ته د (ج) نسخې د شارح په حواله "پاکی"معنا ليکل سوې ده. دا معنا خو په قياسي توګه له بيت سره وايي خو د لغت اصلي معنا نه ده. په (۴۳۳مخ) کي"ذوالفقار" د (ج) نسخې د حاشيه ليکونکي په حواله "نوم د توري د حضرت دی" معنا سوې ده. دا خبره سهي ده چي د ذوالفقار په نامه توره يو وخت د حضرت

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد ﷺ په واک کي وه خو مشهور روایت دا دئ چي دا توره د حضرت علي کرم الله وجهه له نامه سره تړلې ده. د دې خبري وضاحت لازم وو.

دغه شان نور ځایونه هم سته چي د شارح نوټونه ئې د تامل وړ ګرزولي دي.

- په لیکدود کي د یاګانونه مراعاتولو د متن شکل وراړولی دئ. (سي) د (سی) په شکل، (وایي) د (وایی) په شان، (لري) د (لری) په بڼه، (واخلي) د (واخلی) په توګه لیکل سوی دئ. د دې راز لیکني پړه د خطاط ده خو مرتب ته ښایي چي خطاطانو ته د لیکدود په برخه کي لازمي لارښووني وکړي. د متن مرتب ته دا خبره معلومه سوې ده چي د ناظم په لهجه کي (مې، چیې، کي، حمدې، دې، روانې، ته بې، کالې، لرې، منعې، امرې، نهې...) په ترتیب سره د (مي ئې، چي ئې، کي ئې، حمد ئې، دي ئې، روانه ئې، ته به ئې، کاله ئې، لره ئې، منع ئې، امر ئې، نهی ئې...) په مفهوم کارېږي. خو د متن خطاط ته بیا په دې برخه کي لازمه لارښوونه نه ده سوې او هغه د دې مهمي قاعدې ټولي اوږدې یاګاني په بې ټکو (ی) سره کښلي دي. زه پوهېږم چي د ټول متن سمول تر خطاطۍ وروسته ممکن نه وو، خو دې خبري ته باید په سر کي اشاره سوې وای. د نه اشارې په صورت کي دا احتمال سته چي له موضوع سره نااشنا لوستونکي دي (کی) د (سړی) پر وزن د (کي ئې) په مفهوم وبولي او ممکن یو بل په اصطلاح ژبپوه به بیا پر دغه راز لیکدود باندي د خپل استدلال ماڼۍ ودروي! چي طبیعي ده، دا ماڼۍ به "تر ثریا پوري کږه" روانه سوې وي.

د یاقوت السیر په متن کي د عربي لغاتو ډېرښت له مرتب څخه د لغتنامې پراخېدل غوښتل. که ئې دا کار کړی وای، د متن په پوهېدنه کي ئې ډېره مرسته کولای سوای. زما د خپلي تجربې څخه راته معلومه سوې ده چي د متن ترتیبوونکی باید د "حل طلب" لغاتو لیست په خپله جوړ نه کړي، بلکي د هغه په ترتیبولو کي دي له متن سره د یوه نااشنا لوستونکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرسته وغواړي. ډېر لغاتونه به ښايي د متن مرتب ته مشکل نه ايسي خو لوستونکی ښايي د هغو په پوهېدلو کي ستونزي ولري.
زه د موضوع د اوږدوالي له بيري څخه دې بحث ته د پای ټکی ايږدم.

۲۲ - ليلې او مجنون د سکندر خټک:

ليلې او مجنون د خوشحال خان خټک زوی سکندرخان خټک (۱۱۱۶هـ ق پوري ژوندی) په پښتو نظم ويلی دئ. دغه چاپ ئې چي زه اوس پر ږغېږم، د ځيرنوال دوست شينواري (د هغه وخت پښتو ټولني مرستيال) په سريزه او تصحيح او د محمدشېرين سنګري په اهتمام د افغانستان د علومو اکاډيمۍ د ژبو او ادبياتو انستيتوت له خوا د خوشحال خټک د مړيني د درې سوومي کاليزي په مناسبت د يو زر ټوکو په تېراژ په ۱۳۵۸ش = ۱۹۷۹ع کال کي خپور سوی دئ. په پيل کي ئې د ژبو او ادبياتو د انستيتوت د هغه وخت رئيس ځيړنوال د کتور سيدال شاه پولاد په يوه مخ کي سريزه کښلې ده او په هغې کي ئې "پښتو ادب کي د ليلی او مجنون د قصې پر شفاهي او تحريري شکل "باندي لنډې خبري کړي دي. ورپسې د دوست شينواري په قلم ۱۹مخيزه سريزه راغلې ده چي سرليک ئې "د ليلی او مجنون قصې ته يوه کتنه" دئ. په دې څېړنيزه کتنه کي د دغي رومانتيکي قصې په باب هر اړخيز معلومات ورکړه سوي دي او په پښتو ادب کي ئې د دغي کيسې څرکونه په مفصل ډول بيان کړي دي. بيا نو د کيسې متن شروع سوی دئ چي ټول مخونه ئې يو سل ودېرش دي. تر هغه وروسته "ويی پانګه (قاموسي برخه)" راځي چي مشکل لغاتونه (۴۲ لغاته) ئې د قلمي نسخې د مخونو په ترتيب راوړي او مشرحه معنا ئې ورسره مل کړې ده. ويی پانګه شپږ مخه ده او په پای کي ئې دوه مخه سمون ليک سته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما به د دې کتاب په کوم بل ځای کي هم دې خبري ته اشاره کړې وي چي د متونو لغتنامه باید د عادي لوستونکي پر سویه برابره تهیه سي. ځیني لغتونه به ښایي د متن ترتیبوونکي ته "معنا طلبه" نه وي خو نورو لوستونکو ته به ئې په معنا باندي سخته وي. دغه لغتونه چي د سکندر خان خټک د همدې چاپي لیلی و مجنون په وبی پانګه کي راوړل سوي دي، د متن د مرتب په نظر د دې وړ ول چي معنا دي سي. ګویا د متن مرتب د وبی پانګي په لیکلو کي خپله سویه په پام کي نیولې ده خو د کیسې په متن کي، چي ټول ۲۰۸۴ بیته دئ، په سوو داسي لغتونه هرومرو سته چي لوستونکي دي ئې د معناوو په پوهېدلو کي ستونزي ولري. همدا وجه ده چي ما پر یاقوت السیر باندي د تبصرې په ترڅ کي دا خبره کړې ده چي د متونو د لغتنامې په لیکلو کي باید د عادي لوستونکي مشکلات په نظر کي ونیول سي.

د کیسې متن د هغي خطي نسخې له مایکروفیلم څخه برابر سوی دئ چي د ډیلي په موزیم کي خوندي ده. د متن د استخراج کار د دوکتور سیدال شاه پولاد له خولې څېړنوال دوست شینواري د څېړنمل محمد عارف غروال او څېړنیار عبدالواجد واجد په مرسته سر ته رسولی دئ خو په خپله دوست شینواری بیا په ۱۷مخ کي لیکي چي "څېړنیار عارف غروال او څېړونکي عبدالواجد واجد" دا کار سر ته رسولی دئ. د کتاب د سر پاڼې پر دوهم مخ باندي د دوست شینواري خبره تائید سوې ده. دغه متن بیا له هغه ناقص چاپي متن سره مقابله سوی دئ چي په ۱۲۹۴ھ ق کال په ډیلي کي چاپ سوی وو. د متن په برابرولو کي مایکروفیلم د اصل په توګه غوره سوی دئ او کمبوتات ئې (۲۶بیتونه) له چاپي نسخې څخه پوره سوي دي. د متن په هر مخ کي اختلافي شکلونه او معنا طلب لغاتونه (دوولس لغاته) په لمنلیکونو کي راغلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خطي نسخې (اصل) پېژندنه د څېړنوال دوست د ليکنې په ۱۷مخ کې راغلې ده چې ډېره مختصره (۶ کرښې) خو کافي ده. په هغې کې ويل سوې دي چې نسخه د سر او پای له خوا بشپړه ده، په منځ کې يوه مصرع کنډو ده، ټول مخونه ئې ۱۴۷ دي، د نسخې کاتب او د کتابت نېټه ئې نامعلومه ده. د نسخې د ليکدود په باب ئې دومره ليکلي دي چې نسخه "د خوشحال د کورنۍ په ليکدود نه ده ... او د کلمو د پای (و، هـ، ي) نه دي ليکل شوی".

متن په صلاحيت سره تهيه سوی او د ډاډ وړ دئ. د اروانښاد دوست شينواري په قلم تهيه سوي متون زياتره پر هغو اصولو ښه پوره برابر خېژي چې د متنپوهنې پوهانو ورته ټاکلي دي. په ژبپوهنه کې لوی لاس لرلو ورته د متونو په برابرولو کې ډېرلاس ورکړی دئ.

۲۳-د صديق دېوان:

د يوه پښتو شاعر په توګه د صديق په باب معلومات د دغه دېوان تر خپرېدو (۱۳۵۸هـ ش = ۱۹۷۹ع) پخوا يوازې پر هغو څو کرښو باندې بِناء ول، چې پادري رابرټ هيوز په کليد افغاني کې کښلي وې. د دغه دېوان تر خپرېدلو وروسته موږ د دغه شاعر او د هغه د هنري ايجادياتو په باب ډېر څه وموندل. دا دېوان د افغانستان د علومو اکاډيمۍ د ژبو او ادبياتو د انستيتوت له خوا د خوشحال خټک د درې سوم تلين په مناسبت په ۱۳۵۸ش کال د يو زر ټوکو په تېراژ خپور سوی دئ. د تصحيح کار ئې د هغه وخت د پښتو ټولنې مرستيال څېړنوال دوست شينواري سر ته رسولی دئ او سريزه ئې هم د ده په قلم ليکل سوې ده. د اهتمام چاري ئې د څېړنيار عبدالواجد واجد او سعدالله له خوا بشپړې سوي دي. د دېوان سريزه ديارلس مخه ده او په هغې کې د صديق د دېوان د خطي نسخې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

باب جامع معلومات ورکول سوي دي او د سريزي ليکونکی دغه راز د ده پر ژوند باندي هم د ديوان د اشعارو په استناد رڼغېدلی دئ. د ديوان د اشعارو برخه ۲۵۲ مخه ده او په پای کي نهه مخه ویی پانګه (قاموسي برخه) لري چي لغتونه پکښې د الفبې په ترتيب اوډل سوي او معنا سوي دي. تر ويي پانګي وروسته په يوه مخ کي "د يادوني وړ خاص نومونه" راوړل سوي دي چي دا هم د الفبې په ترتيب دي. ټول ديوان د سريزي او لغتنامې په ګډون ۲۶۲مخه دئ.

د ديوان متن د هغي خطي نسخې له مايکروفيلم څخه برابر سوی دئ چي د هندوستان د پايتخت ډيلي په موزيم کي پرته ده او دې موزيم ته د هندوستان د ټونګ رياست د نواب اميرمحمد خان له کتابخانې څخه د مولاناابوالکلام ازاد په امر راوړل سوې وه. دا نسخه د ميا محمد صاحبزاده له پاره په ۱۲۲۳هـ ق کال ليکل سوې ده. د دغي نسخې مايکروفيلم د هندوستان د پښتانه مرستيال جمهور رئيس اروښاد ډاکټر ذاکرحسين په لاس افغانستان ته د ده د رسمي سفر په ترڅ کي (۱۳۴۵ش = ۱۹۶۶ع) د سوغات په توګه له نورو پښتو خطي ديوانو سره يو ځای راوړل سوې وه.

د سريزي ليکوال له دغه مايکروفيلم څخه د ديوان د خطي نسخې ځانګړ تياوي داسي راښوولي دي:

د صديق د ديوان دغه نسخه غالباً يوازنۍ نسخه ده، د سر له خوا بشپړه او د پای له خوا نيمګړې ده، شعرونه ئې د لام تر رديفه رسېدلي دي او په همدې رديف کي کنډو دي، په روښانه فارسي خط (چي مراد به ئې غالباً نستعليق خط وي) ليکل سوې ده، ښايسته طلايي جدولونه لري، ليکدود ئې د خټکو ليکدود دئ، د نسخې ټول مخونه ۱۸۴دي، په هر مخ کي په منځني ډول ۱۳ بيتونه ځای سوي دي، د ټولو غزلو شمېر ئې ۳۱۳ دئ او بيتونه ئې ۲۳۹۶ ته رسېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سریزي په منځ کي له اوسني لیکدود سره د نسخې د لیکدود یو مقایسوي جدول هم راوړل سوی دئ.

د نسخې د پېژندلو له پاره دغه معلومات کفایت کوي او متنپوهانو ته د منلو وړ دي.

په سریزه کي د صدیق پر شاعرۍ او د ده د ژوند پر زمانه باندي محققانه خبري سوي دي خو "د اشعارو د څرنګوالي قضاوت" ئې لوستونکو ته پرې ایښی دئ. دغه راز ئې کښلي دي چي "... همدغه صدیق په ځینو تذکرو کي دوه تنه ګڼل شوی دی چي د دغه دیوان په خپرېدو سره دغه غلطي سمېږي". له "ځینو تذکرو څخه به ئې مراد غالباً (فرهنګ زبان و ادبیات پښتو) وي، ځکه د دغه کتاب په لومړي ټوک ۲۷۶ - ۲۷۷ مخونو کي دوه صدیق نومي شاعران، چي په حقیقت کي یو تن دئ، معرفي سوي دي. د (فرهنګ زبان و ادبیات پښتو) لیکونکي چی خپله دغه تېروتنه د دغه کتاب د دوهم ټوک په ۳۲۰مخ کي اصلاح کړې ده، استناد به ئې غالباً د صدیق د دېوان د سریزي پر همدغه بیان باندي ولاړ وي.

د صدیق د دېوان دغه چاپي متن د متنپوهني پر اصولو باندی سم خېژي. سره له دې چي متن له یوې نسخې څخه ترتیب سوی دئ، هغه هم اصل نسخه د مرتب په لاس کي نسته، بلکي مایکروفیلم ئې ورسره سته. له مایکروفیلم څخه د متن استخراج په خپله ستونزمن کار دئ او د نقل کولو په کار کي ئې د تېروتنو احتمالات زیات سته، خو بیا هم متن ښه ترتیب سوی دئ او له واحدي نسخې څخه متن تر دې ښه نه سي تهیه کېدلای. دا ځیني خبري که په پام کي نیول سوی وای، ښه به وای:

- د متن یوه برخه له هغو درو غزلو سره مقابله سوې ده چي ارواښاد پوهاند رښتین د کابل مجلې د ۱۳۴۳ش= ۱۹۶۴ع کال په څلورمه ګڼه کي خپاره کړي دي او دغه راز د پښتانه شعراء لومړي ټوک سره هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اړوندي برخي کتل سوي دي خو د متن ترتیبونکی یا ترتیبوونکي دا ټکی نه دئ بیان کړی چي آیا د رابرټ هیوز له کلید افغاني سره د همدې متن اړوندي برخي مقابله سوي دي که یا؟ که دا مقابله سر ته رسېدلې وي، باید په سریزه کي ئې څرګنده یادونه سوې وای او اختلافي ثبتونه ئې، که موجود وای، په حاشیو کي ښوول سوي وای.

– د متن کنډو ځایونه د حدس او ګومان له مخي ډک سوي دي. دغو ځایو ته په حاشیو کي اشاره سوې ده چي د متنپوهني اصول پکښې مراعات سوي دي خو د متن په بشپړېدنه کي له حدس او ګومان څخه کار اخیستلو ته متنپوهان په پرنسیب کي زړه نه ښه کوي. البته که د حدس له پاره پیاوړي استنادونه موجود وي، هله نو بیا څه خبره نه ده.

– د متن ځیني لغتونه په لمنلیکونو کي معنا سوي او لغتنامه هم لري. خو دلته بیا هماغه خبره ده چي لغتونه مرتب د خپلي اوچتي علمي سویې له مخي انتخاب کړي دي. د عادي لوستونکي له پاره لا اوس هم په دغه متن کي معناطلبه لغتونه سته.

له دې څو "خو" سره سره بیا هم متن د ډاد وړ دئ.

۲۴ – سواتنامه:

سواتنامه د خوشحال خان خټک منظوم اثر دئ چي په هغه کي د سوات سیمي په باب هر اړخیز معلومات د نظم په ژبه وړاندي سوي دي. دا منظوم جغرافیایي، تاریخي، سیاسي، کلتوري او معلوماتي اثر وار د واره د خوشحال خټک د لمسي افضل خان خټک (۱۶۶۴ – ۱۷۴۰ع) په اراده او قلم د تاریخ مرصع متن کي خپور سوی دئ[۱]. وروسته بیا سیدرسول رسا

[۱] وګ : د تاریخ مرصع ۳۷۷ ـ ۳۹۱مخونه، د مئی ۲۰۰۶ع کال چاپ، یونیورسټی بُک ایجنسی ـ پېښور.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د "ارمغان خوشحال" په اتم ټوک کې هم چاپ کړ. د افغانستان د علومو اکاډمۍ د ژبو او ادبیاتو انستیتوت د خوشحال خان خټک د مړیني د درې سوم تلین په مناسبت د سواتنامې تحقیقي متن د زرو ټوکو په تېراژ په ۱۳۵۸ ش = ۱۹۷۹ع کال چاپ کړ چې د تصحیح، تحقیق او تحشیې کار ئې د ارواښاد لوی استاد پوهاند عبدالحي حبیبي له خوا سر ته رسېدلی دئ (د ثور لومړۍ ورځ – ۱۳۵۸ش کال) او د اهتمام چاري ئې بسم الله حقمل، مجاوراحمد مومند، نصرالله ناصر او لطیف تر سره کړي دي. د متن هر بیت نومره لري چې ټول شمېر ئې ۳۹۱ بیتو ته رسېږي. همدا شمېر بیتونه په تاریخ مرصع او ارمغان خوشحال کې هم ثبت دي. د متن په سر کې د سوات پر تاریخ باندي هراړخېزه څېړنه سوې ده (اووه اویا مخه) او د هر مخ په پای کې نسخه بدیلونه، د توضیح غوښتونکو لغاتو، نومونو، او ځایونو په باب نسبتاً اوږده لمنلیکونه وراچول سوي دي. متن په ډېر دقت سره سم سوی دئ او هغه ځایونه او لغاتونه چې د مصحح په نظر ناسم ورغلی دي، په دقت سره سم سوي دي او مدلل سوي دي. د متن په پای کې یو مخ سمون لیک پر زیات سوی دئ او په هغه کې اته موردە چاپي تېروتني راغلي دي. دغه تېروتني د افغاني او پښتني مطبوعاتو په مقایسه ډېري لږ دي او د اهتمام پر دقت باندي دلالت کوي. د سریزې او لمنلیکونو لیکدود د مصحح خپل لیکدود نه دئ او د دوی له نورو لیکنو سره مغایرت لري.

د دغه چاپ په باب، چې ټول متن ئې اووه اویا مخه دئ او په هغه کې درې سوه یو نوي بیته راغلي دي، ویل کېږي چې په "تاریخ مرصع" او "ارمغان خوشحال" کی د سواتنامې له راغلو ثبتونو څخه برابر سوی دئ[1].

علامه حبیبي د دغه چاپ په سر کې تر سریزې یو مخ وړاندي د یوې

[1] وگ : ننگیالی د زمانې، د سرمحقق هیواد مل لیکنه، ۱۸٦مخ، ۱۳۸۰ش کال چاپ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يادوني په ترڅ کي د تاريخ مرصع د چاپ سوي نسخې او ارمغان خوشحال په باب ليکي چي "دغه دواړه کتابونه د سواتنامې د متن په تصحيح او تحشيه کي زما تر نظر لاندي وو..." له دې عبارت څخه زما سملاسي انتباه داسي وه چي د متن په برابرولو کي له نورو نسخوڅخه هم بايد استفاده سوې وي. کله چي متن ته ورننوتلم هورې مي د اووم، اتم، نهم، يوويشتم، پنځه ويشتم، شپږويشتم، اته دېرشم، اووه شپېتم مخ په حاشيو کي "په يوه خطي نسخه کي"، "يوه نسخه:"، "په ځينو نسخو کي"، "يوه نسخه:"، "يوه نسخه"، "بله نسخه"، "بله نسخه"،"... او خطي نسخو کي" عبارتونه ولوستل او دا مي زړه ته ولوېدله چي د سواتنامې دغه متن يوازي د تاريخ مرصع او ارمغان خوشحال پر ثبتونو باندي متکي نه دئ. که څه هم د "يوه نسخه" او "بله نسخه" اشارې و تاريخ مرصع او ارمغان خوشحال ته هم راجع کېدلای سي خو "يوه خطي نسخه" او "په ځينو نسخو کي" عبارتو څخه د لوستونکي حتمي انتباه داسي ده چي د متن په تصحيح کي له نورو نسخو څخه هم کار اخيست سوی دئ. له بده مرغه د متن مصحح د دغو نسخو تفصيلي پېژندنه لازمه نه ده ګڼلې او همداکار د متن څېړني پر ننيو اصولو باندي نه سي برابرېدلای.

۲۵-د خوشحال کليات لومړی ټوک:

د خوشحال خټک کليات لومړی ټوک (د غزلونو برخه) د افغانستان د علومو اکاډيمۍ د ژبو او ادبياتو انستيتوت د ادب او فولکلور څانګې له خوا د خوشحال خان د مړيني د درې سوم تلين د بين المللي سيمينار په وياړ، چي د يونسکو په مرسته جوړ سوی وو، د ۱۳۵۹ش = ۱۹۸۰ع کال په حوت مياشت کي د ۱۸۰۰ ټوکو په شمېر د کابل په دولتي مطبعه کي چاپ سوی دئ. د اهتمام چاري ئې مصطفی نژدې او روزيګل هنرمل سر ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسولي دي. د هغه وخت د علومو اکاډيمۍ لوی رئيس پوهندوی دوکتورګل محمدنورزوی[1] شپږویشت مخه سريزه پر کښلې ده. څېړندوی محمدصديق روهي، چې په دغه وخت کي د علومو اکاډيمۍ د ژبو او ادبياتو د انستيتوت د ادب او فولکلور لوی مدير وو، "د خوشحال خټک لنډه پېژندګلوي او د کلياتود لومړي ټوک د انتقادي متن ماخذونه" تر سرليک لاندي ديارلس مخه معلومات ورکړي دي. تر دغو ليکنو وروسته په يوه مخ کي "کوروداني" او په بله پاڼه کي د لومړۍ خطي نسخې د ليکدود مقايسوي جدول راغلی دئ. تر دې پسې د کلياتو متن شروع کېږي چې د دري اشعارو په ګډون ئې ۵۲۸ مخه نيولي دي. کتاب په پای کي درې مخه سمون ليک هم لري.

د دغه چاپ د وقايې تر دوهم مخ وروسته د خوشحال خان انځور او پر څلرم مخ ئې "دوهم چاپ" کښلی دئ.

د کلياتو د لومړي ټوک دغه متن له درو چاپي نسخو او پنځو قلمي نسخو څخه ترتيب سوی دئ. د ترتيب کار ئې تر ډېره حده د ادب او فولکلور څانګي "پخواني" مدير دوست محمد دوست (ارواښاد دوست شينواری) سر ته رسولی دئ خو د متن په تکميل او دوهم وار کتنه کي يوه پياوړي ټيم زيار ګاللی دئ چي "څېړندوی محمدصديق روهي، څېړندوی محمداکبر معتمد، څېړنمل محمداسمعيل سهرين، څېړنمل محمد عارف غروال، څېرنيار عبدالواجد واجد، څېړنيار نورالله ولسپال، څېړنيار محمدعمر وزير، څېړونکي عبدالباري جهاني او سعدالله" ئې غړي ول.

کومي چاپي نسخې چي د دې متن په ترتيب کي کار ورڅخه اخيستل سوی دئ، ټولي د باصلاحيتو کسانو له خوا ترتيب سوي دي او

---

[1] په کتاب کي ئې "نوروزی" ليکلی دئ چي چاپي تېروتنه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خطي نسخې ئې، په تېره بيا لومړۍ خطي نسخه د قدامت او اعتبار له مخي مهمي بلل سوي دي. زه به لومړۍ د دغو چاپي او خطي نسخو پېژندني ته د قلم څوکه وروګرزوم او بيا به نوري خبري پسې تعقيب کړم.

په چاپي نسخو کي "کليات خوشحال خان خټک" په سر کي ياد سوی دئ. دا کليات د ارواښاد دوست محمدخان کامل په لاس ترتيب سوی او لومړی وار په ۱۹۵۲ع او دوهم وار په ۱۹٦۰ع کي په پېښور کي چاپ سوی دئ. دوهمه چاپي نسخه "ارمغان خوشحال" نومېږي چي ارواښاد سيد رسول رسا په ۱۹٦۴ع کال په پيښور کي خپره کړې ده او دريمه چاپي نسخه "د خوشحال خان خټک مرغلري" ده چي ارواښاد علامه حبيبي په ۱۹۳۸ع کال کي له کندهاره خپره کړې ده.

په خطي نسخو کي لومړۍ نسخه يوه ډېره مهمه نسخه ده چي د خوشحال خان تر مړيني يو کال دمخه (۱۰۹۹هـ ق) ليکل سوې ده. دوهمه نسخه ئې د کتابت نېټه نه لري خو دوهمه او دريمه نسخه په ترتيب سره په ۱۲۵۰هـ ق کال او ۱۲۷۳هـ ق کال ليکل سوې ده. څلرمه نسخه هم د ارواښاد روهي د ليکني له مخي هغه نسخه ده چي علامه حبيبي مرحوم "د خوشحال خټک مرغلري" په ترتيبولو کي استفاده ځني کړې ده، او غالباً به هغه نسخه وي چي د خوشحال خان تر وفات دوڅلوېښت کاله وروسته (۱۱۴۲هـ ق) خطاطی سوې ده.

په دې خطي نسخو کي د لومړۍ نسخې په باب داسي نظر هم سته چي پر ځينو ځايو باندي ئې د خوشحال خان په خپل قلم ليکل سوي اشعار او يادښتونه ليکل سوي دي[1] د دغي نسخې ټول مخونه د سريزي په اټه

---

[1] (وګورئ : خوشحال ريويو، دري مياشتنۍ مجله، لومړی جلد، ٦٨مخ، د حبيب الله رفيع مقاله، پښتو اکيډيمی پشاور يونيورسټی).

(c) ketabton.com: The Digital Library

دېرشم مخ کي (۵۶) ښوول سوي دي چي چاپي تېروتنه ده او په سمون لیک کي هم اشاره نه ده ورته سوې. د دغي نسخې ټول مخونه (۳۹۰) بلل سوي دي[1].

ما چي د کلیاتو دغه ټوک وکوت، یو ځای ئې د عبدالغني کاسي جونګ ته د ادبي ستوري لومړي ټوک په استناد حواله ورکړې ده (۳۳مخ). له دې حوالې څخه ثوک ویلای سي چي د کلیاتو په مأخذو کي د عبدالغني کاسي جونګ هم راځي (که څه هم لږ استفاده ځني سوې وي) چي یادونه ئې باید په سریزه کي سوې وای.

د خوشحال خټک کلیات لومړي ټوک په سریزه کي ګټور مطالب سته خو سریزه د وخت د سیاسي فضا تر اغېزې لاندي په داسي روحیه کښل سوې ده چي د چا خبره خوشحال خان خټک باید د "مترقي" شاعر! په توګه معرفي کړي.

د دغه کلیات د ترتیبولو په کار کي د نیمګړتیاوو یادونه د ارواښاد روهي صاحب په لیکنه کي داسي سوې ده:

۱ – ټول بیتونه له یوې معیاري نسخې څخه نه دي اخیستل سوي.

۲ – د لمن لیک په عبارت کي له دوو بېلو روشونو څخه کار اخیستل سوی دئ.

۳ – د ردیف په مسئله کي د قافیې کلمات د قاموس په شان نه دي اوډل سوي او یوازي د قافیې اول توري ته اعتبار ورکړه سوی دئ.

د دغه نقادانه نتیجه اخیستني په ستَوالي کي ما ته ګویا د کره کتني اړتیا نوره نه پاتېږي، خو په پورتني نقد کي عمومیاتو ته اشاره سوې ده او زه به یو څه جزئیاتو ته ورداخل سم.

---

[1] (وګ : طب نامه "ی" مخ، د کابل چاپ ۱۳۴۵ش کال).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د متن په ترتیبولو کې د اصل نسخې ټاکلو پر پرنسیب باندې ما د دې کتاب په سر کې خبرې کړې او په پورته نتیجه ګیرۍ کې هم د "یوې معیاري نسخې" څخه مراد همدا د اصل په توګه د یوې نسخې ټاکلو ته اشاره سوې ده. د دغه کلیات په ترتیبولو کې باید هغه خطي نسخه د اصل په توګه ټاکل سوې وای چې د خوشحال خان خټک په ژوند لیکل سوې او موږ ته د "لومړۍ نسخې" په نامه راښوول سوې ده. د دې نسخې بدیلونه چې د متن په لمنلیکونو کې ښوول سوي دي، ټول دا حکم کوي چې د دغې نسخې ثبت ته باید اوله درجه اعتبار ورکول سوی وای. زه به ئې دلته پر ځینو برخو باندې ورږغېږم:

- د لومړۍ نسخې له زیاترو (ښین) لرونکو کلماتو (کښې، کښېږدي، ښکنځل، نخښه، ...) څخه (ښینونه) غورځول سوي او د (کي، کیږدي، کنځل، نښه...) په شکل لیکل سوي دي. د متن تر پنځم مخ پوري ئې اختلافي صورتونه په حاشیه کې لیکلي دي خو د پنځم مخ په دریمه حاشیه کې ئې د یوې یادونی په ترڅ کې د دغواختلافي صورتو له لیکلو څخه هم اوږې سپکې کړې او کښلي ئې دي: "څرنګه په قلمي نسخو کې هر ځای د (کي) په ځای (کښې) او د (کیږدي) په ځای (کښېږدي) راغلی دی په راتلونکو مخونو کې ئې یادونې ته ضرورت نشته".

د کلیات د ترتیبولو په وخت کې د افغانستان لیکوالو په متونو کې دغه راز تصرفونه د معیاري لیکدود په پلمه په عام ډول کول او ما هم د متونو په برابرولو کې دغه شان تصرفونه کړي دي، خو د متنپوهانو په نظر دا کار د متن مسخه کول بلل کېږي. د خوشحال خان په ژبه او لهجه کې دغه ښینونه هم ویل کېدل او هم لیکل کېدل. که ئې د ننني معیار پر اساس په اړوندو کلماتو کې و نه لیکو، ګویا د خوشحال ژبه مو ورمسخه کړې ده او د دې راز کلماتو په سته والي کې څوک نه سي کولای له دغو شعرو سره د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحال خان نوم وتړي. دا مسئله زموږ په نظر مهمه نه راځي خو د متنپوهان ئې ډېره جدي مداخله بولي او د نه کولو توصیه ئې کوي. زموږ پوهانو که د لیکدود په برخه کي کومي فیصلې کړي دي د هغو تطبیقول پر کلاسیکو متونو باندي د خندا وړ کار دئ. تاسي د انګرېزي ژبي کلاسیک آثار وګورئ، هورې د (thee,thou,thyself,thine) کلمات چي په ترتیب سره د (you,you,yourself,yours) معادلي کلمې دي، په ننني چاپونو کي هم لیکي. دا کلاسیک کلمات د ننۍ انګرېزۍ په دواړو معیاري شکلونو (برتانوي اوامریکایي) کي نه کارېږي خو په کلاسیکو متونو کي ئې پر هماغه پخواني شکل پرې ایښی دي.

د پښتو کلاسیکو متونو د ثبت په کار کي د پښتونخوا محققین د افغانستان تر څېړونکو ډېر محتاط دي.

– د لومړۍ خطي نسخې "زما" ضمیر هر ځای "دما" سوی دئ. دلیل به ئې ښایي دا وي چي د متن د ترتیبوونکو په نظربه د ختکو لهجه په پام کي نیول سوی وي. پوهاند زیار صاحب هم د ختکو په اوسنۍ لهجه کي د "دما، دتا،..." ضمیرونو سته والی تائیدوي (د خوشال ادبي پښتو: ۳۰مخ). خو ما د خوشحال خان ختک په آثارو کي د "زما" ضمیر پراخ استعمال لیدلی دئ او داسي مي لا هم زړه ته راګرزي چي په ځینو لهجو کي دي د (دما) ضمیر سته والی د ژبي د وروستیو انکشافاتو محصول وي. په هر صورت دا چي د هغي خطي نسخې ثبت ته اعتبار نه دئ ورکول چي د خوشحال خان په ژوند کي لیکل سوې ده، په خپله د پوښتني وړ خبره ده، خو د حیرانتیا ځای دا دئ چي د متن په ۱۳مخ کي بیا د همدغي خطي نسخې "دما" په "زما" سره اوښتی دئ او په دریمه حاشیه کي ئې یادونه هم راغلې ده!

– د ژبي د سوچه توب تمایل د متن په ترتیب کي اغېزه کړې ده. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مثال په توګه:

د لسم مخ په نهم لمنليک کې د لومړۍ نسخې "همېشه" د سوچه توب تر اغېزې لاندې "تل" سوی دئ. بايد د شاعر خپل انتخاب ته ترجيح ورکړه سوې وای.

د ۴۵مخ د پنځم لمنليک "ديوانه ديوانه تر شي" په ټولو قلمي نسخو کې همداسې ثبت دئ خو د سوچه توب په اشتها سره "ليونی ليونی تر شي" ځنې جوړ سوی دئ.

د ۵٦مخ د دوهم لمنليک "کشتن" په متن کې "وژو" سوی دئ. بايد د خطي نسخو ثبت غوره بلل سوی وای. دغه راز د همدې مخ د پنځمې حاشيې"ديدن" چې په ټولو قلمي نسخو کې همداسې ثبت دئ، په متن کې "ليدل" سوی دئ. په شرقي ادب کې "ديدن" د عادي فزيکي ليدلو په مفهوم نه کارېږي، بلکې "ديدن" د عاشق او معشوق تر منځ ليدنه کتنه ده او د دې کلمې په کارولو او لوستلو کې هغه خاص کيفيت ذهن ته تداعي کېږي چې د شرق د محافظه کاري ټولنې د حاکمو شرايطو تر اختناق لاندې دوه مينان په پټه يو له بل سره ګوري. د "ديدن" ځای په پښتو ادب کې معمولاً ګودر ښوول سوی دئ:

که ديدن کړې ګودر ته راسه
زه به منګی په لپو ورو ورو ډکومه

کله کله د "ديدن" پر ځای د "ملاقات" کلمه هم کارېږي. دغه "ملاقات" هم د کلمې په عامه معنا سره نه راځي، بلکې مراد ئې د دوو مينو ليده کاته وي. د کندهار يو محلي شاعر ويلي دي:

بې ملاقاته دې سلام راستول او رلګوي
زه هغه اور له ځانه وژنم دلبر نور لګوي

تاسې ګورئ چې موږ د ژبې د سوچه توب په هوس له څومره مهمو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مفاهیمو سره لوبي کوو او مسخه کوو يې!

د "دیدن" ښکلې او عاشقانه کلمه په ۱۷۵، ۹۴، ۹۲، ۶۶،... مخو کي هم مسخه سوې ده.

د ۷۴مخ د اووم لمنلیک "نادان" چي په خطي نسخو کي همداسي ضبط دئ، په "ناپوه" اړول سوی دئ. "نادان" کلمه هم زموږ په شفاهي او تحریري ادب کي د "دیدن" په شان په عامه معنا نه کارېږي. د "نادان" په کلمه کي پر ناپوهۍ سربېره، معصومیت، بې تجربه توب، د عمر کموالی او نور مفاهیم په پام کي دي.

د ۸۴مخ د لومړۍ حاشیې "چارپایو" د خطي نسخو پر خلاف په متن کي "څارویو" سوی دئ. له "چارپای" څخه د شاعر مراد د څناورو په ګډون ټول حیوانات دي خو په "څارویو" کي ټول حیوانات شامل نه دي. خوشحال خان ئې په توپیر پوهېدی.

د ۱۰۲مخ د اولي حاشیې "اول" کلمه چي په خطي نسخو کي همداسي ده، په متن کي "لومړي" سوې ده. د ۱۲۷مخ د دریم لمنلیک "تنګدل" په متن کي "زړه تنګ" سوی دئ. د ۱۳۴مخ د څلرم لمنلیک "دریاب" په متن کي "سیند" سوی دئ. د ۱۷۴مخ د پنځمي حاشیې "دِل" په متن کي "زړه" سوی دئ. د ۱۷۸مخ د لومړي لمنلیک "بازۍ" په متن کي"لوبې" سوي دي.

دا لیست که زه پسې تعقیب کړم، باید یو بل کتاب ورته سربښته کړم.

دا مسخه کوونکي لاسوهني ښايي د خوشحال خټک کلیات د لومړي ټوک ترتیبوونکو نه وي کړي او له کومي چاپي نسخې څخه به ئې د "الا، بلا، بګردن ملا" په حکم رااخیستي وي، خو متنپوهانو ته د دغو تصرفاتو له بابته قناعت ورکول، مشکل کار دئ.

– په کتاب کي ځیني جدي چاپي تېروتني سته چي په سمون لیک

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي هم اشاره نه ده ورته سوې. دوه درې مثاله ئې دا دي:

د ۱۴مخ په څلرم مخ کي د "احول = چپک" لغت (احوال) ليکل سوی دئ، د ۴۹ مخ د پای له خوا دوهم بيت بيخي ډېر وران سوی دئ. چاپي شکل ئې داسي دئ:

مينه د مجنون په لــيلالا شوم ډيره ډيره
څو په چي عالم ورباندې وکړه هورزور

سم شکل ئې داسي بايدوای:

مينه د مجـــنون پر ليــلالا شوه ډيره ډيره
څو به چي عالَم ورباندي وکړ هو مره زور

د ۲۸۴مخ د پای له خوا دريم بيت په متن کي داسي دئ:

پاس په سر د اشيانه، تورکارگه قـمر ترې لاندي
تور کارگه قمر ترې لاندي، پاس په سر د اشيانه

(قمر= سپوږمۍ) دلته هيڅ معنا نه ورکوي. دا ويی بايد (قُمري = کوکو کوتره) وي.

ما د خوشحال خټک کليات لومړی ټوک تر درې سوم مخ پوري په دقت وکوت او په درو پاڼوکي مي خورا ډېر داسي لمنليکونه ځني رانقل کړل چي زما په نظر بايد متن ته لوړ سوي وای، خو نور ئې بې حوصلې کړم او په همدغومي بسنه وکړه. د دغو رانقل سوو لمنليکونو يوه برخه به د "مشت نمونه خروار" په توگه له لوستونکو سره هم شريکه کړم.

د لومړي مخ اوله حاشيه بايد متن ته لوړه سوې وای. د حاشيې "درست" کلمه د خوشحال خان د ژبي عام او مروج لغت دئ چي لومړۍ خطی نسخې هم ثبت کړی دئ. په متن کي د "درست" پر ځای "کُل" راغلی دئ چي بايد نه وای راغلی.

د دوهم مخ د يوولسم لمنليک "څه رنگه" بايد د متن د "څه شکل" پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای راغلی وای. د لومړۍ خطی نسخې ثبت باید غوره ګڼل سوی وای.

د شپږم مخ په اوومه حاشیه کي د "کړ" فعل په متن کي "کړل" سوی دئ او د حاشيې له مخي ګویا په دریو خطي نسخو کي "کړ" ثبت دئ. زما په نظر د خطي نسخو خطاطانو د (ړ) پر سر باندي زور (فتحه) ایښې ده چي مراد ئې (کړه) دئ. د خوشحال خان خټک په لهجه کي (کړه) د پښتو د ځینو نورو لهجو په شان د (ړ) توري په زوه ره کي سره د جمع له پاره راځي. د دغه دلیل له مخي باید دغه د (کړه) شکل په متن کي شامل سوی وای. دا سهي خبره ده چي په اوسني لیکدود کي باید موږ (کړل) د جمع له پاره ولیکو، خو د خوشحال په ژبه کي دغه راز تصرف لازم نه دئ.

د دیارلسم مخ په لومړۍ حاشیه کي د لومړۍ خطي نسخې یو بیت رانقل سوی دئ چي:

د تقوا غلیمه! دف له لاسه کښېږده
په ډهلی شـهر څـوک نغاره نه کا

په متن کي ئې دغه بیت داسي دئ:

د تقوا غلیمې! دف کیږده له لاسه
په ډهلي ښهر کي څوک نقاره نه کا

دلته ګورو، چي د خطی نسخې "غلیمه" په متن کي ښځینه "غلیمې" سوی دئ او "نغاره" هم "نقاره" سوې ده.

د غلیم ویی به ئې ځکه ښځینه کړی وي چي د مرتبینو په نظر "دف = داریه" وهل معمولاً د ښځمنو کار دئ او د نغارې (غ) به ئې ځکه په قاف اړولی وي، چي ګویا دا ئې اصلي بڼه ده.

فکر کوم لوستونکي به زما سره پر دې خبره باندي په یوه نظر وي، چي خوشحال خان د خپل شعر د کلماتو په ټاکلو کي هر وخت له غور او دقت څخه کار اخلي. ده ته دا خبره معلومه وه چي (دف) یوازي ښځمني نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهي، بلکي نارینه ئې هم وهي. دغه دف وهونکي نارینه ته "لوتي" یا په مُلایي لیکدود "لوطي" ویل کېږي. او نغاره وهل خو په مطلق ډول د نارینه وو کار دئ. اوس چي هم د پښتنو سیمو په ځینو زیارتو کي نغارې وهل کېږي، وهونکي ئې نارینه وي. خوشحال خان چي "د تقوا غلیم" نارینه ګڼلی دئ، په دې کي ئې په یوه غشي دوې نخښې ویشتلي دي. یو خو ئې د دف و نغارې د وهونکو جنس په سهي توګه ښوولی دئ او بل ئې له لوتي سره، چي په پښتني ټولنه کي ئې مقام سپک دئ، د تقوا د غلیم حیثیت هم راټیټ کړی دئ. موږ د خان دا ټولي هنري ښېګڼې په خپل بېځایه تصرف سره زیانمني کړي دي.

په ۲۸ مخ کي یو بیت داسي دئ:

تل به د جفا په دریابونو کي غوټې خوري
څوک چي زړه د دورپه دلبرو مبتلا کا

د دغه مخ په اوومه حاشیه کي ئې ویلي دي چي په لومړۍ خطي نسخه کي د دریا برنړ پر ځای "ګردابونو" راغلی دئ. که قلم زما په لاس کي وای ما به د خطي نسخې ثبت اخیستی وای، ځکه د غوټې خوړلو احتمال تر "دریابونو" په "ګردابونو" کي زیات سته. په دریاب کي هرومرو څوک غوټې نه خوري خو په ګرداب کي له غوټو څخه چاره نسته. نو په دې بیت کي خو یو د "ګرداب" او "غوټې" تر منځ مناسبت په پام کي نیول سوی دئ او بل د اول نیم بیتي "ګردابونه" د دوهم نیم بیتي له "دَوَر" سره ادبي تلازم لري. د خوشحال خان سر په دغه راز باریکیو ښه پوره خلاص وو.

د ۸۶مخ کي د یوې غزلي مطلع داسي ده:

خدایه! که زه تا ته نژدې کېږم په افلاس
زرمې کند په غاړه کړه، یو مات کچکول په لاس

په دوهمه حاشیه کي د دغه بیت په ارتباط کښلي دي چي په لومړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خطي نسخه کي د کچکول پر ځای کنډول راغلی دئ. که ما دغه متن ترتيبولای، د کچکول پر ځای مي "کنډول" ليکی. په دې دليل نه چي ګويا کچکول دلته د بيت له معنا و مفهوم سره نه وايي، بلکي په دې دليل چي يو خو دا د هغې نسخې ثبت دئ چي تر ټولو خطي نسخو قديمه او د شاعر په ژوند ليکل سوې ده او دوهم دا چي د "کنډول" لغت لرغوني استعمال رابښيي. کنډول، کنډولی د مات خاورين لوښي په معنا قاموسونو اخيستی دئ او د پښتو په لوېديځه لهجه کي ژوندی لغت دئ. په نورو لهجو کي به هم وي.

په ۱۷۴مخ کي يو بيت داسي دئ:

د عاشق په زړه کي خيال د معشوقې وي
د هــــندو په زړه کي فـــکر د ټيـــکو

په دريم لمنليک کي ورته کښلي دي چي په لومړۍ خطي نسخه کي د ټيکو پر ځای "ټنګو" راغلی دئ. زما په نظر په پورته بيت کي تر (ټيکو) به (ټنګو) ډېره موزونه کلمه وي. ټنګه يا تنګه يو راز فلزي سِکه وه چي زما د وړکتوب په وختو کي ئې چلښت درلود او تر پنځه ويشت پِوله (اووه لس ايکيزي) لږ څه زيات ارزښت ئې درلود. په دوهم نيم بيتي کي دې ټکي ته اشاره ده چي ګويا د هندو په زړه کي تل د روپو (روپيو) فکر وي. زموږ په عوامو کی دا خبره همدا اوس لا هم کېږي چي "هندو پر روپو ايمان راوړی دئ". زما د يادو خبره ده چي پخوا به د کندهار خلکو هندوانو ته دمخه ښې پر ځای "لالا! دولت زيات" جمله ويله. د دغه استدلال له مخي زه ويلای سم چي د لومړۍ خطي نسخې ثبت بايد غوره ګڼل سوی او متن ته داخل سوی وای.

د ۲۰۵مخ په پنځم بيت کي لولو:

غونچه، ګل چي ستا له خولې سره سيالي کړه
خـــوله ئې باد په تماچـــه کـــړله فـــراخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دریمه حاشیه کې ئې ورته کښلي دي چې په لومړۍ خطي نسخه کې د "تماچه" پر ځای "تپانچه" راغلې ده. ما ته د لومړۍ نسخې ثبت سم ښکاري ځکه په (توپ، توپک) کې (ت) او (پ) دواړي ساتلي سوي دي او (تپانچه = توپنچه) چې د توپک تصغیري نوم دئ، هم باید دا دواړه ږغونه ولري. د خوشحال په شعر کې هم دغه اصل په پام کې نیول سوی دئ. د (تپانچه = توپنچه) نور لهجوي شکلونه (تمانچه، تومانچه، تمینچه، تپوڼچه، تمیانچه، تموچه، تپنچه) دي. پوهاند دوکتور زیار صاحب په خپل لیکلارښود کې تر دغه ویي ګام اړولی دئ، نېخه چې ولې؟

د پنډو (ضخیمو) متونو د ترتیب په کار کې مرتب په اول سر کې د نسخو ډېره دقیقه، مفصله او هراړخیزه مقابله سره کوي خو ورو ئې د دقت خوا کمېږي. معنا دا چې مرتب نور ستړی سوی او بې حوصلې سوی دئ. په دغسي حالاتو کې د متن ترتیبوونکي ته په کار ده، چې کار پرېږدي او ځان هوسا کړي. په خوشحال خټک کلیاتو کې زه د بې حوصلې توب او ستړیا نښانې وینم.

چې خبري سره راغونډې کړم، د پای خبره به دا وي چې د خوشحال خټک کلیات لومړی ټوک تر نورو ټولو چاپونو د ډاډ وړ دئ. ما دا څو یادوني له دې اسیته وکړې چې د خوشحال خټک کلام د پښتو ادب "روح روان" دئ او پر هغه باندي د دقیق کار نوره او نوره اړتیا لا اوس هم سته.

۲۶- د کامګار خټک دېوان:

د پښتو ژبې دغه دېوان لرونکی شاعر، کامګار خټک د خوشحال خان خټک کړوسی دئ. دېوان ئې وار د واره په ۱۹۵۵ع کال په پېښور کې چاپ سوی دئ. دغه چاپ ئې ما (هوتک) نه دئ کتلی. وایي سریزه ئې سید تنسیم الحق کاکاخېل کښلې ده او متن ئې له هغي چاپي نسخې څخه نقل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوی دئ چي د کامګارخټک تر مړيني شپږويشت کاله وروسته (۱۱۹۱هـ ق) د محمدسعيد کاتب له خوا د خانزاده مبارز خان له پاره ليکل سوې ده[1]. په سريزه کي دا خبره هم سته چي نوموړی چاپ "ټول ديوان نه دی بلکي د اشعارو چاڼ شوې برخه ده".

د کامګار خټک دېوان دوهم وار د افغانستان د علومو اکاډمۍ د ژبو او ادبياتو انستيتوت د ادب او فولکلور د لوی مديريت له خوا د ۱۳۵۸ش = ۱۹۷۹ع کال په قوس مياشت کي د يو زر ټوکو په شمېر د کابل په دولتي مطبعه کي چاپ سوی دئ چي زموږ حاضره ليکنه د همدغه چاپ په باب ده. د دغه چاپ ترتيبوونکی څېړونکی عبدالمتين متين دئ او د اهتمام چاري ئې سعدالله او څېړنيار محمدعمر وزير بشپړي کړي دي. دېوان، چي تر ترتيب وروسته د څېړونکي عبدالباري جهاني له خوا له سره تر پايه کتل سوی دئ، په سرکي ئې د څېړندوی محمدصديق روهي په قلم دوه مخه (الف، ب) ليکنه راغلې ده، چي په هغې کي د دغه متن د ترتيبولو پر کار باندي لنډي خبري سوي دي او زياته کړې ئې ده چي د متن په ترتيبولو کي د پېښور چاپ دېوان، د افغانستان د اطلاعاتو او کلتور وزارت د ملي آرشيف له خطي نسخې او کابل پوهنتون په ادبياتو پوهنځي کي د کامګار خټک د دېوان د خطي نسخې له مايکروفيلم څخه استفاده سوې ده او د پادري هيوز په کليد افغاني کي چي د کامګار خټک کوم اشعار راغلي دي، هغه هم ورسره مقابله سوي دي.

تر دغه لنډو معلوماتو وروسته د کتاب "سريزه" راځي (يوويشت مخه) او په هغې کي د کامګار خټک پر ژوند، اشعارو او افکارو او د کامګار خټک د دېوان پر خطي او چاپي نسخو خبري سوي دي او دغه راز ئې هغو

---

[1] وګ: د کابل چاپ سريزه – الف مخ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

متفرقه مقالو او مضامینو ته هم اشاره کړې ده چي د نوموړي شاعر په باب لیکل سوي دي. د سریزي په دغه وروستۍ برخه کي د هغو چاپي او خطي نسخو په باب نسبتاً تفصیلي بیانونه مخي ته راځي چي د متن د ترتیب په وخت کي د مرتِب په واک کي وې. دی د ملي ارشیف د نسخې په باب د عبدالله خدمتګار د لیکني په حواله لیکي چي: "دغه نسخه د لومړي ځل له پاره د تیمورشاه درانی (۱۱۸۶ – ۱۲۰۷هـ ق) په زمانه[1] په (۱۱۸۹هـ ق) کال لیکل شوی ... تر ۱۳۲۴هـ ش کال پوري د ښاغلي فتح محمدخان خټک سره وه چي د کامګار خټک د مړیني د نیټې څخه (۲۴) کالو نه وروسته لیکل شوی ده ... دغه خطي نسخه په ۱۳۲۵ هـ ش کال (د کابل) پښتو ټولني ته راوړل شوی او د مولوی محمدشیرګل کاموی په قلم نقل شوی ...". تر دې وروسته زیاتوي چي د دغې نسخې په پای کي کښلي دي: "در وقت نصف روز یکشنبه ماه محرم الحرام سنه ۱۱۸۹نسخه اول تحریر شده بوده. فقط تحریر۲۱عقرب ۱۳۲۴".

له دې بیان څخه ځوک نه پوهیږي چي د ملي آرشیف نسخه د نوموړي خطي نسخې اصل دئ که نقل؟

تر پورتنیو عبارتو وروسته د ښاغلي عبدالله خدمتګار د کلید افغانی د تعلیقاتو د یو پنځوسم مخ په حواله لولو: "د کامګار خټک د دیوان یوه قلمي نسخه د شیداد دیوان سره په یوه پښتۍ کي په بریټیش موزیم کي ده چي د مستر هیوز تر نظرلاندې د هغې نسخې څخه چي په افضل خان جمالګړی پورې اړه لري د پیښوری غلام جیلانی په قلم په ۱۸۷۲م کي نقل شوې وه. افضل خان جمالګړی د فتح محمدخان نیکه و. چي بیا دغه نسخه فتح محمدخان پورې رسیدلې وه او د کابل نسخه د هغې له مخه نقل شوی

---

[1] مراد ئې د پاچهۍ زمانه ده. هـ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه". (د سريزي [ژ] مخ).

له پورتني عبارت څخه چي وايي "بيا دغه نسخه فتح محمدخان پورې رسېدلې وه"، زما برداشت داسي دئ چي ګويا د بريټيش موزيم کاپي هم تر فتح محمدخان پوري رسېدلې وه؟ او د کابل نسخه د دغي کاپۍ نقل دئ؟ خو د بريټيش موزيم په کتلاګ (د ۱۹۶۵ع چاپ) کي دغه خبره نسته چي ګويا دغه کاپي دي بيرته فتح محمدخان ته رسېدلې وي. رازمحمد ويښ چي د "پښتوکتابونه" په ۱۳۶ – ۱۳۷مخونو کي د کامګار خان خټک د دېوان د قلمي نسخې په باب کوم مطالب راژباړلي دي، هورې هم دغه خبره نسته.

لکه وړاندي چي مي هم اشاره وکړه، له دې بيانو څخه موږ ته نه سي واضح کېدلای چي د ملي آرشيف نسخه د افضل خان جمالګړی (۱۹۶۰ع مړ) هماغه نسخه ده چي غلام جيلاني پيښوري د هيوز تر نظر لاندي کاپي ځني اخيستې وه او که هغه نسخه چي د مولوي محمدشيرګل کاموي په قلم په ۱۳۲۴ ش کال کاپي سوې وه. د دې موضوع د سپينېدلو په نيامت ما "فهرست نسخ خطی پشتو آرشيف ملي افغانستان" (چاپ ۱۳۶۵ش)، وکوت او راته څرګنده سوه چي د ملي آرشيف نسخه د ۱۳۲۴هـ ش کال کاپي سوې نسخه ده. په دغه فهرست کي د "مولوي محمدشيرګل کاموي" نوم نسته او د نسخې کاتب " نامعلوم" بلل سوی دئ. دا چي د ښاغلي خدمتګار صاحب له خولې د فتح محمدخان خټک د دغي نسخې په باب ويل سوي دي چي "څه موده وروسته دغه نسخه په ۱۳۲۵هـ ش کال پښتو ټولنې ته راوړل شوی"، يو کمزوری روايت دئ او که سهي هم وي نو دا خبره واضح سوې نه ده چي دا نسخه نو بيا څه سوه؟ او اوس کوم ځای خوندي ده او که ورکه ده؟

متنپوهانو چي د نسخو د تفصيلي معرفۍ پر اړتيا زور اچولی دئ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبب ئې دا دئ چي ګونګ معلومات نورو څېړونکو ته سر ګرداني پېښوي. لکه ما ته چي ئې پېښه کړه او مجبور سوم چي هم د بريټيش موزيم اصلي کتلاګ وګورم، هم ئې پښتو ژباړه او هم د ملي آرشيف فهرست.

د ملي آرشيف د نسخې په باب ويل سوي دي چي: "د دې نسخې رسم الخط فارسی او په ځينو ځايونو کي پښتو ډوله دی او د املا ليک دود ئې اوسنی او په ځينو نورو برخو کي د ختټکو د کورنۍ په شان دی". د ليک په انواعو کي ما د (فارسی) او (پښتو) ډولونه بل ځای نه دي لوستي. له فارسي څخه ئې ښايي مطلب (نستعليق) او له پښتو څخه ممکن (نسخ) ليک وي. د نسخې د ليکدود پېژندني له پاره دغه څرګندوني کافي نه دي.

د مايکروفيلم په باب ئې کښلي دي چي: "د ادبياتو پوهنځي د انګلستان د لندن د بريټيش موزيم څخه راغوښتلی و...." (ش – مخ) خو دا فيلم مرتب ته هغه وخت په لاس ورغلی وو، چي "د ديوان د کار څخه خلاص شوی و" او زياته کړې ئې ده چي: "... څرنګه چي په ميکروفيلم کي د احمدشاه بابا، کاظم خان شيدا او کامګارخټک اشعار يو ځای فوټوکاپي شوي وو نو ځکه بيخي ګډوډ او بې ترتيبه و". له دغه شان څرګندونو څخه پر متن باندي د ډاډ اندازه کمېږي او څوک نه سی ويلای چي متن به د شاعر خپله ژبه څومره تمثيل کړې وي.

تر سريزو وروسته د ديوان متن شروع سوی دئ چي ټول مخونه ئې ۱۸۹ دي. ورپسې لغتنامه راغلې ده (۱۱مخه) او په پای کي څلورمخه سمون ليک ورلوېدلی دئ. د متن توري سم نه دي لګېدلي او مرتب خپل عذر د کتاب په پای کي غوښتی دئ. د تورو ناسم لګېدلو ځای ځای متن له لوستلو ايستلی دئ او لوستونکی مجبور دئ چي له اټکله کار واخلي.

په متن کي د پېښور چاپ اوږده اوږده لمنليکونه بې ضرورته رانقل سوي دي. دغو حواشيو ته بايد يوه اشاره قدر سوې وای. متنپوهان د هغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شارحینو د شرحو رانقلول لازم ګڼي چي متن له هغو پر ته د پوهېدلو نه وي.
د متن ناقدین بې ضرورته اوږدې حاشیې که څه هم د موضوع د ښه ترا پوهېدلو په مقصد وي، نه خوښوي.

نسخه بدیلونه زیاتره ګونګ او لنډ دي. په نسخه بدیلونو کي که د اختلافي توري یا تورو اړوند کلمات هم ملګري سي، د متن په لوستلو کي ډېره مرسته کوي.

د کامګارختک دېوان خطي نسخې محدودي دي او د کابل دوهم چاپ یوه غنیمت اضافه ده خو که پر متن باندي د اعتماد خبره رامنځ ته سي نو ما ته داسي ښکاري چي د کامګارختک د کابل چاپ مأخذ ټول د نقل کاپي دي. تر دې چاپ د پېښور چاپ متن که څه هم نیمګړی دئ، باید د ډېر ډاډ وړ وګڼل سي، په دې شرط که په دقت رانقل سوی وي، ځکه په مستقیمه توګه له هغې زړې نسخې څخه ترتیب سوی دئ چي د کامګار ختک تر مړیني شپږ ویشت کاله وروسته خطاطي سوې ده.

که د کومي بلي خطي نسخې تر پیداکېدلو دمخه دا دېوان بل وار چاپېږي،زما په فکر باید د پېښور چاپ د اصل په توګه وټاکل سي.

۲۷- د رحمت داوي لیلی و مجنون:

د رحمت داوي د شاعرۍ د اوج زمانه د سدوزي تېمورشاه (۱۷۷۲ – ۱۷۹۲ع) د پاچهۍ دوره ده او ژوند ئې تر ۱۲۱۰هـ ق =۱۷۹۵ع پوري یقیني دئ په دغه کال ئې د لیلی و مجنون کیسه په پښتو مثنوي کي ترجمه کړې ده. دی د پښتو شعر پنځه دېوان لري چي وایي نیمګړی متن ئې په ۱۹۸۰ع کال په پېښور کي چاپ سوی دئ (د پښتو ادبیاتو تاریخ – لرغوني او منځنۍ دورې – ۱۹۱مخ). د رحمت داوي په قلم د لیلی و مجنون منظومه کیسه د نظامي ګنجوي لیلی و مجنون ترجمه ده. د دې مثنوي د یوې خطي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نسخې افسیټ چاپ په ۱۳۶۰ش =۱۹۸۱ع کال په کابل کې د افغانستان د علومو اکاډمۍ د ژبو او ادبیاتو د علمي او تحقیقي مرکز د فولکلور مدیریت له خوا خپور سوی دئ. د کتاب په سر کې د ژبو او ادبیاتو د علمي او تحقیقي مرکز د هغه وخت رئیس څېړنوال دکتور سیدال شاه پولاد په دریو مخو کې ئې د دغه اثر پر محتوی او د هغه د چاپ پر اهمیت لنډې خبرې کړې دي. په دغو خبرو کې ئې "ځوان لیکوال څېړنیار مصطفی نژدې ته د دې مثمر کار د سر ته رسولو په باب خپل صمیمانه تبریکات" وړاندې کړې دي. ګویا د دغه متن د ترتیبولو کار د همده له خوا سر ته رسېدلی دئ. وروسته "د لیلی او مجنون د میني جوله په ادب کې" تر سرلیک لاندې تفصیلي بیان (۳۳مخه) د څېړونکي عبدالهادي هاند په قلم او تر هغه وروسته د "رحمت داوی څوک ؤ؟" تر عنوان لاندې (۴۴مخه) لیکنه راغلې ده چې په هغې کې د شاعر پر ژوند او شعر او دغه راز د قلمي نسخې پر ځانګړتیاوو باندې اوږدې خبرې سوې دي. دغې برخې ته د چا نوم نه دئ لیکل سوی او د لیکنې له سیاق څخه داسې ښکاري چې که ټوله نه وي، نو زیاته برخه ئې د عبدالهادي هاند په قلم کښل سوې ده خو د کتاب پر لومړي مخ باندې د سریزې لیکوالان مصطفی نژدې او عبدالهادي هاند بلل سوي دي او وایي چې د اهتمام چارې ئې روزیګل هنرمل سر ته رسولې دي.

تر سریزو وروسته د قلمي نسخې افسیټ متن له پنځه څلوېښت میناتورونو سره چاپ سوی دئ او په پای کې ئې دوه ویشت مخه لغتنامه وراچولې ده.

دا چې ولې ئې دغه متن په افسیټ ډول چاپ کړی دئ، دلیل ئې د پنځه څلوېښتو ارزښتناکو میناتورونو خوندي کول راوړی دئ. د میناتورونو خوندي کول خو رشتیا هم ارزښتمن کار دئ خو په دغسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیخونده ډول، بې کیفیته کاغذ او پیکه طباعت سره نه. د دغو میناتورو ارزښت به هغه وخت لا زیات وای چې پر روغني کاغذ او د طباعت په عالي کیفیت سره چاپ سوي وای. د دغه متن بیا چاپ او هغه هم د متني نقد پر اصولو برابر یوه اړتیا ده او زلمیو ته ښایي چې وخت وروباسي. ما ته دغه اوسنی کار، که څه هم له اهمیته ئې انکار نه سي کېدلای، د متنپوهني پر اصولو برابر نه ښکاري.

۲۸-د حاجي جمعه بارکزي دېوان:

حاجي جمعه بارکزی د کندهار د زاړه ماشور د کلي اوسېدونکی پښتو دېوان لرونکی شاعر وو. د ده شاعري پر کندهار باندي د سردار کهندل خان د اول وار واکمنۍ (۱۸۲۹ – ۱۸۳۹ع) په دوران کي د عروج په حال کي وه.

د حاجي جمعه بارکزي دېوان د افغانستان د علوموآکاډیمۍ د ژبو او ادبیاتو د علمي او تحقیقي مرکز اړوند د پښتو ټولني د ادبیاتو د لوی مدیریت له خوا په ۱۳۶۰ش =۱۹۸۱ع کال چاپ سوی دئ. د متن د تهیه کولو کار ئې ښاغلي زلمي هیوادمل سر ته رسولی دئ او سریزه و لغتنامه ئې پوهاند عبدالشکور رشاد پر کښلې ده.

د کتاب په سر کي د "حاجي جمعه او د هغه شاعري" تر سرلیک لاندي څېړنه (۹مخه) د پوهاند رشادپه قلم او د نصیر هنر پښتون په خطاطۍ راغلې ده او په هغې کي د حاجي جمعه پر نسب، ټاټوبي، د ژوند زمانه، سلوک، تصلف، ایراد، بې قدري، معما، ادبي صنایع او بیاني ښېگڼې باندي محققانه خبري سوي دي. ورپسې د متن د مرتب ښاغلي زلمي هیوادمل په قلم د دغه دېوان د متن په باب اوږدې خبري (۴۲ مخه د تکملې او استدراک په ګډون) سوي دي او په هغو کي د حاجي جمعه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دېوان د موندلو، د هغه د شاعرۍ پر فورم او محتوى، د حاجي جمعه په دېوان کي د يوې قصيده وشمي غزلي تر اغېزې لاندي پر پښتو قصصي ادب باندي دوولس مخه څېړنه، د حاجي جمعه پر ادبي شهرت او ادبي لار، د دېوان د خطي نسخې پر ځانګړتياوو او د چاپي نسخې پر لارښود رڼغېدلی دئ. تر دغو اوږدو خبرو وروسته د دېوان متن شروع کېږي چي د خطي نسخې پر خلاف ئې د دوو دفترو پر ځای په يوه دفتر کي ترتيب کړی دئ. د خطي نسخې د دوهم دفتر اشعار ئې په متن کي د ستوري په نخښه نښاني کړي دي. ټول متن ۱۵۳مخه نيولي دي او په پای کي ئې لغتنامه (۲۱مخه د دوو مخو خاطرې په ګډون) راغلې ده. لکه وړاندي چي مو هم اشاره ورته کړې ده، دغه لغتنامه د پوهاند رشاد په قلم ليکل سوې ده او په هغې کي د حاجي جمعه په کلام کي د راغلو تصوفي اصطلاحاتو تشريحي معناوي د الفبې په ترتيب بيان سوي دي. لغتنامه هم د نصيرهنر پښتون په لاس خطاطي سوې ده.

د حاجي جمعه بارکزي دغه چاپي دېوان د متنپوهني پر اصولو باندي تر ډېري اندازې برابر خېژي. د متن د مرتب دا خبره چي وايي: "... زه دا ادعا نه لرم چي دا يو کره او له هره حيثه سهي متن دی..." (د سريزي ۳۶مخ) ما ته دا جرئت راکړ چي متن ته په انتقادي نظر وګورم او کله چي مي په دقت وکوت څو داسي ټکي مي پکښې وموندل چی په دوهم چاپ کي ورته پاملرنه په کار ده.

د متن د مرتب په خبرو کي چي په پښتو ادب کي د عاشقانه قصو په باب دوولس مخيزه څېړنه راغلې ده، په خپل ذات کي د ستايني وړ کار دئ خو د يوه دېوان په سريزه کي د دومره تفصيلي بيان د اړتيا له پاره توجيهي منطق نه سي موندل کېدلای.

د دېوان متن له دوو خطي نسخو څخه برابر سوی دئ چي يوه ئې ښايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اصل دېوان نقل وي او بله ئې د نقل سوي نسخې نقل دئ. اول نقل ئې د ملا مطلوب په قلم او دا بل نقل ئې د مرحوم محمدگل نوري په لاس ليکل سوی دئ. د دغو نسخو په باب د سريزي تر نهه ويشتم مخ وروسته لازم معلومات ورکول سوي دي او په هغو کي د نسخې اندازه، کاغذ، ليک، املايي ځانگړتيا او نوري ضروري خبری پکښې سته. د نقل په برخه کي ئې ليکلي دي چي: "مرحوم استاد نوري د حاجي جمعه د خطي نسخې د نقل ستونزه هم پر ځان منلې، او دغه ديوان ئې نقل کړی دئ ... د نقل په پيل کی د استاد نوري يو مخيز يادښت هم لري، په هغه کی د حاجی جمعه لنډه سوانح بيان شوي، او د ديوان د خطی نسخی د پيدا کولو په باب يی هم خبرې پکی کړې دي". (د سريزي ۳۳مخ). د مرحوم استاد نوري دغه يادانښت بايد د يوه تاريخي سند په توگه رانقل سوی وای او يا لږ تر لږه ئې د دغي خطي نسخې د پيدا کېدلو جريان د مرحوم نوري له خولې ليکلی وای.

ښاغلي مرتب وايي: "د دغه متن په تصحيح او چاپ ته برابرولو کی د شاعر د خپلی لهجی پوره پوره خيال ساتل شوی دی. دا د متن څېړنی يو عمده اصل دی، چی مصحح او د متن څېړونکی بايد د متن په ژبه کی لاسوهنه و نه کړی ... مگر ما په دغه متن کی په پوره امانتدارۍ تر خپلی وسی پورې د شاعر خپله لهجه او د هغې لهجې ژبنی خصوصيات له پامه نه دي غورځولي". (د سريزي ۳۷مخ). د متن په تصحيح کي رشتيا هم دا کار ډېر مهم دئ او د حاجي جمعه د ديوان مرتب په رشتيا سره د شاعر خپله لهجه تر ډېره ځايه په پام کي نيولې ده. مگر بيا هم په متن کي داسي ځايونه سته چي د شاعر له لهجې سره سم ثبت سوي نه دي او يا ئې په ثبت کي نيمگړتياوي سته. لومړۍ نيمگړتيا دا ده چي د شاعر د لهجې دغه مشخصي ځانگړتياوي په متن کي په بشپړه توگه ښوول سوي نه دي. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مثال په توګه د شاعر په لهجه کې د اوږدې یاء استعمال د نورو لهجو په پرتله لږ دئ. د دېوان مرتب دغه راز مواردو ته ډېره پاملرنه نه ده کړې. لکه په ۴۴مخ کې "راپورې، تورې خاورې" په ۴۵ مخ کې "چیرې"، په ۴۶ مخ کې "پورې، دې" په ۴۷ مخ کې "بدې" کلمات ټول په اوږده یاء ثبت سوي دي په داسې حال کې چې دغه کلمات د شاعر په لهجه کې په لنډه یاء سره د "راپوري، توري خاوري، چیري، پوري، دي، بدي" په ډول تلفظ کېږي. د "چي، کي، مي" یاګانو ته خو ټکي بیخي ایښوول سوي نه دي. دا کار ښایي د مطبعې پر کارکوونکو باندې حواله سي خو د متونو مصحح ته په کار ده چې متن تر ټایپ وروسته هم په دقت سره وګوري. په ۳۹مخ کې "نې ازل له ابتدا سته چې وو کله" نیم بیتي کې "له" د شاعر په لهجه کې د "لره" پر ځای کارېږي. دغې ځانګړتیا ته باید په لمن لیک کې اشاره سوې وای، چې نه ده سوې. د شاعر د لهجې "نې = نه ئې، بې = به ئې، سرې = سره ئې،..." ښه پوره دقت سوی دئ او په لمنلیکونو کې اشارې ورته سوي دي. خو په دغو لمنلیکونو کې زیاتره لیکدودي نیمګړتیاوي سته او د "نی = نه ئې" په شکل ئې کښلي دي. دلته باید "نی" په اوږده یاء لیکل سوی وای. په بې ټکو یاء سره "نی" د نل معنا لري. دغه راز لیکدودي نیمګړتیاوي د ان دپاسه دي، چې په دوهم چاپ کې باید کلکه پاملرنه ورته وسي.

په لغتنامه کې یوازې تصوفي اصطلاحات معنا سوي دي خو په دېوان کې نور حل طلب لغتونه په پېخر سته چې په لغتنامه کې ئې راوړل لازم ول.

مرتب وایي چې پارسي کلام ئې "د ادبي ضعف له امله ... له دیوان څخه وغورځول شو" (۳۸مخ). د پارسي کلام د ادبي کمزورۍ مسئولیت د شاعر پر اوږو پروت دئ. مصحح ته په کار نه ده چې د شاعر له کلام څخه یوازې قوي اشعار غوره او ثبت کړي. د لوی احمدشاه بابا په دېوان کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پارسي کلام څه، چي پښتو کلام ئې لا هم په پېښر کمزوری لري. مگر له دا ټولو کمزوريو سره سره موږ د بابا کلام ټول خوندي کړی دئ. د خوشحال خان خټک په کلام کي ځيني داسي کلمات کار سوي دي چي زموږ کلتوري نورمونه ئې د کلام بې عفتي بولي. خو د خان د دېوان تصحيح کوونکو کټ مټ رااخيستي دي. مصحح ته د چا خبره "نه بند سته، نه زندان". دی د متن رانقل کوونکی دئ. د متن د ښو او بدو مسئول په خپله شاعر دئ.

دا هغه عمده ټکي دي چي د حاجي جمعه د دېوان په دوهم چاپ کي پاملرنه ورته بويه.

۲۹-د حبيب الله دېوان:

حبيب الله د دوولسمي هجري قمري پېړی د پای په کلونو کي شاعري کړې ده او مردف پښتو دېوان لري. د دغه دېوان يوه نسخه سته او هغه واردواره د هندوستان د ټونگ د نوابانو ملکيت وو، چي وروسته ئې د ډيلي موزيم ته يووړل سوه او اوس هورې خوندي ده. دا نسخه د څمکنو د مياعمر رحمة الله عليه (۱۱۹۰ هـ ق = ۱۷۷۶ع مړ) د مشر زوی ميامحمدي صاحبزاده په غوښتنه د گل محمد پېښوري په کتابت په ۱۱۷۵هـ ق کال خطاطي سوې ده. د دغي نسخې مايکروفيلم د هندوستان پخواني پښتانه جمهور رئيس دوکتور ذاکر حسين افغانستان ته د خپل سفر په ترڅ کي (۱۹۶۶ع کال) پښتو ټولني ته د نورو ډېرو مايکروفيلمونو سره د سوغات په توگه راوړی وو. دا مايکروفيلم تر ۱۳۵۵ش = ۱۹۷۶ع کال پوري بې استفادې پروت وو او په همدې کال د پښتو ټولني د ادبياتو د څانگې غړو څېړنمل محمدعارف غروال او څېړنيار واجد په لاس نقل او چاپ ته تيار سو. دغه نقل په ۱۳۶۰ش = ۱۹۸۱کال د څېړنمل غروال په "سريزه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمون" د افغانستان د علومو اکاډمۍ له خوا چاپ سو او لغتنامه ئې هم د ده له خوا ورسره مل سوه. د چاپ سوي دېوان په سر کي د "حبیب الله او د هغه دېوان" په سرلیک سریزه (۱۷مخه) راغلې ده او په هغې کي د شاعر پر ژوند، زمانه، شاعرۍ باندي خبري سوي دي او د خطي نسخې په باب ئې هغومره معلومات ورکړي دي چي ما پورته لنډه اشاره ورته کړې ده. د خطي نسخې د لیکدودي ځانګړتیاوو خبره ئې، چي متنپوهان ئې لازمي ګڼي، نه ده کړې چي باید په پټه خوله تر تېر سوي نه وای. تر دغي سریزي وروسته متن شروع کېږي چي له اتلسم مخ څخه پیل او پای ئې ۱۷۴یم مخ ته رسېږي. په متن کي غزلي، متفرقات (رباعۍ، مخمسونه او الفنامه) سته. تر متن وروسته ئې په درو مخونو کي "د غزلونو په ترتیب خاص نومونه" راوړي دي او بیا ئې ویی پانګه (پنځه مخه) ورسره نښلولې ده. په ویی پانګه کي ئې لغتونه د غزلو د نومرو پر اساس اوډلي او معنا کړي دي.

د متن ناسم ځایونه ئې سم کړي دي او په لمنلیکونو کي ئې اشارې ورته لیکلي دي. ځیني کلمات چي ئې د شعري وزن د پوره کولو په نیامت پر زیات کړي دي، هغه ئې هم په حاشیو کي ښوولي دي. دغه راز اضافي کلمات معمولاً په قوسینو کي راوړل کېږي او د حاشیو لیکلو ضرورت ئې نه وي. خو د حاشیو لیکلو شکل ئې هم متنپوهان نه کړي. د متن د لمنلیکونو عددونه ځای ځای سم نه دي راغلي. لکه په شلم مخ کي چي دوهمي حاشیې ته هم (۱) لیکل سوی دئ، په پنځه ویشتم مخ کي یوه حاشیه ده خو په متن کي دوه ځایه ښوول سوې ده، په شپږویشتم مخ کي دواړو حاشیو ته (۱) لیکل سوی دئ،... دغه راز موارد چاپي تېروتني دي او د سمون لیک لیکل ورته بویه. د حبیب الله دېوان سمون لیک نه لري. ځیني ځایونه چي د لوستلو نه ول، هغو ته ئې په لمنلیکونو کي اشارې کړي دي. ما چي دغه ځایونه وکتل یو څه مي نوک په جګېدلی او هغه په دې ډول:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- په ۲۲مخ کي د حضرت علي کرم الله وجهه د منقبت د یوه بیت د دوهم نیم بیتي په لوستلوکي مرتب ته ستونزي پېښي سوي دي او کټ مټ ئې لیکلي دئ. بیت داسي دئ:

ډیر د ده کارونه وو له عقله راوتلي
ښه مو دي راوړي پروي د لام ملا

په دغه بیت (پروي) د خطي نسخو د تعامل له مخي (په روي) هم لوستل کېدلای سي او(په رَوِي) هم. ما ته د دوهم نیم بیتي سم شکل داسي ایسي:

"ښه مو دي راوړي په رَوِي د لام و لا"

درانه لوستونکي پوهېږي چي "رَوِي" د قافیې اصلي توري ته ویل کېږي چي د قافیې رکن هم ورته وایي. علامه رشاد رحمة اله علیه په خپل یوه فارسي شعر کي چي"بر کفن دزد کهنه صد رحمت" ئې سرلیک دئ، د "کفن دزد" د شیطان صفته زوی په باب لیکي:

پســــری داشت تربیت دیـده
گـــــوی تلبـیس از پدر برده
دشمن صدق و خصم راست روی
در پســاوند مَـــکر حرف رَوِی

په وروستي نیم بیتي کي د علامه مرحوم مراد دا دئ چي د کفن کښ زوی له "مکر" او فرېب سره داسي تړلی او نه بېلېدونکی وو، لکه (روي) توري چي د قافیې له کلمې سره حتمي وي.

د حبیب الله په پورتني شعر کي شاعر زماپه خیال هغه فارسي بیت ته اشاره کوي چي د څلرم خلیفه په باب ویل سوي دئ:

شاه مردان شیر یزدان قوت پروردگار
لافتي اِلاّ علي لاسیف اِلاّ ذوالـفقار

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دغه بیت مفهوم پښتو دېوان لرونکي شاعر یونس په یوه پارسي غزل کي داسي راوړی دئ:

سیف النظر که همچو تو ئی درجهان کجاست
نه هــــــر فتاعـلي است، نه هر تیغ ذو الفـقار
(دېوان ۷۸مخ، چاپ ۱۳۵۶ش)

د حبیب الله په بیت کي له "لام ولا" څخه به د شاعر مطلب د دغه فارسي بیت (لا، لا) وي چي په نیم بیتي کي د (رَوِي) کار ورکولای سي او بې دې تورو شعر هم د معنا او هم د وزن له مخي نیمګړی کېږي. (المعني في البطن الشاعر).

- په ۲۷ مخ کي د یوې غزلي مقطع داسي ثبت ده:

چي فریاد حبیب الله کا ستا په مینه
روغ عالم ورته نعره کا مهـیرک بلا

دوهم نیم بیتي ته ئې په لمنلیک کي کښلي دي: " کټ مټ ولیکل شو".

د دوهم نیم بیتي سم شکل داسي دئ:

"روغ عالم ورته نعره کا، مرګ، بلا"

"مرګ، بلا" د نفرت او نفي کلمات دي چي پښتانه ئې په ورځنیو محاورو کي کاروي. ښځمني چي اولاد ته په قهر سي، ورته وايي:

"مرګ، بلا! څه چیغي دي شروع کړي دي".

شاعر وايي چي که زه ستا په مینه فریاد وکړم، ټول عالَم راته وايي چي "مرګ،بلا"، خوله دي پټه که (کړه).

- په ۲۸ مخ کي یو بیت داسي دئ:

د غم و له به یې نهل وي په زړه کي
بې غم کله وي غمخوار د دې دنیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړي نیم بیتي ته ئې "کټ مټ ولیکل شو" حاشیه کښلې ده. زما په خیال سم شکل ئې داسي دئ:

"د غم وله بې نهال وي په زړه کي"

یا

"د غم و له بې نهاله وي په زړه کي"

"وله" دلته د هغي وني په معنا راغلې ده چي په فارسي ژبه کي "بید" ورته وايي.

- په پنځوسم مخ کي:

ستا د غم اوښې مې تل په مخ بهیږي
مــارش مې د ژوند شـــو دفـــتر تر

وايي دوهم نیم بیتي "کټ مټ ولیکل شو".

سم شکل ئې داسي دئ:

"په بارش مي ئې د ژوند شو دفتر، تر"

د نیم بیتي "مې" د "مي ئې" مخفف دئ.

- په یو پنځوسم مخ کي دا بیت:

د دلبرو همراهي به مي مـدام کـړه
که مې نه واي په خاطر د افشر، شر

دوهم نیم بیتي ئې ناسم ګڼلی دئ او لیکلي ئې دي چي "کټ مټ ولیکل شو". سمه بڼه به ئې داسي وي:

"که مې نه وای په خاطر د اشر، شر"

شاعر وايي ما غوښتل چي هر وخت له دلبرو سره همراه او ملګری واوسم. خو په (اشر) یا (ملګرتیا) کي تل (شر) پېښېږي، که مي دغه حقیقت په خاطر کي نه وای، تل به له دلبرانو سره مل وای.

- په ۷۴ مخ کي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړ گورجي ټټو د سراي يم لګېدلي
چي له ځمکي بې خبره شهسوار کړم

اول نيم بيتي ته ئې په حاشيه کي ليکلي دي چي په اصل کي "جوړ کرهي (ټټو)" ليکل شوي دئ. مرتب د (کرهي) په لوستلو کي ستونزه پيدا کړې ده او پر ځاي ئې له ځانه څخه "ګرجي" صفت وراچولی دئ.

د نيم بيتي اصلي او سم شکل داسي دئ:

"جوړ کرهي ټټو د سراي يم لګېدلي"

له "کرهي" څخه مراد "کراهي" دئ يعني هغه ټټو چي څښتن ئې نورو ته په کراهيه ورکوي. پخوا به ځينو خلکو د کراهيې په نيامت ټټوګان (خره) په سرايو (کاروانسرايو) کي ساتل. دا خر چي به چا کراهيه کړ، بار به ئې تر مزله په ورساوه، نور به ئې بيرته خاوند ته تسليم کړ. دا خره (خرونه) به په هفتو هفتو له يوه لاسه بل لاس ته کېدل او ځل به پر پروت وو. آخر به ئې د ګېډې هغه ځايونه چي تانګ به پر تړلی وو، ولګېدل يعني زخم به سول. د کراهيې خرو به د دغو زخمو له اسيته منډه نه سوای کولای.

شاعر د دغه غزل په هر بيت کي د ځان مذمت او خوارۍ بيانوي. دی وايي چي لکه د کاروانسرای د کراهيې ټټو په شان مي بدن لګېدلی دئ، زخمي يم او تر شهسوارانو لاندي داسي نه سم ځغستلای چي هغه دي نوره مځکه وليدلای سي.

- په ۹۷ مخ کي هم د يوه بيت دوهم نيم بيتي ته "کټ مټ وليکل شو" حاشيه راوړل سوې ده. بيت داسي دئ:

د عالـــمو انبوهي وه، په لـــوري ئې خـــوښي وه
د هر چا په لمښيو ماسي وه، آه ارمان دي کندهاره

دا شعر د کندهار په توصيف کي ويل سوی دئ. د دوهم نيم بيتي سم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکل داسي دئ:

"د هر چا په پښو ماسي وه، آه ارمان دي کندهاره"

شاعر وايي په کندهار کي ډېرخلک ول، هر لور ته خوښه خوشالي وه، هر چا (ماسۍ) په پښو کړي وې، ...

(ماسۍ) د څرمنو يو راز جراب وشمه توکي دي چي ماړه او هستمن خلک ئې د ژمي په موسم کي اغوندي او بيا سربېره بوټونه پر په پښو کوي. د نېستمنو خلکو خو پښې لڅي (لوڅي) وي، دی وايي چي د کندهار خلک دومره ماړه ول چي هر چا له بوټو سره (ماسۍ) هم اغوستلې.

- په ۱۷۴مخ کي دوو نيم بيتيو ته "کټ مټ وليکل شو" حاشيې راغلي دي.

"ته که د ازل په قسمت راضي شې په چشمان"

د دغه شعر ټولي مصرعوي د يارلس سېلابه دي او دا نيم بيتی څورلس دئ چي په لږ تصرف ئې يوه هجا کمېدلای سي.

"ته که په ازل قسمت راضي شې په چشمان"

د همدې شعر بل نيم بيتی چي سم نه دئ لوستل سوی، دا دئ:

"زه به راحتگي و ستا سورټ ته رسوم"

سم لوستنګ ئې داسي دئ:

" زه به راحتگي ستا و صورت ته رسومه"

(ديارلس سېلابه)

دا هغه ځايونه ول چي په راتلونکي چاپ کي بايد په سم شکل سره وليکل سي.

د حبيب الله په ديوان کي ځيني لغتونه په حاشيه کي معنا سوي دي او په ويي پانګه کي ئې مکرر راوړي دي لکه: ۳۰مخ، ۳۵مخ.

د لمنليکونو عددونه ځای ځای ناسم دي لکه: ۲۰مخ، ۲۵مخ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۶مخ،...

چاپي غلطۍ هم لري.

په ويی پانګه کې ئې هر لغت ته د اړوندي غزلي نمبر ليکلی دئ خو ځای ځای په نمبرو کي لاندي باندي ستړه. لکه (ارهنډه) لغت چي په ۸۲يمه غزله کي دئ، په ويی پانګه کي ئې ۸۴ ورته کښلي دي ... دا رنګه نمونې نوري هم سته.

په پای کي به د دې خبري کول حتمي وي چي له يوې واحدي نسخې څخه، چي هغه بيا اصل نسخه نه وي او مايکروفيلم ئې وي، تر دې زيات دقيق متن نه سي تهيه کېدلای. مرتب خپل نهايي کوښښ کړی دئ او د پښتو ادب پر زېرمه ئې يو غوره دېوان ور زيات کړی دئ.

۳۰ - تذکرة الاولياء:

د تذکرة الاولياء په نامه د کوم کتاب څو پاڼي دي چي ليکونکی ئې سليمان ماکو دئ. دغه څو پاڼي د پوهاند عبدالحي حبيبي له سريزي او نښلونو سره د امير کروړ سوري د دوولس سوه پنځوسم تلين په مناسبت د افغانستان د علومو اکاډيمۍ د ژبو او ادبياتو د علمي او تحقيقي مرکز له خواپه ۱۳۶۱ش = ۱۹۸۲ع کال د کابل په دولتي مطبعه کي چاپ سوي دي. د سريزي او نښلونو په ګډون ئې د پاڼو شمېر د اصلي پاڼو له عکسي چاپ پرته ۳۶ دئ.

په سر کي د علامه عبدالحي حبيبي په قلم دوه مخه ليکنه راغلې ده چي په هغې کي د دغو پاڼو د موندلو او نشرولو جريان، د ليکونکي پېژندنه او د دغو پاڼو پر اهميت لنډې خبري سوي دي. ورپسې سريزه (۱۸مخه) راځي او په هغې کي د پخوانيو اريايانو پر ادبي منظوماتو، د سليمان ماکو پر ژوند او زمانه، د ده د ادبي کار پر اهميت، د تذکرة الاولياء د ليکني پر ژبنيو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګړتیاوو او د دغو څو پاڼو پر اهمیت محققانه بحث سوی دئ. تر سریزي وروسته متن (۴مخه) بیا تعلیقات (۱۳مخه) او د هغه په تعقیب د دغو پاڼو عکسي چاپ راغلی دئ. په تعلیقاتو کي د متن پر راغلو اشخاصو باندي ږغېدلی دئ.

دا متن او د هغه اصل (عکسي) چاپ د لیکدود له مخي توپیر لري. یو توپیر خو ئې دا دئ چي د متن عبارت اوسنۍ املاء ته رااوښتی دئ او بل دا چي په اصل کي راغلي مرستندوي فعلونه "شو، شي، ..." دي خو په متن کي هغه (سو، سي، ...) سوي دي. د دې تصرف دلیل به ښایي دا وي چي متن د لیکوال (سلیمان ماکو) په خپله لهجه ثبت سوی دئ.

د دې څو پاڼو ادبي اهمیت خورا ستر دئ ځکه موږ ته د اوومي هجري پېړۍ د پښتو نثر نمونه په لاس راکوي. د دې پاڼو تر موندلو وړاندي موږ د یوازي د روښاني ادبیاتو بیلګې درلودې چي په لسمه هجري پېړۍ کي ایجاد سوي دي.

۳۱ - د عبدالحمید مومند دېوان:

د عبدالحمید مومند دېوان ښاغلي زلمي هیوادمل د علمي پروژې په توګه برابر کړي دئ او د هغه په ترتیب کي ئې له ۲۴خطي او چاپي نسخو څخه کار اخیستی دئ.

د دېوان په سر کي "د دیپارتمنت د مدیر نظر" په دوو مخو کي راغلی دئ او کلیشه یي خبري پکښې سوي دي. ورپسې د "عبدالحمید مومند او د هغه دېوان" تر غټ سرلیک لاندي د یوې غټې رسالې په اندازه اوږده څېړنه (۱۳۷مخه) راغلې ده او په هغې کي د حمید مومند پر پېژندنه، ادبي شهرت، ادبي لار، ادبي پلویان، د حمید پر شاعرۍ، د دېوان پر خصایصو او د اشعارو پر ترجمو، د حمید پر آثارو او تالیفاتو او په پای کي د حمید د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دېوان پر همدغه متن باندي محققانه خبري سوي دي. تر دغي رساله وشمي سريزي وروسته د دېوان متن شروع کېږي چي ۴۱۱مخه ئې نيولي دي. ورپسې لغتنامه راځي (۱۲مخه)، بيا د ماخذونو ليست (۱۸مخه) او په پای کي سمون ليک. زما مخ ته چي همدا اوس (د ۲۰۱۱ع کال د نومبر شلمه) د دغه دېوان کومه نسخه پرته ده، پر ځلور سوه ځلور ځلوېښتم مخ پای ته رسېدلې ده او سودا راولوېدله چي نه ګانه د پای ځو پاڼې به ئې کنډو وي. خو چي پوښتنه مي وکړه، نوري نسخې هم سته چي پر ۴۴۴ مخ پای ته رسېدلي دي (د ګران روهيال په حواله).

له ۲۴ نسخو او مايکروفيلمو څخه د يوه متن برابرول خورا شاقه کار دئ او مرتب پر دغه کار باندي د يو لړ اوږدو وقفو په ګډون اووه کاله لګولي دي. د متن له پاره د اصل په توګه د لاهور چاپ يوه نسخه ټاکلې ده[1]. ښاغلي مرتب خو دغه نسخه د متنپوهني له اصولو او اړتياوو سره سم په تفصيلي توګه معرفي کړې نه ده يوازي ئې دومره ليکلي دي چي "ما دغه ديوان له لاهوري چاپ نه که څه هم غلط و د پاړکو د ډېروالي او بشپړتوب له امله نقل کړ" (۹۲مخ)، خو زما په خيال دا چاپي نسخه به غالباً هغه نسخه وي چي د ملاعبدالغفار هوتک کندهاري له خوا په ۱۳۳۱هـ ق کال په لاهور کي چاپ سوې ده او ښاغلي مرتب ئې په ۹۱ مخ کي يادونه کړې ده. د اصل نسخې تفصيلي نه معرفي کول د دغه انتقادي متن په نيمګړتياوو کي راتلای سي. د دېوان د انتقادي متن د هر مخ په پای کي ئې تفصيلي نسخه بديلونه راوړي دي، د متن د اصل نسخې غلطۍ ئې تصحيح کړي دي او وايي چي: " ... په لږو مواردو کي مي د اصل غلط شکلونه په لمنليکونو کي هم راوړي دي" (د سريزي ۱۱۷مخ). زما په فکر که ئې ټول غلط موارد په

---

[1] وګ: د سريزي ۹۲مخ او ۱۱۴مخ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاشیو کي راوړي واى، تر ښو به لا ښه واى.

د دغه متن په باب به زه د متن د ترتیبوونکي خپل قضاوت رانقل کړم ځکه که ما په خپله هم د دغه انتقادي متن په باب نقد لیکلاى، همدې ټکو ته به مي اشاره کړې واى.

ښاغلي مرتب په خپله سریزه کي د دغه انتقاد د ښېګڼو پر څنګ د هغه نواقص هم بیان کړي دي (وګ: د سریزي ۱۱۸مخ) چي عمده ټکي ئې دا دي:

- د متن له پاره چي کومه نسخه د اصل په توګه ټاکل سوې ده، د دې نه وه چي د اصل له پاره دي انتخاب سوې واى. د هغې پر ځاى که د پوهاند دکتر جاوید نسخه چي هم قدیمه نسخه ده او هم د باور وړ، د اصل په توګه غوره سوې واى او بیا به له نورو چاپي او خطي نسخو سره مقابله سوې واى.

- په متن کي ځیني غزلي رانقل سوي دي چي حمید مومند ته د هغو نسبت نوره څېړنه غواړي.

- د دیوان ترتیب او تردیف ته هم ګوته نیول کېدلاى سي.

ښاغلي مرتب په خپل یوه بل اثر کي چي "د متن څېړني میتودولوژي" نومېږي (چاپ ۱۳۶۹ش)، د انتقادي متن د تهیه کولو پر وخت د اصل په توګه د کومي نسخې د ټاکلو پرنسیبونه بیانوي او د هغو په ترڅ کي د حمید مومند د دغه انتقادي متن په باب لیکي چي: "... د عبدالحمید مومند د دیوان هغه متن چي د څلیریشتو نسخو له مخي ما خپله تهیه کړي دي، لوړ پرنسیبونه مي په پام کي نه دي نیولي، متن مي د اصل په توګه د یوې مغلوطي چاپي نسخي له مخي رانقل کړي دي، او بیا مي له نورو چاپي او خطي نسخو سره مقابله کړي دي، ..." (وګ: د هماغه اثر ۳۸مخ).

زه د حمید مومند د دېوان دغه متن له پورته یادو سوو نیمګړتیاوو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو شمېر نورو کوچنیو چاپي تېروتنو سره سره د بشپړ اعتماد وړ متن بولم.

۳۲ - د سکندر شمایلنامه او پندنامه:

دا دوې "نامې" د خوشحال خټک د زوی سکندرخان خټک دي چې د ښاغلي زلمي هیوادمل له "سمون، سریزي، نښلونو او لمنو" سره د افغانستان د علومو اکاډیمۍ د ژبو او ادبیاتو مرکز له خوا په ۱۳۶۴ش = ۱۹۸۵ع کال د پنځو سوو ټوکو په تېراژ د کابل په دولتي مطبعه کي چاپ سوي دي. عین متن تر دې وړاندي کابل مجلې د اشرف خان هجري (۱۶۳۴ - ۱۶۹۴ع) د بین المللي سیمینار په ویاړ خپور کړی دئ.

د رسالې په سر کي د کابل مجلې د مسئول نورمحمد سهیم په قلم دوه مخه "مخکیني خبري"، وروسته د "سرئ" په عنوان دوه مخه بیان د پوهاند میرحسین شاه په قلم، بیا د "احقرالعبادز، هـ" په قلم دوه مخه "د سر خبرې"، ورپسې اتلس مخه سریزه راغلې ده. په سریزه کي د سکندر خان خټک پر ژوند او مؤلفاتو خبري سوي دي. له شپږویشتم مخ څخه د شمایل نامې متن شروع سوی او پر ۳۴مخ ختم سوی دئ. بیا د پندنامې متن شروع کېږي او پر څلوېښتم مخ پای ته رسېږي. تر متن وروسته نهه مخه تعلیقات راغلي دي چې په هغو کي د دغي متني رسالې پر ماخذو او پښتو شمایلنامو باندي تفصیلي بحث سوی دئ. تر تعلیقاتو وروسته په شپږو مخونو کي د هغو ماخذونو فهرست راغلی دئ چې د سریزي او تعلیقاتو په کښلو کي استفاده ورڅخه سوې ده. د رسالې ټول مخونه ۵۵ دي او رساله پروفیسور تقویم الحق کاکاخېل ته اهداء سوې ده.

د رسالې تر تیبوونکی ښاغلي زلمي هیوادمل دئ چي په دغه وخت کي ئې د تواضع او شکسته نفسۍ له اسیته له نامه سره "احقرالعباد" کیښې.

داسي ښکاري چي د سکندرنامې او پندنامې مستقل چاپ دي په

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجله سر ته رسېدلی وي، ځکه رساله سره له دې چې د هر مخ په پای کې مسلسله نومره لري خو د پاڼې پر سر د کابل مجلې نوم او د مربوطه مخ نومره هم ورباندې پاته سوې ده. د رسالې د دوهم مخ په کښته برخه (۲) او پر تندي باندې (۶۰) لیکل سوي دي او په دې ترتیب د رسالې د پای مخ په لاندنۍ برخه کې (۵۵) او پر پاسنۍ برخه باندي (۱۱۳) نومره لري.

د عجلې نښانې ئې له دې څخه هم ښکاري چې د کابل مجلې په چاپ کې ئې د راغلو تېروتنو د سمولو هڅه هم نه ده کړې او هماغسې ئې ناسمې پرې ایښې دي.

د رسالې د دواړو "نامو" متن ته خطي نسخه د اصل په توګه ټاکل سوې ده. دا نسخه سکندرخان خټک د دېوان یوه نسخه وه چې مرتب ته ئې د مطالعې موقع په ۱۳۵۶ش کال میسره سوې وه. په دغه دېوان کې د شمایلنامې او پندنامې بشپړ متنونه خوندي ول او مرتب د ځان له پاره کاپي کړي، بیا ئې له چاپي دېوان سره مقابله کړي او اختلافونه هم ضبط کړي ول.

د اصل نسخې په باب مرتب د سریزي په اتلسم مخ کي تفصیلي بیان سته او نسخه ئې له ټول کم و کیف سره راپېژندلې ده.

د متن ګران لغتونه په حاشیو کې معنا سوي دي. په متن کې د یاګانو مراعات کوربڼ نه دئ سوی. دا د افغانستان د دولتي نشراتو عمومي ستونزه ده چي د توجیه له پاره به ئې دلایل وي خو د برئت له پاره ئې کافي نه دي.

اوس به پر هغو مواردو باندي ورڅېړم چي په بل چاپ کې باید توجه ورته وسي.

الف – چاپي غلطۍ:

د ۱۲مخ په شلمه حاشیه کې د لام ابجدي ارزښت (۳۰۰) ښوول سوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دئ چي باید (۳۰) لیکل سوی وای.

د ۱۶مخ شپږدېرشمه حاشیه باید اووه دېرشمه او اووه دېرشمه باید شپږ دېرشمه سي.

د ۲۵مخ پنځه پنځوسمه حاشیه درې لیکي (کرښي) ده. دوهمه لیکه باید تر دریمي لیکي وروسته ولیکل سي.

د ۲۹مخ د شلمي حاشیې په وروستۍ جمله کي باید د (رکاز) کلمه په (رکاب) سره سمه سي. اولنو په خطي نسخو کي د پاڼو پر سر عدد نه کیښ او د هر مخ په پای کي به ئې د پاڼې په کیڼ کونج کي د راتلونکي مخ د لومړۍ لیکي د سر توری کیښ. دغه توري ئې (رکاب) باله.

د ۳۷مخ د دوهم بیت دوهم نیم بیتي باید "تر صحبته نشته بده بده بده" ولیکل سي. په متن کي "تر صحبت نشته بده بده" دئ چي وزن ئې درې هجاوي کم دئ. د دغه مخ په ۵۲مه حاشیه کي ئې د دغه نیم بیتي په باب د مرحوم استاد کامل حدس رانقل کړی دئ چي بالکل پر ځای دئ خو په متن کي ئې شامل کړی نه دئ. دا کار باید سوی وای.

د ۳۸مخ د نهه پنځوسمي حاشیې په باب ملاحظه که څه هم په چاپي غلطیو کي نه راځي، خو دلته به پر وړغېږم. دغه حاشیه د همدې مخ د دوهم بیت په ارتباط لیکل سوې ده. بیت داسي دئ:

په قهقه چي په عـــالمو کي خندل شي
زړه ئې و مري په سینه کي نور غافل شي

په نوموړې حاشیه کي وایي چي په چاپي دېوان کي دوهم نیم بیتی داسي دئ:

"زړه ئې و مري په سینه کي ئې اوربل شي"

زما په نظر، د حاشیې ثبت باید په متن کي داخل سوی وای. په متن کي "خندَل" او "غافِل" سره قافیه سوي دي او د قافیې د رَوِي حرکتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

توپیر سره لري. سکندرخان ختېک د دې سوېې شاعر نه وو، چې دغه راز عیبجنه قافیه دي وتړي. دا کار هرومرو د کاتب یا ناقل تېروتنه ده. د حاشیې "اوربَل" د متن له "خندَل" سره تړل کېدلای سي چې په دې ډول به شاعر هم د قافیوي عیب له الزامه خلاص سي.

نوري وړې وړې چاپي تېروتني هم سته چې هغه د جملې له سیاقه څخه لوستونکي سم ویلای سي.

څېړنیز ملاحظات:

۱ – د سکندرخان ختېک د مړیني نېټه معلومه نه ده، دونه قدر پوهېږو چې تر ۱۱۱۶هـ ق = ۱۷۰۴ع پوري ژوندی وو. وایي چې د دغه کال د شعبان په میاشت کي ئې دوه زامن مړه سوي او شاعر ئې پر مړینه سوي ساندي ویلي دي. د دغو دوو زامنو نومونه ئې د ارواښاد دوست محمدخان کامل د لیکني په حواله (د دېوان سکندر مقدمه ص ۱۴) "انور خان او منور خان" بللي دي[1]. د هغوی د مړیني په ارتباط ئې د سکندرخان له کلامه څخه دوه ځایه مثالونه هم راوړي دي چې داسي دي:

انور چي یاد کـــــــړم ژاړم په کوکي
منګل مي داغ کښېښود د زړه په څوکي
اجل شـــــاهین وو، په سکندر راغي
د زړه ئې وویستې د فـــــــراق نوکي
(د رسالې ۱۲مخ)

بل ځاي:

[1] د فراقنامې د تعلیقاتو په پنځه دېرشم مخ کي هم د سکندرخان زامن انور او منور بلل سوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انور منګل لاړل په ښه ځواني
زما ئې خاوري کړه زندګاني
سکندره مخ کړه په ویراني
ژاړه اوس تښته له ودانی
(د رسالې ۳۳مخ د چاپي دېوان د ۲۹۹مخ په حواله)

له دې دواړو مثالو څخه خو په وضاحت سره معلومېږي چي د سکندر خان خټک د دغو دوو ځوانیمرګو زامنو نومونه یو "انور" او بل "منګل" ول. د (منور) نامه څرک خو له دې مثالو څخه نه سي لګېدلای. له امکانه لیري نه ده چي د کامل مرحوم په لیکنه کي دي د "منګل" نوم په سهوه سره په "منور" اوښتی وي.

۲ – د شمایلنامې د پای له خوا دوهم بیت داسي دئ:

که لحد مي شي تورتم په ګناهونه
خدایه ما ته ډیوه بله کړې له هونه
(د رسالې ۳۴مخ)

دې بیت ته ئې د همدې مخ په دوڅلوېښتمه حاشیه کي د استاد دوست محمدخان کامل شرح په دې ډول رانقل کړې ده: "هون عربي کي سپکوالي، سپکاوي او آرام ته وایي او هون ذلت، بي عزتي او خواري ته وایي ... ممکنه ده چي د شاعر مطلب دا وي که زه هر څومره ګنهګار، خوار، ذلیل یم سره د دې حالت مي د سرور د محبت د داغ نه چي ته راته په سینه رااوبخښې په ګور کي راته ډیوه چراغ ساز کړه"[1].

د کامل مرحوم تاویلات خو د درناوي وړ دي خو له متن سره سر نه خوري. سبب ئې دا دئ چي شارح "هونه" یو لغت لوستی دئ. په داسي

---

[1] نقل قول کټ مټ رانقل سوي دئ. (هوتک)

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال چي دا يو لغت نه دئ، بلکي "هو" او "نه" دوې بېلي کلمې دي يعني (له "هو" نه)، (له "هو" څخه). شاعر خدای ته التجاه کوي چي د "لحد تورتم" ئې د "هو" په ډېوه روښانه کړې. "هو" د پاک خدای اسم ذات دئ (غياث) د عرفاوو او صوفيانو په نزد په اذکارو کي د "هو" ذِکر تر نورو ټولو اذکارو بهتر دئ. او د شاعر مراد هم همدغه دئ.

۳ – سکندرخان خټک د شمايلنامې مثنوي د اخوند درويزه له شمايل څخه په پښتو نظم ژباړلې ده (وګ: د رسالې ۳۳مخ) او د پندنامې په باب وايي چي دغه مثنوي ئې د خواجه يوسف خزاني (نقشبندي) له پارسي کتابه په پښتو رااړولې ده. د ده خپل بيان داسي دئ:

په يو وقت خواجه يوسف خزاني وه
په بزرګي کي ستاره د يماني وه
په بزرګي په رياضت کي بې همتا وه
خپل احوال ئې پټاوه مرتاض دانا وه
خُفيه ذکر ئې کاوه نقشبندي وه
د خداي امر ئې منلي په تندي وه
لوي کتاب ئې د پندونو دي جوړ کړي
ښه ئې زړه د طالبانو دي موړ کړي
ما دا يو وصيت وکوينې له دې کتابه
په پارسي وو، په پښتو مي کړ احبابه

(د رسالې ۳۹ – ۴۰ مخونه)

ښاغلي مرتب د تعليقاتو په ۴۳مخ کي کښلي دي چي له ډېر لټون سره سره ئې د "خواجه يوسف خزاني په نامه" د کوم نقشبندي عارف نوم په سترګه سوی نه دئ. يوازي ئې په خزينة الاصفياء کي د "خواجه يوسف همداني" پر نامه سترګي لګېدلي دي خو دی زړه نا زړه دئ او ليکي چي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"نور نو سړي نه شي پوهېداي چي سکندر به د همدغه خواجه یوسف له آثارو څخه خپله پندنامه ترجمه کړې وي او که د بل چا؟[۱]"

زما ذهن ته هم د تعلیقاتو تر لوستلو دمخه د خواجه یوسف همداني نوم راغی او فکر مي وکړ چي د سکندرخان خټک مراد به همدغه نقشبندي عارف وي. د پندنامې په متن کي مي د خواجه یوسف له نامه سره د "خزاني" پر لقب باندي د "خزائي" خیال څکه وکړ، چي په دغه نامه یو کلی د رضوي خراسان تربت حیدریه ته نزدې سته او د خواجه یوسف د استوګني او مړیني ځاي (مرو) هم په خراسان کي پرته ده خو د دغه حدس له پاره مي داسي استناد پیدا نه کړ، چي زما ګومان دي په یقین رابدل کړي. دا مسئله نوره څېړنه غواړي او سمدلاسه به پر هغو خبرو باندي یو څه ورغبرګم چي ښاغلي مرتب (هیوادمل صاحب) د خواجه یوسف همداني په باب کړي دي او خواجه ئې د خزینة الاصفیاء په حواله د "زینة الحیات، منازل السالکین او منازل السائرین" مؤلف بللي دئ (وګ: د تعلیقاتو ۴۳مخ).

د خواجه یوسف همداني اثر "زینة الحیات" نه نومېږي، بلکي "رتبة الحیات" ئې نوم دئ. په خزینة الاصفیاء کي د دغه نامه ناسم ضبط به د مفتي غلام سرور لاهوري له خوا نه وي پېښ سوی، بلکي د کاتب سهوه به وي خو د نورو تالیفاتو (منازل السالکین او منازل السائرین) نومونه چي ښاغلي هیوادمل هم راوړي دي د مفتي غلام سرور لاهوري خپل بیان دئ خو دی په صراحت سره وایي چي دا نومونه ئې د شیخ نجیب الدین برغش شېرازي د یوه خوب په حواله کښلي دي[۲]!

---

[۱] خزینة الاصفیاء د مفتي غلام سرورلاهوري تالیف دئ. م . هـ.

[۲] وګ: خزینة الاصفیاء – ۵۲۹ مخ د لاهور چاپ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما (هوتک) په "پرتال علوم انساني و اسلامي" کي د علي محمد مؤذني یوه مقاله لوستې ده چي عنوان ئې" مقایسه اندیشه های عرفانی خواجه ابو یوسف همدانی و شیخ نجم الدین رازی در کتاب رتبة الحیات و مرصادالعباد" دئ. په دغه مقایسوي څېړنه کي ئې د نورالدین عبدالرحمان جامي د نفحات الانس د ۳۸۲مخ (چاپ موسسه اطلاعات تهران – ۱۳۷۰) په حواله د شیخ نجیب الدین برغش شېرازي د یوه خوب داستان رانقل کړی دئ. په دغه خوب کي ابو یوسف همداني ورته ویلي ول چي منازل السائرین او منازل السالکین هم د ده تالیفات دي. مفتي غلام سرور لاهوري په خزینة الاصفیاء کي همدغه د نفحات الانس روایت، بې له دې چي ماخذ دي وښیي، رااخیستی دئ.

په نفحات الانس کي دغه روایت د شیخ نجیب الدین له خولې په دې ډول راغلی دئ: "... وقتی جزوی چند از سخن مشایخ به دست من افتاد. مطالعه کردوم، مرا به غایت خوش آمد. طالب آن مي بودم تا بدانم که آن تصنیف کیست و از کلام وي چیزي دیگر به دست آرم. شبي به خواب دیدم که پیري باشکوه و وقار محاسني سفید و به غایت نوراني به اندرون خانقاه درآمد و به متوضأ رفت تا وضو سازد و جامه سفید نیکو پوشیده بود و بر آن جامه به خطي درشت به آب زرآیة الکرسي نوشته، چنانکه سر تا پاي جامه راگرفته بود. من درعقب وي برفتم، جامه رابیرون کرد و به من داد. در زیر آن، جامه اي سبز پوشیده بود از آن نیکوتر و به همان طریق آیة الکرسي برآن نوشته، آن را نیز به من داد و گفت: نگاهدار تا وضو سازم! چون وضو ساخت، گفت: ازین دوجامه یکي را به تو میدهم، کدام رامیخواهي؟ من اختیاري نکردم. گفتم: هر چه تو میخواهي نیک آید. جامه سبز را در من پوشانید و سفید را خود پوشید. پس گفت: مرا مي شناسي؟ من مصنف آن جزوهایم که طالب وي بودي، ابو یوسف همداني و

(c) ketabton.com: The Digital Library

آن را رتبة الحياة نام است و مرا دیگر مصنفات است از آن خوبتر مثل منازل السائرین و منازل السَالکین، چون از خواب درآمدم عظیم خُرَم شدم"[۱].

دغه اوږد نقل قول په خزینة الاصفیا، جلداول، ص ۵۲۹ چاپ لاهور کي د کلماتو په لږ توپیر سره ټول رانقل سوی دئ او د (رتبة الحیاة) پر ځای ئې (زینة الحیات؟) کښلی دئ.

د اولیاء الله وو ځیني خوبونه "رؤیای صالحه" بلل سوي دي خو زه نه پوهېږم چي د خوب لیدلو حواله به نو څومره مستنده وي؟

د سکندر خټک د چاپي شمایلنامې او پندنامې شاغلي مرتب ته به زما په خیال په خزینة الاصفیاکي د دغه روایت د "... و دیگر تصنیفات هم مرا هستند ازان خوبتر مثل منازل السالکین و منازل السائرین ..." عبارت له ناسم لوستلو څخه داسي فهمول سوی وي چي گویا منازل السالکین او منازل السائرین هم د خواجه ابو یوسف همداني تالیفات دي؟ په دغه عبارت کي د "مثل" کلمه د مشابهت له پاره راغلې ده او مراد ورڅخه دا دئ چي ابو یوسف همداني په خوب کي ورته ویلي وو چي دی نور تالیفات هم لري چي د موضوع یا اهمیت په لحاظ منازل السالکین او منازل السائرین ته ورته دي. خواجه یوسف همداني ته د دغه منسوب منازل السائزین څرک زموږ سره نسته او د رتبة الحیات د مصحح دکترریاحي له خولې: " ... ظاهرا از میان رفته است" (مقدمه مصحح: ص ۱۷). یو بل منازل السائرین د شیخ الاسلام أبي أسماعیل عبدالله بن محمدالأنصاري الهروي (۳۹۶ – ۴۸۱هـ ق) مشهور په خواجه عبدالله انصاري تالیف دئ

[۱] په انټرنیټ کي د نفحات الانس له ۳۳۷مخ څخه اقتباس سو چي "سایت فرهنگی، اجتماعی، خبری تربت جام دات کام" تهیه او ترتیب کړی دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي په عربي ژبه ئې کښلي دئ[1]. د دغه اثر فارسي شرح هم سته چي مرحوم استاد نفيسي (۱۲۷۴ – ۱۳۵۴ش) ئې د رتبة الحيات د مولف خواجه يوسف همداني ليکنه بولي[2].

رتبة الحيات د خواجه يوسف همداني يوازني اثر دئ چي راپاته دئ. يوازنۍ خطي نسخه ئې د ترکيې په اياصوفيه کتابتون کي خوندي ده. چاپي متن ئې له همدې نسخې څخه د دکتر محمدامين رياحي په تصحيح او مقدمه د لومړي ځل له پاره د توس انتشارات له خوا په ۱۳۶۲ش = ۱۹۸۳ع کال د نجم الدين رازي له "رسالة الطيور" سره يو ځای چاپ سوی دئ. په دغه چاپ کي د رتبةالحيات متن له ۲۷مخ څخه پيل سوی او پر ۶۸ مخ پای ته رسېدلی دئ. يوه نسخه ئې د ټورنټو پوهنتون د روبارټس په کتابتون کي په (BP ۱۸۸,۹ Y۸۷) نمبر خوندي ده او ما کتلې ده.

د مؤلف بشپړ نوم ئې خواجه امام ابو يعقوب يوسف بوزنجردي همداني دئ چي په ۴۴۰ يا ۴۴۱هـ ق کال د همدان په بوزنجرد کي زېږېدلی او په ۵۲۵هـ ق کال په "مرو" کي وفات سوی دئ. مزار ئې مرو ته نزدې دئ. خواجه يوسف په طريقت کي نقشبندي وو.

د خواجه يوسف همداني رتبة الحيات چي ما وکوت، داسي څرک مي پکښې و نه موند چي له مخي دي ئې د سکندر خټک پندنامه د هغه ترجمه وبولم. نتيجه دا چي د پندنامې د ماخذ مسئله نوره څېړنه غواړي.

د سکندرخان خټک د شمايل نامې او پندنامې تر بحث لاندي چاپي متن په باب له دغو پورته بيان سوو څېړنيزو ملاحظاتو سره سره، چي په راتلونکي چاپ کي بايد په پام کي ونيول سي، نور نو دغه متن د متنپوهني

---

[1] د دغه اثر د دوهم چاپ، طبع قاهره – ۱۳۸۶هـ ق = ۱۹۶۶ع يوه کاپي زما په کتابتون کي سته. م . هـ.

[2] وگ: د رتبة الحيات د مقدمې ۱۷ مخ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر اصولو برابر تهیه سوی او متن د پوره اعتماد وړ دئ.

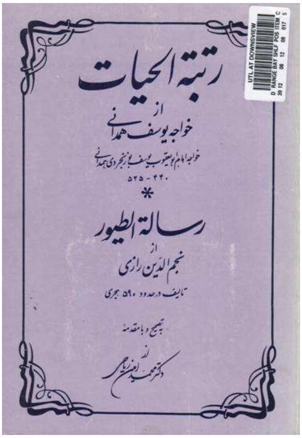

۳۲- د ملالتاړ دېوان:

ملا لتاړ د هندوستان مېشتو پښتنو شاعرانو څخه دئ چي د شاعرۍ زمانه ئې د دولسمي هجري پېړۍ له پای سره برابره ده او د روهیلکهنډ د لومړي نواب علي محمدخان روهیله (۱۱۶۲هـ ق = ۱۷۴۸ع مړ) د زوی نواب فیض الله خان معاصر وو. په ادبي تاریخو او تذکرو کي د ده نوم د پښتانه شاعر په توگه تر ۱۳۴۳ش = ۱۹۶۴ع کال دمخه نه وو یاد سوی. په دغه کال ارواښاد پوهاند رښتین د ډیلي موزیم د کتلو پر وخت د ده پر دېوان پېښ سو او په همدغه کال ئې په کابل مجله کي یوه مقاله پر وکښله. د دې نسخې مایکروفیلم هم د هندوستان پښتانه جمهور رئیس دوکتور ذاکر حسین افغانستان ته د خپل سفر په ترڅ کي پښتو ټولني ته د سوغات په توگه راوړی وو، چي له بده مرغه د نورو پښتو دېوانو د مایکروفیلمونو په شان ئې تر ډېره وخته پوري چا له مایکروفیلم څخه د استخراج ستونزي ته وخت نه وو ورایستلی. په ۱۳۶۲هـ ش = ۱۹۸۳ع کال چي د سرمحقق مرستیال ښاغلي عبدالرحیم ځدراڼ ته د هندوستان د پایتخت ډیلي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

موزيم د کتلو زمينه مساعده سوه، هورې ئې د دغه مايکروفيلم له اصلي نسخې څخه يو نقل ترتيب او همدا نقل ئې چاپ ته تيار کړ. سريزه، لنمليکونه او لغتنامه ئې ورته وليکل چي په ۱۳٦۷ش = ۱۹۸۸ع کال د افغانستان د علومو اکاډمۍ د ژبو او ادبياتو رياست له خوا د ۲۰۰۰ ټوکو په تېراژ د کابل په دولتي مطبعه کي چاپ سو. د اهتمام کار ئې ننګيالي بڅرکي کړی دئ. د دغه چاپ کومه نسخه چي همدا اوس زما (هوتک) تر کار لاندي ده، د صحافت يو څه ګډوډۍ لري او د سر لومړي څليرويشت مخه ليکنه ئې چي په دا اوسني ځای کي ورسره مل سوې ده، بېځايه ورلوېدلې ښکاري او بايد تر سريزي وروسته راغلې وای. د دېوان په سر کي د "لتاړ د ديوان اجتماعي خواوي" په څليرويشتو مخو کي څېړل سوي دي، بيا "د ملا لتاړ ديوان" تر سرليک لاندي د ښاغلي زلمي هيوادمل دوه مخه ليکنه راغلې ده، د هغې په تعقيب بيا تر همدغه مکرر عنوان لاندي دوه مخه نور بيان سته چي دا هم د ښاغلي هيوادمل ليکنه معلومېږي. وروسته د "ملا لتاړ او د هغه ديوان" تر سرليک لاندي لس مخه سريزه راغلې ده او بيا نو له ۱۴ مخ څخه د دېوان متن پيل سوی دئ او تر ۲۵۲ مخه پوري رسېدلی او پر همدې مخ تمام سوی دئ. تر متن وروسته لغتنامه ده (اووه مخه). لغتنامه ئې د بيتو د نومرې په حواله ترتيب کړې ده. نسخه ئې په نوې بڼه مردف کړې او پر دوو برخو ئې وېشلې ده. غزليات ئې يوه برخه او متفرقات (مخمسونه او رباعيات) ئې بله برخه ده. بيتونه ئې نومره بندي سوي هم دي. نسخه چاپي غلطۍ لري خو سمون ليک نه لري.

دا متن له واحدي نسخې څخه برابر سوی دئ او تر مطالعې وروسته لوستونکي په دې قانع کېږي چي مرتِّب په ښه پوره دقت سره کار پر کړی دئ. له واحدو نسخو څخه د متونو تهيه کول خورا مشکل کار دئ. خو چاپ ئې، که څه هم نيمګړتياوي ولري، په خير تمامېږي. اساسي خير ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دئ چي که د حوادثو توپانونه دا واحده نسخه ورسره یوسي نو بیا خو به نه شاعر پاته وي، نه به ئې دېوان. ښاغلي ځدراڼ د دغه مشکل کار په اهمیت پوه دئ او کوم ځایونه چي ئې د حدس و ګومان له مخي سم کړي دي، ډېر ناموجه نه ښکاري. ځای ځای ئې د لتاړ کلام تنقیح کړی هم دئ.

مرتب د سریزي په لسم مخ کي د دېوان خطي نسخه (اصل) معرفي سوې ده او په دغه معرفي کي د نسخې د پاڼو شمېر، په موزیم کي د نسخې نومره، د نسخې د کتابت زمانه او د کاتب نوم او دا چي دا نسخه موزیم ته له کومه ځایه راوړل سوې ده، بیان سوي دي. د نسخې پر لیکدود باندي خبري نه لري.

ما د دې دېوان هغه مخونه یو څه په دقت وکتل، چي لمنلیکونه ورته لیکل سوي ول. په هغو کي مي ځیني ملاحظات وموندل او په دې نیامت ئې دلته راوړم، چي که د دغه دېوان په بل چاپ کي چا پاملرنه ورته وکړه، ګټه به ښایي پر بناء سي. په دې ملاحظاتو کي مي تر چاپي غلطیو ګام اړولی دئ. یوازي مي هغه چاپي غلطۍ رااخیستي دي چي زما په فکر ئې لوستونکي له سیاقه څخه نه سي سمولای.

په (۱۶مخ) کي یو بیت داسي دئ:

ونه لویه له میوې کا
بیا لــــه وني کا پــوا

"پوا" کلمې ته ئې کښلي دي چي په اصل کي "میوه" ده. مرّتِب ته په دغه ځاي کي" مېوه" کلمه راوړل قافیوي عیب ایسېدلی دئ او پر ځاي ئې"پوا" وراچولی دئ چي زه د دې لغت په معنا نه پوهېږم خو دومره رامعلومېږي چي هماغه" مېوه" سمه ده په دې شرط چي "میوا" ئې تلفظ کړو. د هندوستانیو پښتنو په آثارو کي ما ته په الف سره د کلماتو د وروستۍ غیر ملفوظي (ه) اړول بل ځای هم په نظر راغلي دي. د سپه سالار

(c) ketabton.com: The Digital Library

نواب حافظ الملک حافظ رحمت خان بړيڅي زوی نواب محبت خان د خپل شهيد پلار د شهادت په تاريخي قطعه کي د "خانه دلې راشه" ماده "خانا دلِ راشا" ثبت کړې ده[1]. په دغه تاريخي ماده کي د "خانه" او "راشه" کلمو پای ته الفونه يوازي د ابجدي قيمت د پوره کولو له اسيته نه دي ورلوېدلي، بلکي په محاوره کي ئې همداسي وينګ عام وو. د ملا لټاړ په کلام کي نور ځايونه هم سته چي د کلماتو د پای "هـ" په الف اليشه سوې ده. په (۱۹مخ) کي "ډېوه" د "ډېوا" په شکل، په (۴۶مخ) کي "مطالعه" د "مطالا" په شکل، په (۱۴۰ مخ) کي "منه" د"منا" په شکل کارول ټول پر دې خبره باندي دليل کېدلای سي چي د دغو کلماتو تلفظ په همدې ډول رواج درلود، يا لږ تر لږه ملا لټاړ دغه راز تلفظ کول. لټاړ د عامه تلفظ لېوال ښکاري. يو بل ځای ئې "بې رحمي بې د درست عمر فراموش کړم" له عوامي تلفظ سره سم "بې رامي بې د درست عمر فراموش کړم" راوړې ده (۶۳مخ). او په (۱۰۴مخ) کي ئې بهرام د "بارام" په شکل کښلی دئ. د دغو تلفظونو خوندي کول د ژبپوهاند له پاره د څېړني ښه مواد برابرولای سي.

په (۲۰مخ) کي د اصلي نسخې "نندارڅي" په "نندارچي" اړول سوی دئ ، چي بايد نه وای سوی. په (څ) سره د (چ) تلفظ د پښتو د منځنۍ لهجې ځانګړتيا ده. د ملا لټاړ په کلام کي د دغي ځانګړتيا څرک تر هندوستان مېشتو پښتنو پوري اوږدېدلای سي او ژبنۍ اهميت لري.

په (۵۷مخ) کي يو بيت سته چي وايي:

د غفلت شونتهۍ په لاس کي
پرې سيزې د خاطـــــر کور

---

[1] (وګ: رشاد، عبدالشکور، علامه اکاډميسن پوهاند، حافظ الملک حافظ رحمت خان بړيڅی او د هغه کورنۍ، ۷۷مخ، چاپ ۱۳۸۵ش)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"شونټې" ته ئې په حاشيه کي کښلي دي چي" اصل: شوشي".

شونټې خو د بيت له معنا سره سر خوري مگر که د (شوشي) کلمه تحقيق سوې واى، د بدلولو اړتيا ئې ليري کېدله. "سسي، سوسي" يو دښتي خړ بې اغزو بوټي دئ چي د اور بلولو پر وخت د "درگيران" کار ځني اخيستل کېږي. ظفراللغات او پښتو – پښتو تشريحي قاموس ضبط کړى دئ. ما ته د لتاړ د ديوان د اصلي نسخې"شوشي" همدغه "سوسي، سسي" ايسي چي کاتب د لهجوي شينيت تر اغېزې لاندي مسخه کړى دئ. "سوسي" د معنا په لحاظ کټ مټ د "شونټې" په شان لغت دئ.

دا لغت ئې بل ځاى هم راوړى دئ:

په ظاهر به سره يو تر بل زاريږي
گـرزوي د اور ټوټې په اندرون

مرتب په حاشيه کي ليکلي دي چي په اصل نسخه کي د "ټوټې" پر ځاي "شوشي" ثبت دئ. ده ته چي د "شوشي" په پوهېدلو کي مشکل پېښ دئ، دلته ئې پر ځاى " ټوټې" راوړى دئ. په دغه بيت کي هم "شوشي" د اور لگولو وسيله معنا ښندي. دغه راز پر حدس باندي ولاړي لاسوهني د متنپوهني پر اصولو نه سمېږي. تر دغه تصرف به بهتره دا واى چي د "شوشي" کلمه ئې په عين شکل په متن کي ثبت کړې واى او په لمنليک کي ورته کښلي واى چي "کټ مټ وليکل شوه" يا د دغه لغت معنا راته څرگنده نه سوه، حل غواړي.

د (۵۷مخ) په يوه بل بيت کي هم د "تبې توکي" د "تبې تورکي" سوى دئ چي پر "توکي" باندي د (ر) زياتولو ته اړتيا نه وه. د "تبې توکي" سمه معنا ورکوي.

د (۶۱ مخ) په څلرم بيت کي د شاعر له خوا کار سوې کلمه "دوران" په "گردون" اليشه سوې ده چي لازمه نه وه. (دوران) او (گردون) يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مفهوم لري. په اصلي نسخه کي کاتب "ددورانه" پر ځاي "ودورانه" ليکلی دئ او له امکانه ليري نه ده چي د سر (دال) دي مرتب ته (واو) ايسېدلی وي. دغه دال به ئې ورسم کړی وای. په خطي نسخو کي د (دال) او (واو) توپير کله کله مشکل وي.

په (۶۲ مخ) کي ئې هم د اصلي نسخې د ثبت سوي "ورندي" پر ځای "اورندي" ضبط کړی دئ، چي لازم نه وو.

په (۹۹ مخ) کي يو بيت دئ:

بينايي ئې د چشمانو ده راکړې
هم په غوږو شنوا د هر گفتاريم

"شنوا" ته ئې په لمنليک کي کښلي دي چي "اصل: شنوينده. په دې صورت کي د نيم بيتي هجا زياتيږي". تر دې به غوره دا وای چي په حاشيه کي ورته کښلي وای: "شينوينده بايد درې ځپې ولوستل شي". په دې صورت کي به په متن کي د تصرف ځای نه وای پاته سوی.

ما د نورو ملاحظاتو يادانښتونه هم اخيستي دي. خو په همدې به ځکه بسنه وکړم چي د متن په برابرولو کي راته د مرتب دقت ښځي ځرگند دئ او حدسيات ئې، که څه هم متنپوهان په جدي توگه ترې ډډه کوي، تر يوې اندازې پوري مُوَّجه ښکاري.

زما خپله رايه داسي ده چي د متن په برابرولو کي چي د چا وس کېږي، له حدس وهلو دي پرهېز کوي.

۳۴- د عبدالقادر خټک دېوان:

د عبدالقادرخان خټک دغه دېوان په چاپي دېوانو کي وروستی متن دئ چي له تر دې وړاندي له ټولو چاپي او يو شمېر خطي نسخو سره مقابله سوی دئ. د مقابلې، تحشيې او تصحيح کار ئې د افغانستان د علومو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکاډمۍ غړي ښاغلي نورالله ولسپال د پوهاند عبدالشکور رشاد تر لارښوونې لاندې سر ته رسولی او دېوان د کابل په دولتي مطبعه کې د دوو زرو ټوکو په تېراژ په ۱۳۶۸ش = ۱۹۸۹ع کال چاپ سوی دئ. پر دغه چاپ باندې پوهاند رشاد، پوهاند عبدالاحمد جاوید او سرمحقق محمدصدیق روهي لنډې یادونې لري او سریزه ئې نورالله ولسپال کښلې ده. د دغه متن په برابرولو کې ئې له څو خطي نسخو او چاپي نسخو څخه کار اخیستی دئ.

خطي نسخې ئې یوه د افغانستان د ملي آرشیف، بله د افغانستان د علومو اکاډمۍ نسخه او دریمه د پوهاند ډاکټر عبدالاحمد جاوید د شخصي کتابتون نسخه وه. دغه راز د ګلدستې له هغې خطي نسخې څخه استفاده سوې ده چې د روهیلکهنډ په انوله (رامپور) کې عبدالنبي نومي لیکلې او اوس د هند په رضا لائبریري پښتو کولکشن کې خوندي ده.

چاپي نسخې ئې د کندهار چاپ (۱۳۱۷ش = ۱۹۳۸ع)، د سید انوارالحق ترتیب سوی چاپ (۱۹۶۹ع پېښور)، د همېش خلیل مرتبه چاپونه (۱۹۶۷ – ۱۹۷۲ع) او دغه راز د مېجر هنري جورج راورټي په ګلشن روه، د توماس پاټریک هیوز په کلید افغاني کې د عبدالقادر خان خټک د کلام چاپ سوي برخې او د ګلدستې هغه چاپ چې د پېښور پوهنتون پښتو اکاډیمۍ په ۱۹۶۱ع کال کې بشپړ کړی دئ.

دا متن د متن څېړنې پر اصولو باندې سم څېړل سوی نه دئ مګر د "خو" ځایونه پکښې ډېر دي چې ما ئې کره کتنه د همدې کتاب په تیرو مخونو کې کړې ده او په مشخصه توګه ئې پر لیکدودي ګډوډیو باندې په څلرم څپرکي، د لیکدود د عدم تجانس په بحث کې رڼېدلی یم. لوستونکي دې هورې ولولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳۵ - د احمدشاه بابا د دېوان غورچاڼ:

د احمدشاه بابا د دېوان غورچاڼ اروابناد پوهاند عبدالشکور رشاد تهیه کړی او د افغانستان د علومو اکاډمۍ د پښتو څېړنو نړۍ وال مرکز په ۱۳۵۷ش = ۱۹۷۸ع کال د یو زر ټوکو په تېراژ په کوچنۍ قطع چاپ کړی دئ. سریزه ئې اروابناد محمدابراهیم عطایي کښلې ده او د اهتمام چاري ئې اروابناد عبدالهادي هاند سر ته رسولي دي. د غورچاڼ په سر کي د پښتو څېړنو د نړۍ وال مرکز د هغه وخت مشر پوهندوی دوکتور مجاور احمد زیار په دوو مخو کي یو یادښت کښلی دئ او بیا سریزه پیل سوې ده چي ۲۸ مخه ئې نیولي دي. ورپسې متن پیل کېږي (۹۱ مخه).

په سریزه کي د احمدشاهي دولت په باب تاریخي څېړنه سوې ده چي د احمدشاه بابا پر علمي او ادبي آثارو باندي بحث هم ورسره مل دئ.

د احمدشاه بابا د دېوان دغه غورچاڼ له هغې خطي نسخې څخه د انتخاب سوو مخونو افسیټ چاپ دئ، چي د تاشکند د ختیځ پېژندني د انستیتوت په کتب خانه کي خوندي ده. د نسخې عکس د افغانستان د اطلاعاتو او کلتور وزارت د پښتو د پرمختیا او پیاوړتیا د آمریت په وسیله برابر سوی دئ. د همدغه غورچاڼ په سریزه کي ئې د دغې نسخې په باب کښلي دي چي: "د تاشکند د ختیځ پېژندني د انستیتوت په کتب خانه کي خوندي ده. لیکونکي یې محمدحامد درانی دی. دغه لړ معلومات د تاشکند د خطي کتابو د کتلاک تر ۲ - ۱۵۹۴ لمبر کتاب لاندي راغلي دي". دا نسخه د لوی احمدشاه بابا په ژوند کي استنساخ سوې ده او دلیل ئې دا دئ چي د نسخې په پای کي لوی احمدشاه بابا ته د "خلد الله ملکه وسلطانه" او "... ابدالله دولته الی یوم الدین" دوعائیه خطابونه سته چي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژونديو شاهانو په باب ليکل کېږي[۱].

د غورچاڼ په سريزه کي د نسخې داستنساخ د وخت په باب په دغه صراحت سره خبري نه دي سوي او يو څه ابهام لري. هورې (۲۵مخ) داسي لولو: "د دې قلمي نسخې زيات ارزښت دا دی – چي ليکونکی يې په خپله د احمدشاه معاصر دی او دا نسخه يې په خپله د احمدشاه په ژوند کي ليکلې ده. د ديوان کار يې په ۱۱۶۳هـ ق کال سر ته رسيدلی دی او احمدشاه د ديوان په پاي کي داسي ويلي دي:

کتاب ختم پــــه دوشنبې
مــورږ به ځـــو تاس دلې
په وروستي ورځ د روژې
هزار صد و شصت وسې"

له دغو پرله پسې جملو څخه د لوستونکي ذهن ته واردواره داسي تداعي کېږي چي ګويا د نسخې د استنساخ کارپه ۱۱۶۳هـ ق کي رسېدلی دئ. د دې څلوريځي تر اغېزې لاندي نورو کسانو هم دا فکر کړی دئ چي دا سنه به د دېوان د استنساخ کال وي[۲].

دا غورچاڼ په ډېر زيار تهيه سوی دئ او ځای ځای پکښې د بابا په کلام کي د تنقيح نخښې هم په سترګه کېږي. متن د پوره اعتماد وړ دئ. ما چي "د لوی احمدشاه بابا دېوان مشهور په دېوان هِرا" ترتيباوه، د دغه

---

[۱] د دغي خطي نسخې بشپړه پېژندګلوي ښاغلي زلمي هيوادمل په خپل يوه اثر (۲۵مخ) کي کړې ده . دا اثر " د پښتو د ادبي تاريخ خطي منابع" نومېږي او په ۱۳۶۶ش کال د افغانستان د علومو اکاډيمۍ د ژبو او ادبياتو مرکز چاپ کړی دئ. ما (هوتک) هم د لوی احمدشاه بابا ديوان، مشهور په ديوان هِرا – ۱۴مخ کي د دغي نسخې يادونه کړې ده.

[۲] د تفصيل له پاره وګورئ: "د لوی احمدشاه بابا دېوان،مشهور په دېوان هِرا"، ۱۲ – ۱۳مخونه، صحاف نشراتي مؤسسه، کوټه، ۲۰۰۹ع.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غورچاڼ ثبت ته مي زيات ارجحيت ورکړی دئ.

۳٦ - خلاصة المريدين:

خلاصة المريدين د کندهار د کشکنخود اوسېدونکي شمس الدين غلجي ليکلی دئ. شمس الدين غلجي د ديرلسمي هجري قمري پېړۍ په لومړۍ نيمايي کي ژوندکړی دئ. او دا کتاب ئې په ۱۲۲۰هـ ق کښلی دئ[۱].

د خلاصة المريدين چاپي متن د کابل پوهنتون د ادبياتو پوهنځي له خوا د کابل د پوهني په مطبعه کي چاپ سوی دئ. سريزه ئې استاد پوهاند مير حسين شاه کښلې ده او متن د بسم الله څخه ير من "په مقابله، تصحيح او اهتمام" تهيه سوی دئ[۲].

د کتاب په سر کي تر "فهرست مندرجات" (۲مخه) وروسته د ادبياتو پوهنځي د خپرونو مدير محمدحسين راضي يو مخ "يادونه" کښلې ده، بيا سريزه (۱۳مخه) راځي، ورپسې په شپږو مخونو کي د کتاب د

---

[۱] وگ: رشاد، عبدالشکور (پوهاند)، تيروتني، لومړی ټوک، ۴۱مخ، د ۱۳۸۲ش چاپ. په دغه رساله کي علامه مرحوم د نورو پوهانو تېروتني سموي، خو دغه شپږشپېته مخيزه رساله په داسي بې غورۍ سره چاپ سوې ده چي د طباعتي غلطيو شمېر ئې تر سلو اوړي چي په هغو کي ئې پورته ياده سوې سنه هم ۱۳۲۰هـ ق کښلې ده؟.

[۲] پوهاند ميرحسين شاه د مير عبدالجواد شاه زوی، د مير نجف شاه لمسی، د ميرحسين شاه کړوسي او د سيدمير جعفر شاه اغا کوسی دئ. سيد مير جعفرشاه او ورور ئې سيد ميراحمدموسوي د لوي احمدشاه بابا په عصرکي کندهار ته راغلي دي. د دغو دوو وروڼود نسب سلسله د امام موسي کاظم رَحِمَهُ اللهُ عَلَيهِ و زوی احمد (مشهور په شاه چراغ) ته رسېږي. د شاه چراغ مزار په شېرازکي واقع دئ. (د تفصيل له پاره وگورئ: گلزار قندهار، تاليف حاج شيخ محمدحسن قندهاری، ۱۷ – ۱۸ فصلونه، چاپ مطبعه النعمان نجف اشرف، او د ليکونکي اثر "احمدشاهي کندهار، دوهم ټوک، ۲۵مخ، چاپ ۱۳۸۵ش.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصحح خبري راغلي دي چي سرليک ئې "د خلاصة المريدين دوه قلمي نسخې" دئ. تر دغو خبرو وروسته په يوه مخ کي "يادګيرنه" سته او بيا نو متن شروع کېږي (۱۰۸مخه). تر متن وروسته "فهرست اعلام" (۳ مخه) او ورپسې د سريزي انګرېزي ترجمه (۱۲مخه) راغلې ده.

په سريزه کي ئې د کتاب مؤلف له شمس الدين کاکړ سره مغالطه کړې دئ او د دغي تېروتني سمونه واردواره په "فرهنګ زبان و ادبيات پښتو" کي خپره سوه ورپسې ما (هوتک) د ۱۳۶۵ش کال د زيري په جريده کي تفصيلي خبري پر وکړې او علامه رشاد مرحوم هم په خپل نوي چاپ سوي اثر "تېروتني" کي مقاله پر کښلې ده. په دغه سريزه کي د خلاصة المريدين پر محتوياتو او په هغو کي د راغلو ماخذو په باب محققانه او ګټوري خبري سوي دي.

د دغه کتاب متن له دووخطي نسخو څخه برابر سوی دئ چي يوه ئې د ادبياتو پوهنځي او بله ئې د پښتو ټولني د کتابتون ده[1]. دواړي نسخې او د هغو ځانګړ تياوي په نسبتاً مفصله توګه د مصحح په قلم معرفي سوي دي او د متن په برابرولو کي د ادبياتو پوهنځي نسخه د اصل په توګه ټاکل سوې او له دا بلي نسخې سره مقابله سوې ده. اختلافي موارد ئې په لمنليکونو کي راوړي دي او دغه راز ئې د لغاتو هغه معناوي چي د خطي نسخو په متن کي پر زياتي سوي دي، هم په لمنليکونو کي پر زياتي کړي دي. متن ته مستقله لغتنامه نه ده جوړه سوې.

د اصل نسخې کاتب د چاپي متن په سريزه کي "سيد کريمداد" بلل

---

[1] د پښتو ټولني نسخه د کندهار د غريبک له کتابتون څخه پښتو ټولني ته رسېدلې ده. د متن مصحح د خپلو خبرو په "ف" مخ کي وايي چي د دې نسخې پر لومړي مخ باندي "کتاب خلاصة المريدين في ملک محمد عبد الاحد عفي عنه ...." عبارت سته. محمدعبدالاحد د غريبک نوم وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوی دئ او وايي چي "د سيد شيرشاه په کلي کښي اوسيده" (م مخ). د مصحح په خبرو کي دغه کاتب "سيد کريمداد بن سيد شيرشاه د سيد شيرشاه د کلي اوسيدونکي" بلل سوی دئ (س مخ). د چاپي متن د پای عبارت داسی دئ: "... تمت تمام شد بتاريخ ... شهر محرم الحرام در بلد قندهار در قريه سيادت پناه سيد شيرشاه غفر الله له ولوالديه ۱۲۳٦".

په دغو عبارتو کي که د خطي نسخې ثبت ته اعتبار ورکړه سي، نو د نسخې کاتب دغه نسخه په کندهار کي د سيد شېرشاه په کلي کي کښلې ده. د کاتب نوم او ولديت ئې بايد د نورو منابعو له مخي ليکل سوي وي چي نه ئې د کتاب د سريزي ليکوال او نه ئې د کتاب مصحح موږ ته څرک په لاس راکوي. په کندهار کي د سيد شېرشاه کلي موقعيت ما (هوتک) ته په همدې مشخص نامه دقيق نه دئ معلوم، خو امکان لري چي مراد به ئې سپېروان ته نزدې د سيد شېر قلندر جلګه وي.

د سريزي په ("و" مخ) کي راغلي دي: "له ځينو ځايو څخه معلومېږي چي ښايي خلاصة المريدين د آداب المريدين ترجمه وي. په يو فصل کښي چي د پير او مرشد رابطه بيان شوي ده مولف وايي: په سير الطالبين کښي شيخ علي همداني ښه بيان راوړي دا کتاب دی شمس الدين بنده له دويه تاليف کړي ..."[1]. که د رانقل سوي روايت له مخي څوک د خلاصة المريدين کتاب د علي همداني د کوم اثر ترجمه وبولي، نو بايد د "سير الطالبين" ترجمه وي، نه د "آداب المريدين" ژباړه. د سريزي په ورپسې جملو کي دا نظر بيرته رد سوې او خلاصة المريدين ترجمه نه، بلکي "يو جلا کتاب او مطلق تاليف" ګڼل سوی دئ.

پر دغه متن باندي تر سره سوی کار د متنپوهني له زياترو اصولوسره

---

[1] د سريزي "و، ز" مخونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم بلل کېدلای سي خو دا چي متن به څومره د مؤلف خپلي ليکني ته نږدې وي، هغه وخت څرګندېدلای سي چي د شمس الدين غلجي له نورو مؤلفاتو سره مقابله سي. حاضر دمه ئې متن د قناعت وړ دئ.

۳۷-خيرالبيان:

خيرالبيان د بايزيد روښان تر ټولو مهم اثر دئ. تر ۱۹۸۳ع کال پوري محققينو ته د دغه اثر يوازنۍ نسخه معلومه وه چي هغه د المان د تيوبنګن پوهنتون په کتابتون کي ساتله کېږي. دا نسخه ارواښاد مولانا عبدالقادر په تلاښ وموندل سوه او په ۱۹۶۷ع کال ئې متن له سريزو او حاشيو سره د پېښور د پښتو اکيډيمۍ له خوا خپور سو. د دغي نسخې يوه کاپي د ارواښاد عبدالرؤف بېنوا په هڅو او تلاښ له جرمني څخه افغانستان ته راورسېدله. د دغي کاپۍ، چي د سر او پاي يوه يوه پاڼه ئې کنډو وه، افسيټ چاپ د پښتوټولني په سپارښتنه د کابل پوهنتون د ژبو او ادبياتو پوهنځي له خوا د بايزيد روښان د بين المللي سيمينار په وياړ په ۱۳۵۳ش = ۱۹۷۴ع کال د کابل په دولتي مطبعه کي د يو زر ټوکو په شمېر خپور سو. د اهتمام چاري ئې د حبيب الله رفيع او زلمي هيوادمل له خوا بشپړي سوي او کنډو پاڼي ئې د پېښور چاپ په مرسته د اصلي خطي نسخې ليک ته په ورته خط خطاطي سوي دي. ما اورېدلي دي چي د دغو کنډو پاڼو خطاطي د ارواښاد عبدالهادي هاند په ګوتو سر ته رسېدلې وه.

د دغه عکسي چاپ په پيل کي د ادبياتو پوهنځي رئيس پوهاند مير حسين شاه دوه مخه ليکنه راغلې ده او په هغې کي پر بايزيد روښان او د خيرالبيان د دغه چاپ پر اهميت باندي رڼاغېدلی دئ. تر دغي لنډي يادوني وروسته د ادبپوهنځي د پښتو خپرونو د هغه وخت چلوونکي دوکتور مجاوراحمد زيار دوه مخيزه يادونه لري چي په هغې کي ئې د خيرالبيان د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خطي نسخې د موندلو جريان، د پېښور پر چاپ او دغه راز د کابل پر چاپ باندي ږغېدلی دئ. د کابل چاپ ښېګڼې ئې تر ها بل چاپ زياتي بللي دي. تر دغو لنډو يادونو وروسته د فاضل استاد پوهاند عبدالحي حبيبي په قلم "د روښان پير عصر او د ده غورځنګ" په نامه په ۳۴ مخو کي د دغه عصر پر سياسي و ټولنيزو حالاتو، د روښان پير پر ژوند او د هغه د سياسي مبارزو پر لارو چارو، د روښان پير پر ادبي فعاليت او تاليفاتو باندي ژوري څېړنيزي خبري سوي دي او د تاليفاتو په لړ کي د ده د يوه نوم ورکي تاليف په باب خبر راکوي. تر دغي تحقيقي ليکني وروسته د ارواښاد عبدالرؤف بېنوا په قلم "د بايزيد روښان يادونه" تر سر ليک لاندي هغه آثار د الفبې په ترتيب معرفي سوي دي چي د روښان پير يادونه پکښې سوې ده. ورپسې "د خيرالبيان ليکدود" او "خيرالبيان نظم دئ که نثر؟" رساله ګوټې دي چي په ترتيب سره ۲۵مخه او ۱۸مخه لري او د پوهاند عبدالشکور رشاد په قلم ليکل سوي دي. تر دغو تحقيقاتي او ابتکاري ليکنو وروسته د خيرالبيان فهرست (۶مخه) او بيا ئې د متن عکسي چاپ راغلی دئ. تر متن وروسته "د خيرالبيان لغتونه" (۱۲۲مخه) رساله ده چي په سر کي ئې پنځه مخه سريزه او د لغتنامې لارښود پر زيات سوی دئ. دغه ژور لغوي تحقيق هم د علامه رشاد په قلم ليکل سوی او د نصير "روي" په هنرمندو ګوتو خطاطي سوی دئ. نصير "روي" هماغه نصير هنر پښتون دئ چي د پښتو يو شمېر دېوانونه، قاموسونه او نور آثار هم د ده په ښکلي خط خطاطي سوي دي.

څرنګه چي دغه چاپ د خيرالبيان انتقادي متن نه دئ، ځکه نو زه پر هغه باندي د بحث څه نه لرم. البته د کتاب په سر او پای کي د راغلو تحقيقي مقالو علمي اهميت تر اندازې زيات دئ. دوکتور مجاوراحمد زيار د دغه چاپي خيرالبيان په باب د کتاب په سر کي کښلي دي چي: "دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دې چاپ نویوالی او خپروالی تر ټولو دمخه د پوهاند عبدالشکور رشاد په نوچار او ابتکار پورې اړه لري، نو زموږ کورودانی لومړی په همده پورې اړه پیداکوي، د پوهاند حبیبي د هر اړخیزې سریزې او پیاوړې بېنواد اخځلیک د منني او پاسلوني خو له هره پلوه پوروړي یو. او په پای کې دواړو پښتو مینو ملګرو حبیب الله رفیع او ځلمي هیوادمل څخه په دې خوښنه کوو چې یې یواځې او یواځې د پښتني ویاړ او پښاو له مخې، بې له کومې توکیزې اسرې، د دغې چاپوني واړه ستونزې پر ځان ومنلې او په پوره بریالیتوب یې په ډېرو لږو ورځو کې له توغه ووتل". پښتانه حق لري چې د دغو فاضلو محققینو په کار او زیار باندې تل وویاړي.

۳۸ - اسماء الحسنی:

اسماء الحسنی د حضرت حاجي میا فقیرالله جلال آبادي (۱۱۹۵هـ ق = ۱۷۸۰ع مړ) منظوم اثر دئ چې په پښتو ژبه ئې د پاک خدای اسماء الحسنی شرحه کړې دي. د دغه کتاب انتقادي متن ښاغلي زلمي هیوادمل له څورلسو خطي او چاپي نسخو څخه برابر کړی دئ. سریزه، تعلیقات او لغتنامه ئې علامه پوهاند رشاد لیکلې ده. دغه متن د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي له خوا[1] د میا فقیرالله جلال آبادي د وفات د دوه سوم تلین په مناسبت د لوړو او مسلکي تحصیلاتو په مطبعه کې په ۱۳۵۹ش = ۱۹۸۰ع کال چاپ سوی دئ. متن خطاطي سوی او د خطاطۍ کار ئې د سید حمایت الله حسیني په لاس سر ته رسېدلی دئ.

د کتاب په پیل کې د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د هغه وخت رئیس پوهنوال دوکتور مجاوراحمد زیار یو یادښت (۲مخه) کښلی دئ او په

---

[1] د کتاب د سرپر پاڼه باندې ئې خپرونکی "د فلالوژي پوهنځی" لیکل سوی دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعقیب ئې سریزه شروع سوې ده (د استدراک په ګڼون ۱۴مخه). په سریزه کې علامه رشاد په ښو نومونو سره د پاک خدای ﷻ د یادولو پر موضوع او د دغې منظومې پښتو رسالې پر محتویاتو باندې رڼه‌غېدلې دئ او د یوه بل میا فقیرالله نومې په باب ئې چې د حضرت حاجې میا فقیرالله جلال آبادې معاصر دئ، لوستونکو ته معلومات ورکړې دې. تر دغې سریزې وروسته د متن د ترتیبوونکې خبرې راځې (۲۲مخه). په دغو خبرو کې د لر او بر پښتنو لیکوالو له خوا د متونو د خپرولو جریان په محققانه توګه بیان سوی او د دغه حاضر متن د تهیه کولو په باب رڼه‌غېدلې دئ. تر دغو ګڼورو خبرو وروسته د کتاب متن شروع کېږې (۱۱۰مخه). په هر مخ کې نسخه بدیلونه په لمنلیکونو کې راوړل سوې دې چې د حجم له مخې تر متن زیاتېږې. ورپسې تعلیقات راځې (۴۶مخه). په دغو تعلیقاتو کې د متن پر راغلو نومونو برسېره د "حضرت میا فقیرالله جلال آبادې د طریقت ځینې شجرې" هم خپرل سوې دې. د کتاب په پای کې لغتنامه سته (۱۶مخ) چې د متن ګران لغتونه ئې د الفبې په ترتیب په مشرّحه توګه معنا کړې دې.

متن سمون لیک نه لرې او د نه راوړلو عذر ئې په (ت) مخ کې کښلی دئ.

لکه پورته چې مو یادونه هم کړې ده، دغه متن له څورلسو خطي او چاپې نسخو څخه ترتیب سوی دئ. د متن له پاره د افغانستان د علومو اکاډیمۍ د کتابخانې نسخه د اصل په توګه ټاکل سوې ده. د دې نسخې د پېژندنې له پاره ئې د میافقیرالله صاحب د بل اثر (فواید فقیرالله) پر چاپ (ک، ن مخونو) باندې حواله ورکړې ده. دلته ئې یوازې د نسخې د لیکلو کال (۱۲۲۲هـ ق) ته په "ر" مخ کې اشاره کړې ده. فواید فقیرالله هم په همدغه وخت کې په همدغه مناسبت د همدغه مرتب له خوا په انتقادي

(c) ketabton.com: The Digital Library

توګه تهیه سوی او چاپ سوی دئ. د یوه انتقادي متن د اصل نسخې معرفي کول باید له همدې متن سره مل چاپ سي. پر بل کتاب باندي ئې حواله ورکول د متنپوهني په اصولو کي نه ځائېږي او "نادر المثال" کار دئ. له اصل پرته ئې نوري هغه نسخې چي د متن په برابرولو کي ئې استفاده ځني کړې ده، په لنډ ډول راپېژندلي دي. د متن د برابرولو روش ئې هم دلته نه دئ بیان کړی او د فواید فقیرالله پر چاپ ئې حواله ورکړې ده (ت مخ). که له کوم لوستونکي سره د میافقیرالله صاحب د فواید دغه چاپ سوی متن موجود نه وي، د اسماءالحسنی د متن روش باید په خپله د متن له مطالعې څخه پیدا کړي. دغه ټکي د اسماءالحسني د دغه چاپ په نیمګړتیاوو کي راځي. نور نو متن د بشپړ ډاډ وړ دئ. سریزه، تعلیقات او لغتنامه خو ئې د مستقلو آثارو په اندازه علمي ارزښت لري.

۳۹ - فواید فقیرالله:

فواید فقیرالله د حضرت میا فقیرالله جلال آبادي منظوم پښتو اثر دئ چي دوې برخي لري. یوه برخه ئې (فواید دعا) او بله برخه ئې (فواید دوا) ده. دا دواړي برخي ئې په یوه مجلد کي د انتقادي متن په توګه د میا فقیرالله صاحب د دوه سوم تلین په مناسبت د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي له خوا د لوړو او مسلکي تحصیلاتو په مطبعه کي په ۱۳۵۹ش = ۱۹۸۰ع کال چاپ سوی دئ. د متن ترتیبوونکی ښاغلی زلمی هیوادمل او خطاط ئې سید حمایت الله حسیني دئ او پر متن باندي سریزه، تعلیقات او لغتنامه د علامه پوهاند رشاد په قلم لیکل سوې ده.

د دغه چاپي انتقادي متن په سر کي پوهنوال دوکتور مجاوراحمد زیار دوه مخیز یادښت کښلی دئ. دوکتور زیار صاحب په دغه وخت کي د ژبو او ادبیاتو پوهنځي رئیس وو. تر دغه یادښت وروسته د کتاب سریزه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلې ده (۴۰مخه). په دغه سريزه کي د متن پېژندګلوي، د کيمياي سعادت او فوايدفقيرالله په باب هراړخيز تحقيق او د فوايد د ناظم حضرت ميافقيرالله رحمة الله عليه پر ژوند او آثارو باندي محققانه خبري راغلي دي.

تر سريزي وروسته (د متن لارښود) راغلی دئ چي د انتقادي متن د مرتب ښاغلي زلمي هيوادمل په قلم ليکل سوی دئ (۱۶مخه). په دغه لارښود کي د پښتو کتابو د چاپ پر لرغونې سابقه باندي رڼغېدلی دئ او دغه راز ئې د قديم هندوستان پر مطابعو او په هغو کي د پښتو آثارو پر چاپولو باندي تر لنډو خبرو وروسته په افغانستان کي د مطبعې د تاسيس او دوام موضوع څېړل سوې ده او بيا نو د دغه حاضر انتقادي متن د برابرولو جريان بيان سوی دئ.

د فوايد فقيرالله دغه انتقادي متن له دوو خطي او دوولسو چاپي نسخو څخه برابر سوي دئ (د لارښود "ي" مخ). له خطي نسخو څخه يوه د اکاډيمۍ نسخه او بله د پوهاند رشاد د شخصي کتابتون مخطوطه ده. د انتقادي متن له پاره د اکاډيمۍ نسخه د اصل په توګه انتخاب سوې ده او نسخه د پوهاند رشاد په سريزه (اووم، اتم مخونو) او د مرتب په لارښود (ک،ل مخونو) کي معرفي سوې ده. د نورو نسخو پېژندنه هم د مرتب په لارښود کي سته. تر لارښود وروسته متن پيل سوی دئ چي د مخونو شمېر ئې يو سلو درې دئ. تر متن وروسته د الفبې په ترتيب مشرّحه لغتنامه (۶۶مخه) راځي چي د طبي مفرداتو د څېړني په باب په پښتو ژبه کي ابتکاري اثر دئ. د لغتنامې په پای کي پنځلس مخه تعليقات پر زيات سوي دي.

د فوايد فقيرالله دغه انتقادي متن د متنپوهني پر لاروليکه سم برابر تهيه سوی دئ او سريزه، تعليقات او لغتنامه ئې خورا ډېري نوي خبري لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴۰ - فراقنامه:

فراقنامه د خوشحال خټک منظوم اثر دئ چي تر دغه چاپ دمخه په مستقله توګه چاپ سوې نه وه. دغه چاپ ئې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي له خوا د راحت زاخیلي د زوکړي د سلمي کالیزي په ویاړ د لوړو او مسلکي تحصیلاتو په مطبعه کي د یو زر ټوکو په شمېر په ۱۳۶۳ش = ۱۹۸۴ع کال سر ته رسېدلی دئ. د متن مرتب او د سریزي، څر ګندونو او ویي پانګي لیکوال ئې ښاغلی زلمی هیوادمل دئ.

د چاپي فراقنامې په سر کي د پوهاند دوکتور مجاوراحمد زیار په قلم دوه مخه (یادښت) مخي ته راځي چي په هغه کي ئې د فراقنامې پر ارزښت او د هغې د چاپ پر اړتیا خبري کړي دي. ورپسې د علامه حبیبي په قلم لیکنه (۲مخه) او بیا په پارسي ژبه د پوهاند میرحسین شاه لیکنه (۲مخه) او تر هغې وروسته د کتاب د مرتب ښاغلي زلمي هیوادمل په قلم (د سر خبرې) او (سریزه) ده چي دواړو دوپنځوس مخه نیولي دي. په دغه برخه کي د خوشحال خان خټک پر ژوند او فراق باندي ښه مغزن بیان سوی دئ د خان د بند پر عواملو باندي رڼغېدلی دئ او په دې باب ئې متعدد روایتونه رانقل کړي دي خو پر هغو باندي ئې نتیجه نه ده بناء کړې او دا کار ئې د نورو پر غاړه اچولی دئ (د سریزي "څلیریشتم" مخ). او د څېړني په پای کي ئې د فراقنامې پر دغه متن باندي د خپل کار پر روش هم رڼغېدلی دئ. تر دغو ګټورو خبرو وروسته د فراقنامې متن شروع کېږي او پر دواویایم مخ پای ته رسېږي. بیا نو تعلیقات (۴۴مخه) پیل کېږي چي ورپسې ئې لغتنامه ده (۱۱مخه) او بیا د ماخذونو فهرست دئ (۶مخه). د وقایې (پشتنې) پر دریم مخ یوه یادونه سته او په هغې کي ئې د سمون لیک د نه لیکلو له بابته عذر غوښتی دئ او دغه راز ئې ویلي دي چي "د متن په ترتیب کي ئې د فراقنامې د خطي نسخې ضبط ته ډېر رجحان ورکړی دئ"

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو زیاتوي چي: "ښايي په ځينو ځايونو کي د کليات ضبط مرجح وي". د فراقنامې دغه چاپ "سپين ږيري ليکوال عقاب خټک ته" اهداء سوی دئ.

د دغه انتقادي متن په ترتيبولو کي د هغي خطي نسخې نقل د اصل په توګه ټاکل سوی دئ چي د پېښور په موزيم کي خوندي ده او کاپي ئې مرتب ته د ښاغلي همېش خليل له خوا رسېدلې ده (د سريزي "ط" مخ). مرتب د سريزي په اووه يشتم،اته ويشتم مخ کي وايي چي په دغه نسخه کي "يوه غزله، يوه ټوټه، يوه څلوريځه[1] يو دوې نيمګړي غزلي او د مثنوي يوه محدوده برخه داسي ده چي د خان په نورو چاپي آثارو کي نسته[2]. خطي نسخه د سريزي په څلورڅلوېښتم مخ کي معرفي سوې ده.

دغه متن په ډېر دقت تهيه سوی دئ، خورا ګټوري حاشيې پر کښل سوي دي خو مرتب د سريزي په اته څلوېښتم مخ کي وايي چي: "د دوو دريو ځايو په صحت يي خو زه اوس هم شکمن يم". دغه ځايونه ئې ښوولي نه دي او که ئې ښوولي وای، د راتلونکو څېړونکو پام به ژر وراوښتی وای. د متن ځيني چاپي تېروتني (د خطاط غلطۍ) ئې د متن له سياقه سمېدلای سي خو دانه مانه داسي غلطۍ هم سته چي سمېده غواړي د مثال په توګه د سريزي په "دريم مخ" کي د خان په يوه بيت کي لاهور ته د خان د رسېدلو نېټه "عفد" راغلې ده چي سم شکل ئې"غعد" دئ چي ابجدي ارزښت ئې

---

[1] د سريزي په اته ويشتم مخ کي راغلي دي چي: "په دې کتاب کي د خان دوې څلوريزې هم راغلي ...". ما (هوتک) چي دغه حاضر متن دوه واره تر نظر تېر کړ، صرف يوه څلوريځه مي پکښې وموندله (۲۵مخ).

[2] ښاغلي همېش خليل له همدغي نسخې څخه د فراقنامې متن په پېښور کي هم خپور کړی دئ (وګ: دستارنامه، د پيژندګلو "ط"مخ، چاپ ۱۹۹۱ع پېښور).

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۰۷۴) کېږي[1]. د تعلیقاتو په "پنځه دېرش" مخ کي د سکندرخان خټک د دوو ځوانیمرګو زامنو نومونه "انور او منور" بلل سوي دي. په دې نومو کي ما ته "منور" د تامل وړ ایسي او دلایل مې زما د همدې کتاب د "شمایل نامې او پندنامې" په برخه کي ویلي دي.

د فراقنامې دغه ترتیب سوی متن د متنپوهني په تاله دروند خېژي او په ښو متونو کي راځي.

۴۱ - د یونس خیبري دېوان:

د یونس دېوان د ۱۳۵۶ش = ۱۹۷۷ع کال په مني کي د افغانستان د اطلاعاتو او کلتور وزارت د پښتو د پرمختیا او پیاوړتیا آمریت له خوا د یو زر ټوکو په تېراژ چاپ سوی دئ. د متن د نقل، مقابلې، سمون، مقدمې او حاشیې کار ئې د ښېرندوی عبدالله خدمتګار له خوا سر ته رسېدلی دئ. د خطاطۍ چاري ئې د نصیر هنر پښتون په ګوتو بشپړي سوي دي او نسخه هغه راز خطاطي سوې ده، لکه اصل خطي نسخه چي ئې درې پېړۍ وړاندي استنساخ سوې او نقاشي سوې وه. د دغه دېوان یوازنۍ نفیسه او ښکلې نسخه د افغانستان د جمهوري ارګ په کتابتون کي خوندي وه چي اوس د افغانستان په ملي آرشیف کي ساتله کېږي او پېژندنه ئې د دغه آرشیف د پښتو خطي نسخو د فهرست په ۷۵مخ کي راغلې ده.

د چاپي دېوان په سر کي د وخت د اطلاعاتو او کلتور د وزیر پوهاند دکتور نوین په قلم "د یونس خیبري دېوان" تر سرلیک لاندي موجزه

---

[1] دغه تاریخي ماده د اروا ښاد سرفرازخان عقاب خټک د مقالو په هغه مجموعه کي، چي د (خوشحال نامه) په نوم د ښاغلي زلمي هیوادمل په زیار په ۱۳۶۵ش کال په کابل کي خپره سوې ده، د "عند" په شکل ضبط ده. د "عند" ابجدي ارزښت (۱۰۵۴) کېږي چي تر مطلوبې سنې شل کاله کم ښیي. (وګ: خوشحال نامه ۲۷مخ).

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکنه (۲مخه) ده، بيا د متن د ترتيبوونکي په قلم اووه دېرش مخيزه سريزه ورسره مل سوې ده. په سريزه کي د يونس پر ژوند، شاعرۍ باندي د ببلاببلو منابعو په حواله اوږدې خبري سوي دي. د دېوان متن تر سريزي وروسته پيل کېږي او تر ۲۶۸مخ پوري رسېږي. د اصلي نسخې متن په پټه خزانه، کليد افغاني، د ملا ښايسته خان په جونګ کي د يونس د کلام له ثبت سوو نمونو سره مقابله سوی دئ او اختلافي شکلونه ئې د هر مخ په لمن کي ورته ليکلي دي. د متن مشکل لغات ئې هم په حاشيو کي معنا او تشريح کړي دي او د مستقلي لغتنامې اړتيا ئې له منځه په وړې ده. د متن په پای کي د خطاط نصير هنر پښتون په قلم د قلمي نسخې (اصل) او دغه چاپي خطاطي سوي نسخې پر خطاطۍ او نقاشۍ باندي خبري سوي دي چي د هغو په ترڅ کي ئې د نسخې هراړخيزه معرفي کښلې ده. د چاپي متن په باب ئې ليکلي دي چي: "... دا هاند وشو څو تر ممکنه حده پوري د اصلي نسخې د نقاشيو فورم، اصالت، سبک او طرز خوندي شي. په دې توګه به نو، د دې کتاب د پوښ او د متن د لومړي مخ نقاشۍ وکولای شي چه د (رنګ آميزيو) نه پرته يو "کلي تصور" د اصلي نسخې نه موجود کاندي". د کتاب په پای کي د اشعارو فهرست د شعر د لومړي بيت د اول نيم بيتي په ترتيب اوډل سوی دئ (۲۲مخه).

دا متن د متنپوهني له مروجو اصولو سره سم ترتيب سوی دئ او د کار دقت ئې محسوس دئ. خو د نسخه بديلونو تر مقابلې وروسته چي کومو ټکو ته زما ستر ګه وراوښتې ده، په ورپسې کرښو کي پر ږغېږم.

د دېوان د شپږم مخ اوومه غزل په پټه خزانه کي هم سته. دا غزل چي ما مقابله کړه، يو څه توپيرونه مي پکښې وموندل. ځينو ته ئې په لمنليکو کي اشاره سوې ده خو ځيني بيا ښوول سوي نه دي. په دې ډول:

د دوهم بيت اوله مصرع "که ښايست يې ستا له حسنه روزي نه وي"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده. د دغي د پای کلمه احتمالي (وای) دئ چي په دریم او څلرم بیت کي د (... رهبر نه وای) او (... تر مشام شوای) په شکل ضبط دئ. په پټه خزانه کي د احتمال دا درې سره فعلونه الفونه نه لري خو د دېوان په چاپي متن کي ئې په دوهم بیت کي دغه الف نه دئ ورکړی خو په دریم او څلرم کي ئې ورسره راوړی دئ. (وي) او (شوي) په ختیځه لهجه کي ویل کېږي او (وای) او (شوای، سوای) د لوېدیځي لهجې وینګ دئ. زما یقین دئ چي یونس په خپله په دغو دوو شکلونو کي یو پاله، نه دواړه. دا د کاتبانو او مصححینو بې توجهي ده چي په متن کي ئې مغشوش توب زېږولی دئ. که په اصل نسخه کي هم د ضبط دغه دوګانګي موجوده وي، نو بیا خو ئې یادونه لازمه ده. اوس چي د ژبي محقق په پټه خزانه او د یونس په چاپي دېوان کي د یوه شاعر د یوې غزلي دوه رازه ضبطویني، هرومرو په څېړنه کي بې لاري کېږي. د دغه ناسم ضبط له اسیته دئ چي د چاپي دېوان مصحح داسي انګېرلي دي چي ګویا د یونس "ژبه او قلم په دواړو لهجو چلېدلی دئ" (د سریزي یودېرشم مخ).

د همدې غزلي په اووم بیت کي هم د لاسوهنو څرګندي نخښي سته. د دغه بیت اول نیم بیتی په پټه خزانه کي "جدایي بې حلق ورتریخ لکه ګندېر کا" دئ او په چاپي دېوان کي "جدائي به یې حلق تریخ لکه ګندېر که". په لومړي بیت کي "... بې حلق ورتریخ..." د لوېدیځي لهجې ترکیب دئ او د چاپي دېوان "... به ئې حلق تریخ لکه ..." د ختیځي لهجې د کوم ناسخ ثبت دئ چي غالباً ئې د (بې = به ئې) په پوهېدلو کي ستونزه درلوده او زموږ مصحح یا د اصل ناسخ بیا د (به یې) په لیکلو سره د مصرع د هجاوو عیب د (ورتریخ) پر ځای د (تریخ لکه) په راوړلو سره له منځه وړی دئ. د پټې خزانې (ورتریخ) ته په حاشیه کي اشاره سته خو د (کا) او (که) خبره ئې بې تبصرې پرې ایښې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یوولسم مخ اووم بیت داسي ضبط دئ:

عشق وژلي ته وګوره
چـه تداو نه خـون بها

په حاشیه کي ورته کښلي دي: "کیدي شي چه مطلب (تداوي) وي". زه چي د یونس په کلام کي د کلماتو د محاوروي استعمال ډېر ښت ته ګورم، د (تداو) کلمه راته (نداو) ایسي او (نداو) بیا د هماغه وخت له معمول لیکدود سره سم (نه داو = نه داوه = نه دعوه) راته ښکاري. په زیاترو نسخو کي د کلماتو وروستی حرکت (ه) یا نه لیکل کېږي، یا ئې په اعراب سره ښیي. شاعر وایي چي د عشق وژلي له پاره نه څوک دعوه کوي او نه خون بها غواړي. د دغه راز عامیانه وینګ نور مثالونه هم سته. په ۵۲ مخ کي ئې (لیمو = میوه) د (نیمبو) په شکل راوړی دئ، په ۱۷۱مخ کي ئې (بایلاو) د (بایداو) په بڼه لیکلی دئ او نور.

د همدې مخ د وروستي بیت په دوهم نیم بیتي کي د قلمي نسخې "پڅي" کلمه (لڅې) سوې ده. په اول وار کتلو سره خو دغه سمونه پر ځای ایسي، خو (لڅې) د بیت له مفهوم سره سم نه وایي (سم نه لګېږي). بیت داسي ضبط سوی دئ:

هـــره چـــار په اندازه ســره بایده ده
لڅې پښې برمنډې شي څیرې نمد ستا

د (لڅې) او (برمنډې) د بې ضرورته تکرار تمه د یونس غوندي قادر الکلام شاعر څخه نه سي کېدلای. د قلمي نسخې (پڅې) زه (نڅي = نه څې = نه چي) بولم. د لوېدیځي او منځنۍ لهجې ځیني ویونکي (چه = چي) د (څي) په ډول تلفظ کوي. شاعر دلته وایي چي په هره چاره کي اندازه باید په پام کي ونیول سي، داسي نه چي پښې دي برمنډې او نمد دي څیري وي.

د دوولسم مخ معما سمه نه ده محاسبه سوې. هورې ئې د (۲۳۸) عدد

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمایي (۱۲۶) بللې ده. د دغه عدد نیمایي (۱۱۹) کېږي. دغي حسابي تېروتني د (پټه خزانه في المیزان) ارواښاد مؤلف ته ښه دستاویز په لاس ورکړی دئ او د دغه کتاب (چاپ ۱۹۸۸ع) په ۲۹، ۳۰ مخونو کي ئې د یونس د دېوان د مصحح له دغي حسابي تېروتني څخه د پټي خزانې په جعلي ثابتولو کي کار اخیستي او ښه پوره شخوند ئې پر وهلی دئ.

د ۵۱مخ لسم بیت داسي دئ:

عـــراقي په اشارت سره پوهـــېږي
په کړه وړه سره تعلیم شي و یابو ته

(کړه وړه) ته ئې په حاشیه کي کښلي دي: "په قلمي نسخه کښې: کروړه". مصحح ته د (کروړه) ویي معنا نه ده ځرگنده او له هغه څخه ئې په خپل زعم (کړه وړه) جوړ کړی دئ چي د بیت معنا ئې ورسره مغشوشه کړې ده. شاعر وایي چي عراقي آس اصیل آس دئ په (اشارت) سره پوهېږي خو (یابو) ته چي تعلیم ورکوې په (کروړه) به ئې ورکوې. کروړه د (قمچین) په معنا هم ده خو اصلاً یو ډول اغزن بوټي ته ویل کېږي. یابو ته چي تعلیم ورکوي په دغه اغزي بوټي ئې وهي ټکوي او پر لار ئې سموي. کروړه د لوېدیځي لهجې ژوندی لغت دئ چي پښتو – پښتو تشریحي قاموس ثبت کړی دئ او په مثال کي ئې د یونس همدغه بیت راوړی دئ. خو هلته ئې اوله معنا (متروکه، غمچینه، قمچین) لیکلې ده او دوهمه ئې (ازغن بوټي) راوړې ده. د دوهمي معنا په مثال کي ئې د عیسی شاعر دغه بیت راوړی دئ:

د عـــاشق زړه په ختو پاره پاره کا
ولې درخته د عشق اړه تر کروړه

په زړه پانگه کي هم د (کروړه) لغت همدا دوې معناوي سته او هلته د خورا ډېرو شاعرانو له کلامه مثالونه راغونډ کړي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ۱۰۴مخ کي داسي لولو:

که څوک وکاندي له زړه سره تميز
نه دنيا د آبرو شی ده نه يې څـــيز

(د آبرو شي) ته ئې په لمنليک کي کښلي دي چي دا ځای په قلمي نسخه کي (د بروسي) دئ. (بروسه) د اعتماد، ډاډ، حمايت په معناوو په پښتو کي دخيل لغت دئ. ريښه ئې هندي الاصله ژبو ته رسېږي. ظفراللغات په همدې معنا ضبط کړی دئ. په پورتني بيت کي شاعر وايي چي نه دنيا د اعتماد وړ ده او نه ئې (څيز) چي مراد ئې د اولنو په ژبه (مافيها) ده. مصحح ته سره له دې چي د دغه لغت معنا معلومه ده او په ۲۶۷مخ کي د همدې معنا حاشيه ورکړې ده، خو دلته ئې دقت نه دئ ورته کړي.

په ۱۲۹مخ کي دوهم لمنليک د بيت مفهوم ته ورنږدې دئ خو ابهام پکښې سته. بيت داسي دئ:

د ايام په شهسوارۍ فراغت مه شه
اورمـــيږونه مـــاتوي توسن ابلـق

(ايام) د (يوم) جمع ده. يوم په عربي کي (ورځ) ته وايي. د شاعر مطلب دا دئ چي په ايام، يعني شپه و ورځ، په دنيا باور نسته، لکه شوخ ابلق (برګ) آس، ورميږونه ماتوي. همدغه مفهوم په حاشيه کي په کمزوري عبارت سره بيان سوی دئ او لوستونکی ژر نه په پوهېږي. هورې ئې کښلي دي: " ابلق = برګ، مطلب ترې ورځ او شپه ده".

په ۱۶۴مخ کي يو بيت داسي دئ:

که دوزخ څه عذاب کم ګڼي په کور کښې
نور دي پورکا د مـينو لـــه بېلـــتونه

د (کور) له پاره ئې داسي لمنليک ورکړی دئ: "دا کلمه په قلمي نسخه کښې "کور" ليکل شوي؛ څرنګه چه په قلمي نسخه کښې د (ګ) پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای هم (ک) لیکل شوي نو "گور" هم لوستل کیدای شي، مگر تر دواړو "اور" ښه معنا ورکوي".

تر دغسي مستدلو خبرو وروسته ئې لا هم په متن کي دا کلمه "کور" ضبط کړې ده. مصحح ته چي معلومه ده چي په قلمي نسخه کي (ک) د (گ) له پاره هم کارېږي، د نورو خبرو ځای نه پاته کېدی، باید سمدلاسه ئې (گور) لیکلې وای. د (اور) له پاره حدس ته هیڅ اړتیا نه پاته کېدله.

د ۲۰۱مخ دا بیت:

دا غـمونه په مـثال اینه چیـنجي وه
حواله مې اندرون په زړه کوگل شي

د دغه مخ په دریمه حاشیه کي وایي چي په قلمي نسخه کي د (اینه چینجي) پر ځاي (اوینه چمچي) لیکل سوی دئ.

لومړي خو باید د "چمچي" ویی په همدې شکل په متن کي ثبت سوی وای، ځکه دا د چینجي = چمجي یو بل لهجوي واریانت ښکاري. دوهمه خبره دا ده چي (اوینه) دلته د فارسي (موریانه) معادله پښتو کلمه ده چي په لس زره پښتو لغتونه کي ئې په "کویه چوب خورک" معنا کړې ده. د پښتو په لوېدیځه لهجه کي په همداسي شکل ژوندۍ کلمه ده او په نورو لهجو کي (وَینه) تلفظ کېږي.

د ۲۰۲مخ د دوهمي حاشیې له مخي داسي ښکاري چي مصحح ته د قلمي نسخې (څټ = مغزي) لغت ناسم ایسېدلی دئ او پر ځای ئې (سټ) لیکلی دئ. دغه راز ئې د ۲۵۲ مخ په اوله حاشیه کي هم (مغزی) له (اورمېږ، سټ، گردن) سره یو شان بللی دئ. دا معناوي ټولي سمي دي خو د (سټ) تر لیکني ما ته (څټ) غوره ایسي او د قلمي نسخې ثبت ته باید ترجیح ورکړه سوې وای. (سټ) د پښتو په ټولو مروجو قاموسو کي د (تباه، برباد) په معناوو ثبت دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ۲۱۳مخ کې یو بیت داسې دئ:

مظلومانو لره عار له غاو نشته

په دربار یې د داد ده وشور بهتر دې

دې بیت ته ئې په حاشیه کې کښلي دي :"د دې بیت په پوره معنا پوره و نه رسېدم".

په دې باب زما عاجز رایه دا ده چې اول خو په لومړي نیم بیتي کې د (غاو) کلمې پر (واو) باندې فتحه له کاتبه پاته سوې ده یا ښایي مصحح سمه نه وي لیدلې. د دوهم نیم بیتي (په دربار ئې) هم په ډېر احتمال سره (په دربار کې) وي. بل دا چې د دوهم نیم بیتي د (د داده و) اوسنی لیکنه به غالباً (داد دِهو) وي. (داد دِه = عدل ورکوونکی، عادل) معنا لري. (دادِهو) ئې مغیره جمع ده. د شاعر مراد دا دئ چې مظلومان باید په (غاو، چیغو او فریاد) و نه شرمېږي ځکه د عادلانو په دربار کې (شور بهتر) دئ. هر څومره چې په دغه دربار کې ډېر شور وسي، هغومره دي بازخواست کېږي. د دغې توجیه پر اساس به نو ټول بیت داسې وي:

مظلومانو لره عار له غاوه نشته

په دربار کې د دادِهو شور بهتر دئ

د۲۵۳مخ دریم بیت داسې ثبت سوی دئ:

یا هغه چه سرنگون په اور کښې پرېوځي

چه درست خور یې ویلي په اور سره ختلي

دوهمه مصرع ډېره گډه وډه ده او مصحح هم ورته لیکلي دي: "د دې مصرع معنا غور غواړي. ما چې غور پکښې وکړ، سم شکل مې داسې وباله:

"چې درست خور ئې وي په اور سره ختلي"

د دغه بیت اړونده غزله د مصحح په تائید د نورالدین عبدالرحمن جامي د هغې غزلي ترجمه ښکاري چې وایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

به دندان رخنه در فولاد کردن
به ناخـــن راه در خـارا بردن
(الخ)[۱]

په پښتو ترجمه کي شاعر وايي چي که څوک وغواړي په نوک سره په پولاد کي رخنه وکړي، په باڼوګانو سره کاڼي وکيندي، يا په اور کي سرنګونه پرېوځي،... دا ټولي سختۍ له "يوکمينه" څخه تر "خواست کولو" اسانه ښکاري. زموږ تر بحث لاندي بيت په دوهمه مصرع کي (خوَر) د لومړي او وروستي توري په سکون او د دوهم توري په زوَر (فتحه) سره د (پوست، قِشر) معنا لري[۲]. د مصرع معنا دا ده چي د بدن ټول پوست ئې په اور سره ختلی وي.

ما نور واړه واړه ياداښتونه هم اخيستي دي خو د همدې ليکني له پاره دغونده بس دي.

۴۲ - اخلاقنامه

اخلاقنامه د خوشحال خان خټک او د هغه د کوم زوی ګډ تاليف دئ. د دغه زوی پر نامه باندي اوس تقريباً بشپړ اتفاق دا دئ چي دا سړی صدرخوشحال دئ. د صدر خوشحال نوم په کتاب کي په واضح ډول نسته خو دونه قدر څرګنده ده چي وروستي درې بابه د ده يوه زوی بشپړ کړي دي. د دغه زوی په باب واردواره علامه حبيبي مرحوم د "ښايي" په قيد سره د (صدرخوشحال) نوم واخيست. علامه مرحوم د همدې اخلاقنامې د سريزي په يوه لمنليک کي داسي کښلي دي:

---

[۱] ما د حضرت جامي د دغه غزل د مطلع دوهمه مصرع داسي هم لوستې ده: "بناخن سنګ خارا را بريدن" هوتک.

[۲] وګ: لس زره لغتونه ۳۳۴مخ، پښتو – پښتو تشريحي قاموس ۱۸۴۵مخ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښايي چي دا بشپړوونکی د ده زوی صدرخان وي ځکه چي صدرخان خو د خپلو آثارو د ليکلو په باب له پلاره سره مشوره کوي او خپل تخلص هم صدر خوشحال ږدي. له بلي خوا د ژوندانه په وروستيو وختو کي خوشحال خان ته د ده ټولو زامنو، مخ نه ورکاوه او يوازي صدرخان ئې په خدمت بوخت و، چي دا مطلب له هغي ويرني څخه چي صدرخان د پلار په مړينه کي ويلې ده، ښه ځرګنديږي ...".

د اخلاقنامې پر متن باندي ښاغلو حبيب الله رفيع او همېش خليل په يوه وخت کي کار پيل کړی دئ خو همېش خليل په دې منډه! کي دمخه سوی دئ او چاپي متن ئې په ۱۹۸۱ع کال کي خپور کړ. د ښاغلي رفيع په لاس تيار سوی متن د ده له خولې په دغه وخت کي خطاطي سوی وو خو لا پوره تکميل نه وو او کله چي د همېش خليل صاحب ترتيب سوی متن خپور سو، ده د خپل کار له نشر څخه صرف نظر وکړ (وګ: د اخلاقنامې ۵مخ). دغه خطاطي سوی متن ئې شل کاله وروسته په ۱۳۸۰هـ ش = ۲۰۰۱ع کال په نيدرلينډ کي د افغاني کلتوري ټولني له خوا خپور کړ، چي اوس دغه چاپ زما مخ ته پروت دئ او پر ږغېږم.

د کتاب په سر کي په نيدرلينډ کي د افغاني کلتوري ټولني مشر د ډاکټر محمدطارق رشاد په قلم دوه مخه خبري راغلي دي. ورپسې د ارواښاد پوهاند عبدالحي حبيبي په قلم پر اخلاقنامه باندي په څلورو مخونوکي بحث سوی دئ. بيا د کتاب فهرست راځي (۲مخه). تر هغه وروسته د مرتب سريزه پيل کېږي چي ۴۵ مخه ئې نيولي دي او په هغې کي د اخلاقنامې د خطي نسخې د موندلو جريان بيانوي او پر چاپي نسخه باندي په تفصيل سره ږغېږي او هغو اعتراضونو ته جواب وايي چي ځينو کسانو خوشحال خان خټک ته د دغي نسخې د انتساب په برخه کي خپاره کړي ول. په پای کي د خپل استدلال نتيجه داسي راباسي چي اخلاقنامه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحال خان خټک او د هغه د زوی صدرخوشحال ګډه ترجمه ده.

تر دې سریزې وروسته د اخلاقنامې متن شروع کېږي. ټول متن ۷۶مخه دئ چې د نصیر هنر پښتون په ښکلي خط خطاطي سوی دئ. تر متن وروسته ویی پانګه راغلې ده چې په هغې کې د متن لغتونه د الفبې په ترتیب په مشرح ډول معنا سوي دي. ویي پانګه ټوله ۳۹ مخه ده. د کتاب په پای کې درې مخه نوم لیک هم سته.

دا متن له هغې نسخې څخه برابر سوی دئ چې د پېښور د پښتو اکیډمۍ په خطي کتابتون کې په ۲۵۳ نومره کې خوندي ده او بشپړه پېژندنه ئې د سریزې په ۱۴مخ کې راغلې ده. د نسخې ځیني برخي د اوبو رسېدلو، اوینو خوړلو او د ګنډلو په وخت کې د پام نه کولو له اسیته کنډو سوي دي او دغه کنډو برخي مرتب په حدس و ګومان سره پوره کړي دي او الحق چي ښې ئې پوره کړي دي. زما سره همدا اوس د همدې اخلاقنامې هغه چاپ نسته چي ښاغلي همېش خلیل خپور کړی دئ. که دا چاپ راسره وای، نو به مي د کره کتني له پاره د ویلو ډېر څه درلودلای. اوس چي پر همدې یوه چاپ باندي ږغېږم، د استدلال تاداو به مي ډېر پوخ نه وي. خو همدا خبري به ښایي د اخلاقنامې په بل چاپ کي یو څه په درد وخوړل سي.

– د متن په شپږم مخ لسم بیت کي (باسه) له قلمه لوېدلی دئ.

– د اووم مخ د پای له خوا پنځم مخ کي (لپرتور) چي (لپړتور) سي، محاورې ته به نزدې وي.(لپړ) د (ککړ) پر وزن ژوندۍ کلمه ده. په ویي پانګه کي د مرتب حدس پر ځای دئ. (لڅ لپړ، لوڅ لپړ) ترکیب هم ژوندی استعمال لري.

– په ۱۳مخ اووم بیت کي (فوزونه) د کاتب لاسوهنه بولم. (فوجونه، فوځونه) ئې سهي بڼه ده. د ۱۴مخ په نهم بیت کي بیا سم (فوځونه) راغلی دئ.

– په ۱۴مخ کي په لسم بیت او ۲۶مخ اتم بیت کي "قیچاق" سم ثبت

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دئ او په ویی پانګه (۱۰۶مخ) کي هم په همدغه شکل دئ خو د معنا په وخت کي بیا (قبچاق) لیکل سوی دئ. دا ویی (قبچاق) دئ. (وګ: غیاث اللغات، دهخدا، او نور قاموسونه).

- په ۱۷مخ شپږم بیت کي (یوه یې توره) په ګرامري لحاظ سهي دئ خو د بیت وزن ئې یوه څپه زیات کړی دئ. که داسي وای، ښه به وای چي:

(یو یې تـــوره) د زبان وه
بل یې (توره) پر اسمان وه

په ورپسي بیت کي:

(فاطمه باندې) اختر ؤ
چې علي ددې شـوهر ؤ

"(فاطمې باندې) اختر وو" ښه ورسره وایي.

- د متن په دېرشم مخ دوولسم بیت کي [دی] ته اړتیا نسته. بیت بې له هغه هم روان بیت دئ.

- په ۳۲مخ اول بیت لومړي نیم بیتي (په یوه ملک، په یوه ښهر) کي (ښهر) دوې څپې دئ او فشار ئې باید د دوهم نیم بیتي د "اظهر" په حکم پر دوهمه څپه وي. له دې امله نو مغیره (یوه) باید په (یو) سره ثبت سي یعني:

په یو ملک، په یو ښَهَر
دا خــــبره ده اظـــهَر

- د ۳۴مخ په دوولسم بیت، اول نیم بیتي کي د "که په ځای کړې دا شکرونه" پر ځای "که پر ځای کړې دا شکرونه" سهي راځي. په (په ځای کړې) کي (په) ظرفي ادات دئ خو په (پر ځای کړې) کي استعلایي دئ. د شاعر مراد دلته استعلایي دئ، نه ظرفي.

- د همدې ۳۴ مخ په اتلسم بیت کي (ورځ) لیکل سوې ده خو په نور متن کي زیاتره (روځ) ثبت ده. د لیکدود د تجانس له اسیته او د دغه عصر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مروجي ژبي له خاطره باید دلته هم (روځ) لیکل سوې وای.

– د ۳۵مخ اوولسم بیت داسي دئ:

چې که ښه شکرمې نه زده
ته را [ته] وښیه ما څه زده

د دوهم نیم بیتي [ته] بې ضرورته زیاتونه ده. له یوې خوا ئې د نیم بیتي وزن یوه څپه زیات کړی دئ او له بلي خوا (راوښیه) تر (راته وښیه) لنډ او محاورې ته نژدې دئ. دغه راز که په همدې دوهم نیم بیتي کي د (ما) پر ځای (زما) راسي، ښه به وي:

"ته را وښیه زما څه زده"

د همدې مخ د پای له خوا په دوهم بیت کي دوهم نیم بیتي داسي دئ:

"په هر چا دې رحم (کاندې)"

که په دې ډول ثبت سي، ښه به وي:

پر هر چا دې رحم کاندي

دلته بیا د ظرفي او استعلایي اداتو قانون سره ګډ سوی دئ.

– د ۳۶مخ دوهمه حاشیه په متن کي نښاني سوې نه ده.

– د ۴۵مخ دوولسم بیت په دوهم نیم بیتي "هر یوه سوړپرې (خپل) تېر کړ" کي چي (خپل) پر زیات سوی دئ د بیت وزن ئې دوه سپوږه ډېر کړی دئ. بې له (خپل) څخه بیت بالکل روان دئ:

د پسر په بند ئې ور کړ
هر یوه سوړ پرې تېر کړ

– د ۴۸ مخ په لسم بیت کي [وته] زیاتی دئ. وزن ئې وران کړی دئ. بې له هغه نیم بیتی سم روان لوستل کېږي.

– د ۴۹ مخ اووم بیت داسي بشپړ سوی دئ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بخنبل په (پخو)ل ؤ

د یارانـــو په نمنځل ؤ

که زما اختیار وای، ما داسي بشپړ اوه:

په بخنبل و په (باز) ل وو

د یارانـــو په نمنځـل وو

(بخنبل) و (بازل) د خوشحال خان په کلام کي په ستر گه کېږي.

- د ۵۳مخ دپای له خواپه دریم بیت کي کنډو ځای په (زر ؤ) ډک سوی دئ چي د اول نیم بیتي له (ناظِر ؤ) سره هماهنگي نه لري. که ئې پر ځای (ځیر ؤ) راغلی وای، سم به وای.

یو مرغه ورته ناظر (ؤ)

و میږي ته گویا (ځیر ؤ)

- په ۵۷ مخ، ۶۰ مخ، ۶۲مخ کي په ترتیب سره (په عادل)، (په غلیم)، (په شیطان) ثبت دئ چي سم شکلونه ئې (پر عادل)، (پر غلیم) او (پر شیطان) دي.

- په ۷۳ مخ کي د پای له خوا د شپږم بیت دوهم نیم بیتي کي (خوَر) د پوست په معنا دئ او په ویي پانگه کي باید معنا سوی وای. په اول نظر لوستونکی د (خور = خپور) یا (خور = همشیره) گومان پر کوي.

- په ۸۰ مخ کي د (ادل بدل) ویي ښه او مروجه معنا (مخی) ده.

- په ۹۱مخ کي د (توسن) سره د (آس) معنا پاته سوې ده.

په متن کي د کتابت نوري وړې وړې تېروتني هم سته خو هغه له سیاقه سمېدلای سي.

نور نو د اخلاقنامه نامې متن د متنپوهني پر اصولو برابر تهیه سوی دئ او د ډاډ وړ متن دئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال چاپ او ناچاپ آثار

چاپ سوي اثار :

۱. سرمني اوښکي – شعري مجموعه – ۱۳۶۹ل = ۱۹۹۰ع، کراچي.
۲. پاشلي ويناوي – د مولوي صالح محمد هوتک – سريزه او حاشيې – ۱۳۶۹ل = ۱۹۹۰ع، کراچي.
۳. د ميرزا حنان بارکزي دېوان – سريزه، سمون او لغتنامه او خطاطي – ۱۳۷۰ل = ۱۹۹۱ع، کراچي.
۴. پوخ کاڼی – پټه خزانه يو واقعيت دئ – ۱۳۷۵ل = ۱۹۹۶ع، ټورنټو.
۵. احمدشاهي کندهار – لومړی ټوک، ۱۳۷۵ل = ۱۹۹۶ع، ټورنټو.
۶. ميرزا عبدالودود هوتک – ۱۳۷۷ ل = ۱۹۹۸ ع، صحاف نشراتي مؤسسه.
۷. پښتني قبيلې او روايتي شجرې – ۱۳۷۹ ش = ۲۰۰۰ ع، د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه، جرمني.
۸. ښکار او کندهار – ۱۳۸۲ل = ۲۰۰۳ع، صحاف نشراتي مؤسسه.
۹. درنه کورنۍ (د علامه حبيب الله کندهاري کورنۍ) ۱۳۸۳ل = ۲۰۰۳ع، د علامه حبيبي د څېړنو مرکز.
۱۰. د پولادي امير تر سيوري لاندي، د فرانک مارتين ليکنه، پښتو ژباړه، ۱۳۸۳ل – د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه، جرمني.
۱۱. بحرالعلوم د دوست محمدخټک – لومړی ټوک، (سريزه، سمون او حواشي) ۱۳۸۳ل = ۲۰۰۴ع، صحاف نشراتي مؤسسه.
۱۲. روڼي شپې – شعري مجموعه – ۱۳۸۴ش = ۲۰۰۵ع، صحاف نشراتي مؤسسه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳. سل بګړې يو پوړنی - د هوتکو ملي، روحاني، علمي ادبي او ټولنيزي څېړې - ۱۳۸۴ د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه، جرمني.
۱۴. شين سترګي مستخدمين په افغانستان کي. څو قسطه په ګوربت مجله کي. په کتابي بڼه ۱۳۸۵ ل، صحاف نشراتي مؤسسه.
۱۵. احمدشاهي کندهار - دوهم ټوک، ۱۳۸۴ ل = ۲۰۰۵ ع، علامه رشاد خپرندويه ټولنه/ کندهار.
۱۶. د علامه رشاد د کندهار يادابښتونه، (ترتيب، سمون او لمنليکونه) ۱۳۸۶ ل = ۲۰۰۷ ع، د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه، جرمني.
۱۷. د عبدالروف بېنوا ميرويس نيکه، (سريزه او لمنليکونه) چاپ: ۱۳۸۴ ل = ۲۰۰۵ ع، د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه، جرمني.
۱۸. پر معياري ژبه د معيار په ژبه يوه څېړنه، ۱۳۸۵ ل = ۲۰۰۶ ع، علامه رشاد خپرندويه ټولنه/ کندهار.
۱۹. د سيد جمال الدين افغان تتمة البيان فی تاريخ افغان، د پښتو ژباړې (د محمد رفيق حبيبي په قلم) ترتيب، سمون او لمنليکونه - ۱۳۸۵ ل = ۲۰۰۶ ع، د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه، جرمني.
۲۰. کندهاري وروڼه (کندهاري سرداران)، ۱۳۸۷ش = ۲۰۰۹ع، علامه رشادخپرندويه ټولنه/کندهار.
۲۱. پښتو ! ستا ميني بوداپيست ته بوتلم، ۱۳۸۷ش = ۲۰۰۸ع، علامه رشاد خپرندويه ټولنه/ کندهار.
۲۲. احمدشاهي شهنامه، د متن سمونه، سريزه او لمنليکونه - پېژندنه او تعليقات د علامه رشاد، ۱۳۸۷ش = ۲۰۰۸ع، علامه رشاد اکاډيمي، کندهار.
۲۳. د شمس الدين کاکړ ديوان، سريزه او لغتنامه، ۱۳۸۸ش = ۲۰۰۹ع، صحاف نشراتي مؤسسه.
۲۴. د ميرزاحنان بارکزي ديوان (بشپړکلام)، سريزه، سمون او لغتنامه، ۱۳۸۸ش = ۲۰۰۹ع، صحاف نشراتي مؤسسه.
۲۵. د لوی احمدشاه بابا ديوان (مشهور په ديوان هرا)، ترتيب او مقابله، ۱۳۸۸ش = ۲۰۰۹ع، صحاف نشراتي مؤسسه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۶. له (Erinn Banting) کاناډایي مېرمنې سره د (Afghanistan) نومي کتاب په لیکلو کې مرسته او همکاري، (Crabtree Publishing Co)، کاناډا، ۲۰۰۳ع. دا کتاب په دریو برخو (Culture, Land, People) کې خپور سو، خو پر مطالبو باندې یې په ملګرو ملتو کې د افغانستان د هماغه وخت استازي مشورو تر دې اندازې پورې سیوری واچاوه، چې د لوی احمدشاه بابا عکس لا هم پکښې چاپ نه سو او کتاب زما (هوتک) د مشورو او لارښوونو پر خلاف چاپ سو.

۲۷. ادیب شیخ، ۱۳۸۸ل، د کندهار د اطلاعاتو او کلتور ریاست

۲۸. کچکول (د مقالو لومړۍ برخه)، ۱۳۸۹ل، د کندهار د اطلاعاتو او کلتور ریاست

۲۹. کچکول (د مقالو دوهمه برخه)، ۱۳۸۹ل، د کندهار د اطلاعاتو او کلتور ریاست

۳۰. له کندهاره تر اټکه، ۱۳۸۹ل، علامه رشاد خپرندویه ټولنه/کندهار

۳۱. د مخلص کندهاري د کلام لغوي زېرمه

۳۲. د علامه رشاد جغرافیایي یادښتونه – سریزه، ترتیب او کمپوز.

ناچاپ اثار :

۱. د هوتکو نومیالي (دوهم ټوک).

۲. د بې ادبه ادب څېړنه.

۳. پرتلیز کلیز، د هجري قمري او عیسوي سنو اړونه او رااړونه.

۴. د غره او د وره (ژوند پیښې).

۵. کچکول، د مقالو مجموعه – ۶ ټوکه.

۶. د افغانستان انتالوجي (۱۰۰۰ مخه) ټایپ سوې نسخه یې د بیهقي کتاب چاپولو په مؤسسه کې خوندي وه. اوس یې حال نه لرم.

۷. تعمیې په پښتو ادب کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ نور چاپ سوي کتابونه

۱. احمد شاهي کندهار – لومړی ټوک/استاد محمد معصوم هوتک
۲. احمد شاهي کندهار – دوهم ټوک/ استاد محمد معصوم هوتک
۳. د کوډو سرنوشت د علمي پلټني په رڼا کي/ استاد نومیالی
۴. د پښتنو د ټولنیز تاریخ مبادي/ استاد نومیالی
۵. انکار – شعري مجموعه/ عبدالقدیم پتیال
۶. شل مقالې – نهمه برخه/ علامه حبیبي
۷. شل مقالې – لسمه برخه/ علامه حبیبي
۸. شل مقالې – یوولسمه برخه/ علامه حبیبي
۹. شل مقالې – دوولسمه برخه/ علامه حبیبي
۱۰. شل مقالې – دیرلسمه برخه/ علامه حبیبي
۱۱. د کندهار دودونه/ عبدالخالق واسعي
۱۲. اوسني لیکوال/ استاد عبدالرؤف بېنوا
۱۳. پردېس بېنوا/ عبدالقدیم پتیال
۱۴. کندهاري ورونه/ استاد محمد معصوم هوتک
۱۵. په کندهار کي د کورنۍ جوړښت/ ظاهر افق
۱۶. د لومړي افغان – انګلیس جنګ مقدمه/ د نسیم سلیمي ترجمه
۱۷. د پلار لیکونه لور ته/ د نسیم سلیمي ترجمه
۱۸. پښتو متلونه/ د نسیم سلیمي تالیف
۱۹. په افغانستان کي د یوه بندي خاطرات/ د نسیم سلیمي ترجمه
۲۰. پر معیاري ژبه د معیار په ژبه یوه څېړنه/ استاد محمد معصوم هوتک
۲۱. د کندهار ښار/ عبدالهادي ریشا
۲۲. ځوان کلونه ناځوان وختونه – شعري مجموعه/ سعید لودین

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۳. د میوند فاتح/ د عبدالنافع ثنا ترجمه
۲۴. پولیټیکل ساینس ته یوه کتنه/ د ډاکټر محمدصدیق ظهیر ترجمه
۲۵. نبوي کورنۍ/ مولوي عبدالهادي حماد
۲۶. نبوي معجزې/ مولوي عبدالهادي حماد
۲۷. اراکوزیا/ استاد عبدالقدوس نجیب
۲۸. افغانان نه ژاړي/ حاجي محمد رزمي
۲۹. افغان شاغاسیان -انګلیسي/ استاد محمد معصوم هوتک
۳۰. کشف شاهنامه قبل از دورهٔ مغل/ علامه حبیبي
۳۱. ملي هینداره/ استاد محمدګل نوري
۳۲. له کندهاره تر اټکه/ استاد محمد معصوم هوتک
۳۳. د بېنوا پرېشانه افکار/ استاد بېنوا
۳۴. نوموړکي مؤرخین/ علامه حبیبي
۳۵. د کندهار مشاهیر/ محمدولي زلمی
۳۶. پردېس عربي قاموس/ د اختر محمد جهید ترجمه
۳۷. پښتو ستا مینې بوداپیست ته بوتلم/ استاد محمد معصوم هوتک
۳۸. د پښتو ادب لنډ تاریخ/ علامه حبیبي
۳۹. ستاینې او وېرنې/ اروا ښاد عبدالمجید بابی
۴۰. د پښتو ژبې ننۍ مسألې/ محمدهارون خپل
۴۱. افغانستان، سیاسي کمزوري او بهرنۍ مداخله/ ډاکټر نبي مصداق
۴۲. پټه خزانه/ د محمد بن داود هوتک -د علامه حبیبي سریزه
۴۳. ادبي فنون/ استاد عبدالرؤف بېنوا
۴۴. نړیوال نکلونه/ د عبدالغفار ترین ترجمه
۴۵. ګیدړه او انګور/ د عبدالغفار ترین ترجمه
۴۶. د ډیپارچر ویکبلري، انګلیسي -پښتو/ د نعیم قاسمي ترجمه
۴۷. لیک نښې/ کاندید اکاډمیسین ظاهر افق
۴۸. بین المللي سیاست ته یوه کتنه/ د ډاکټر محمدصدیق ظهیر ترجمه
۴۹. پښتنې قبیلې او روایتي شجرې/ استاد محمد معصوم هوتک

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵۰. د افغانستان د ایتنوګرافۍ په باب یوه پلټنه
۵۱. پند او عبرت/ د عبدالباري جهاني منظوم داستانونه
۵۲. کلیله او دمنه/ د ډاکټر صالح محمد زېري ترجمه
۵۳. د پښتو د فوکلوري نکلونو لنډ تحلیل/ عبدالباري جهاني
۵۴. پښتو متون سمېدل غواړي (همدغه اثر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library